Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Nehir Erdem

Deli Divane

Nehir Serisi

müptela

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Bu teşekkür *Deli Divane* kitabına emek verenlere özeldir...

Memet karakterimin beslendiği nefese, sevdiğim adama, Mitatıma...

Yeliz karakterimizin çenesinin çıkış noktasına, prenses kızıma, Hanifeme...

Memet karakterimizin adaşına, çalışırken yanıma her geldiğinde öpücüğüyle bana güç veren oğluma, Mehmet Fatihime...

Deli Divane kitabımızın isim annesine, kurgu yoldaşına, her harfinde benimle birlikte aynı heyecanı yaşayan can dostuma, Nurumа...

Düzenlemesini yaparken gece dahi telefonlarıma sabırla dönen, sıkıştığım yerlerde bana akıl veren, hevesimi her daim taze tutan can dostum Esra Baş'a...

Her yazar kaprisimde beni sabırla dinleyen Müptela Yayınları'nın sahibi Ünal Koçak'a...

İş görüşmek için açılan her telefonu, kahkahalı sohbetle sonlandırdığım editörüm Canan Hatiboğlu'na...

Kapak çalışmamızda isteklerimi sabırla cevaplayan ve başarılı bir çalışma çıkaran Şükrü Karakoç'a...

Son dakikada bu çalışmaya dahil olsa da bana verdiği güven için

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

Yayın Koordinatörüm Zeynep Bakır'a ve tüm Müptela Yayınları Ekibi'ni her zaman güven vererek tutan Nergis Bilgi'ye...

Her adımım da yanımda olan Elmas Bucak'a...

Minicik yaşlarına rağmen her daim kocaman yürekleriyle yanımda olan, görsellerimizde, tanıtımlarımızda desteklerini çekmeyen Aycanıma, Selenime, Şeymama, Betülüme, Afife Özlemime, Ebruma, Beyzama, Cerenime, Nurgülüme, Damlama, Elifime, Eylülüme, Gizemime, Gökçeme, Yağmuruma, Halenuruma, Hayriyeme, Zehrama, İremime, Melekime, Zeynepime, Özgeme, Merveme, Pelinime...

Okuyucu vasfına sahip olsalar da hepsi benim için *can* olan KUZULARIMA çok teşekkür ederim.

EKSİKLİKLERİ BENDEN UZAK OLSUN...

Edited by Foxit PDF Editor
Copyright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
For Evaluation Only.

1

"Ya, biriniz şu kızlara baksın ama yaa... Halaaaa koş, yine ortalığı dağıtıyorlar!"

Arda'nın haykırışına koşan Yeliz; Duru ve Melda'yı bahçedeki saksıları boşaltırken yakaladı. Üstleri başları çamur olmuştu. Arda ve Melda, büyük ağabeyi Yağız'ın çocuklarıydı; Duru ise küçük ağabeyi Yiğit'in... Yeliz bu üç çocukla, içindeki hiç büyümeyen çocuğu öyle güzel eğlendiriyordu ki...

"Kızlaaar ne bu hâliniz sizin, ha?"

Melda'nın çamura bulanmış yüzünü gördüğünde kahkahayı bastı Yeliz. Duru, tüm zekâsını ortaya koyan bir masumlukla bakıyordu. Minik burnundaki çamurla çok sevimli duran Melda'ya döndü.

"Meldacığım, sen abla değil misin? Neden böyle yapıyorsunuz bak'im? Hem Duru Hanım, bugün sizin doğum gününüz ve görüyorum ki güne pasaklı bir giriş yapmak niyetindesiniz..."

Melda bilmiş bilmiş konuşmaya başlamıştı.

"Halacım, abim şikâyet etti di'mi bizi? Oysa biz çiçek ekip daha iyi bir şey yapacaktık Duru'yla; öyle değil mi Duru?"

Duru hâlâ istifini bozmamıştı.

"Ben bi'şey yapmadım ki Halacık, Melda da yapmadı. Ama Ayda abim yaptı. Hep o yaptı, biz yapmadık..."

ed by Foxit PDF Editor
yright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
Evaluation Only.

"Ne yani, kızmadın mı Hala?"

"Kızdım Meldacım ama bensiz oynadığınız için kızdım. Hadi bakalım, güçlü olan kazansın, çamur savaşı başlıyoooooooorrrr!"

Ve ardı arkası kesilmeyen çığlıklarla, iki dakika içinde ortalık resmen çamur deryasına dönmüş, kendileri de baştan aşağı rezil hâle gelmişlerdi.

Sonrasında bir ses duydular.

"Aman Allahım, siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz kızlar? Olamaz Yeliz, sen de mi?"

Yeliz bir suçlu gibi başını önüne eğdi. Yağız Abisinin güzel karısı sinirli sinirli tepiniyordu. En masum hâlini takınmıştı Yeliz.

"Ama öyle deme Doğa, çok eğlenceliydi."

Yeliz'in genç kızlık dönemlerinin en güzel arkadaşı, sırdaşıydı Doğa. Çok şey yaşamıştı. Tek başına bir çocuk doğurmuş ve üç yıl boyunca ağabeyinin bu çocuktan haberi olmamıştı. Bunun için hep bir parça kendini suçlamıştı Yeliz. Derin bir iç çekişle aklındaki düşünceleri savdı; bunları düşünmenin zamanı değildi çünkü şu anda yaramazlığının cezası kesilecekti.

Melda hemen söze karışmıştı. "Annee, Halama kızma, ona biz çamur attık."

Duru da suç ortaklarını satmamak adına desteklemişti kuzenini. "Evet Doğa, önce biz attık, sana da atalım mı?"

Kızmaya çalışan ama bunu başaramayan Doğa, yalancıktan çattığı kaşlarıyla baktı bu üç cadaloza.

"Hemen içeri giriliyor ve o üstler temizleniyor. Duru Hanım, sizin doğum gününüz, hatırlatırım. İki yaşına giren bir

ed by Foxit PDF Editor
yright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
Evaluation Only.

bir öpücük kondurdu Duru'nun yanağına.

"Ama önce Arda Abini, amcanı ve babanı kandırman lazım kuzum. Üzgünüm ama bu adamlar varken siz zor evlenirsiniz kızlar..."

Üç kız da hayal kırıklığı içinde bakarken kahkahalarla içeri geçti Doğa. Mutfakta son hazırlıkları yapan Aslı'nın yanına gittiğinde hâlâ gülüyordu.

"Neler oluyor dışarıda?"

"Seninkiyle benimki bir olmuş, bizim Yeliz'i yoldan çıkarmışlar."

Aslı da kahkahayı basmıştı. Eline aldığı sosu karıştıran Doğa, Aslı'ya döndü.

"Yiğit nerede? Pasta gelmedi hâlâ bak, geç kalacak..."

"Yiğit, Yağız'la çalışma odasında... Bu sabah klinikten çıkmadan aramış pastaneyi, birazdan gelir..."

"Flu nasıl Aslı?"

Flu, Yiğit ile Aslı'nın vicdanıydı. Yiğit'in hayatına üç yıl önce giren Flu, birçok badirelerin temel taşıydı ve şimdi de Aslı'nın psikiyatr olarak çalıştığı bir klinikte tedavi görüyordu.

"Yiğit'in dediğine göre aynıymış işte... Bir değişiklik beklemiyoruz ama en azmdan kriz ve şiddet olayları neredeyse yok gibi bir şey... Bu sabah Yiğit ona monitörden kibritçi kızı okumuş."

"Her sabah gidiyor mu hâlâ? Nerdeyse üç yıl olacak..."

"Gidiyor, zaten ben de ordayım. Ve hep gideceğiz. Kliniğe yakın bu evi alma sebebimiz de bu... Hatta geçen gün ben Duru ile girdim odasına ve inanır mısın, Duru'ya ayısını uzattı. Çok kısa bir andı ama yine de beni çok mutlu etti."

ed by Foxit PDF Editor
yright (c) by Foxit Corporation, 2003 - 2010
Evaluation Only.

zellikteki arkadaşını gördü.

"Senle ben evde kaldık gibi, ha kuzum?"

"Saçmalama Begüm ya... Eğer sen de bunu söylüyorsan, ben gidip kendimi canlı canlı gömdüreyim."

Begüm, Yeliz'in hayatına Doğa sayesinde girmişti. Yengesinin en yakın arkadaşıydı Begüm ve bu sıcak dostluğa Yeliz'i de almışlardı.

"Ne ya? Ben ciddiyim. Zaten karar verdim; bende bu şans varken asla bir kocayı bırak, adam gibi sevgili bile bulamayacağım ve o yüzden ya lezbiyen olacağım ya da feminist..."

Bu söz üstüne sırıtan Yeliz, sapık bir yüz ifadesi takınarak, "Lez olmaya karar verirsen ilk bana vereceksin bak, küserim," dedi.

Gözlerini süzerek konuşan Begüm, "Ay senden iyisini mi bulacağım sanki? Kurda kuşa yem olacağına sen yiyiver bari," deyince iki kız da kahkaha krizine girmişlerdi. Sonra keyifle Yeliz'in koluna dolamıştı kolunu Begüm.

Yanlarına gelen Yağız'ın, "Neye gülüyorsunuz cadılar?" sözüyle iyice koptular.

"Ay Begüm seninle hiç uğraşamayacağım. Yeliz sen de Yiğit'in çalışma odasına gel bakayım, seninle konuşmamız lazım..."

Yeliz bu ciddi ültimatomu alınca tıpış tıpış abisinin peşinden gitti. Yiğit'in çalışma odasına girdiğinde, babasını ve diğer abisi Yiğit'i de odada buldu.

Babası Bora Bey yanındaki boş yeri göstererek Yeliz'e oturmasını işaret etti. Kızına dönüp "Bize söylemen gereken bir şeyler varmış" diye sordu.

Yeliz iki abisi ve babası ile karşı karşıya geldiğinde tırnak-

larını yese doymayacak hâle gelmişti. Bu üç adam onun her şeyiydi. Ama biliyordu ki kendisinin burnunu sürtmekten geri kalmayacaklardı. Hele de büyük ağabeyi Yağız... Ama Allah'tan babası hep ondan yanaydı. Derin bir nefesle savaşa hazırlandı Yeliz.

"Şimdi şöyle oluyor çok sevgili ağabeylerim ve babacığım... Ben o işten çıktım. Ay yeter ama değil mi? Yani başkalarının şirketinde yeterince çalıştım ve onlara yeteri kadar para kazandırdım. *Aman,* dedim kendi kendime, *neden artık kendi ailemle çalışmaya başlamıyorum ki,* dedim. İyi demiş miyim? Hayır, yani bence gayet iyi dedim. Çünkü..."

Bora Bey kızının nefessiz konuşmasını el işaretiyle kesmişti. Nefesi daralıyordu bu kız böyle konuşurken.

"Kızım, sanki seni başka şirkete biz yollamışız gibi gelip bize özürler sıralama... Tamamdır. Elbette senin yerin ailenin yanı... Ben ve abinler koca Korkut Kardeşler İnşaat'ı boşuna kurmadık. Zaten abinler de bu konuda seninle konuşmak istiyordu. Yeni bir iş için sana ihtiyaçları var. Neyse ben kalkayım da siz kalan konuyu konuşun. Siz de fazla oyalanmayın. Torunumun doğum günü için millet gelmeye başlamıştır."

Babasının arkasından ağabeylerine dönen Yeliz, ne söyleyeceklerini büyük bir merakla beklerken, Yiğit'in konuya girmesiyle dikkat kesildi.

"Evet küçükhanım, artık ciddi ciddi konuşmamız lazım seninle... Az önce bizimle konuştuğun konu üstüne bir karar almıştık zaten," diyen Yiğit, oturduğu sandalyede arkasına yaslandı.

"Şimdi... Sen madem bizimle çalışmaya kesin kararlısın, o zaman şu anda almak istediğimiz işin sorumluluğunu sana vereceğiz. Ama bunun için hemen işe koyulman lazım..."

Yeliz gözlerini kocaman açmıştı. Hemen mi başlayacaktı işe? *E yok artık...*

"Ne yani, hemen mi başlayacağım işe? Daha iki gün oldu

ya... Biraz tatil yapmak istiyorum. Ay hemen olmaz abi yaaa..."

Yeliz'in tepkisi, iki adamı hiç etkilememişti. Yiğit, Yeliz'e sabırla tekrar anlatmaya başladı.

"Sen bize az önce kendi şirketimizde işe başlamak istediğini söylemedin mi? E bizde zaten bunun farkındaydık, seni yanımızda istiyorduk.Bu durumda oturduk, düşündük taşındık, zamansızlıktan dolayı ilgilenemediğimiz işe seni göndermeye karar verdik. Bu işler beklemeye gelmez. İş büyük... Kaçarsa çok büyük bir pazarı kaçırmış olacağız."

Yeliz daha ağzını açmamıştı ki Yağız devreye girdi.

"Bak kızım, biz burayı bırakamıyoruz, biliyorsun. Sen yoksun diye Yiğit esas mesleğini yapamaz hâle geldi ve resmen dışarıdan mimar almaya kadar gittik. Doğa, Yiğit'in açığını kapatmaya çalışıyor ama olmuyor işte... Bu işi tutup dışarıdan bir adama da emanet edemeyiz. Sen bizdensin ve artık kendi şirketine dönme kararı aldığına göre bir an evvel başlaman lazım... Ha ama diyorsan ki *ben kendime güvenmiyorum, bu işi yapamam,* o ayrı..."

Yeliz abisinin bilerek onu gaza getirmeye çalıştığını anlasa da lanet olası bir huyu vardı ve hiçbir gözdağını yemezdi.

"Ne demek başaramamak ya... Her işin üstesinden gelirim ben, tamam mı? Benden ne kurtulmuş da bu iş kurtulacak? Anında hallederim, haklarım ve olayı çözerim. Siz daha beni tanımıyorsunuz bile oğlum, bakın da görün... Aa bu arada iş ne ki? Hem siz az önce ne dediniz, biz burayı bırakmayız mı dediniz? Nereye gidilecek ki? Ben nereye gideceğim? Ay valla bak Avrupa'ya gitmem... Aslında yok giderim, hem alışveriş falan ama Amerika da olabilir. Olur olur, tamam... Amerika'ya giderim. Evet evet, tamamdır."

Sonunda nefes almayı hatırlayıp yüzünde memnun bir sırıtışla ağabeylerine döndü. İki adam da gözlerini devirmiş, Yeliz'in susacağı anı bekliyorlardı ama gülmemek için dudaklarında oluşan ifadeyi de saklayamıyorlardı.

"Nee? Ne sıritıyorsunuz ya siz?"

"Şey Yelizcim, şöyle ki aslında, ne Avrupa ne de Amerika... Gitmen gereken yer..."

"Yağız ya, susmasana! Ne, nereye gitmem gerekiyor?"

Yiğit hemen lafa girdi.

"Yelizcim, Yağız'ın demek istediği şu ki senin görüşme yapman gereken ve oradaki inşaat işini bize vermesi için ikna etmen gereken kişi Karadeniz'de..."

Yeliz gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Sonra usulca açıp aldatıcı bir sakinlikle sordu.

"Ne için ikna etmeliyim?"

Yağız profesyonel kimliğine bürünmüştü hemen.

"Hızlı bir geçiş yapıyorum, dinle... Adamımız Mehmet Gürmanoğlu... Gürmanoğlu Turizm Otelcilik A.Ş.'nin sahibi... Karadeniz'i kalkındırmak için birçok yerde restoranlar, hoteller ve nezih konferans salonları açıyor. En son muazzam kâr getirecek bir iş kuruyor. Trabzon'un üçra bir dağlık alanında; tüm sosyeteyi, doğa ve macera tutkularını tatmin edecek bir turizm tesisi kuracak... Aslında en sıcak baktığı inşaat şirketi biziz, ancak yine de işi sağlama alıp antlaşmayı ona imzalatman gerek... Tabii bunu yaparken gidip o yerleri, bizden biri olarak senin görmeni istiyoruz. Zira bu işi alırsak senin bir ayağın orada olacak. İş takibi sende... Ama yine söylüyorum, eğer kabul ettiğine pişmansan şimdi söyle... Mecbur, yapabilecek birini yollarız artık..."

Kıstırıldığı kapanın farkına hiddetle varmıştı Yeliz ama elden ne gelir? *Lanet olası huy...*

"Ne münasebet ya... Tamam, alıyorum işi... Bir de yapabilecek birini bulacaklarmış... Bak bak, sanki ben yapamayacakmışım gibi..."

Yiğit ve Yağız, aldıkları derin nefeslerini bırakıp ayağa kalktılar. Yiğit kapıya doğru yürürken arkasına dönüp baktı.

"Sabah yola çıkıyorsun Yelizcim, tüm bilgiler ve dosyalar

eve yollandı. Seni seviyoruz ve hadi şimdi kızımın eğlencesine devam edelim..."

Ne, sabah mı? Yarın sabah mı? Allahım,Allahım.....

Ağabeylerinden önce odayı terk eden Yeliz yaşadığı paniği hazmetmeye çalışırken, arkada kalan iki adam birbirlerine bakarak keyifle sırıtıyorlardı. Yiğit gülümsemesini silmeden hain bir tonla konuştu.

"Bu kızın dizginlenmesi lazım abi..."

Yağız da aynı ses tonuyla cevap verdi.

"Lazım koçum..."

"Babam varken biz bunu nah yapardık abi..."

"Bence de nah yapardık Yiğit..."

"Abi bence bu plan nefis işleyecek..."

Yağız, şirketlerinin başmimarı olan erkek kardeşine son bir bakış atıp ayağa kalkarken arsızca mırıldandı.

"Buna hiç şüphem yok aslanım..."

2

Genç adam arabadan çıkan sesi duyduğunda sıkı bir küfür savurmuştu.

"Ulan ebesini eşeklere gelin verduğum! Bi' puştluk yapmasan olmazdı..."

El frenini çekip sinirle arabadan inen adam, önce gözlerini gökyüzüne kaldırmış, sabır diler gibi mırıldanmaya başlamıştı.

"Allahım, sabahtan beri başıma gelenlerin yetmediğini mi düşündün? Eğer böyle bir düşüncen varsa inan bana yetti da."

Sonra derin bir nefesle başını sağa sola sallayan adam kendi kendine homurdanmaya devam etmişti.

"Yedun kafayi, yedun... Allah'la pazarlık yapacak kadar hem de... Hadi bismillah,"deyip kollarını sıvamaya başlamıştı.

"Ula sana bakan da arabaların hası zanneder... Kalıbından utan be! Nazlı şehir hatunları gibi iki bayıra, bi' yamaca su kaynattın lan..."

Dün bütün gün şehir merkezinde sağa sola koşturmuştu adam. Bankanın sisteminin çökmesinden tut da, verilen siparişlerin gümrüğe takılmasına kadar tüm aksilikler o günü bulmuştu. İşi geç bitince o saatte yollara dökülmek yerine

şehirde kalmış, erken saatte de kalkıp yollara düşmüştü. Daha gidecek yolu, halledecek o kadar işi varken, o burada durmuş nazlı arabanın kıçını başını yokluyordu. Kendini en çok sakinleştiren şeyi yapmaya başlamıştı genç adam; kulağına taktığı kulaklıktan gelen müziğe eşlik ederek türkü söylemek...

Ve işte şimdi de yoldaydı Yeliz. Havaalanından sonra kiraladığı 4x4 araçla yola koyuldu. Adrese göre şehir merkezinden sonra sahil boyunca devam edecekti ve sonra sorardı artık.

"Lanet olsun, lanet olsun! Bu nasıl bir yer ya! Adrese göre bu kavşaktan dönmem ve içeri girmem lazım ama burada kavşak yok. Şu toprak yoldan bahsediyor olamazlar, öyle değil mi?"

Tek bir araba bile geçmez miydi ya? Tamam, saat çok erken olabilirdi ama bu kadar da ıssız değildi herhalde buralar, öyle değil mi? Koskoca bir otel olmalıydı burada. *Ah abileri yok mu?* Sinirden direksiyonu yumrukluyordu. İlerde bir araba gördüğü an sanki kurtarıcısını görmüş kurban gibi sevinmişti. Arabayı hemen durdurdu ve ilerlediğinde aracın boş olduğunu gördü ama kapısı açıktı. Etrafmda dönerken bu aracın altından uzanan bir çift uzun bacağı gördü.

Bermuda şort giymiş bir adam ve uzanan bir çift kaslı bacak...

"Beyefendi, bakar mısınız?"

Hiçbir ses yoktu. Yok gerçi vardı, bir türkü mırıldanıyordu bu adam, bir Karadeniz türküsü... Ve sesi de çok nefisti. Bir süre arabaya yaslanıp dinledi adamı.

Salına salına da suya gidersun
Su değil meramun seyran edersun
Sen bu güzellikle da çok gam eylersun
Sallana sallana sallan gel bana

Gel oynayalum da biz bi sallama

Karanluk sokakta da buldum izuni
Açtum pencereni da gördüm yüzunü
Kara kaşlaruni da ela gözunü
Sallana sallana sallan gel bana
Gel oynayalum da biz bi sallama

Dinlediği türkü çok hoşuna gitse de geç kalıyordu, adama bir kere daha seslendi Yeliz ve baktı olmayacak, ayağıyla adamın bacağını çok hızlı bir şekilde dürttü. O an irkilen ve hazırlıksız yakalanan adam önce kafasını arabaya çarptı ve arkasındanda homurdanarak çıktı arabanın altından.

"Derdin ne lan senin?!"

Kaşlarını çatmış, karşısındaki kıza bakıyordu. Güzel olsa da gördüğü en ukala suratttı ve kesinlikle şımarık şehir züppesiydi.

Yeliz bir an geri geri kaçmak istedi. Bu adam tam bir dağ kaçkını gibiydi.

"Sen bana lan diyemezsin, duydun mu? Kaç kere seslendik ama nerdeee, beyimiz kulağında kulaklık dünya umurunda değil..."

Hırsla bakan gözlerini kıza dikerek hırladı adam.

"Oy çok pardon hanımefendi, bilseydim zat-ı muhteremleriniz teşrif edecek hazır olda beklerdim."

"Yok abartma, kulaklık takmasan yeterdi."

"Kadın, sen neyin cezasısın bana ya? Bak, bir de dediği lafa bak! Dalga geçiyorum, onu bile şımarıklığınla alt etmeye çalışıyorsun."

Yeliz sinirle ayağını yere vurmuştu. *Bu ukala dağ kaçkını çok oluyordu ama artık...*

"Ay sizlerin kelime dağarcığı bu kadar da geniş miydi?"

"Bizler?"

"Dağda yaşan medeniyetten habersiz köylüler!"

Genç adam bu densizliği sindirmek için uğraşsa da o kadar kolay değildi. Tıpkı arkasında duran araba gibiydi işte bu cadı. *Görünüş evet, beklenti karşılamaya gelince sorunlu...*

"Sizin kadar geniş değiliz bazı konularda haklısın," diyerek küçümseyici bakışlarını kızın yana kaymış yakasından görünen göğüs dekoltesine odakladı ve hiç çekinmeden resmen kızı gözleriyle yedi.

Yeliz bu durumdan müthiş rahatsız olmuştu olmasına ama asla geri adım atmayacaktı.

"Neyse ne, seninle uğraşamam. Bana şu adresi söyle, yeter... Sonra birbirimizden ilelebet uzak ve bahtiyar kalalım."

Adamın gözünün içine soktuğu kâğıdı sallamaya başladı. Bu kızdan başka kurtuluşu yoktu ama söylediği lafları da ona yedirmeden içi rahat etmeyecekti adamın. Acaba bu kızın burada ne işi vardı? Onun gibi şehir süsü buralarda yapamazdı ki...

Bir an gözlerinde kızın dağda dolaşan görüntüleri geldi ve gülmemek için dudağını ısırdı. Zaten berbat bir güne başlamıştı, bu lanet araba da hâlâ tamir olmamıştı. Onu yolda bırakacağını bilmeliydi. *Ah Rıza Kaptan ah...*

Kızın elindeki kâğıda bir göz atan adam, adresi gördüğü an kaşlarını hayretle kaldırdı.

"Sen ne yapacaksın burada?"

"Sana ne be! Aaa manyağa bak... Sen adresi söyle yeter."

"Söylemem ama gösterebilirim."

Yeliz etrafına bakınmaya başladı.

"Ne yani, çok mu yakınım?"

Adam kısık sesle güldü; Yeliz gözlerini kapasa gayet hoş bir adamdan çıkabileceğini düşündüğü bir sesle hem de... Sonra karşısında üstü başı, yüzü gözü yağ olan adama baktı ve burnunu buruşturmamak içinde kendini zor tuttu. Tamam, asla şekilci bir kız olmamıştı ama bu kadarda hanzolardan ve odunlardan da asla haz almazdı.

"Yakın değil aksine uzaksın..."

"Eee?"

"Bak arabam bozuldu ve senin gittiğin yere gidiyorum zaten. Beni de al arabaya, hem ben sana adresi göstereyim hem yolda kalmayayım. Sen kârlı ben kârlı... Ne dersin?"

Yeliz bu teklifi duyduğu an itiraz moduna bağlamıştı. Bu adama nasıl güvenip arabasına alırdı ki? *Ya bir köşeye çekip kıtır kıtır kesse kendisini? Ya da bağlayıp bir güzel... Tövbe bismillah...* Gözleri olabilecek en iri şekilde açılmıştı Yeliz'in.

"Olmaz! Seni tanımıyorum bile... Ya sapıksan, ya katilsen? Aman Allahım... Ya psikopat, sapık katil, ikisi bir arada süper manyaksan? Asla olmaz! Arabama almam... Sen adresi ver, ben de sana yardım göndereyim."

Genç adam duyduklarına ve kızın nefessiz konuşmasına hayret ederek ellerini iki yana açıp haykırmıştı. *Yok hayır*, aslında haykırmamıştı; resmen gürlemişti.

"Ha yani, ben süper manyak, sapık katilim ve burada yarım saattir beynimin içini kemiren senin gibi bir felakete zarar vermeden durabiliyorum! Vallahi bravo bana, takdirlik bir sapık katil, ultra manyağın tekiymişim! Kendimle gurur duydum!"

Gözlerini kısıp nefretle adama bakan Yeliz, resmen burnundan duman çıkacakmış gibi görünüyordu. Bu gürlemeden tırsmamış değildi hani... Ama asla bunu belli edemezdi bu dağ öküzüne.

"Sen ne hakla benimle dalga geçersin?"

"Erkekliğin bana verdiği hakla!"

"Senin o erkekliğini var ya..."

Duyduğu bu cümleyle baya keyiflenmişti genç adam. Bu kız onu her an başka duygulara itebiliyordu. Tek kaşını kaldırıp alaycı bir ifadeyle sırıtan adam, "Evet? Ne diyordun? Ne yapacaktın benim erkekliğimle?" diye sordu.

Ayaklarını bir çocuk gibi yere vurup tepinmek istiyordu Yeliz. Söylediği sözün ne anlama geldiğini anladığı an sus-

muştu ama bu medeniyetten nasibini almamış adam, kullanacağı kadarını duymuştu maalesef...

"Ya tamam... İstemiyorum yardım falan... Sana iyi günler..."

"Sen bilirsin..."

Adam tekrar yere çömelip arabanın altına girmeye çalışırken kız dayanamadı. Zaten yeteri kadar geç kalmıştı ve açıkçası açlıktan da ölüyordu. *Sıcak duş, çay, kahvaltı, off...*

"İyi be tamam... Kalk şuradan!"

Adamı ayakucuyla dürtüp arabasına doğru yürüdü. Hiç istifini bozmadan arabanın altına girmeye çalışan adama bakarak bağırdı.

"Sana *tamam* dedim! Hadi gelsene ya!"

Genç adam içindeki kahkahayı bastırarak, karşısındakini sinir edeceğine emin olduğu bir tonla cevap vermişti.

"Zaten tamam diyeceğini *biliyordum*. Söktüğüm parçayı takmam lazım... Sen şimdi bana ordan 22-24 anahtarını ver bakayım."

Yeliz duyduğuyla köpürmüş hâlde adama bakakalmıştı. Daha doğrusu adamın bacaklarına bakıyordu, çünkü çoktan kafasını sokmuştu adam arabanın altına. Yerde duran aletlere bakan Yeliz, bir an kaşlarını çatmıştı.

"Yahu daha sen bile karar veremedin 22 mi olsun 24 mü diye? Kaç tane ver'cem? Hem burada o kadar alet yok ki yaa, toplasan dört tane bi'şey var."

Arabanın altından gelen homurtu, "Kabahat bende, kime ne soruyorum ki?" derken Yeliz ayağını hırsla adamın ayağına geçirmişti bile.

"Bi'de arkamdan söyleniyor musun sen ya? Azcık medeniyet öğrenseymişsin, iyiymiş."

"Ya kızım deli etme de ver şuradan en uzun olan anahtarı..."

Yeliz yerde ki aletlere bakıp en uzun olanı seçerken, onu adamın kafasına geçirmemek içinde zor duruyordu. Gerçi

adamın kafasına geçirmeme sebebi muhtemelen kafasının arabanın altında olmasıydı ya, neyse...

"Al... Hemen hallet ve gel... Gitmemiz lazım..."

"Emredersin bayan çokbilmiş; zurnu Kaf Dağı'nda, şehir züppesi... Heeeyyy duuurr, bu ne yaaa? Kızım bunun neresi anahtar?"

Sinirle arabasına doğru ilerleyen Yeliz, az önce yediği hakaretlerle iyice delirmişti ama şu anda bu medeniyetsiz öküze ihtiyacı vardı.

"Beğenmiyorsan kendine bir çırak tut. Benden bu kadar... Aaa... Adama anahtar veriyoruz beğenmiyor paşam! Sanki şehrin anahtarını vercez. Hem anahtar ne yaaa? Tornavida iste, pense iste, çekiç iste ne biliyim yani testere iste... Sen tamir yapıyorsun... Anahtarla ne işin olur? Kasa mı soy'can? Hayır, orada bilmediğim bir kapı mı var? Ne açacaksın yani anahtarla?"

"Hay çenenin bağına senin... Bi' sus da, bi' sus... Riv riv riv... Haspünallaaahhhh..."

Adamın homurtusuyla içinde kabaran öfkeyi yine her zamanki gibi atmaya çalıştı Yeliz; tepinerek ve nefes almayı unutacağı şekilde konuşarak... Gözleri gökyüzüne odaklanmış, söylenmeye başlamıştı.

"Aaahhhhh, ukala odun, hanzo, hödük... İnşallah o lastikler patlar, araba da senin üstüne düşer, sen de yere yapışırsın! Sonra da seni hiçbir güç oradan kazıyamaz! İnşallah! Allahım sen dualarımı kabul et... Yok bu mantıksız diyorsan o zaman gökten bir meteor düşür başına bu herifin... Ya da, ya da bir ayı çıksın ve, *'Vay efendim, sen benden daha ayı nasıl olursun,'* desin ve gurur meselesi yapsın, bu adamı bir güzel yesin... Evet evet, bunu sevdim..."

Yüzüne düşen gölgeyle gökyüzüne diktiği gözleri indirerek karşısındaki adama baktı. Adam sanki denizin üstünde yürüyen bir ejderha görmüş gibiydi. Hayran mı kalsın, korksun mu, bilemiyormuş gibi...

"Bana seni yolladı yukardaki, daha ne olsun?" O da bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Allahım ben aldım dersimi ve anladım mesajını... Bir daha asla ayakta işemeyeceğim, bitir bu cezayı..."

Yeliz o an ne yaptığını anlamayacak kadar sinirliydi ve adamın ayağına hızla topuğunu bastırıp arabasına bindi. Adam hiç beklemediği bu hareketle inledi ve topallayarak kadının bindiği kapıya geldi.

"İn..."

"Ne?"

"İn dedim sana, ben asla bir kadının kullandığı arabaya binmem..."

"Sen manyak mısın yaaa?"

"Evet, hani şu sapık katil olanından..."

Sabah sabah çatmıştı. Zaten nereye ve nasıl bir adamla görüşmeye gittiğinden habersizdi. Zaten yeterince sıkıntı ve açlık çekiyordu. *Ah evet açlık... Ofkahvaltı... Duş...* Yeliz artık dayanamayacaktı ve hızla indi.

"Ay canıma minnet, geç kullan... Salak mıdır nedir yaaaa?"

Yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle şoför koltuğuna oturan adam mırıldandı.

"Akıllı kız..."

Yeliz anında cevabı yapıştırdı.

"Odun herif..."

Yeliz sinirden kudururken, adamda muzır bir şekilde içinden sırıtıyordu. *Ha şöyle yola gel cadı,* diye düşünüyordu. Kızın yanı başındaki hâli aklını çelmiyor da değildi. Güzel kızdı Allah için... Kahverengi uzun saçlar, kahverengi ışıltılı gözler, minik burun, öpülesi dudaklar... *Siktir!* Aklının gittiği yönü beğenmeyen genç adam yine her zamanki dikkat dağıtma yolunu seçmişti. Az önceki yarım kalan türküsüne devam etmeye başladı.

Yarım saat süren yolculuk boyunca ikisi de susmuştu. Kı-

zın sessiz hâlini önce büyük bir mutlulukla karşılayan genç adam, aradan zaman geçtikçe sıkılmaya başlamıştı. *Acaba bir yolunu bulup yine kızdırsam mı,* diye düşünmeden edememişti. Son anda aklına gelen çakmak gözler ve nefes almayı unutarak edilen cümleler anında bu fikirden uzaklaştırmıştı onu. En iyisi sessizliğin tadını çıkarmaktı ve bu kızı mümkün olduğu kadar aklından uzaklaştırmak... Bedeninin sıcaklığını yanında hissederken bu ne kadar mümkünse artık...

Yeliz de suskunluğunun arkasına sığınmış, yanındaki dağ öküzünü düşünmemeye çalışıyordu. Altındaki araba onun olamazdı. Şoför müydü? Ama bu dağ yerinde kimin şoförlüğünü yapacaktı ki? Aslında adamın fiziği oldukça sağlamdı, yakışıklı bile sayılabilirdi. Gözlerindeki hırçınlık yol boyunca gördüğü Karadeniz'in arsız dalgalarına benziyordu. Yeliz adamın gücünü ve tutkusunu hissediyordu. Tehlikeli adamdı. Allah'tan bir süre sonra gideceği yere varıp, bu adamla yollarını ufacık bir kesişme sonrası ayırmış olacaklardı. En iyisi tabii ki buydu. Yoksa bu adamla didişmek onun hoşuna gitmiş falan değildi. *Aaa şuursuz muydu ayol?*

Tam içi geçecek gibi olduğunda adamın yaptığı ani frenle uyandı Yeliz. "Ha öküz, ha," diye söylenmişti içinden.

"Ne? Ne oluyor?"

"Yolculuk sonlandı hanımefendi, serüvenimiz burada bitiyor... Aradığınız otele geldik."

Yeliz gözlerini kısıp etrafını izlerken, bu dağ başında böyle muazzam bir otel olabileceğini hiç hayal edemezdi ama büyük şehirlerde bile zor görebileceği bir otele bakıyordu şu anda. Evet, belki çok fazla büyük sayılmazdı ama gerçekten mükemmeldi. Etkilendiği kesin ve netti.

"Vay bee, anlaşılan beyimiz zevkliymiş..."

"Beyiniz?"

Yeliz elini etrafmda dolaştırıp hayali bir rota çizerken hayranlıkla cıvıldamıştı...

"İşte bu otelin sahibi olan adam..."

Sevimli cadı ilk defa bir beğeni tepkisi göstermişti. Adam bıyık altı gülümsedi.

"Zevklidir Mehmet Beyimiz..."

Mehmet adını duyan Yeliz anında kocaman açılmış gözleriyle adama baktı. Bu işi kabul ettiğinden beri bir muamma olan Mehmet Bey hakkında bir ipucu yakalayacaktı. Dün doğum gününden öyle yorgun gelmişti ki eve, adamı araştıramamıştı bile... Tek bildiği çantasında duran şirket ve teklif belgeleriydi.

"Aaa tanıyor musun sen o adamı? Nasıl biri, anlatsana..."

Mehmet Bey'e olan bu ilgi genç adamı kuşkulandırmıştı. Bu kızın gözleri neden böyle ışıldamıştı ki? Buraya sırf doğa keyfi sürmek için gelmemiş miydi? Şüpheyle gözlerini kısıp bakmıştı kendinden heyecanla bir cevap bekleyen kıza.

"Neden merak ettin? Yoksa zengin koca peşinde olan o kızlardan mısın?"

Yeliz duyduğuyla birden yumruk yemiş gibi olmuştu. Bu öküz ne demeye çalışıyordu acaba? *Ne zengin kocası? Ne sanıyordu ki bu herif kendini?*

"Ha? Evet ya, ne demezsin... Onca yolu tipini şeklini bilmediğim bir adamı tavlamak için geldim. Abaza ve umutsuzum ya, ne yaparsın artık... Yaa sen cidden salak mısın ya? Tam normal sohbet başlıyor ve sen yine tüm odunluğunu gösteriyorsun! Ben iniyorum ve seninle tanıştığıma da memnun falan olmadım!"

Hızla arabadan inip sinirle kapıyı kapatan Yeliz, sinirle bir iki adım atmıştı ki durdu ve geri döndü. Artık gözleri adamı parçalamak ister gibi bakıyordu. Yavaşça yürüyüp arabanın kapısını açtı.

"Bu araba benim, ben neden iniyorum arabadan acaba?"

Genç adam zorla saklamaya çalıştığı tebessümle bakıyordu kıza. Bu bakışlar insanı orta yerinden çatlatırdı.

"Ben de bunu merak ediyordum zaten..."

"Senin yüzünden işte... Akıl mı bıraktın? Hem gevrek

gevrek sırıtacağına, bana durumu hatırlatabilirdin, öyle değil mi?"

Aldığı tepkiye inanamayan adam hayretle kaldırmıştı kaşlarını.

"Suçlu ben mi oldum şimdi?"

"Tabii ki! Ben hiç suçlu olmam bi'kere..."

Derin bir nefes çeken genç adam artık eğlenmiyordu. Bu iş çok uzamıştı. Kızın derdi belliydi, niyeti belliydi. Sıkkın şekilde indi arabadan.

"Kadın milletiyle neden oturmuş konuşuyorum ki zaten? Mantığa bak... *Ben hiç suçlu olmam.* Hay Allahım yaaaa..."

Arabadan inip kadının yanına geldi adam.

"Mümkünse bir daha karşılaşmayalım olur mu?

"Ayy ben de dua ediyordum Rabbim seni karşıma çıkarsın diye..."

"Biliyorum ama dua etme güzelim..."

"Güzel senin anandır!"

"Senden daha güzel..."

"Off iyi be, defol..."

Yeliz artık ne diyeceğini bilmiyordu. İlk defa bir erkek bu kadar laf yarıştırıyordu kendisiyle. Ama yeterdi yani... Hem yontulmamış kaba bir adamdı hem de inatçı... *Pis cahil...* Gerçi hiç de cahil gibi durmuyordu ama... Neyse neydi...

Kızın arkasından bakan Mehmet, *bu ukala kızla uğraşacak adama Allah sabır versin,* diye dua etti. Ne işi vardı ki bu mevsimde burada? Hiç doğa tutkunu gibi durmuyordu. Belki de *Mehmet Bey'i* ayartmaya gelmişti, adını duyduğunda gözleri parlamamış mıydı? Neyse artık anlayacaktı bakalım.

"Oo Mehmet Beyim, hoş geldiniz ama geç kaldınız..."

Arkasından seslenen aksak yürüyüşlü adama bakan Mehmet, sevgi ile gülümsedi. Bu hayatta değer verdiği çok az insan vardı. Bunlardan birisi yayladan inmemeye yemin etmiş babaannesi, diğeri de bu Rıza Kaptan'dı. Babasının en

yakın dostu ve buraları emanet edebileceği ikinci kişiydi. Elinde büyümüş gibiydi ama hiç de anlaşamazlardı.

"Rıza Kaptan, senin şu öve öve bitiremediğin son model araban sayesinde yolda kaldım. Sence nedeni bu olabilir mi? Sana yüz kere dedim, ikinci el araba alma diye... Su koy verdi seninki..."

"Hop hop, benim afilli kızıma laf yok! Hem nerede o?"

"Kocaya kaçtı."

Adamın şaşkın bakışlarını görünce kahkahayı basan Mehmet, dostane bir şekilde omzuna vurdu.

"Tamam Rıza Amca, panik yok... Bir adam yollatıp aldıracağım. Hatta al anahtarı, sen yolla birini... Saklı kavşakta yatıyo' senin kız, kötü yola düşmeden yakala..."

Rıza Kaptan şefkatli ve sevecen bir asilikle baktı bu genç adama. Yanında büyümüş, vefalı ve adam gibi adamdı Mehmet.

"Serseri çocuk, dalga geçersen *fururum seni!*"

"*Fur beni* ama önce bir gidip elimi yüzümü yıkayayım, duşumu alayım, karnımı doyurayım. Bana da yazık yahu..."

Aklı yine o kıza takılı hâlde odasına çıktı Mehmet. Çıkarken de odaya kahvaltılık bir şeyler istedi ve yardımcısını yanına çağırttı ancak adamın henüz inşaattan dönmediğini öğrendi. Eh artık yapacak bir şey yoktu.

Otelin sımsıcak lobisine giren Yeliz keyifle etrafını izlemeye başlamıştı. *Modern bir sistem nasıl bu kadar samimi ve sıcak gösterilebilir*, diye düşünmeden edememişti. Her şey modern teknolojiyle yönetiliyordu ama duvarlardaki tablolar, yer yer serilmiş kilimler, ortada duran eski kuyu şeklindeki minik süs havuzu... Buranın iç mimarisini ve dekorasyonunu yapan kişi çok iyi bir iş çıkarmıştı, orası kesindi. Lobiye yaklaşarak güler yüzlü kızın karşısına dikilmişti Yeliz ve ister istemez o da aynı gülümsemeyle karşılık vermişti kıza.

"Merhaba, adıma yer ayırtılmış olmalı..."

"Merhaba efendim, hoş geldiniz... Adınız?"

"Yeliz Korkut, Korkut İnşaat'tan geliyorum."

Resepsiyonist kız daha önündeki deftere bakmadan başını sallamıştı.

"Evet efendim... Turgut Bey yerinizi ayırttı, odanız hazır..."

Kız yanında duran bellboya anahtarı verip, Yeliz'in odasına yerleşmesini sağlamıştı. Genç çocuğun peşinden giden Yeliz, her yere sinmiş doğallık karşısında etkilenmeye devam ediyordu. Bu odasına girdiği zaman da sürmüştü.

Odasının rahatlığı karşısında keyfi yerine gelen Yeliz, hemen Mehmet Bey'in yardımcısını aradı.

"Merhaba Turgut Bey, ben otele geldim."

"Hoş geldiniz Yeliz Hanım... Ben hemen Mehmet Bey'i arayıp size döneceğim. Kusura bakmayın, ben şirketinizle kesinleştirdiğim bu toplantıyı Mehmet Bey'e söylemeyi unuttum. Daha doğrusu Mehmet Bey dün yoktu ve takdir edersiniz ki siz bize dün dönüş yaptınız."

"Ah yani Mehmet Bey'in haberi yoktu, öyle mi? Umarım sorun çıkmaz..."

"Yok yok çıkmaz... Zaten sizinle görüşmeyi gerçekten çok istiyordu. Ben size döneceğim."

Yeliz keyifle pencereden görünen manzarayı izlerken mırıldanmıştı.

"Acele etmeyin, benim keyfim yerinde... Çok güzel bir oda ayırtmışsınız, sağ olun..."

"Rica ederim efendim, bir şey istediğiniz an çalışanlara söyleyin yeter..."

Telefon kapandıktan sonra Yeliz banyoya geçip sıcak bir duşla yol yorgunluğunu üstünden atmaya çalışmıştı. Duştan sonra iyice acıktığını anlayan Yeliz, kahvaltısını aşağıda yapmak için hazırlandı. Üstüne mor ve pembe çiçekleri olan krem rengi dizüstü, askılı bir elbise giydi. Ayaklarına hasır sandaletlerini giyip, saçlarını serbest bıraktı. Hafif bir par-

latıcı harici hiç makyaj yapmadan çıktı odadan. Ne kadar iş yapıyor olsa da burası bir tatil yeriydi öyle değil mi?

Acele etmeden odasından çıkan Yeliz, keyifle etrafı inceleyerek aşağıya indi. Nezih ve tertemiz olan restorant kısmında, açık büfeden hazırladığı kahvaltı tabağını alıp etrafı rahatça görebileceği bir masaya geçen Yeliz, keyifle yemeğini yemeye başlamıştı. Bir yandan da müşterileri inceliyordu. Gerçekten de adam bu dağ başında modern ve doğal bir dünya kurmuştu. Müşteriler şık ve asil görünüyordu. Hatta şu masadaki çifti sanki bir yerlerden tanıyor muydu? Sonra hatırladı, spor haberlerinde görmüştü. Adam Türkiye'nin en ünlü yüzücülerindendi. *Vay bee,* diye düşündü.

Kahvaltıdan sonra etrafı dolaşmaya karar vermişti. Otelin bahçesini ve havuz bölümünü dolaştı. Ufacık bir tatil köyüydü burası... Animasyon gösterileri için, Rum mimarisini yansıtan minik bir amfi tiyatro bile vardı. Hayranlıkla izlerken, arkasında duyduğu sesle geri döndü Yeliz. Karşısında kendisi yaşlarında genç bir adam vardı.

"Sizce de çok güzel öyle değil mi?"

Yeliz hafifçe gülümseyerek tekrar tiyatro sahnesine döndü.

"Evet, kesinlikle... Ama bu otelin modernliğine bakarsak neden Rum mimarisinde bir tiyatro yapıldığını anlayamadım."

Genç adam gözlerinde büyük bir hayranlıkla Yeliz'in baktığı yapıya odaklandı.

"Çünkü Rum mimarisi Karadeniz'e çok uyuyor."

"Öyle mi?"

Genç adam Yeliz'e bakarken bir yandan da tiyatronun oturma bölümünü işaret etti.

"Vaktiniz varsa şöyle oturalım. Bu arada ben otelin animasyon müdürü Bülent..."

"Memnun oldum Bülent, bende Yeliz..."

Genç adamın peşinde ilerleyip gösterdiği yere oturdu-

ğunda Yeliz daha büyük bir hayranlıkla bakmıştı sahneye. Şu anda tarihin derinliklerine misafir olmuş gibiydi. Bülent boğazını temizleyerek anlatmaya başladı.

"Roma imparatorluğunun devamı olan Bizans imparatorluğunun, Anadolu'daki son kalesiydi Trabzon. Rum Pontus imparatorluğu adı altında son ana kadar hüküm sürmüşlerdi bu topraklarda... Ta ki Fatih Sultan Mehmet tarafından fethedilene kadar... Bu sebeple işte Trabzon'da her yerde Rum mimarisinin izlerini görebilirsiniz. Üstelik kültürel olarak az da olsa o izleri taşıyoruz. Sadece bu değil elbette... Trabzon'un farklı bir kültür zenginliği vardır. Buradan ayrılmadan önce mutlaka bu zenginlikleri dolaşın derim. İşte Mehmet Bey'de bu kültüre ve Trabzon'a çok önem veren bir iş adamımız... Bu sebeple de bu tiyatroyu yaptırmıştır zaten ve inanın sizin gibi birçok yeni gelen misafirlerimiz hayranlıkla ve büyük bir merakla ilgileniyor bu tiyatroyla."

Aklının bir köşesine buradan gitmeden önce tüm tarihi yerleri dolaşacağını yazmıştı Yeliz. Ve ayrıca bu kültüre sahip çıkan bu Mehmet Gürmanoğlu denilen adama da gizliden bir saygı beslemeye başlamıştı. Genç adamla biraz daha bulunduğu şehir hakkında sohbet eden Yeliz sonrasında Bülent'ten ayrılıp turuna devam etti. Genç adamla konuştuktan sonra daha çok dikkat etmişti. Ufacık detaylara, koca bir tarih saklamıştı Mehmet Bey.

Ufak turu bitince tekrar havuz başına gelen Yeliz, bir şezlonga uzanıp kendini mis gibi orman havasıyla buluşan güneşin kollarına teslim etmişti. Mis gibi bir hava, her yerden gelen orman kokusu ve teni ısıtan samimi Karadeniz güneşi...

Odasında kahvaltısını yaparken yardımcısı Turgut Bey'den gelen telefonla keyfi yarım kalan Mehmet, sinirden kuduruyordu. Uzun zamandır peşinde olduğu şirketin ortaklarından biri olan Korkut kardeşlerin en ufağı, oteline

iş görüşmek için gelmiş ve bu salak adam daha yeni haber veriyordu kendisine. Çok büyük konuşmuştu dünden beri, çok... Her sorunda, "Daha fazlası ne olabilir?" derken daha büyük sorunla karşılaşmıştı. O deli kızdan ayrıldıktan sonra da aynı cümleyi kurmuştu ki keşke bunu hiç düşünmeseydi. Şimdi bu gelen adam kendilerini ciddiyetsiz bir kuruluş olarak görse haklıydı... Çalan telefonuyla düşüncelerini bir köşeye koymuştu Mehmet.

"Efendim?"

"Alo, Mehmet Bey... Erzak toptancısı geldiğinde aramamı söylemiştiniz."

Bir bu eksikti, diye düşünen Mehmet, homurdanarak telefonu kapatmıştı. İki seferdir kendilerini uyarmalarına rağmen hâlâ birkaç üründe sorun yaşıyorlardı. Saatine bakarak hızla çıktı odasından. Korkut Kardeş yerleşene kadar bu işi halledebilirdi.

3

Yeliz üstüne düşen topla irkilerek açmıştı gözlerini... Bir an nere de olduğunu anlamaya çalışırken, kendine mahcup bakan üç yaşında bir kız çocuğuyla göz göze gelmişti. Belleği açılıp bulunduğu yerin farkına varan Yeliz, minik kıza gülümseyerek elini sallamıştı.

"Heyy, bir şey yok... Olur böyle şeyler..."

Minik kızın annesi de Yeliz'in yanına gelmişti bin bir özürle.

"Gerçekten çok üzgünüm... Bir şey olmadı ya size?"

"Ay yok ayol, ne olacak ki? Altı üstü minicik bir el tarafından atılan, minik bir top... Keyfinize bakın."

O sırada ayağa kalkan Yeliz, anne kıza el sallayarak otelin diğer tarafına doğru yürümeye başlamıştı. Henüz kendini aramamış olan Turgut Bey'den aldığı cesaretle biraz daha vakti olduğunu düşünüyordu.

Otelin arka tarafı büyük bir demir kapıyla kesilmişti. Depo gibi olan yere bakan Yeliz, burasının otelin gıda deposu olduğunu anlamıştı. Son derece steril ve nezih duruyordu. Etrafta dolanan birkaç kişiye gülümseyerek el sallayan Yeliz, kendine şaşkınca bakan adamları umursamadı. *Medeniyet bi' yere kadar,* diye düşünüyordu. Ama şurada görünen ağaç... *Ah o ağaçtakiler kiraz mıydı?* Kirazı çok seven Yeliz,

kiraza benzeyen meyvenin şeklinde bir tuhaflık olduğunu hiç düşünememişti. Ya da kiraz yapraklarının böyle kalın ve sert olmayacağını... Etrafına bir göz attıktan sonra kimse olmadığını görünce muzırca sırıtmıştı Yeliz. Gözü meyve ağacında sandaletlerini çıkarmıştı. Gerçi ağaca tırmanırken bu işte bir tuhaflık olduğunu anlamıştı. *Bu ne değişik bir ağaçtı böyle yaa?*

Diğer taraftan Mehmet depodan çıkarken üstünün başının ne kadar rezil olduğunu görmüştü. Yüzünü buruşturdu. Bu hâlde biri onu görse asla bir iş için güvenmeyebilirdi. Ama yapacak bir şey yoktu. Toptancı herifin ağzının gözünün iyi bir dağılmaya ihtiyacı vardı. Gerçi yumruk atamamıştı, içinde kalmıştı ama olsun...

"Iyyyy, bu kirazlar bozulmuuuşşş..."

Duyduğu sesle anında olduğu yere çakılan Mehmet, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Etrafına bakıp kimseyi göremeyince yoluna devam etmek için bir adım attı ve yine...

"Ay ağzımın içi buruklaştı be... Valla bu kiraz ağacı çürümüş. Bi'de şunun tadına bakayım..."

Sesin yönünü bakışlarıyla takip eden Mehmet, yukarılardan bir yerlerden geldiğini anlamıştı ve bakışlarını da aynı istikamete kaldırdı. *Siktir!* Kaldırmaz olaydı.

Ağacın dalına tüneyen kızı görür görmez tanımıştı Mehmet. Hayır, bacaklarından değil... *Bacakları? O ağaca o elbiseyle çıkarken aklı neresine kaçmıştı bu kızın?* Etrafma hızla bir bakış atan Mehmet, kimsenin olmadığını görünce rahatlamıştı. Tam kıza seslenecekti ki kız, ağzında ki meyveyi yutmaya çalışarak yeniden konuştu.

"Buraların meyveleri de insanları gibi he... Görünüşte bir halta benziyorlar ama tatlarına sıra gelince, ııy yani..."

İnsanlarına laf edildiğini duyan Mehmet, sinirden ellerini yumruk hâline getirmişti ama sonrasında devam eden

cümleyi duyunca da kaşları kahkahasını saklayan hayretle havaya kalkmıştı.

"Yani aslında tüm insanları değil... Öyle değil mi sevgili bozuk kiraz? Sen bence o öküze benziyorsun. Görünüşte *off taş gibi meyve*, dersin... Açıkçası ben ilk önce bacaklarını görünce *ay aman*, yani seni de öyle dalda görünce, öyle dedim yani... Ama sonra bi bakıyosun, adam bildiğin öküz! Dağ öküzü... Sen de işte böyle..."

Evet, bu kız kendisinden bahsediyordu. Dağ öküzü ha? Acaba bu dağ öküzünün şu anda meyvesini çaldığı otelin sahibi ve o aradığı Mehmet Bey olduğunu bilse ne yapardı.

"Dağ öküzü tepsin seni şımarık cadı!"

Yeliz duyduğu sesle öyle irkilmişti ki bir anlık refleksle ayağa kalkmaya çalışmıştı *ama nereye kalkıyorsun be kızım?*

"Hiii!!!"

Çığlık atan kızın bir anda tuhaf bir hareketle oturduğu daldan fırladığını gören Mehmet, refleksle hızla ileri doğru atılmıştı. Saniyelik yavaş çekimle kızın düştüğü yere doğru elini uzatan Mehmet, aslında hepi topu iki metre olan yükseklikten düşen kızı yakalamıştı.

Kucağma düştüğü adamın gözlerine salak salak bakan Yeliz, hâlâ yaşadığı korkuyu üstünden atamamış olacaktı ki ağzından tek kelime çıkmıyordu. Sadece o koyu kahve gözlere kilitlenmiş hâldeydi. Tek hissettiği kucağında durduğu bu dağ öküzünün sıcaklığıydı.

Mehmet ise burnuna gelen kokuyu da, gözlerine daldığı kuyuyu da farkında olmadan ezberliyordu aslında. Bu kız ona göre değildi. Bu şehir züppesi kızın hiçbir tarafı Mehmet'e uymuyordu. Kasıklarında hissettiği değişim, bu kız için olmamalıydı. Dudaklarına yakın bu kararmış dudaklar da ona göre değildi. Bu kızdan böyle etkilenmemeliydi ama en nihayetinde erkekti. Avucunun içini yakan çıplak baldırlara ne kadar tepkisiz kalabilirdi ki? Şu anda kucağında tuttuğu kızı aslında fırlatıp atması gerekiyordu.

Bulunduğu kucaktan havalandığını hisseden Yeliz, koca bir çığlık eşliğinde kızının üstüne düşmüştü. Düşmüştü yani... Ciddi ciddi bu öküz onu fırlatmıştı. Sinirden iyice kuduran Yeliz, ayağa kalkarken bir yandan da kızını ovalıyordu.

"Öküzsün işte! Bi' de söyleyince kızıyosun! Ay hayır, ne demeye fırlatıyosun be adam? Sanki sana ben dedim tut beni diye... Madem düşüreceksin neden kurtarıyosun, di'mi ama? Medeniyetsiz! Ne sırıtıyosun be sen? Sırıtmasana... Aaayyyyy sinir yaaaa, defol be defol...."

Defol, diyen bir kişinin tepine tepine uzaklaşması ne kadar mantıklıydı? Mehmet hâlâ sırıtıyordu kızın arkasından bakarken. Kucağındayken azmış hormonlarının fark etmediği görüntü, kız cırlamaya başladığında iyice gözüne batmaya başlamıştı. *Kararmış bir ağız...* Mehmet bir kahkaha patlatmıştı. Kızın ağaçta yediği Karadeniz'e has meyve olan karayemiş; yiyenlerin ağzını, dilini siyaha boyayan bir suya sahipti. Ve bu cadı, o ağızla otelde dolaşacaktı. Mehmet keyifle bir kahkaha daha attı. Bu kız ona hem kahkaha olarak hem de artmış sinir kat sayısı olarak geri dönüyordu... Islığında bir Karadeniz türküsüyle otele doğru yürümeye başladı Mehmet.

Ama odasına girip saatine baktığı an o keyifli hâlinden eser kalmamıştı. Aceleyle gardolabını açıp siyah bir pantolon ve beyaz gömleğini giyip kollarını kıvırmıştı. Yarım saat içinde adamla görüşmeye inecekti. Takım elbise giymeyi pek sevmediği için giyebileceği en resmi kıyafetini giymişti. Hem burası zaten tatil mekânı değil miydi? Çok bile giymişti... Bir de adamın gözünde çok hevesli bir duruma da düşmek istemiyordu.

Çalışma odası olarak kullandığı bölüme geçmek için odasından çıkarken aklında sadece iş vardı Mehmet'in. Bu şirkete, bu işi vermeliydi. Bu adamların ciddiyetine, iş disiplini ve profesyonelliğine ihtiyacı vardı. Gerçi adamlar da kendisiyle

iş yapmak istiyordu ki başka bir çalışan yerine, ortaklarından birini göndermeyi tercih etmişlerdi.

Sinirle odasında tepinmeye devam eden Yeliz, telefondaki Turgut Bey'in sesiyle kendine geldi. Mehmet Bey, yarım saat içinde ofisinde kendisini bekliyordu. Alelacele banyoya geçip kendine bir çekidüzen vermeye çalışan Yeliz, aynada kendini gördüğü an kalakalmıştı. Önce anlam veremedi, alık alık izledi kendisini... Ağzının içini açtı, dilini dışarı çıkardı, içeri sokup bir iki yere yutkundu, sonra tekrar dilini dışarı çıkardı. Evet, gördükleri doğruydu. Ağzı, dili kapkaraydı. *Ah acaba ölüyor muydu?* Bozuk kiraz yüzünden gıda zehirlenmesi yaşıyordu, kesin. Elini midesine, boynuna götüren Yeliz, kendini hiç de kötü hissetmediğini fark etmişti. Gayet sağlıklıydı. E o zaman bu neyin nesiydi? Sonra aklına gelenle öfkelenmeye başlamıştı Yeliz. O yabani öküzün attığı kahkahanın sebebi şimdi belli olmuştu işte. Ölümcül bir şey olsa adam en azından azıcık vicdanla müdahale ederdi, değil mi? Bu görüntüye şaşırmadığına göre normaldi yani.

Geçen zamanında farkında olan Yeliz, kaderden kaçılmaz diyerek diş fırçasına uzanmıştı. Belki geçici bir boyaydı. Tüm ömrünü böyle mağara gibi bir ağızla geçirecek değildi ya? *"Ay Allah korusun, töbeee..."*

Dişlerini fırçaladıktan sonra aynaya bakan Yeliz, biraz daha iyi göründüğünü fark edince rahat bir nefes alıp çıktı banyodan. Alelacele üstünü değişip, dizüstü beyaz eteğini ve üstüne de düşük kollu buz mavisi gömleğini giyip hazırlanmıştı. Dosyaları alıp son bir etrafına bakıp fırlamıştı odadan. Tam asansöre gelmişti ki aynı anda asansöre ulaşan adamla çarpıştı. Başını kaldırdığında karşısında o dangalak adamı gördü. Ama bu sefer tertemizdi ve mis gibi kokuyordu. *Mis gibi mi? Ay ona neydi acaba adamın nasıl koktuğundan?* Üstelik bu adam onun ağzını görmüş ve dalga geçmişti. Öküz!

Kızı karşısında gören Mehmet, şanslı gününde mi şans-

sız gününde mi bilemedi. Ağzının biraz düzeldiğini görünce içinden sırıtma hissi geçen Mehmet, kızın bakışlarındaki tuhaflıkla durakladı. *Bu kız neden böyle tuhaf bakıyordu ona?* Kızın gözlerinde bir an kaybolan Mehmet'in içgüdüleri, tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Bu da yetmezmiş gibi bir de o kör olmayasıca gözleri kızın bedeninde dolaşmaya başlayınca çanlar karşıki dağdan duyulur olmuştu. O gömleğin saklayamadığı göğüsleri, o eteğin... *Bir dakika ya, bu etek neden bu kadar kısaydı ki? Kendini nerede sanıyordu bu kız? Herkes bacaklarına bakacaktı.*

Kızın çemkirmesiyle bıçak gibi kesilivermişti karşıki dağdan duyulan tehlike çanları.

"Ay önüme bir ayı düştü... Çekil önümden!"

"Ayı seni yemez korkma... Biz ayılar bal severiz, fasülye turşusu değil!"

Kız ona laf soktukça, büyük bir keyifle karşı atağa geçiyordu Mehmet. *Eee o kimin torunuydu ki zaten?*

"Sen... Sen ne terbiyesiz bir adamsm yaaa... Turşu sensin, hödük! Sanırım burada çalışıyorsun, seni patronuna şikâyet edeyim de bir müşteriyle nasıl konuşulacağını öğren! Hıyar!"

Mehmet kızın bu hâline keyiflenirken açılmış olan asansöre binmişti. Bu kız Anzer balı gibiydi, iki kaşıktan fazlası insanı komaya sokabilirdi. Asansör kapıları kapanırken Mehmet başını önüne eğip kahkahasını saklamıştı, Yeliz'se kapanan kapıya salak salak bakıyordu. Kapı kapanmıştı. *Asansör kapısı... Hani kaç dakikadır beklediği ve onca kilometre yol gelip görüşmesi gereken adama onu götürecek olan asansörün kapısı... Kapanmıştı.* İçinde bir adet öküz ayısı ile birlikte... Öküz ayısı diye bir şey olur muydu? Olurdu... *Kime ne canım, aaa?*

Aceleyle odasına giren Mehmet, sekreterliğini yapan kıza Korkut kardeşi hiç bekletmeden içeri almasını söylemişti.

Masasına oturup planları gözden geçiren Mehmet, çalan kapıyla başını kaldırdı. *Tam zamanında...*

"Gel..."

İçeriye girmesini bekleyeceği en son kişiyi görünce şaşkın bir şekilde kaldı Mehmet. Bu beladan kurtulamayacak mıydı? Sekreterine sıkı bir azar atması gerektiğini aklının bir köşesine yazan Mehmet, duydukları ile de iyice sinir olmuştu.

"Şimdide patronunun masasını mı zapt ediyorsun?"

Karşısında bir patron bekleyen Yeliz; yine o ukala, işe yaramaz, yakışıklı dağ öküzüyle karşılaşmıştı. *Bu nasıl bir şanstı ama ya? Hele bu duyduğu...*

"Ya sen? Mehmet Bey'i ağına düşürmek için hiç vakit kaybetmiyorsun bakıyorum. Ne işin var burada?"

İşte bu duyduğu Yeliz'in delirmesine ve hatta delirmekle kalmayıp tepinmesine yol açmıştı.

"Sana ne be? Hayır, sana ne yani? Aaaa, sen ne sinir bi'..."

Mehmet her an gelecek olan adamı düşünerek bu kızla uğraşmayı ertelemek istemişti. Adam şimdi çıksa gelse, bu kızı nasıl açıklayacaktı? O da değil, bu delibozuk cadının ne yapacağı belli olmuyordu ki... Sabırsız bir hareketle ayağa kalkan Mehmet, kesin bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı.

"Kızım bak, terbiyeni takın... Acil bir iş görüşmem var, çık dışarı..."

"Esas sen çıksana... Bak on ikinci masa limonata servisi bekliyor."

Mehmet sinirle saçlarını karıştırdı. Bu kızla didişmek keyifliydi ama şu anda hiç sırası değildi. *On ikinci masa servis mi bekliyordu?* Kendisini garson sandığına inanamadı.

"Bak güzelim, nesin necisin bilmiyorum ama inan bana hiç sırası değil aklından geçenlerin..."

"Ne geçecek aklımdan ya... Tutturmuşsun sabahtan beri Mehmet Bey'i tavlayacaksın falan diye... Hem sen cidden neden o masadasın? Birazdan Mehmet Bey gelecek bakalım, o zaman ne olacak hâlin? Uyarmadı deme ve bu kıyağımı da

unutma. Seni haberdar edeyim, patronun birazdan burada olacak..."

İçine düşen kuşkuyla donup kaldı Mehmet. Mehmet Bey'in burada olacağını nereden biliyordu? *Yok ya, olamazdı değil mi?* Görüşmesi gereken kişi bu *cadı* olamazdı. Öğrenmeliydi.

"Bana neden burada olduğunu söyle... Madem patronumu tavlama niyetinde değilsin, derdin ne onunla?"

Yeliz bir kamera şakasının içinde olduğunu düşündü. Sinirini hiç tanımadığı Mehmet Bey'den çıkaracak kadar da gözü dönmüştü.

"Senin patronunu tavlamaktan daha önemli derdim var benim! Hem bana ne senin patronundan? Sence o kadar umutsuz gibi mi duruyorum? Bir yabani ile ilgilenecek gibi miyim?"

Yabani ha? Kendisine mi demişti bu kız? Garson bildiği adama öküz, tanımadığı Mehmet Bey'e yabani... bu durumda yabani bir öküz oluyordu Mehmet. Ah şeytan ah... Bunu ona ödetecekti. O dudaklar yabani neymiş görecekti.

Yüzünde şeytani bir ifade ile kıza yaklaşmaya başladı.

"O zaman tanışalım küçükhanım. Ben o yabani dediğin adamım. Aynı zamanda sabahtan beri öküz dediğin adam yani... Kısaca yabani öküz... Adım Mehmet Gürmanoğlu. Peki sen?"

Duydukları aslında birkaç dakikadır anlamamak için inkâr ettiği gerçeklerdi. Bu adamın Mehmet Gürmanoğlu olduğuna dair hissettiği kötü hissi görmemezlikten geliyordu. Görmemezlikten geliyordu gelmesine ama maalesef gerçek, adım adım üstüne yürüyen bu esmer ve nefis kokan adam şeklinde kendini gösteriyordu. Yer ayağının altından kayacak gibiydi. Ah keşke sık sık bayılabilen narin bir yapısı olsaydı. Fısıldadı...

"Şaka..."

Kızın yüzünün aldığı şekil Mehmet'i zevkten inletebilirdi. Tıslad...

"Değil..."

"Aman Allahım..."

"Bence de..."

Ve karşısındaki kızın o yenilmiş yüz ifadesi, kısa süre içinde sinirli ve huysuz bir hâle büründü. Çemkirdi...

"Senin suçun..."

Mehmet alaylı hâlini hiç bozmadan karşılık verdi.

"Biliyorum, sen hiç suçlu olmazsın..."

Eeehh, artık Yeliz'in de bir sabrı vardı. Sabahtan beri bu adam onunla kafa buluyordu. Yese doymazdı şu anda onu, *o derece yani... Savulun, Yeliz geliyor...*

"Olmam tabii, sabahtan beri ağzımda lafı geveleyeceğine bana kim olduğunu söyleseydin ya! Salak mısm, zevk mi alıyorsun bundan? Düştüğüm duruma bak..."

Yeliz neredeyse sinirinden ağlayacaktı. Mehmet artık kesin olarak kim olduğuna emindi bu kızın. Başına gelen kader miydi, kadersizlik mi? O kadar umutlandığı, kendine denk gördüğü, iş yapmak için can attığı Korkut İnşaat ve bu kız... Bir yerlerde bir hata yapmıştı ve yukarıdan ağır bir cezaya çarptırılmıştı. Kesin ve net... Kıza doğru bir adım daha atarak korkutucu olduğunu umduğu bir sesle konuştu.

"Sen kendini tanıt bakalım Sayın Korkut..."

Öhm... Yeliz şimdi o havasını, sevimli burnuyla birlikte yere sürtmeye başlamıştı. Sözün özü, *sıçmıştı.* Onca havayla, lafla giriştiği bu işte, daha ilk dakika da kendi kalesine gol atmıştı.

"Yeliz Korkut..."

"Eee?"

"Ne eee?"

Yok yani, bu adam harbi salak mıydı?

"Daha fazla detay ver... Neden buradasın?"

"Sabrının sınırlarını ölçmek için geldim..." İçinden geçirdikleriyle, dışavurdukları hemen hemen aynıydı Yeliz'in. Sûkutun altın değerinde olduğunu bilse de susamazdı. Yok, Yeliz'in öyle altınlarda, pırlantalarda gözü yoktu.

"Seni tavlamaya geldim. Allahım... Sence neden buradayım acaba? Tabii ki şirketim adına görüşmeye ve eğer mümkün olsaydı anlaşıp iş sözleşmesini imzalamaya gelmiştim. Ama şimdi tüm iplerin senin elinde olduğunu düşünürsek, sırf o hayvansı egonu tatmin etmek için bu işin yattığını söyleyeceksin bana... Neyse... Sen beni gelmemiş say ve bende buradan bu işin olmadığı gerçeğiyle gideyim..."

Adam, kıza neredeyse hayranlık duyacaktı. Hâlâ o sevimli burnunu keçi gibi dik tutuyordu. Bu işi onlarla yapacaktı ama önce bu kızın o sevimli burnunu sürtmek istiyordu. *Demek kendisi bir dağ öküzü, bir yabani ve bir medeniyetsizdi ha? Eh görecekti hanımefendi...* Keyifli günler bekliyordu kendisini. Kurtları kıskandıran hain bir sırıtış geçti içinden.

"Dur bakalım, ben profesyonellikle özel hayatı karıştırmam..."

Karşısındaki kızın şaşkınlıkla açılmış gözlerini ve sevimli bir şekilde bakakalan yüzünü hayranlıkla izlemişti bir an Mehmet. *Uzanıp dudaklarını değdirse... Öhm...*

"Yani imzalayacak mısın?"

"Emin değilim... Hem ben karşımdakinin bir erkek olmasını bekliyordum; gele gele mızmız bir sosyete çiçeği geldi. Aslında kadınlarla iş yapma prensibim yoktur. Onları başka yerlerde görmeyi tercih ederim."

"Biliyordum, sırf işkence çektirmek için böyle yapıyorsun, değil mi? Gidiyorum ben... Seni mankafa! Geri kafalı adam! Kadınlarla iş yapmazmış, bak bak... Biz de zaten bayılıyorduk ya sana..."

"Bayıldıkları doğru," diye sırıttı Mehmet. Hiç aklında olmayan şeyleri söylüyordu. Sebebi açıktı, bu kız sinirlenince muhteşem oluyordu.

"Eh hemcinslerim içinde akılsız ve zevksizleri de var tabii... Malum, çürük elma misali..."

Burada daha fazla kalmaya dayanamazdı. Beklenen sonu geciktirmenin ne anlamı vardı ki? Bir de kadınlarla iş yapmazdı öyle mi? Bu adamı yakışıklı ve dayanılmaz bulan aklını bir ipte sallandırmalıydı aslında. Arkasını dönüp tam çıkacakken kolunun tutulmasıyla durakladı Yeliz. Adam ona bir hayli tepeden bakıyordu. *Sahi boyu kaçtı bu ayının yaa?*

"1,87..."

Adamın şaşkınlıktan havaya kalkmış kaşlarını görüp cevabını duyunca bu soruyu dış sesiyle sorduğunu anladı ve o an yere baktı. *Acaba içine girebileceği bir delik açılmış mıydı?*

"Ne?"

"Boyum... Sormadım mı?"

Artık adam iyiden iyiye dalga geçiyordu kızla. *Ah abilerini bir kaşık suyun yarısıyla boğacak, kalanını da arkalarından dökecekti.*

"Sorduysam ne olmuş? Sen niye her sorulana cevap veriyorsun ki? Alla' alla' yaaa... Sanki her şey muhteşem de, bi' bu eksik... İyi, devede de boy var sonuçta... Sadede gelelim, iş görüşmesi yapacak mıyız?"

Duyduklarına mı, bu kızın hızına mı bilinmez Mehmet bir an algısının zorlandığını hissetmişti. Ama son anda duyduğu işle alakalı cümleyle anında ciddileştirmişti kendisini. Açıkçası projelerini ve tekliflerini merak ediyordu. Bunun için sabırsızlanmıyor muydu birkaç dakika önce?

"Peki, hadi başlayalım..."

Masanın arkasına geçen adamın karşısına oturan Yeliz açıkçası bunu beklemiyordu. Sonuçta adama ağzına geleni saymıştı. *Hayır, adam bunu hak etmişti ama neyse...* Silkelenip iş havasına girmeye çalıştı. Ne kadar deli dolu olsa da söz konusu işiyse tüm ciddiyet damarlarına nüfuz ederdi.

Daha önce Yiğit ve Doğa tarafından hazırlanan projeyi çıkarıp masanın üstüne yaydı. Bir yandan detayları veriyor

bir yandan da olası maliyetleri açıklıyordu. Yarım saat süren sunumdan sonra söyleyecek hiçbir şeyi kalmayan Yeliz arkasına yaslandı ve gözleri hâlâ projenin üstünde dolanan adama baktı. *Ciddiyken yakışıklı sayılabilirdi aslında...* Söyleyeceği şeyi merakla bekliyordu.

Adam oldukça etkilenmişti. Doğrusu Korkut kardeşler çok iyi iş çıkarmışlardı. Mehmet'in bir ayağı İstanbul'da olsa da sadece Yağız Korkut ile tanışmıştı, o da bir konferansta kısa bir selamlaşmaydı. Ama adamlar çok iyiydi. Ve bu cadı kız da öyle... Evet, bu iş onlarındı ama ondan önce bu minik hatunla ufak bir hesaplaşması olacaktı. Küçümsediği insanları ona tanıtacak ve burnunu sürtecekti. İçinde gerçekten yabani bir öküz mü vardı acaba?

"Ne kadar vaktin var?"

Şaşkın bakan Yeliz soruyu anlayamadı.

"Nasıl yani?"

"Yani diyorum ki, ne zaman döneceksin ve ne kadar zamanın var benim kararımı alman için?"

"Şey, bunun için vakte ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim. Teklifimi sunacaktım, olumlu ya da olumsuz cevabımı alacaktım, sonunda da ya evime dönecektim ya da araziyi araştıracaktım."

"Hımm anladım... Bak o zaman şöyle olacak. Bir şirketin daha teklifini bekliyorum, iki güne gelir... Sonrasında ya evine dönersin ya da benimle araziye kısa bir tur düzenlersin, anlaştık mı?"

Başka çaresi vardı sanki? Bir de *anlaştık mı* demiyor muydu? İstediği kadar bu adama şu an muhtaç olsun, yine de boyun eğip karşısında sessiz kalmayacaktı. Zaten abilerinin *beceremedin* muhabbetlerine maruz kalmayacağını bilse bir dakika bile durmazdı bu odunun yanında.

"Anlaşmaktan başka çarem var mı?"

"Yok güzelim..."

"Bana güzelim demesene ya... Sinir şey!"

"Bak bu olmadı... Ya sana işi vermezsem? Hiç korkmadan bana nasıl kafa tutuyorsun sen?"

Bu ukala adamı boğsa kaç yıl yatardı acaba?

"Eğer bu böyle sürecekse sen zaten al o işini de..."

Kızın bu halleri iyice hoşuna gitmeye başlamıştı Mehmet'in. İçinden, *daha yeni başlıyoruz güzelim,* diye geçirirken, kaşlarını ayıplar gibi kaldırmıştı.

"Yoksa küfür mü gelecekti arkasından? Hiç yakışıyor mu senin gibi modern bir kıza? Hadi benim gibi hödük olsan neyse..."

"Aayy sinir, ukala, odun!"

Yeliz sinirle kapıyı açtı, sonra tekrar döndü.

"İki gün beklerim, sonrasında kararını vereceksin..."

Arkasından kapıyı sertçe çarpıp çıktı. Mehmet acayip keyiflenmişti. Eğer bu vahşi kediyi adam etmezse ona da *Memet* demesinlerdi.

Hızla odasının kapısını çarpan Yeliz hemen sevgili ağabeyleriyle bir konferans görüşme ayarladı. Onlara yaşadıklarını anlatıp bir acıma belirtisi beklese de nafileydi. Bu iki adamın umurunda değildi sanki anlattıkları... *Bir de kahkaha atmıyorlar mıydı?* Şeytan diyordu; *kalk buradan İstanbul'a uç, sık boğazlarını, geri gel...*

"Siz ikiniz, ne gülüyorsunuz be, delirdiniz mi? Size burada bir manyakla karşı karşıyayım diyorum! Acımasız cani şeyler!"

Sinirden burnundan soluyordu adeta. Kahkahasını zorla bastırmaya çalışan Yağız konuşmaya çalışmıştı.

"Ama ben bu adamla tanıştım ve... Öhm... Ve hiç de öyle birine benzemiyordu. Son derece medeni ve ağır başlı bir adamdı."

"Hahh! Kim, bu adam mı medeni? Yahu adam, *erkekle görüşme yapacağım,* diye tutturdu diyorum size! Kadınlarla iş görüşmezmiş! Neresi medeni acaba bu davranışın?"

Yiğit bu sefer son derece ciddi bir sesle sözü aldı.

"Bak bebeğim, eğer ben bu işin üstesinden gelemem diyorsan sorun değil, Samet'i gönderebiliriz. Sen dön istersen..."

"Halt etmişsiniz. Nesini beceremeyecekmişim bu işin? Benim derdim adamın tavırları... Ama neyse, eğer bende Yelizsem, bu adamı muma çevirip gelmezsem yüzümü sivilceler bassın, amin!"

Abileri daha ne söyleyecek diye düşünmedi bile ve telefonu *pat* diye kapattı. Bir oyunun içindeydi, bunu çok iyi biliyordu. Abilerinin onu gaza getirdiğinin de farkındaydı. Ama işte Yeliz'di bu... Bile bile lades diyen bir insan varsa, bunun en canlı örneğiydi.

Acil rahatlaması lazımdı ve bunu da gücü bitene kadar yüzmeyle sağlayabilirdi. Bir yerlerde kapalı bir yüzme havuzu gördüğüne emindi. Adamın öküzlüğü işini iyi yapmasını engellemiyordu açıkçası. Bu otelde yok yoktu. Hem de dağ başında... Hemen mor bikinisini giyip üstüne de pembe pareosunu bağladı. Yoksa tüm enerjisini bu adamı öldürme planları yaparak tüketebilirdi.

Öte taraftan İstanbul'da iki erkek kapanan telefonun ardından bir süre sessiz kaldıktan sonra aynı anda kahkahayı basmışlardı. Yağız ve Yiğit planladıkları şeyin, başlarına açacağı işi bilselerdi bu kadar rahat olabilirler miydi, orası meçhuldü.

"Tamam, belki Mehmet'i bir kere gördüm ve adamın bize hiç kötülüğü dokunmadı ama yine de zerre vicdan azabı duymuyorum, bizim kızı bu işten başka bir şey yola getiremez."

Yiğit abisinin aksine konuşamıyordu bile gülmekten. Yağız devam etti.

"Kabul et, iyi plandı."

4

Mehmet omzuna attığı havlusuyla çıkmıştı odasından. Kapalı yüzme salonuna gitse daha iyi olacaktı. Hem orasının ısı sorununun çözülüp çözülmediğini bizzat kendisinin denetlemesi lazımdı, hem de biraz yüzmek iyi gelecekti. İki gündür sporunu aksatmıştı. Dağ yürüyüşlerine de çıkamıyordu. Bir de yüzerken daha iyi plan kurabiliyordu ve yukarda bir yerlerde kazanını kaynatan cadı içinde sağlam planlara ihtiyacı vardı.

Gerçi Mehmet'in bilmediği o cadının da kendisi için sağlam ayı kapanları kurma planlarıydı ama hangisinin planının daha sağlam olduğunu ancak zaman gösterecekti.

Kapalı yüzme havuzuna giren Yeliz, tek başına olduğunu gördüğünde gün boyu ilk defa keyfi yerine gelmişti. Hemen havlusunu ve pareosunu bir şezlonga atıp kendini ılık suyun içine bıraktı. *Harika,* diye inledi resmen. Sinirden ve uzun bir yolculuktan dolayı gerginleşen kasları her attığı kulaçta biraz daha gevşiyordu. O adamı düşündükçe daha hızlı kulaç atmaya başlamıştı. Bu adamın onu delirtmek için bir şey yapmasına gerek yoktu aslında, varlığı bile yetiyordu. *Odun, hanzo ve daha sayamadığı bir sürü yabani şey...* Sırt üstü uzanıp yüzmeye devam ederken de başladığı işi düşünmüştü Yeliz. *Ya bu herif kabul etmezse? Ya sırf o gerzek egosu ağır basarsa?*

Bunu düşünmemeye çalıştı Yeliz. *Bir kulaç, iki kulaç, üç kulaç... Allahım, yüzmek ne harika bir şeydi...*

Kendini havuzun dibine doğru bıraktı. Suyun en derinini bulmaya odaklanmış bir dalgıç gibiydi. Tüm ağırlığını vücudunda toplayıp dibe doğru dalışa geçmişti. *Batıyordu... Batıyordu.... Batıyo...* O an neye uğradığını şaşırmıştı Yeliz. Büyük bir konsantrasyonla dibe doğru inerken tam yanı başına bir şey düştü. Yaşadığı korku ve panikle hatırı sayılır derecede klorlu su yutan Yeliz, kendini aceleyle suyun üstüne çıkarmaya çalışıyordu. Çırpındıkça yönünü bile şaşırmıştı. *Ah, olamazdı.* Resmen kapalı havuzda fırtınaya yakalanmıştı ve boğulacaktı. Son nefesini bile alamayacaktı, nasıl alacaktı ki bu suyun dibinde? Bari çıkıp bir nefes alabilseydi... *Huuuuhhhh... Son nefes...* Kafasını suyun üstüne çıkardıktan sonra öksürükleri arasında derin nefesler alırken, bir yandan da ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Etrafında dönüp korkuyla bakınırken, bir anda suyun altından siyah bir baş yüzünün önüne dikilmişti. İnsanın sevmediği ot burnunun dibinde biterdi ya, Yeliz'in de sevmediği odun, kapalı havuzda yetişiyordu demek ki... Karşısında gördüğü yüz ve kor gibi yanan kara bakışları gördüğünde, sinir yine vücudunu ele geçirdi.

"Allah aşkına be adam, dağdan geldin biliyoruz ama bunca medeniyet içinde hiç mi nasibini almadın? Derdin ne, ölmem mi?"

Karşısındaki öfkeli surat bir an şaşırmasına sebep olsa da kendini çabuk toparladı adam. Havuza girdiği an tek bir amaca odaklanmıştı Mehmet; vücudu salonun sıcaklığına alışmadan aceleyle suya dalarak kendince ısı ölçme denemesini gerçekleştirmek istiyordu. Bunun için öyle hızlı atlamıştı ki suya, birilerinin burada olduğunu hiç fark etmemişti bile... Ve görünen o ki kader ondan yanaydı. İnine bir keklik düşürmüştü. Ama oldukça öfkeli ve geveze bir keklikti. İçindeki kurda göz kıptı.

"Yüzme dediğin olay kulaç atarak ve suyun üstünde gerçekleştirilir. Sorabilir miyim acaba havuzun dibinde ne arıyordun? Batık bir hazine mi?"

Ah bir de bu adam kendini haklı mı görüyordu? Her zaman verecek bir cevabı nereden buluyordu *bu kıt beyinli?*

"Yooo, senin için uğraşıyordum beyefendi. Hani en son buraya girdiysen ve aklını burada düşürdüysen, bulup sana getireyim demiştim."

"Sende olduğundan şüphelendiğim bir şeyi kullanarak mı bulacaktın benim aklımı?"

"Hah! Komik şey..."

Daha fazla adama laf yetiştirmek niyetinde değildi Yeliz. *Söyleye söyleye adam edilir miydi ki bir öküz? Elbette hayır...* Zaten sokma akılda kırk kulaç giderdi, sonra da işte böyle çalışırdı. İyice kendine yaklaşan adamdan da huylanmıştı. Havuz zaten iyice ısınmıştı. *Bu su neden bu kadar sıcaklaşmıştı ki? Bir de bu adam böyle bakınca...* Hemen çıkmalıydı havuzdan. Hızla merdivenlere doğru yüzmeye başladı ve görünen o ki adam da aynı şeyi düşünmüştü. Aynı anda, aynı yöne atılan kulaçlar ikisinin de kafasının tokuşmasına sebep olmuştu.

"Allahım... Öldürmeye yemin mi ettin ya, kalın kafalı! Offff başım, amma odunsun yaa, kafanda odun..."

Elini uzatıp kıvırdığı parmağıyla adamın kafasına vurdu.

"Ne taşıyorsun bunun içinde beton mu? Kafamı yardın..."

Kızın elini yakalayan adam, onu kendine doğru çekip kafasını kurtarmaya çalışıyordu ama bu harekette haddinden fazla yakınlaşmalarına sebep olmuştu. İyice sarmıştı kızın kollarını. Daha fazla onunla havuzda kalmamak için bir an önce çıkmak istemişti Mehmet. Yoksa klordan birbirine yapışmış kirpiklerin altından ona bakan çakmak çakmak gözlere teslim olabilirdi. Ya da o sivri dili, aklından geçen tehlikeli bir taktikle ısırabilirdi. Ama yaptığı hamle, yanlış bir hamle olmuştu.

Kirpiklerinden su damlayan iki koyu kahverengi göz, ateşler saçarak birbirine kilitlendi. Bir süre ikisinden de ses çıkmamıştı. Bu iki insanı tanıyanlar bilirlerdi ki bu pek hayra alamet değildi.

"Elimi bırak," diye tıslamıştı genç kız...

"Kafama vurmanın cezasını nasıl çektireceğimi düşünüyorum."

"Düşünmen için önce aklını bulup yerleştirmen lazım..."

Adam dudaklarının yana doğru kıvrılmasına sebep olan bir gülüşle kıza bakmıştı.

"Aklım neredeymiş küçükhanım?"

Mehmet'in sesinin tonu, Yeliz'in bir an nefessiz kalmasına sebep oldu. *Ne oluyor ya?* Kendine gelmek için içsesini uyaran Yeliz, elini adamdan kurtardı.

"Önce ben çıkacağım, duydun mu? Sen orda kal..."

Ah, canına minnetti genç adamın. Mehmet geriye doğru kendini atıp hafif hafif kulaç atarak sırt üstü uzandı. Ama bir yandan sakin kalabilmek için kendiyle büyük bir savaş içindeydi. Ava giderken avlanmayacağına yemin etmişti.

"Hay hay... Önden buyurun küçükhanım..."

Yeliz hızla merdivenlere yüzüp sinirle tırmandı ve tam çıkacakken... Allahım nasıl bir aptallık yapmıştı, havlusu karşı taraftaki şezlongdaydı ve bu adam...

Arkasını dönüp baktığında adamın sırıtarak onu izlediğini gördü. Kendi kazdığı kuyuya düşmüştü. Bu adamın önünde, üstünde bir avuç bikiniyle mi duracaktı? Tamam, utangaç ve tutucu bir insan değildi ama bu adam ondaki tüm devreleri yakıyordu. Bir de öyle alev alev bakmıyor muydu? Hırsla bakmıştı adama konuşurken.

"Gözlerini kapa, ya da arkanı dön... Ne bakıyorsun sen ya?"

"Neden, soyunacak mısın? Cık cık cık, ne ayıp... Kabinler ilerde solda..."

"Ya sen... Sen ne sinir... Ya sen ne sinir, ne uyuz, ne gıcık

bir adamsın ya... Sevgiline Allah sabır versin! Kız bence en sabırlı kadın plaketini kesinlikle hak ediyor!"

"Ve de en mutlu, en tatmin olmuş, en..."

"Tamam ya hüüff keş..."

Adamın bu rahatlığı ve utanmazlığıyla Yeliz gözlerini kocaman açmıştı. Bu ne kadar pişkin ve edepsizce bir tavırdı. Kendine geldiğinde artık sinirleri iyice tepesine çıkmıştı. Bir an önce buradan gitmezse kesin katil olacaktı, orası açık ve netti. Ama... *Tatmin olmuş*, derken adamın yüzünde oluşan ifade ve sesinden yükselen tını Yeliz'in kanını kaynatmıştı. İnkâr etmemişti. *Ne yani sevgilisi mi vardı bu hödüğün? Aman ya, varsa vardı... Ona neydi ki? Neden sinir olmuştu şimdi sanki? Hem hakikaten kıza acımalıydı, öyle değil mi?*

"Pardon ama ne bekliyorsun orada. Gözüme ziyafet çektiğin doğru, sana minnettarım ama benim de çıkmam lazım... Sıramı bekliyorum."

Bir anda kıpkırmızı olan Yeliz koşar adımlarla havlusunun olduğu yere geçti. Üstüne havlusunu sarar sarmaz da yine aynı hızla çıkış kapısına ilerledi. Bir yandan da içinden saydırıyordu, bu adama ve ilk defa bir adam karşısında bu kadar şapşal durumuna düşen kendine...

Kızın arkasından bakan Mehmet gülse mi kendine kızsa mı bilemedi. Kazdığı kuyuya düşmüştü. Bir an kızın ufak ama muntazam kadınsı hatlarmdan gözlerini alamamıştı ve kahretsin ki kasığına yakın, yarısı bikininin altında kalan dövmesini de görmüştü. Ne resmi vardı orada? Ha bir de merdivenlerden çıkarken belindeki iki gamzeyi... Dikkat etmeliydi. Bu küçük cadıyı yola getireceğim diye kendini kaptırabilirdi. Hoş, bu zamana kadar hiçbir kadına kendini kaptırmak gibi bir yanlışı olmamıştı. Hep arkadaşlarıyla dalga geçerdi. Kadınlara değer verirdi ama hayatında asla bir kadının ağırlıklı yeri olmamıştı. Yavaş kulaçlarla bir iki tur attıktan sonra havuzdan çıktı. Öğle yemeğini geçirmişti ama akşam yemeği için restoranta inmek zorundaydı. Müşterile-

riyle birebir ilgilenmeyi severdi. Hem şu reklamcı hatun da tatil bahanesiyle onun için buraya gelmemiş miydi? Azcık keyif çıkarmanın kimseye bir zararı olmazdı. İki gamzeyi ve bir dövmeyi takıntı hâline getirmesinin sebebi, belki de uzun zamandır çıkaramadığı yatak keyfiydi.

Odasına girdiği zaman hâlâ titriyordu Yeliz. Sinirden mi titriyordu, adamın o koyu bakışlarından mı, bilmiyordu. Bu böyle giderse nasıl dayanacaktı ki? Derin nefesler alıp kendisini sakinleştirerek banyoya gitti. Gelecekti bu işin üstesinden. O, Yeliz Korkut'tu.

Önce odasında yemeyi düşünse de bundan vazgeçti Yeliz. Neden saklanacaktı ki? O odun adama hiçbir şekilde etkilenmediğini göstermesi lazımdı. Ne giyeceğim diye düşünürken gözü sarı saten gömleğine takıldı. *Ne olur ne olmaz,* diye almıştı yanına bu gömleği. Tek omzunu açıkta bırakacak şekilde kolunun üstüne düşen yarım kollu gömleği kendisine çok yakışıyordu. Altına mini kot eteğini giyip gömleğinin beline de ince dore kemerini taktı. Ayaklarına sivri topuk, açık sarı, ince bantlı ayakkabılarını giydi. Saçlarını salaş bir atkuyruğu yapıp gözlerine kalem ve rimelden başka bir şey sürmedi. Şeftalili parlatıcısını da sürdükten sonra artık hazırdı. Karnı da iyice acıkmıştı. Madem burada iki gün geçirecekti, bunu keyifle geçirmek iyi bir fikir olabilirdi.

Restoranta girdiğinde hemen açık büfeye doğru ilerledi. Koca bir salata kâsesi hazırladı kendine, yanına da birkaç çeşit ızgara aldı. Doğrusu acayip zengin bir mutfağı vardı bu otelin. Yöresel yemeklerin olduğu bölüme gelince de karalahana dolmasını es geçemedi. Methini çok duymuştu.

Elinde tabakları ile cam kenarında orman manzaralı yere geçip afiyetle yemeye başladı. Karnı biraz doyduktan sonra etrafına bakınırken onu gördü. Kollarını kıvırdığı lacivert spor gömleği ve altına giydiği açık mavi kot pantolonuyla hiç de patron gibi durmuyordu. Saçları yeni duştan çıkmış

gibi nemli ve dağınıktı. Hani adamı bilmese, tanımasa anında Begüm'e resmini atıp, *off parçaya bak*, diyebileceği bir görüntüydeydi. Ama maalesef Yeliz bu görüntünün altındakini biliyordu. İyi de neden o zaman böyle etkilenmişti ki? Kesin hormonlarındandı. Regl dönemi yaklaşıyordu. Evet, evet, kesin bundandı. Tatlı alıp yemeliydi. Kesin ve net...

Tam başını önüne eğip yemeğine girişecekti ki sarışın bir afetin adamın yanına geldiğini görmüştü. Samimi bir şekilde de sarılmışlardı. Sevgilisi bu muydu yani? Çakma sarışın... Ama kıskançlığa lüzum yoktu, kadın güzeldi. Gerçi salak olduğu kesindi, bu adama böyle baktığına göre... *Bir dakika yaa, nasıl bakıştı onlar öyle?*

"E yuh be kızım! Oldu olacak ayakta soy, tuzla da ye bari..."

Diğer taraftan da Yeliz'in ilgiyle kendisine baktığını gören Mehmet, koluna dokunana kadar yanına yaklaşan kadını fark etmemişti. Bir an Yeliz'in bakışlarında hayranlık gördüğüne yemin edebilirdi. İçinden keyifli bir sıntma geçmişti. Tabii bu hislerini yanında konuşan kadın bölmüştü. Ona döndüğünde aşağıya inmeden önce kurduğu planların artık cazip gelmediğini anlamıştı.

"Mehmet, hoş geldin demek için odama bile gelmedin; bari burada görmezden gelme..."

"Kusura bakma Selin, malum işler güçler... Hoş geldin..."

Çakma sarışınları hiçbir zaman güzel bulmamıştı ama bu yoklukta nankörlük edemezdi doğrusu... Eğer bu kadın az da olsa çekici gelseydi tabii... O sırada gözü yine Yeliz'e takılmıştı. *Vay, minik cadımızın bakışlarındaki o şey de ne? Kıskançlık olabilir mi?* Keyfi yerine gelen Mehmet, normalde olacağından daha bir ilgili davrandı Selin'e. *Hatta dur*, daha iyi bir fikri vardı.

"Selin, gel seni biriyle tanıştıracağım"

Bu habere uyuz olsa da Selin ses çıkarmadan peşinden gitti Mehmet'in. Aklında daha iyi planlar vardı, ama geceye kadar bekleyebilirdi, öyle değil mi?

Yeliz'in yanına varana kadar Mehmet kızı izlemişti. Tabağındaki dolmalara işkence yapıyordu kız. Bir darbe böğrüne, diğer darbe döşüne... Sesini oldukça yumuşak tutarak seslendi kıza.

"Yeliz Hanım, iyi akşamlar, afiyet olsun..."

Başını gömdüğü tabaktan kaldıran Yeliz, karşısında adamı ve yanındaki kadını görünce siniri yine tavan yapmıştı. *Bir de sevgilisini alıp gelmişti öküz!* Hiç bozuntuya vermeden soğuk bir sesle cevaplamıştı adamı.

"Teşekkür ederim Mehmet Bey, size de iyi akşamlar..."

"Oturabilir miyiz?"

"Ah ne demek, dükkân sizin efem..."

Mehmet bu kızarmış ve sinirlenmiş yüzü iyice sevmeye başlamıştı. Her duygusu gözlerinden ateş gibi dışarı taşıyordu Yeliz'in.

"Selin, hayatım otursana..."

Ah bir de, hayatım, diyordu hödük herif... Ne bok yemeye getirmişti ki şimdi bu kadını masasına?

"Tanıştırayım, reklam sektöründe en güvendiğimiz isimlerden biri, Selin Haşlaman... Bu bayan da yeni kuracağım tesisin yapım işi için öneri sunan inşaat şirketlerinden birinin hissedarı ve sözcüsü Yeliz Korkut..."

Kadının gözleri parlamıştı. Korkut İnşaat'ı duymuştu. Ah bir de yakışıklı patronlarının methini duymuştu tabii...

"Korkut Kardeşler İnşaat mı?"

Yeliz ukala bir sırıtışla cevap vermişti.

"Ah sarışın ama zeki, ilginç bir bileşim..." Yeliz bu cümleyi Mehmet'in gözlerinin içine bakarak söylemişti.

Mehmet kahkahasını öksürükle kamufle etmeye çalışsa

da ne kadar başarılı olduğu tartışılırdı. Bu söze bozulan Selin de altta kalmamak için beyninde Yeliz'e vereceği cevabı aradı ama nafile bir uğraştı.

"Şaka yaptığınızı mı sanıyorsunuz genç bayan?"

Genç, kelimesinin üstüne ısrarlı bir vurgu yapmıştı. Bu iyi bir şey değildi. *Yeliz'e bir savaş çağrısı yapıyorsanız, kesinlikle olacaklara hazır da olmanız gerekiyordu.* Ukala şekilde bakıp gülümsedi.

"Genç? Aslında bu bir iltifat benim için ama... Tabii size göre gencim baya, haklısınız."

Mehmet artık karnında tıkanıp kalan kahkahalarının acısını çeker olmuştu. Bu kızın ateş parçası halleri onu ciddi anlamda eğlendirir olmuştu. Duruma el atma zamanı gelmişti. Yoksa her an Yeliz, Selin'i altına alıp Amazon savaşçıları gibi derisini yüzebilirdi.

"Neyse hanımlar, sizi tanıştırma sebebim, eğer işi Korkut Kardeşler'e verirsem ve reklam işi için de Selin'i düşündüğümü baz alırsak, ki bu kesin değil Selinciğim sadece bir fikir, birlikte çalışacağınız için bir ön tanışma olsun istemiştim."

Duyduğu sözle kafası iyice bozulan Yeliz çakmak çakmak gözlerle bu geri zekâlı adama baktı.

"Yanılıyorsam düzelt *Mehmetciğim* ama biz inşaatı bitiririz ve arkasından siz reklama girersiniz. Ben bu durumda, bu kadınla neyin ortak işini yapacağım? Attığımız temellerin mi reklamını yapacak?"

Kızdaki zekâya hayran olan Mehmet, az önceki *Mehmetciğim* alayım göz ardı edip açıklama yapmaya girişmişti. Biraz daha kızdırmanın ne sakıncası olabilirdi ki?

"Çömez olduğun belli ufaklık... Bir proje, temelinden bitimine bir bütündür ve reklam bu işin her evresinde gereklidir."

Çömez lafından sonra açıkça kahkaha atan Selin'e dönen Yeliz, Mehmet'in sözlerini duymamıştı bile. Nasılsa bu odunu yontacak iki günü vardı en azından.

"Affedersin de gevrek gevrek gülmeni engelleyecek bir kapama düğmen var mı acaba?"

Kadının bozulmuş ve Mehmet'den medet uman ifadesine -ki Mehmet oralı bile değildi- aldırmadan ayağa kalkmıştı Yeliz. Daha fazla bu adamın ve işi almak için adamın altına yatabilecek olan bu kadının varlıklarını çekemezdi.

"Neyse size doyum olmaz, ben tatlı almaya gidiyorum. Size iyi... Her ne yapıyorsanız artık ondan diliyorum. Ha bu arada... Bu iş için beni birileriyle tanıtacaksanız Sayın Gürmanoğlu, bu tanıtacağınız kişinin yatak ısıtıcısı olmaktan başka meziyetleri de olmalı... Bir de bu işi bizim kesin almış olduğumuza dair imzalı sözleşme... İyi akşamlar..."

Tatlıların olduğu yere salına salına yürüyen Yeliz, arkasından hayranlıkla bakan adamdan habersiz ve göründüğünün aksine sinirden patlamak üzereydi. Bu herifi iki gün nasıl çekecekti Allah aşkına? Bir de sevgilisi olacak kaşarı sokmuyor muydu gözüne? *Ay hayır, isterse on kadınla yatsın umurunda değildi de bu ne kendini bilmezlikti canım... Çakma sarı yelloz...*

Kızın arkasından keyifle bakan Mehmet, kahkaha atmamak için zor tutuyordu kendisini. Evet, bu kızdan tepki bekliyordu ama böylesini asla tahmin edemezdi. Resmen bir cümleyle hem kendisine hem de Selin'e haddini bildirmişti. Ortalık hafif de kıskançlık mı kokuyordu acaba? Kızın salınarak ilerlemesini izlerken onu süzmeye başlamıştı ve eteğine göz atınca kanı beynine sıçradı. *Bu kısalıkta bir etek niye giyilirdi?* Hem bu kızın hiç uzun bir şeyi yok muydu? Şu hâle bak, otel çalışanlarının bile gözü bacaklarındaydı. Tamami belki hepsinin değil ama bakan vardı işte... *Ah eline bir makas alıp bu eteklerin hepsini kesmek vardı ya, neyse...* Bu nasılsa onun sorunu değildi. *Sevgilisi olacak herif düşünsün bunu...*

"Mehmet, bu terbiyesizliğe nasıl göz yumarsın? Bana ha-

karet etti ve sen sessiz kaldın! Sana söylüyorum, beni dinlemiyor musun sen? Ben bu kızla iş yapmam... Bence diğer alternatifi değerlendirelim."

Yeliz'i sinir etmek için bu aptal kadını kullanmak, hiç iyi bir fikir değildi galiba... Az önce bu kadın için düşündüğü şeyler, şimdi hiç çekici gelmiyordu. Şimdi bir de gel bu kadından kurtul bakalım...

"Bak Selin, iş miş yok, anladın mı? Sadece bu ufak cadıya bir ders vermek için öyle söyledim. Ve aslında kız da haklı ya, yani senin hakkında söylediklerinde... Neyse sana iyi tatiller, yine bekleriz..."

Duyduklarıyla şoke olan kadın, ağzı bir karış açık bakakalmıştı adama.

"Sen tanıdığım en yontulmamış adamsın," diyebilmişti ancak.

Ama sanki iltifat etmiş gibi sırıtmıştı Mehmet.

"Biliyorum ve bunu hiçbir kadın değiştiremeyecek... İşte bunun rahatlığını yaşıyorum. Hadi güzelim, sana afiyet olsun..."

Odasına çıkarken gayet keyifliydi Mehmet. Kızın Selin'in hakkından nasıl geldiğini düşündükçe sırıtıyordu. Kıskanmış gibi miydi acaba Selin'i? Yok, eğer öyle değilse de hoşlanmadığı kesindi. İyice keyiflenen Mehmet bir türkü mırıldanmaya başlamıştı bile farkında olmadan...

Bu dağlara gelmemun, ben onun canani
İki sebebi vardur hani sevduğum hani
Birisi karli dağlar, ben onun, canani
Biri da nazli yardur hani sevduğum hani

5

O kadına o lafları etmeseydi içi rahat etmezdi. Suçu varmış, yokmuş, umurunda bile değildi Yeliz'in. *Onu salak yerine koyacaklardı, öyle mi? Yoktu öyle yağma efendim...* Akşam nasıl bir sinirle uyuduysa, gece kâbus üstüne kâbus görmüştü Yeliz. Ve evet, hepsinde de başroller malum şahsındı. Sabah uyandığında toparlanmak için baya zaman gerekmişti. Kahvaltısını odasında yapıp elinde kitabıyla kanepeye yerleşti. Kapısının çalınmasıyla oturduğu kanepeden kalkan Yeliz, üstüne çekidüzen vererek kapıyı açtı.

Karşısında orta yaşlarda, temiz yüzlü, tipik bir Karadeniz adamı vardı. Sarışın, mavi gözlü, hafif kemerli bir burun... Sahi bu Mehmet denen odunun burnu neden çirkin değildi ki ya?

"Merhaba Yeliz Hanım, kusura bakmayın, rahatsız ettim... Ben Turgut..."

"Ah merhaba Turgut Bey..."

"Size hoş geldiniz demek için uğramıştım, bir de eğer sıkıldıysanız etrafı dolaşabiliriz. Sanırım iki gün en azından misafirimizsiniz. Doğal güzelliklerimizi görmenizi isterim."

Bu ince fikrin kesinlikle bu adamdan çıktığı belliydi çünkü onun odunu böyle şeyleri akıl edemezdi. *Onun odunu mu? Hobaaaa, neler oluyor ya*? Yeliz silkinerek adama cevap verdi.

"Çok teşekkür ederim Turgut Bey, hemen hazırlanıyorum."

"Ben sizi lobide bekliyorum o zaman."

"Anlaştık," deyip sevimli bir gülümseme bağışlamıştı adama. Kendine gelmeliydi. Zaten ruhsal dengesi pamuk ipliğine bağlıydı, bu adamda olan dengesinin içine ediyordu. *Onun odunu ne demekti ya?*

Kapanan kapının ardından bakan Turgut, yüzünde şefkatli bir gülümseme ile aşağıya inmek için asansöre doğru yürümeye başladı. Sevgili patronu bu kız için üç saat kesintisiz konuşmuş ve her lafın başında *cadı* demişti. Şimdi sebebini anlıyordu. Sanırım Mehmet Gürmanoğlu'nun huzurlu ve tek tabanca hayatı artık sona ermek üzereydi. Çünkü Mehmet gibi kadın avcısı bir adamın, bu kız için *cadı* demesinin iki sebebi olabilirdi. Ya körleşmişti ki bu mümkün değildi ya da fazlasıyla etkilenmiş, kalın kafası bunu inkâr ediyordu.

✦

Yeliz lobide Turgut'la buluşmuş ve keyifli bir yolculuğa çıkmıştı. Bu topraklar hem vahşi hem de yaşam kaynağı gibiydi. Her yerden bir kaynak fışkırıyordu. Yerleşim yeri olmasa da çoğu kaynak suyu tahta bir oluk içine alınmıştı. Gelen geçen canlıların hayat damarı gibiydi. Bir yerden sonra arabadan inmişler, yürüyerek devam etmişlerdi. Bir uçurumun başına geldiklerinde Turgut Bey durdurmuştu Yeliz'i.

"Bakın, burada göreceğiniz manzarayı dünyanın çoğu yerinde yakalayamazsınız."

Bulundukları uçurumdan aşağıya bakan Yeliz, resmen bembeyaz bir boşluğa bakıyordu. Sanki kendini atsa hiç yere konmayacak gibiydi. Nefesi kesilmişti Yeliz'in.

"Bu sis mi?"

"Hayır, bulut..."

Kızın bakışları öyle büyümüştü ki Turgut gülmeye başlamıştı.

"Ne yani, şimdi ben bulutların üstünde mi dolaşıyorum?"

Adam artık kahkahayla eşlik etmeye başlamıştı kızın bu çocuksu neşesine. Bu kız tam ilaç olacaktı Mehmet Bey'e.

"Turgut Bey, Karadeniz çok anlatılır ama inanın bu kadar muhteşem bir güzellik beklemiyordum. Bu nasıl güzel bir yeşilliktir. Bu nasıl temiz bir havadır. Ah bir de bu yükseklikte hâlâ böyle ağaçların olması... Allahımm!!! Burada ayı var mı? Tabii senin sevgili patronundan başka... İnanır mısınız, en çok vahşi hayvanları merak ediyorum ama mümkünse benden uzakta dursunlar, ben izlerim. Bir de ne var biliyor musunuz, sizin yemekleriniz... O karalahana dolması nedir öyle yaa? Resmen beynim uyuştu yerken..."

Yeliz nefes almak için durunca adamın bakışlarını görmüştü. Kocaman ve şaşkın... Sonrasında mahcup bir gülümseme oluşmuştu Yeliz'in yüzünde.

"Şey, affedersiniz... Sanırım hayret içindesiniz ama ben... Ben biraz heyecanlanınca ya da panik yapınca tüm cümlelerim firar eder..."

Adam kahkahasını bastırmaya çalışırken Yeliz tekrar konuştu.

"Tamam haklısınız, hadi bastırmayın kahkahanızı, rahat olun..."

O anda kahkahasını serbest bırakan adama Yeliz de eşlik etmişti. Bu kız ciddi anlamda hediyeydi bulunduğu yere.

"Ben sadece çok şaşırdım ve açıkçası hayran kaldım bu huyunuza Yeliz Hanım... Dönelim mi?"

"Ah siz benimle birkaç gün geçirin ve ondan sonra konuşalım tekrar bu hayran kalma konusunu... Olur, dönelim ve teşekkür ederim bu gezinti için... Öyle keyif aldım ki... Yani bu memlekete ben âşık oldum resmen..."

Ve otele gelene kadar susmamıştı Yeliz. İşin tuhaf tarafı da Turgut Bey büyük bir alakayla dinliyordu Yeliz'i. Artık ikisi de son derece rahatlamıştı. Otele yaklaşırken Yeliz, Turgut'a; Mehmet'le nasıl tanıştıklarını anlatmıştı ve yine kahkahalarını tutamamışlardı kendilerini izleyen adamdan habersiz...

Yanlarına yaklaştıkça yardımcısının kahkahasına eşlik eden kahkahayı da duyunca Mehmet'in kaşları çatılmıştı. *Ne bulmuşlardı da böyle gülüyordu bu ikisi yahu?* Üstelik Turgut o kadar fazla gülen bir adamda değildi. Bu kız bir tek kendisine mi gülmüyordu? Sinirini çıkarmayacaktı ama... Umursamayacaktı.

"Bakıyorum da keyfiniz yerinde..."

Umursamayacaktı değil mi? Kendine küfür saydırırken istifini bozmadan cevap beklemişti Mehmet.

Adamın bu lafı yine ve yeniden Yeliz'in sinirlerini bozmuştu. Hiç mi güzel bir şey çıkmayacaktı bu adamın ağzından? O Mehmet'se, kendi de Yeliz'di.

"Ağlasa mıydık? O zaman memnun olacak mıydın?"

"Kusura bakma Yeliz Hanım ama yardımcım bana lazım... Şimdi izninle..."

Cümlesi bittiği an arkasını dönüp giden Mehmet, bu yaptığına bir bahane bulmuştu bile. *Otelin kışlık stoklarını çıkarmış mıydı Turgut?* Büyük eksiklikti bu ve acilen çıkartılması gerekiyordu. Turgut kıza özür diler gibi bir bakış atıp patronunun peşinden ilerlemişti. Yeliz ise tepine tepine otele girerken resmen homurdanmaya başlamıştı. *Sesle... Açık bir şekilde...*

"Sanırım akşam sevgilin yeterince boşaltamamış seni Bay Hödük!"

Akşama kadar inmemişti aşağıya Yeliz. Kâh sinirle dolanarak kâh homurdanarak akşam etmişti. Bir ara annesini aramış ağabeylerini bir güzel ispiyonlamıştı. Babasının arabasını garajda çarpmış hâlde bulduklarında, bunu yapan Yağız Abisiydi. Bahçe çitinin köşesini kırıp kedi ve köpeklerin girmesini sağlayan da Yiğit Abisiydi. Şimdiye kadar susması tamamen aile saadetindendi ama artık gerçekler gün yüzüne çıkmalıydı. Aradan yirmi sene geçmiş olması bunu engellememeliydi. *Oh içi rahatlamıştı.*

Akşam olunca yemek için aşağıya inmişti. Şortu ve şifon

gömleği Karadeniz havası için biraz zayıf kalmış olabilirdi ama merserize hırkası en azından soğuğu biraz kesebilirdi. Yemeğini yine mest olmuş bir hâlde yemişti Yeliz. Bu sefer içinde barbunya ve mısırın olduğu bir yemek almıştı. Şefin tavsiyesi üzerine üstüne yoğurt dökmüştü ve bu inanılmaz bir lezzetti. Tatlı olarak da bol fındıklı kabak tatlısı yiyince iyice keyfi yerine gelmişti. O sırada otelin animasyon ekibi bir anons yapmıştı. Müşteriler arasında, haftanın en güzel köylü kızının seçileceği bir yarışma düzenlenecekti. Tüm müşteriler tiyatroya akın etmişti. Yeliz de bu gösteriyi izlemek için en önde yerini almıştı. Ama önce halk oyunu oynanacaktı. Sunucu sahneye çıkıp açılışı otel sahibi Mehmet Bey ve onun en yakın arkadaşı olan Güven Bey'in oynayacağı bıçak oyunu ile yapacaklarını bildirdi. Yeliz acayip heyecan yapmıştı. Bıçak oyunu dedikleri şey neydi ki? Ve bu oyunu Mehmet mi oynayacaktı? Ağzında gülle tango yapamayacağına göre, bu adama zaten en iyi bıçak yakışırdı. Aklına gelen görüntüyle kıkırdamıştı Yeliz.

Işıklar kapatılıp sadece sahne ışıkları açık bırakılmıştı. Sahneye önce kumral orta boylu ve yakışıklı sayılabilecek bir adam çıkmıştı. Üstünde yöresel kıyafet vardı ve yakışmıştı. Güven bu olmalıydı. Yeliz içinde nedenini bilmediği bir heyecanla Mehmet'i beklemeye başlamıştı.

Sonra arkasından Mehmet sahneye çıkınca Yeliz *yakışmak* sözünü erken kullandığını anlamıştı. Bu adam bu kadar yakışıklı mıydı ya? Yeliz gözlerini ondan alamıyordu. Üzerinde siyah, bacaklarını ikinci bir deri gibi saran pantolon, üstünde beyaz bol kollu gömlek ve siyah yelek vardı. Gövdesinde çapraz şekille gelen deri askıda tüfek mermileri vardı. Gömleği üç düğmesi açık şekilde duruyordu. Esmer tenini, boynunu gözler önüne sermişti. Belindeki kemerden çeşitli boylarda bıçaklar sallanıyordu. Bakışları sert, çene kasları gergindi. Yeliz adamın kirpiklerindeki titremeleri bile seçebiliyordu bu uzaklıktan.

İki adam hiç seyircilerle ilgilenmeden karşılıklı durmuşlardı. Sonra yavaş yavaş birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Ellerinde ışıkta parıldayan bıçaklar vardı. Ve resmen sahnede gövde gösterisi yaptılar. Birbirlerinin etrafında döndüler. Yan yana gelip kollarını dik bir açıyla öne uzatıp ayak oyunları yaptılar. Tekrar karşılıklı olup birbirlerine bıçak darbeleri savurdular. Her dizlerini yere vurduklarında ağızlarından kükrer gibi naralar koy verdiler. Baştan sona kadar erkek gücü kokan bu oyun nefes kesiciydi. Yeliz gözünü kırpmadan izlemişti. Allahım, bir erkeğe ancak bu oyun yakışırdı. Önceden efe oyununu seksi bulurdu ama bu oyun...

Müziğin sonlanmasıyla sahne ışıkları kapanmış ve ortalık kararmıştı. Yeliz hâlâ şoktan çıkamamıştı. Sahne tekrar ışıkla aydınlanınca sahne bomboştu. Millet çılgın gibi alkışlıyordu ama ne oyun öncesi ne oyun sonrası, ikisi de konukları selamlamamıştı. Sadece çıkıp gövde gösterisi yapıp gitmişlerdi.

Yeliz kendine gelmeye çalışırken yanı başında bir hareketlenme fark etmişti. Döndüğünde Mehmet'in yanındaki boş yere oturduğunu gördü. *Boş muydu ki yanı?*

Yeliz'e hiç bakmıyor, gözü sahnede öylece oturuyordu. Bu adamın bu halleri Yeliz'in devrelerini yakıyor, ona saldırma ihtiyacı yaratıyordu. Hele de adamın az önceki etkisini hâlâ kemiklerinde hissederken...

"Yanıma oturmak için izin aldın mı sen?"

Kıza bakmadan cevaplamıştı Mehmet.

"Ya sen? Oturduğun yerin bana ait olduğunu bilmiyor musun?"

"Nasıl ya?"

"Ben hep oradan izlerim gösteriyi..."

Bu odunluğa dayanmak oldukça zordu. Kendi yaptıklarının hep bir bahanesi vardı, ya bu adamın bu hallerinin bahanesi ne olabilirdi ki? Ama gösteri lafını duyan Yeliz'in

heyecanı yine yükselmişti. İçinden gelenleri durduramadı.

"Bilmiyordum ve şey... Gösteri... Yani az önceki... Muhteşemdi... Allahım o nasıl bir şeydi öyle yaaaa? Bayıldım."

Mehmet yarım ağız gülerek kıza bakıp göz kırpmıştı.

"Bu akşam kesin öleceğim. Sen benim için güzel bir şey mi söyledin?"

Yeliz neden şaşırıyordu ki? Bu adam kendini hep sinir etmiyor muydu?

"Aman kabahat bende... Seninle neden normal konuşmaya çalışıyorum ki? Hem ben sana benzemem, tamam mı? İyiyse iyi, güzelse güzel derim!"

"Ben de derim..."

"Hah laf! Dermiş..."

"Sen çok güzelsin..."

Yeliz o an yaşadığı şokla adama bakakalmıştı. Ne o an sahneden edilen anonsu duymuştu ne de kolundan onu sahneye çekiştiren adamı fark etmişti. Ve ne yazık ki kendine geldiğinde yarışma için diğer müşterilerle sahnedeydi.

Kızı şoka uğratacağını bilen Mehmet, oynadığı bu oyunun amacına ulaşmasını keyifle izlemişti. Söylediği sözün Yeliz'i bu hâle getireceğini biliyordu, en nihayetinde o bir kadındı ve *güzelsin* sözüne dayanamazdı. Sonra bu sözü gerçekten içinden gelerek söylediğini fark edince kaşları çatıldı. Sahneye çıktığı andan beri Yeliz'in her hareketini takip etmişti. Bu oyunu daha güzel oynardı aslında. Ama en önde onu hayranlıkla izleyen kızın varlığı öylesine güçlüydü ki... Bir de o heyecanlı yüzle oyunu beğendiğini söylemesi... Bu hâlinin hoşuna gitmiş olması iyice kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. İçeriye üstlerini değiştirilmek için götürülen yarışmacılara bakarken hâlâ kaşları çatıktı.

"Hayırdır dostum, Karadeniz'de takan mı battı?"

Dibinde duyduğu sesle daldığı düşüncelerden sıyrılmıştı. Arkadaşına canı sıkkın bakan Mehmet, samimi bir *siktir* çekti Güven'e.

"Gereksiz gereksiz konuşma lan gereksiz..."

Bir yandan Güven'le dalgın dalgın sohbet ederken, bir yandan da gayri ihtiyari gözlerini sahnede dolaştırıyordu Mehmet. Kızın az önce yanında olan varlığını özlemiş miydi? *Yok artık, daha neler*, derken ciddi anlamda, "Yok artık!" nidası savurmuştu Mehmet. Sahnedeki kalabalık arasında görmüştü Yeliz'i. Kendi memleketinin yöresel kıyafetini giymiş olan kız, çekingen bir gülümsemeyle sahnenin ortasına geliyordu. Başında yemenisi ve keşanı, üstünde çiçekli şalvarı ve önüne bağladığı peştemalı, belindeki kuşağa takılı bıçağıyla tam bir Karadeniz kızı olmuştu.

Mehmet o mini etekli kızı unutmuş, bu kıza kilitlenmişti. Nasıl da yakışmıştı babaannesinin giydiği tarzda olan yöresel kıyafetler... İçi bir an kabardı. Gözünün önüne, yayladaki evde bu kıyafetle dolaşan Yeliz gelmişti. Allahım, çok güzel manzaraydı! Yöresinin her şeyine âşık bir adam olan Mehmet, bu kızı bu hâlde görüp böyle etkileneceğini rüyasında görse inanmazdı ama olmuştu. Ve çok güzeldi. O mini eteklerden daha çok yakışmıştı bu kıyafetler.

Yarışma boyunca alamamıştı kızdan gözlerini. Güven'in heyecanlı ve beğeni dolu bakışlarını bile görmemişti; *Allah'tan görmemişti*. Kızın her gülümsemesi içine bir şeyler saplıyordu. Bu kadar adamın içinde kırıtıyordu. Kendisine hiç gülerek bakmayan bu kızın bu gülücükleri içine öfke tohumları serpiyordu. Sonucun açıklanmasını heyecanla beklerken gözleri ışıl ışıldı. *Bir kere bile bakmamıştı Mehmet'in olduğu tarafa...* derken kavuşmuştu gözleri. Sunucunun birinciyi açıkladığı an, "Yeliiiizzz Korkuuuuutttt Karadeniz güzeliiiiiii..." Yeliz mutluluğunu Mehmet'in gözleriyle paylaşmıştı. Ve adamın gözlerinde de aynı ışıltıyı görmüştü. En azından bir anlık... Belki de hayal etmişti. Belki de öyle görmek istemişti. Çok düşünürse işi yaştı. Omzunu silkip birincilik ödülünü neşeyle havaya kaldırmıştı.

Aldığı birincilikle heyecandan ve mutluluktan yerinde

zıplayan Yeliz, koşar adım Mehmet'in olduğu tarafa gelmişti. Mehmet ise hâlâ bu kızın bu görüntüsüne alışmaya çalışıyordu.

"Ah bak birinci oldum... En güzel Karadeniz kızı benim, gördün mü?"

Etrafında dönen Yeliz, yüzünde oluşan can alıcı güzellikten ve kendine bakan bu iki adamın yüzlerindeki hayranlık dolu ifadeden habersizdi.

Mehmet kendini toplamaya çalıştı. En iyi yol da saldırıydı.

"Sen Karadenizli bile değilsin, bence şike var bu yarışmada..."

Neşesi yarım kalan Yeliz suratını asmıştı. İlla bi öküzlük yapacaktı bu adam.

"Hiç de... Sanki bu sahnede tek yabancı bendim... Ayol Rus bile vardı be sahnede!"

Deminden beri bir Mehmet'i bir kızı izleyen Güven, gülümsemesinin arasında, "Ama onlar bizden oldu uzun zamandır," dedi.

Konuşan adama gözlerini çeviren Yeliz, bu yüzü nerede gördüğünü düşünmüştü bir an. Ama sonrasında umursamayıp yapıştırmıştı cevabını.

"O sadece siz Karadeniz erkeklerinin yatak odası için geçerli, resmi nüfusunuz için değil..."

Aldığı bu açık sözlü cevap karşılığında şaşkınca kaşlarını kaldıran Güven, yüzündeki hayranlık dolu ifadeyi büyütmüş ve o sırada kulağında sinirli bir fısıltı duymuştu.

"Yüzündeki o ifadeyi hemen sil, yoksa ebeni sikerim ruhu duymaz...."

Sırıtarak arkadaşına dönen Güven, piçliği elden bırakmadan Yeliz'le sohbete devam etmişti. İlk defa böyle görüyordu dostunu ve bunun sonuna kadar kaymağını yiyecekti.

"Öyle demeyin küçükhanım, duyarlarsa üzülürler..."

Duyduğu *küçükhanım* sözü Yeliz'in tepesinin tasını attırmıştı.

"Yahu siz gizli bir anlaşmamı imzaladınız be? Neden bana küçükhanım deyip duruyorsunuz?"

"Siz?" diyen Güven'in yüzünde tatlı bir şaşkınlık vardı.

"Evet... Sen ve şu yanındaki yontulmamış odun... Her neyse, ben birinci oldum ve siz ikiniz asla keyfimi kaçıramayacaksınız. Şimdi kutlamaya gidiyorum başarımı..." Tam giderken arkasını döndü aniden. "Aaa seni hatırladım, sen bıçak oyunundaki diğerisin..."

"Bu *diğeri* kısmından da anlaşıldığı o ki esas oğlan bu yanımdaki yontulmamış odun."

Yeliz keyifli bir kıkırdama yolladı ikisine.

"Karadenizlilerin kafasının on ikiden sonra çalışmadığı doğruymuş. Hele bu saçma tespitine bakarsak..." Ve göz kırparak iki şaşkın ve kızgın adamı arkasında bırakarak ilerlemeye başlamıştı. *Hayır, yani bu adam bu kadar zeki olmak zorunda mıydı? Ya da kendi bu kadar aptal... Diğeri nedir ya, diğeri nedir?*

Sağa sola bakınarak soluğu barda almıştı Yeliz. Bir yandan kendini silkelemeye çalışıyordu. Yeterdi. Aklını bulandıran, tamamen hava değişimiydi. Yoksa o asla böyle saçma şeylerden ve böyle odun bir adamdan hoşlanamazdı. Zaten maksadı iş yapmaktı ve kesinleşene kadar tatil yapacaktı. Hayır, bu o kadar da zor değildi ki... Şimdi tatlı tatlı demlenip odasına çekilecek, sabah yine bu uyuz adamdan kaçacak delik arayacaktı. Ta ki iş sonuca bağlanana kadar...

Kızın arkasından bakan Mehmet de kendine gelip aynı kararları almıştı. Onun amacı bu kızın biraz burnunu sürtmek ve sonrasında işi ona verip patron havasına bürünmek değil miydi? O hâlde altı üstü giydiği yöresel bir kıyafet onu bu kadar etkilememeliydi. *Ya da o dövme... Veya o gamzeler... Belde...*

"Oha lan Memet, kendine gel..."kendi kendine mırıldanan genç adam sinirle Yeliz'in ardından bakmaya devam ediyordu.

"Ne dedin abi?"

"Bi'şey demedim Güven... Sen de babaannem gibi işine geleni duy anca'... Yürü lan, bi'kaç duble atıp gidip zıbaralım..."

Güven dostunun hallerine iyice keyiflenmişti. Burnundan kıl aldırmayan Kazanova laz, bir küçük cadının etkisi altına girmişti bile... Şimdi söylese inkâr eder, esip gürlerdi şerefsiz. Güven sırıtmasını saklayarak takılmıştı Mehmet'in peşine.

Bara girdiklerinde her zamanki masalarına geçmişlerdi. Mehmet ve Güven'in içkileri geldiğinde sağdan soldan sohbet etmeye başladılar. Yavaş yavaş o kızı aklından çıkaran Mehmet rahatlamış, geri doğru yaslanmıştı. *O kızı aklından çıkardığını sürekli kendine söylemek ne kadar çıkarmak sayılırsa...*

"Abi bu inşaat bittikten sonra ben diyorum ki şu Uzungöl tarafındaki tesisi biraz elden geçirelim. Alabalık tesislerinin ciddi bir bakıma ihtiyacı var."

Mehmet içkisini başına dikerken kafasını olumlu olarak sallamıştı. Sonra gayri ihtiyari kalkan bakışları... Ve gördüğü manzara...

"Sanırım o içtiğiniz içkinin adını bilmiyorsunuz."

Yeliz adamı tek görmeye çalışarak baktı.

"Elbette biliyorum. Marihuana bu..."

Yeliz yanı başında kahkaha atan adama ters bir bakış atmıştı. Neye gülüyordu bu adam şimdi?

"Ne gülüyorsun ki sen şimdi?"

"Marihuana değil, malibu..."

"E ben ne dedim?"

"*Marihuana* dedin..."

Kaşlarını çatan Yeliz ciddi ciddi düşünmeye çalışmıştı. Bir eli çenesinde, diğeri elindeki kadehte...

"Hımmmm... Evet haklısın... Muzlu süt bu..."

Bak yine gülüyordu bu adam. Yeliz sinirle adamın kafasına ufak bir fiske atmıştı.

"Bak gülme, kafana geçircem şimdi sütü yaaa... Aaaa!!! Ben sana diyorum ki bu süt.... Sütlü... mmmm... Yok, muzlu süt... Sen bana diyorsun ki yok hayır, bu mariuhanalı malibu... Öyle şey mi olur? Al bak, süt işte..."

Adam yanında tatlı tatlı sarhoş olan kızın şirinliğinden gözlerini alamıyordu. Süt ve çilekle hazırlanmış malibuyu, mariuhana* zanneden, sonunda onun muzlu süt olduğuna karar veren şapşal ve çekici kız... Yanına kimsenin gelmemesi de biraz cesaretlendirmişti aslında genç adamı. Demek ki onun gibi yalnız gelmişti kız buraya. Belki kafa dinlemek için buradaydı, belki doğa tutkunu bir kızdı ama her halükarda tatilinin sıkıcı geçmeyeceğine bir garantiydi.

"Adın ne?"

"Malibulu Yeliz..."

Bu espiri acayip sağlam gelmişti Yeliz'e. Eee adam da güldüğüne göre ciddi ciddi iyi espri yapmış sayılırdı. Bir de bu içtiği içkinin adını bilseydi...

"Bende votkalı Ensar... Memnun oldum Malibulu Yeliz..."

Ciddi ciddi adamın elini sıkan Yeliz, tekrar kıkırdamaya başlayınca kolunda bir baskı hissetmişti. Ve o uyuz olduğu sesi...

Mehmet daha fazla oturduğu yerde duramamıştı. Adam belli ki kadın avcısı zamparanın tekiydi. Bu kız da bir yerde ona emanetti, sonuçta onun misafiriydi. Kızı hemen cevaplayıp geri göndermek varken burada tutan kendisiydi. Bu da demek oluyordu ki güvenliği ondan sorulurdu. Dostunun sesine aldırmadan bir hışım kalkmıştı yerinden. Bela açacaktı bu kız başına. Yoktan yere keyfi kaçacaktı Mehmet'in... Bir de gülüyor muydu lan bu dingil? Yok, o cadı da gülüyordu ona, kahkaha atarak... Mehmet o hışımla masada almıştı soluğu.

"Hadi bakalım küçükhanım, eğlence bitmiştir."

* Sigara gibi içilen bir tür uyuşturucu.

Yeliz adamı tek görmeye çalışarak baktı.

"Aaaa... Yakışıklı ama odun bıçakçı... Aaa yok, yakışıklı ama odun garson... Naabbeer...?"

Mehmet bir an gülümsemesini saklamaya çalışmıştı. Zil gibi sarhoştu kız. Ama yakışıklı demesi ayrı hoşuna gitmişti.

"Evet, işte o benim... Hadi kalkıyoruz..."

"Affedersiniz? Siz bayanla mısınız?"

Kendine hesap sorar gibi bakan adama sinir olmuştu Mehmet. *Kimdi lan bu hıyar?* Onun otelinde, konukları son derece nezih olan bu yerde, bardan hatun mu kaldıracağını sanıyordu?

"Evet koçum... Hadi şimdi çek ön ayaklarını kolumdan..."

Çekiştirilerek kaldırılmaya çalışan Yeliz'in dudaklarından bir itiraz yükselmişti o an.

"Ama yaaa, bu şey... mmm... Votka bana şey öğretcekti daha... Hah buldum! Marihuana nasıl yapılır? İşte bunu öğretecekti."

O an Mehmet'in gözlerinde öfkenin ateşi belirmişti. Yeliz'i bırakıp adamın yakasına yapışmıştı.

"Marihuana mı? Lan it, sen benim otelime uyuşturucu mu soktun? Masum ve küçük kızlara uyuşturucu mu içiriyorsun?"

"Ben küçüükk değilim..."

"Yeliz sen kapa çeneni!"

Boğazına sarılmış adamdan kurtulmaya çalışan Ensar sadece tek elini olumsuz olarak sallayabiliyordu. Hoş, konuşsa da Mehmet'in anlayacağı yoktu ya, neyse...

"Hemen eşyalarını toplayıp oteli terk ediyorsun! Derhal! Güveeeennnn!!!"

"Buyur abi..."

"Bu adamın siktirip gittiğine emin olana kadar ayrılma peşinden..."

Adam boğazından çekilen elle derin nefesler almaya başlamıştı.

"Benim işim olmaz uyuşturucularla. Merihuana yı ben demedim. Sadece..."

"Eveett, o votkalı esrar dedi."

"Neeeyyyyy? Bi'de esrar haaaaa? Ulan yedum seni itoğlu it..."

Ve daha hiç kimse tutamadan Mehmet adamın suratına indirmişti yumruğu. Garibanın tek amacı hoş vakit geçirmek, bu tatili güzel bir kadınla renklendirmekti ama şu anda hayatına dair olan tek renk gözünde oluşan kırmızılıktı.

Güven elinden alana kadar da birkaç kırmızılık daha bırakmıştı Mehmet adama. Sonra sinirle adamı yere bırakıp, başını masaya dayamış kıza döndü. Uyukluyor muydu bu? *Ya sabır*, çeken Mehmet, arkasından bir emir bırakarak kızı kucakladığı gibi barın çıkışına doğru ilerlemişti.

"Güveeennn, paket yap yolla şerefsizi..."

"Tamamdır abi, sen bak işine..."

"He bakacam işime... Sabır da Allahım sabır... Alduk başa belayı..."

Mehmet son homurtusunu kızın bacaklarına gözünü dikmesiyle söylemişti. Kıçında minicik şort, içini gösteren tülden bi gömlek eskisi... Bu kız bu hâlde çıkıp, bi'de bu kadar saf olunca elin itleri uyuşturucu da verirdi, sarhoş da ederdi. Adamı kızın yanında görünce o yüzden delirmişti işte... Hissetmişti ibnenin sağlam pabuç olmadığını. Yoksa ona neydi? Kimle sohbet etmek isterse ederdi kız... İçinden bir ses, *bok ederdi*, dese bile Mehmet bu sesi kulak arkası etmeyi becermişti...

Yeliz kendisinin sallanarak ilerlediğini hissetti. Sandalda mıydı yahu?

"Ay kuscaaammm, beni deniz tutar."

Kucağındaki kızın sayıkladığını düşünen Mehmet cevap vermemişti ama bu sesin hiç susmaya niyeti yoktu ki...

"Çek sağa, kus'cam..."

"Ne?"

"Durdur sandalı yaaa... Kus'cam diyorum, çok sallıyor."

Mehmet gözlerini devirerek asansöre girerken homurdanmıştı.

"Biraz daha içseydin kendini uzay mekiğinde sanacaktın her hâlde cadı!"

"Uzaay mekikleri sallamaazz... Ahh işte durdu sallanma..."

Ve cümlesi bittiği an yüzünü kısık sesli mırıltılarla gömüvermişti Mehmet'in boynuna.

"Mmmm... Odun kokuyoo'..."

"Odun mu?"

Bu kız sayıklarken bile ona odun mu diyordu? Ve o boynunu yalayan nefes... Mehmet dişlerini sıkmaktan çenesinin zonkladığını hissetmişti.

"Odun... Ama yoooo, ağaç gibi, mmmm orman gibi..."

Sonrasında duyduğu sadece hafif hafif alman nefeslerdi. Yine boynunda hissettiği nefesler kızın uyuduğunu gösteriyordu. Mehmet içinden şükretse de Yeliz'in nefesini boynunda hissetmeseydi çok daha iyi olacaktı. Kızın odasına girip onu yatağa bırakana kadar Mehmet bu düşüncelerle boğuşmuştu. Derin bir nefes alıp kızdan uzaklaşınca bir süre izlemişti yüzünü... Güzel kızdı. Ama şımarık ve aşırı yüz verilmiş şehir kızıydı işte... Mehmet'in hoşlanmadığı tür... Şehirden kaçıp buraya saklanmasına sebep olan tür... Başım sağa sola sallayarak çıkmıştı odadan Mehmet. Aldığı karara hâlâ sadıktı. Bu kızın burnunu birkaç gün sürtecekti. Bunun için sağlam bir plan yapacaktı.

6

Ertesi sabah başındaki ağrıyla uyandı Yeliz. İçki olayına alışkın olmayan bünyesi bir iki kadehten sonrasında iflas etmişti demek ki... Neler olmuştu ki dün akşam? Nasıl gelmişti odasına kadar? Üstünde kıyafetlerinin durduğunu görünce kendisini zorla yatağa attığını düşünmüştü. Sürünerek yataktan çıkıp aynanın karşısına geçince sesli bir şekilde inledi. Gözaltları resmen morarmıştı. Dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Aynada kendini süzerken gördüğü rüyayı anımsamıştı. Mehmet'in kucağındaydı rüyasında. Bir sandalda dolaşıyorlardı. Midesi bulanmış ve sonra adam kıyıya çekmişti sandalı, ağaçların arasına... Mis gibi orman kokusunu içine çekmişti. Nasıl da gerçek gibiydi. Ve o adam ne halt yemeye rüyasına girmişti ki? Hem de öyle tatlı tatlı bakarak... Hep o içtiği içkidendi. Fazla karıştırmış olmalıydı.

Kahvaltıya geç kaldığı için odasına atıştırmalık bir şeyler isteyip yedikten sonra bir ağrı kesici aldı. Spa merkezine gitmeye karar verdi. Akşama kadar orada kalabilirdi.

Akşam yemeği vakti gelmiş ve kızı dün geceden bu yana ortalıkta görmemişti. Yeliz'i odasına bıraktıktan sonra kendi odasına gitmişti. Uyku haram olmuştu gözlerine. Sabah gün ışırken zorla kapamıştı gözlerini. Bu saat olmuştu, kızdan

daha bir haber çıkmamıştı. Merak ediyordu ama aramamakta kararlıydı. Cadının götünü kaldırmaya gerek yoktu. Restorant bölümüne geldiğinde müşterilerin hepsiyle tek tek ilgilenip akşamki oyunundan dolayı gelen tebrikleri kabul etmişti. Kendi yemeğini de odasına isteyen adam yine kızı görememenin merakıyla odasına geçti. *Ne haltlar karıştırıyordu acaba bu cadı?*

Mehmet'in bu düşüncelerinden habersiz Yeliz sinirden dört dönüyordu odasında. Spa merkezinde uzun saatler geçirip iyice dinlenen kız, akşam yemeğini yine odasında yemişti. *Bu adam hiç mi merak etmemişti, aramamıştı? Ölse umurunda olmayacaktı demek ki...* Ya da kızın yokluğunda kafa dinliyordu. *Yok canım!* Bu lüksü tanıyamazdı adama... Ama önce masajdayken mesaj atan Begüm'e dönmesi gerekiyordu. Telefonu eline alıp en sevdiği dostunu aradı... Ve telefon açılır açılmaz Begüm'ün azarlayan sesini duymuştu. *Yahu insan bi merhaba derdi beeee...*

"Hayırsız! İnsan bir arar... Merak ettik herhalde değil mi? Yağız'dan haberini almasam yollara düşecektim."

"Begüm var ya, sen de bana benzedin ha... Kızım bi nefes al..."

"Bak bir de dalga geçiyor! Neyse nasılsa bol bol çemkireceğim zamanlar gelecek... Ee anlat bakalım neler oldu, nasıl gidiyor?"

"Ay nasıl olsun kuzum ya, odunun tekiyle uğraşıyorum. Bu abim olacak öküzlerin oyununa geldim resmen..."

"En baştan anlat bak'im, nasıl odun ya?"

Ve Yeliz arkadaşına hiçbir detayı atlamadan olayları anlattı. Sonuna geldiğinde Begüm kıkırdamaya başlamıştı. Karakter olarak çok tersti bu iki kız. Yeliz ne kadar iyi niyetli ve safsa, Begüm de bir o kadar müşkülpesent ve burnundan kıl aldırmayan ukala bir tipti. Asla taviz vermezdi ve Yeliz kelimeleriyle döverken, Begüm'ün tek kaş kaldırma hareketi karşısındaki adamı yerin dibine sokmaya yeterdi.

"Yeliz, tipi nasıl bu adamın ve kaç yaşında?"

"Tipi hiç Karadeniz erkeği değil kızım, bir görsen... Odun olduğunu bilmesen dibin düşer yani o derece... Esmer adam hem de bayağı bir esmer... Yaşı da sanırım 30 falandır, değilse de yakın yani... Ha bir de boyu 1.87..."

"Oyyy kızıımmmm, deli misin sen? Esmer erkek candır, gerisi teferruattır."

Birbirlerine sürekli söyledikleri bu lafla ikisi de kahkahaya boğulmuşlardı.

"Ay bebeğim ya, iyi ki seni aramışım. Valla keyfimi yerine getirdin ha... Hele bi' de adamı rüyamda gördüm gece, gerçi o adamı rüyada gördüysem bu rüya değil kâbustur. Zaten bi' ara neredeyse kusacaktım rüyamda..."

Yeliz'den yaş olarak büyük olan Begüm, yeri geldiğinde ona abla gibi oluyordu.

"Sen hiç merak etme bebeğim, bir haberin yeter. Gelir o adamın aklını alırım, sonra sana veririm. Artık istediğini yaparsın o akılla... Hoş madem rüyanda görüyorsun, bari bi' işe yarar gör... Neyse... Şimdi hemen o ufacık götünü kaldırıyorsun ve herifin huzurlu dakikalarına, çenenin sana verdiği yetkiyle el koyuyorsun."

Yeliz kıkırdamaya başlamıştı. *Bu kız başka bir şeydi ya...*

"Seni seviyorum güzellik. Şimdi dediğini yapayım ve çıkıp şu adamı bensiz geçen huzurlu dakikalarından ayıra-yım."

"İşte benim kızım! Ben de seni seviyorum miniğim... Haberdar et beni gelişmelerden..."

"Hiç şüphen olmasın..."

Begüm'le terapi sayılacak konuşmasından sonra enerji depolayan Yeliz, Turgut Bey'i arayıp Mehmet'in nerede olduğunu öğrendi. Adam odasındaydı. Kurdun inine girmek olacaktı ama korkusu yoktu ne de olsa... Hem belki sevgilisi olacak sarı yelloz da oradaydı. *Bir taşla iki kuş*, diyerek sırıtmıştı Yeliz.

Bej rengi streç pantolonunun üstüne buz mavisi erkek yaka gömleğini giyip saçlarında salık bırakmıştı. Yine tek

makyajı parlatıcısıydı. Ayaklarına parlement mavi, fuşya karışımı dolgu topuk bantlı sandaletlerini de giyip adamın odasına doğru yola çıktı. Biraz eğlenmekte fayda vardı değil mi?

Üstünde sadece şortuyla yatağında uzanan Mehmet, elindeki raporlara üstünkörü göz atıyordu. Az önce Turgut'tan kızın tüm gün nelerle uğraştığının bilgisini almıştı. Günahını almıştı kızın, sonuçta sakin ve dinlenmeyle geçen bir gün geçirmişti kız. Hiç de hain planlar içinde değildi. O kadar içkiden sonra ancak kendini toplamış olmalıydı.

Kapısı çalındığında yerinden tembelce kalkıp elindeki rapordan gözlerini kaldırmadan açmıştı. Nasılsa ya Güven gelmişti ya da Turgut... Bu saatte başka hiç kimse cesaret edemezdi buraya gelmeye. Başını kaldırıp açılan kapıya baktı.

Az önce hiç kimse gelemez mi demişti? Karşısındaki kızı görünce çok erken konuştuğunu anladı. Ama kızın irileşmiş gözlerinden neler olduğunu anlayamadı.

Adamı karşısında yarı çıplak görmek Yeliz'i şok etmişti. *O vücut neydi lan öyle?* Tamam, havuzda birlikteydiler ama orada sudaydı hep, çıkıp gösteri yapan kendisiydi. Oysa şimdi adamın göbeğine doğru incelip şortunun ön kısmında gözden kaybolan hafif tüylü karnından tutun da göğüs uçlarındaki sivriliğe kadar her şey gözlerinin önündeydi.

Mehmet kızın bakışlarından her ne kadar keyif alsa da öyle bir bakıyordu ki, az daha devam ederse şortu ona ön taraftan bir beden küçük gelecekti. Her zamanki savunmasına geçmişti hemen.

"Beni özledin de bakmaya mı geldin?"

Adamın konuştuğunun bile farkında değildi Yeliz. Zaten gördüğü rüya hayal meyal hafızasını zorluyordu. *Bu adam neden çıplaktı ki?* Aklını toparlayamıyordu. Evet, daha öncede çıplak erkek görmüştü ve bakire değildi ama yine de bu durum biraz şey olmuyor muydu?

"Neden çıplaksın ya?"

Soruyu sesli sormuştu değil mi? Kahretsin!

"Affedersin ama odama gelen sensin. Dikkat et... *Odam,* diyorum."

Kızın bakışlarını üstünden alamadığını gören Mehmet'in egosu tavan yapmıştı ve kahretsin ki bu kız hâlâ aynı şekilde bakmaya devam ediyordu. Bir bakışla ereksiyon olma yolları açılmıştı kendine. *Hayırlı olsun...* En iyisi kendini bu bakışlardan kurtarmaktı.

Kapıyı iyice geriye açarak içeri doğru yürüdü. Sandalyede duran tişörtünü üstüne giydiğinde kapı önünden bir nefes verme sesi geldi. Buna sevinmişti. Yani bir tek o etkilenmemişti kızın çıplak vücudundan demek ki kız da aynı durumdaydı. İçeriye girip girmemekte tereddüt yaşayan Yeliz, adamın sesiyle kendine gelmişti.

"Söyle bakalım, neden geldiniz küçükhanım?"

Sahi neden gelmişti ki? Ha evet, *huzur kaçırma falan* gibi bir şeyler vardı.

"Huzur..."

"Ne?"

"Aah şey, diyorum ki şu iş konusunu netliğe kavuştursak da bende huzura kavuşsam... İki gün doldu."

Evet evet, iyi toparlamıştı.

"O konuyu seninle bu sabah konuşacaktım aslında ama malum, dün gece o kadar içince..."

Yeliz bu sözle biraz yüzünü ekşitmişti. Nasıl da unutmuştu dün geceyi? *Hem nereden biliyordu ki bu adam? Görmüş müydü?*

"Ne yani, sen gördün mü dün gece beni? Hem o kadar da içmemiştim, abartma..."

"Ya evet... Kucağımda seni çıkarırken bir hayli ayıktın zaten. *Sandal kenara çek,* diye naralar atıyordun."

Yeliz o an bir şok yaşamıştı ve o her zamanki düşük çenesi yine devreye girmişti.

"Ay o rüya değil miydi?"

Mehmet bu duyduğunun keyfini yaşarken, sefasını da sürmez miydi hiç? Piç gibi sırıtmıştı kıza.

"Kıyamam, rüya gördün diye mi avundun?"

Altta kalma Yeliz, ağzına ederim!

"Hayır aksine, *ne kâbustu*, diye akşama kadar kendimi toparlayamamıştım."

Bir süre birbirlerine iki amigonun Teksas çöllerinde yaptıkları göz savaşlarını aratmayacak şekilde bakmışlardı. Biri diğerinden alta kalmayı, diğeri ötekine pabuç bırakmayı yediremiyordu kendine. Neyse ki Mehmet toparlanmıştı. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki... Kızın babaannesine ne kadar benzediğini fark etmişti. *Babaannesi gibi huysuz... Huysuz ama tatlı...* Hoş, kimse babaannesinin eline su dökemezdi, her açıdan... Babaannesi yayla kadınıydı, zor şartların kızıydı, şehirli kızların... Şehirli kız? Yayla? Hem de babaannesiyle... O an aklına gelenle içinde öyle bir kahkaha patlatmıştı ki Mehmet bunu hafif bir öksürükle yutmak zorunda kalmıştı. Plan yapmasına ne gerek vardı ki bu kızın burnunu sürtmek için; plan hazır ve nazır bekliyordu zaten... Kendini toparlayıp söze girdi.

"Neyse uzatmayalım bu konuyu... Ben seni ofisime çağıracaktım bu konu için ama madem buraya geldin, içeri gel de bu işi bir sonuca bağlayalım..."

Yeliz içeriye girdiğinde onun odasının iki bölümden oluştuğunu gördü. Bulunduğu yer oturma odası gibi düzenlenmiş ve bir de çalışma masası vardı bir köşede. Adam koltuklardan birine oturup bir ayağının bileğini, diğer bacağının dizine koydu. Bacak kasları! *Of...*

"Haber beklediğim şirketle az önce konuştum ve bana yolladıkları bilgiler ve dosyalar açıkçası hiç cazip gelmedi."

O an kaslar ve bacaklar aklından çıkmıştı Yeliz'in.

"Aaa ne yani, işi bize mi veriyorsun?"

"Evet, öyle görünüyor."

"Of çok sevindim ya... İyi peki, hemen imzalayalım sözleşmeyi..."

"Tamam, o iş kolay... Belgeler aşağıda odamda, sabah hallederiz... Ama önce bir şey var."

Bu *bir şey*den hiç hoşlanmayacağını tahmin etmişti Yeliz ama eli mahkûmdu.

"Neymiş o *bir şey?*"

"Buradayken araziyi görmen gerekiyor, öyle değil mi?"

"Aslında evet, planlarımda bu vardı."

"Güzel... Seninle gideriz oraya... Ama bir günde gidilip dönülecek yer değil. Ve şimdi o *bir şeye* gelelim. Ben oraya hemen gidemem."

Duyduğuyla tüm hevesi kaçmıştı Yeliz'in. Bin bir heves, artık atılan imza, görülen arazi, İstanbul'a gidip hava atılan iki abi... *Ne yani, ne demekti şimdi gidemem?* Dalga mı geçiyordu bu herif onunla?

"Nasıl ya, ne zaman gidebilirsin?"

Kızın yüzünün aldığı şekil, daha şimdiden keyifli bir plan olacağını göstermişti Mehmet'e. Hem ziyaret hem ticaret yapacaktı. İyi işti valla.

"En az bir hafta sonra..."

"Ah ama bu saçmalık... Ben de Turgut Bey'le giderim."

"Bu imkânsız... Turgut'un işleri çok yoğun ve yarın sabah İstanbul'a gidecek..."

Yeliz teslimiyetle oflayarak omuzlarını silkti.

"İyi ne yapalım... O zaman bende burada bir hafta tatil yaparım."

"O da olmaz..."

Kafasını kaldıran Yeliz en sonunda patladı.

"Ay o olmaz bu olmaz! Ya sen beni yormadan anlatsana, olabilecek olan ne?"

"Sen böyle sinirliyken anlatmam."

"Sinirli değilim."

"Sinirlisin..."

"Değilim!!!"

"Bak gördün mü sinirlisin..."

"Aaahhh... Senin yanında başka türlü olmak mümkün sanki?"

Ayağa kalkıp hırsla adamın oturduğu koltuğun önüne gelmiş, tepesinde dikilmeye başlamıştı Yeliz. *Bu adamı şimdi boğsa, iki dakika içinde arabaya atlasa, oradan havaalanı, cesedi bulunana kadar kendi İstanbul'a varmış olurdu, öyle değil mi? Aman ne güzel plandı bu böyle!*

"Çabuk anlat..."

"Peki, sen yeter ki iste..."

Buraya bu adamı sinir etmeye gelmemiş miydi? O zaman neden sinir olan kendisiydi ve bu herif pişkin pişkin sırıtıyordu ki?

"Şimdi şöyle... Benim yaylada babaannem var ve onun bana ihtiyacı var. Yapılması gereken işler birikmiş, çatısı ve su kuyusu sorun çıkarmış... Onları halletmeliyim ve bu bir haftayı bulur."

"Eee?"

"Ne ee?"

"İyi işte git hallet, gel... Ben beklerim burada."

"Ah o olmaz işte çünkü aynı yolu dört kere kat etmiş olurum. Seni almak için bir daha geri dönmem gerekir..."

"Yani?"

"Yanisi şu ki eğer araziyi görmek istiyorsan benimle önce babaanneme gelmek zorundasın."

"Ama... Ama bu çok gereksiz. Hem ben orda ne yapıcam bir hafta? İnternet var mı?"

Bu şapşallığa kahkaha mı atsa, kıza salak muamelesi mi yapsa şaşırmıştı Mehmet. İnternet mi?

"Olmaz mı? Ne saçmalıyorsun ya, sen hiç mi yayla görmedin?"

İşte şimdi de sinir olma sırası Yeliz'deydi. Sanki adım başı yaylaya rastlanıyordu şehirde...

"Görmez miyim? Benim yaşadığım kentte adım başı yayla var. Hay Allahım yaa, adamın dediğine bak!"

Mehmet gülmemek için kendisiyle büyük bir savaş veriyordu.

"Tamam o hâlde, gelecek misin?"

"Sence Bay çokbilmiş? Sanki başka seçenek sunuyorsun da..."

"Peki... Sabah yedide çıkacağız, hazır ol... Çıkmadan sözleşmeyi imzalarız hemen."

"Ay iyi..."

Sinirle kapıya doğru giden Yeliz mırıldanıyordu...

"Neden beş-altı gibi çıkmıyor ki, daha acılı olurdu..."

"Duydum..."

Geriye dönüp bakan Yeliz o anlık dürtüsüne engel olamamış ve hırsla dilini çıkarmıştı. Bu hareketi beklemeyen Mehmet önce şaşkın, sonra eğlenerek baktı kıza.

"Ha bir de..."

Ve Yeliz artık tepiniyordu. Mehmet'in gözlerinden kahkahalarını sakladığı o kadar belli oluyordu ki...

"Ne? *Bir de* nee?"

"Adam gibi giyebileceğin şeyler al... Eşofman, pantolon falan... Mini eteklerini sergileyeceğin bir yer değil orası..."

Hırsla ayağını son kez yere vuran Yeliz, "Sana inat süper mini gece elbisesiyle gidicem oraya! Hem bir tane de babannene veririm, birlikte giyeriz," diyerek asılmıştı kapının koluna.

Gözlerinin önüne babaannesinin mini gece elbiseli görüntüsü gelen Mehmet, kızın kapanan kapısının arkasından kahkahaya boğulmuştu.

Evet evet, kesinlikle keyifli olacaktı ve çok eğlenecekti. *Haydi bakalım oyun başlasın*, diye geçirdi içinden...

7

Sabahın kör vakti 4x4 siyah bir araca binen Yeliz, hâlâ ayılmaya çalışıyordu. Az önce tüm iş anlaşmalarını yapmış ve resmen bu tesislerin inşaat işlerini kendi şirketlerine bağlamıştı. Akşam odasına döndüğünde abilerine müjdeli haberi vermiş; onlarda orada zaman sınırı olmadan kalabileceğini, arazi etüt çalışmaları için bir ekip yollamadan önce ilk izlenimi kendisinin oluşturmasını söylemişlerdi. Yani abileri de onu kurtarmayacaktı bu herifin elinden. İşi de riske atamazdı, eli mahkûm gidiyordu işte...

Üzerine giydiği pantolondan kesme kot şortu ve askılı tişörtüyle bu adamın istediğini yapmamış ve etek de giymemiş olacaktı. Zaten kısa şortu görünce kaşlarını çatan adamı gördüğünde içine bir keyif dolmuştu Yeliz'in.

Mehmet ise sabahın kör saatinden beri kızın bacaklarına bakmamaya çalışıyordu. İnatçı keçi, sırf inadından giyinmişti böyle. O seksi kıçı donunca görecekti onu. Sabredecek ve onun istediği tepkiyi vermeyecekti, kararlıydı bu sefer.

Yola çıkalı yarım saat geçmişti. Yeliz koltuğunu yatırmış, yarı uyuklar hâlde sessizce yaslanıyordu. Elini vitese her attığında gözlerinin takıldığı bacaklar, Mehmet'in verdiği sözü tutmasını öyle zorlaştırıyordu ki... *Hele de bir bacağını torpidoya yaslayınca... Eh artık, bir yere kadardı.*

Tam dalacakken adamın sesini duymuştu Yeliz...

"Çok zor di'mi senin için?"

Ne demek istediğini anlayamayan Yeliz, soran bakışlarını adama çevirmişti. Kızın bacaklarına bir göz atıp tekrar yola bakan adam kaşlarını çatmaktan acayip bir zevk alır gibiydi.

"Benim dediğimi yapmak..."

Yeliz içindeki sinsi sevinci tekrar hissetmişti.

"Tahmin bile edemezsin..."

"Pişman olacaksın..."

"Yok canım, sen mi pişman edeceksin?"

"Hayır..."

"Neden pişman olacakmışım acaba?"

Bu sorunun cevabını iki saat sonra yayla evine geldiğinde öğrenmişti Yeliz. Donuyordu ve bir an önce içeri girip ısınmak istiyordu. Yaptığı plan, için için kurduğunu sandığı tuzak, dönüp dolaşıp onu vurmuştu.

Yol boyunca önünde uzanan manzaraya hayranlıkla bakan kız, arabanın içinin sıcaklığından, dışarıdaki havanın ne kadar soğuduğunu fark etmemişti. Arabadan indiği an keskin bir soğuk bacaklarına vurmuştu ve omuzlarına, kollarına, sırtına, karnına... Bu adam da sinir bozucu bir şekilde sırıtmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Önündeki evin tipik bir Karadeniz evi olduğunu fark eden Yeliz, görüntünün otantikliğine bayılmıştı ama bu manzaranın tadını çıkaramıyordu. Etrafa bakarken az ileride, dağların tepesindeki karları gördükçe iyice titrer olmuştu.

"Lütfen hemen eve girelim, hadi..."

Çenesi soğuktan zapt edilemez şekilde birbirine çarpan kız, sarıldığı hırkasıyla bile ısınamıyordu. Mehmet bu gördüğü manzarayla daha bir keyifli sırıtır olmuştu. Minik ve huysuz kedicik... Alaylı sesini kızın kulağının dibinde konuşturmuştu.

"Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar inat mı inat dik ka-

falı bir prenses kedicik varmış. Söz dinlemediği için soğuktan nalları dikmiş, masal da burada bitmiş."

"Ha ve ha... Komiklik mi yapıyorsun sen şimdi?" Yeliz'in tepinecek bile hâli yoktu ki... *Acımasız yayla öküzü, ne olcak...*

Adam kahkahayla gülerken tek katlı köy evinin kapısına doğru ilerlemişti. Arkasından bir kedi yavrusu gibi yürüyen kızın titreme sesleri az kendini zorlasa duyulacak gibiydi. Kapıyı çalmış ve birkaç saniye sonra kapı açılmıştı. Ve karşısında ilk âşık olduğu kadın duruyordu. Evet, her erkeğin ilk aşkı annesiydi belki ama Mehmet için bu ilk aşk babaannesiydi. Ve bu yaşına gelmiş, hâlâ babaannesi kadar lafını esirgemeyen, adamlara taş çıkartacak kadar cesur olan bir kadın tanımamıştı. Gerçi bunu düşünürken aklının bir köşesinden arkasında duran şirin cadı geçer gibi olmuştu.

Yaşına rağmen dinç olan Rabia Sultan da torununu karşısında görünce yüzü ışıldamıştı. *Nerden çıkmıştı bu deli uşak?*

"Oy babannesi kurban olsun o muncurlara!* Ne işun var senun burda deli uşak?"

"İstemiyorsan gideyim babannem. *Tamirlik işlerim var,* dedin geldim."

"Yaba** bu deli uşağun deduğune? Geç içeri, geç..."

O esnada gözü Mehmet'in arkasında duran kıza takılmıştı. Kaşlarını çok fena çattı Rabia Sultan... *Aha şimdi pandomim kopacak,* diye içten içe keyifle sırıtmıştı Mehmet. İşte bu anları hayal ederek getirmişti bu kızı buraya...

"Sen da kimsun? Kizum hiç aklun yok mi? Ne donla girdun yollara?"

Mehmet artık sesle gülmeye başlamıştı. Rabia Sultan, Yeliz'in şaşkın bakışlarından gözlerini çevirip Mehmet'e dik dik baktı.

"Hade diyelum bu kız deli, ya sen? Sen da mi aklinu yedun? Bu hâlde ne geturdun bu kızi bu yaylaya?"

---

* Muncur: Yüz.

** Yaba: Bak.

"Söz dinlemedi ki *babane... Giyin*, dedim giyinmedi. Ben na'pim?" Nasıl da masum masum bakıyordu Mehmet. Ama doğru söylüyordu; *giyin*, demişti; dememiş miydi?

"Sözuni geçiremedun, bir da geldun riv riv edeyisun. Sen da babana mi çektun, karidan korkayisun?"

Bu seferde Yeliz kahkahayı basmıştı. *Mehmet'in moraran yüzü de ayrı bir seksi olmuştu canım...* Bu kadın tam bir çatlaktı. Ama artık keşke içeri davet etseydi.

"Şey efendim, içeri girsek? Üşüdüm de..."

Kızı içeri doğru çeken kadın, "Üşursun elbet, götün başun ortada," diyerek söylenmeye devam ediyordu. *Vardı bunlarda bir haller ya, hayde hayırlısı...*

Laf yetiştirmek istese de bu kadını sevmişti ve saygısızlık etmek istememişti Yeliz. Kadının ve o odun adamın peşinden odaya girdi. Etrafa göz gezdirirken evin çok şirin ve temiz olduğunu gördü. Hiç hayalindeki gibi bir köy evi değildi. Eşyalar rahat ve kullanışlıydı. Odanın ortasmda soba vardı. Yeliz neredeyse ilk defa soba görüyor denilebilirdi. Daha önceden görse bile bu tamamen dekor veya teşhir amaçlı sobalardı. Ama o şu anda bu sobaya sarılabilirdi bile.

"Ee anlat bakalum deli uşak, bu kızi niye geturdun?"

Lafı dolandırmayı sevmezdi Rabia Sultan. *Dolanan laf, ya kafaya düşer, ya ayağa dolanur*, derdi hep...

"Ya babanem, ben Sultan Murat Yaylası'nın daha yukarısına bir otel kuracaktım ya, Yeliz de bu otelin inşaat kısmıyla ilgilenecek... Ona araziyi göstericem ama önce biraz burada kalıp senin acil işlerini halledeyim dedim."

Rabia Sultan hayretler içinde kıza bakmıştı. İnşaat ve bu kızı bağdaştıramadığı kesindi. Soba başında hâlâ tir tir titreyen bu yavrunun ne işi olurdu ki inşaatla?

"Huh kızum, sen inşaat ustasi misun?"

Yeliz artık gülsün mü ağlasın mı bilmiyordu ve sağ olsun Mehmet'de ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Öyle gibi bir şey Rabia Hanım, bu iş için çalışan ustaları ben yönlendireceğim."

"Hanum mi? Hanum bu deli oğlanun anasidur."

Mehmet gözlerini devirmişti. Ne zaman kime patlayacağı belli olmayan bu kadın, tüm planlarını bozmasa iyiydi...

"Ya babanne, sende bıkmadın ha benim anamla uğraşmaktan..."

"Ne bıkayım, o benum oğlumlan uğraşmaktan bıkti mi?"

Babaannesine sarılan Mehmet sesinden belli olan sevgiyle, "Ah benim güzeller güzelim ah, seni neden seviyorum hâlâ bilmiyorum," diyerek şakağına bir öpücük kondurmuştu.

"Seversun tabii deli uşak, sen bağa* benzeyisun."

Yeliz o an gördükleriyle iyice şaşkınlaşmıştı. Bu odun, kaba, yontulmamış adam, babaannesinin yanında resmen küçücük bir çocuk oluyordu. Sevgisi her hareketinden de belliydi.

"Şey, benim valizim arabada sanırım..."

"Yolda düşmediyse evet..."

"En iyisi gidip alayım..."

"Zahmet olmasın..."

Mehmet'in şirin halleri söz konusu kendisi olunca bitiyordu anlaşılan. Kaba adam *kalkıp kendim alayım* da dememişti. Yerinden kalkıp sıcak odadan zorla ayrılan Yeliz, *geçecek bu günler*, diye teselli ediyordu kendisini. *Her şey şu işi kotarıp ağabeylerine kendini ispatlamak için...* Sabretmek başarıya açılan kapıydı. Ha bir de bu deli gibi soğuğa açılan bu kapı vardı.

Kızın arkasından bakan yaşlı kurt, Mehmet'e öfkeyle baktı.

---

* Bağa: Bana.

"Hayde kızun yaninda bişe demedum sağa* ama kalkup alamadun mi kızun valizini?"

"Olmaz babannem. Bu şehirli şımarık kızın burnunun sürtmesi lazım..."

"Ha o yüzden düştun buralara he mi?"

"He babannem. Sen da bağa yardum etcesun**."

Rabia Sultan'ın bakışlarından öyle bir hinlik akmıştı ki o an, Mehmet arkasından ne gelecek diye merak etti. Etmeseydi daha iyiydi aslında.

"Neden? Gelin mi olacak bize?"

"Aman babannem ya, Allah korusun... Sadece bu burnu havada halleri azcık sonlansın, hayat dersi alsın istedim."

Ama babannesi *gelin* dediği an yine gözünde, yemenili keşanlı bir Yeliz belirmişti.

"Dikkat et oğlum, ava giderken kuyruği kapturma da..."

O sırada oflaya puflaya valizini taşıyan Yeliz'in sesini duydular. Mehmet de cevap vermekten kurtulmuştu.

Kapıdan başını uzatan Yeliz, sevimli bir gülümsemeyle kadına bakmıştı. Mehmet'in olduğu tarafa dönmemişti bile...

"Rabia Ha-Teyzecim, nereye koyayım valizimi?"

"Arkandaki kapiyi aç, o odanun içinde bi' kapi daha var, oni da aç... Açtun mi? Hah o odaya koy kızum."

Gözlerini üç kere kırpıştıran Yeliz, bu tarifi kafasında bir toparlamış, sonra arkasını dönmüştü. Karşısındaki kapıyı açınca içinde tek yatak ve bir dolap olan odaya girmişti. İç içe geçmiş iki oda vardı burada. Diğer odanın kapısını açınca sıcaklığın eksilmediğini fark etmişti. Yatacağı odanın sıcak olduğunu gören Yeliz şaşırmıştı. Hiçbir ısıtıcı görmüyordu ama ayaklarına yerden sıcaklık geldiğinde yerden ısıtmalı bir sistem olduğunu anlamıştı. Üstüne hemen eşofmanlarını

* Sağa: Sana.

** Etcesun: Edeceksin.

giyip ayaklarına da kalın çoraplarını geçirmişti. Saçlarını da atkuyruğu yapıp sobalı odaya geçti.

Mehmet'e dönüp sordu.

"İçerdeki odalar yerden ısıtmalı sistemle ısıtılıyor ama burada soba var, neden ki?"

Kızın bu heyecanı ve merakı hoşuna giden Mehmet, sobanın arkasında olan kazanı gösterdi.

"Burada soba yanmasa orası ısınmaz. Bak bu depoda su var, sobanın sıcağıyla ısınan suyu içindeki pompa ile borulara yolluyor. O borular da evin her yerini dolaşıyor."

"Ah anladım, çok zekice..."

Bu kız akıllı mıydı deli mi? Bu deli uşağun peşinden geldiyse pek akıllı değildi. Ama iki kuzuydu işte ikisi de... Acıkmış olacaklarını düşünen Rabia Sultan ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Gel bakalum Yeliz Kızum, sofra kuralum."

"Tabii efendim, hemen..."

İki kadının arkasından bakan Mehmet'in dudaklarında bir gülümseme oluşmuştu. Yeliz'i görende mülayim ve hanım hanımcık sanırdı. Nasıl da tırsmıştı babannesinden. Keyifle oturduğu koltuğa uzanan Mehmet, odanın sıcaklığıyla anında uykuya dalmıştı ve içeride kopan pandomimi duyamamıştı bile.

Mutfakta kendisini aratmayacak olan Rabia Sultan, Yeliz'in hakkından geliyordu.

"E kızum da... O hıyari ne ettun? Hane onun yarısi?"

"Şey... Soymaya çalıştım."

"Yok sen onu direk bitirmeye çaliştun..."

"Pek beceremedim sanırım."

"Anan seni hiç mutfağa komaz mi?*"

"Efendim?"

"Anan dedum anan... Mutfağun kapisini sirtina mi bağlar?"

---

* Komaz mi?: Sokmaz mı?

Sabır, diye inlemişti Yeliz içinden. Zaten zor anlıyordu kadının dediklerini, bir de böyle üstüne gelince... Hayır, soymuştu işte salatalığı, daha nasıl olacaktı ki? Derin bir nefesle dönüp cevap vermeye çalıştı Rabia Sultan'a...

"Ya hayır, bizim yardımcılarımız var da, işte o yüzden... Ben de çalışıyorum ya, pek fırsatım olmuyor"

"He çalışıyosun, amelesun..."

Yeliz derin bir of çekip susmaya karar vermişti ama maalesef Rabia Sultan'ın pek susmaya niyeti yoktu.

"Sen bu bizum deli oğlana âşık musun?"

O soruyla parmağını kesen Yeliz bir çığlık atmıştı. Âşık mı? Bu kadın burada kala kala, fazla oksijenden kesin kafayı yemişti. Ama hiç oralı da değildi. Hiç istifini bozmadan tenceresiyle uğraşmaya devam ediyordu. Yeliz kaçıncı öldürme planı kurduğunu hatırlamadığı Mehmet'i, bir kere de elindeki küçük bıçakla öldürmeye başlamıştı bile hayalinde.

"Aşk mı? O nereden çıktı?"

"Ben nerden bileyim nerden çıkti. Şimdi moda bu oldu da... Biz eskiden sevdaluk ederduk, şimdi siz bi tuhaf şeyler edip durursunuz."

"Yok, ben âşık falan değilim."

"E o zaman aklun nereyedu? Ne takıldun bu delinin peşine de geldun?"

Yeliz artık yaşlı maşlı dinlemeyecek hâle gelmişti. Sabır taşı da bir yere kadardı. Hırsla kadına dönüp ellerini beline koyan Yeliz, başlamıştı saydırmaya.

"Bunu ben de soruyorum artık kendime. Ne işim var buradaki benim? Ama size bir şey diyeyim mi, tek suçlu benim iki odun abim! Onlar yüzünden ben buralarda, senin bu ayı torununla uğraşıyorum. Şu hâle bak! Ben ne için geldim, burada ne yapıyorum. Salatalık soymayı beceremedim diye dalga geçen bir süper babaanneyle boğuşuyorum. Ama bak sana bir şey diyim mi Rabia Teyzecim, eğer benim adım da Yeliz ise bende bunun hesabını o sizin torununuzdan fena

hâlde sorarım. Ne sinir bir toruna sahipsiniz hiçbir fikriniz var mı? Gerçi nerden olacak ki, siz de en az onun kadar patavatsızsınız. Sizde ağzınıza her geleni söylüyorsunuz. Allah allah yaaa..."

Yeliz yine her zaman ki şovunu yaptıktan sonra hâlâ kanayan parmağını ağzına alıp emmeye başladı ve neler söylediğini düşündükçe kızaran yanaklarıyla kadının yüzüne bakmaya çalıştı. Ve o an gördükleriyle resmen şoke olmuştu. *Bu kadın sırıtıyor muydu?*

"Oh bee, içimun yağlari eridi. Ben da seni oğlumun karisi gibi yapmacuk şeytan sanmiştum. Sen da benum gibi delusun. Hayde, al sofra bezini git ser odaya yere, ben getirurum siniyi..."*

Kadının ne getireceğini anlamamıştı ama yaşadığı şokla başını sallayıp, eline geçen bezi kucakladığı gibi içeri odaya geçmişti. Eğer bir kişi daha çıkıp kendine deli derse, bundan sonra gidip ağız göz girişecekti onu diyene. Bu kadının yanında asla lafı olamazdı onun deliliğinin...

Odaya girdiği anda da gördüğü manzara karşısında duraklamıştı. Mehmet başı yana düşmüş şekilde uyuyordu. Adamı seyretti bir süre. Ne vardı azcık anlayışlı ve iyi bir adam olsaydı? Ama yok o illa tüm gıcıkhğıyla şov yapacaktı. Arkasında duyduğu sesle aniden irkildi Yeliz.

"Ne bekleyisun? Sersena örtüyü... Daldı gitti oğlana ya, ha deli kız..."

Silkelenip kendine gelen Yeliz, adamdan gözlerini çekip elindeki beze odaklanmıştı.

"Yok ya, ne dal'cam? Nereye seriyim diye bakıyordum."

"Gel kafama ser! Nere sercen kızum, ortaya ser işte..."

Yüzünü ovalayarak uyanan Mehmet, homurdanarak esnemeye çalışmıştı. Nasıl da iyi gelmişti bu sıcacık soba...

"Bi' uyutmadınız ya..." demesine kalmamıştı ki, "Kapa çeneni," isyanının yanına, "Kes sesuni," azarı da eklenmişti.

* Sini: Büyük tepsi.

İki kadında aynı anda benzer şeyleri söyleyince Mehmet ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı.

"Tamam be, delirdiniz mi siz?"

Hayır, neden iki kadın da böyle kötü bakıyordu ki kendisine? Yeliz tamam da, babaannesine ne oluyordu acaba? Suratını asıp yerdeki sofraya oturdu.

Sofraya oturmaya çalışan Yeliz bacaklarını yerleştiremezken, 1.87 boydaki bu adam o bacakları neresine sokup sığdırmıştı anlayamıyordu. Babaanne torun sohbete dalmışken, Yeliz'de önündeki fasulyeye benzeyen değişik şeyi yiyordu. Görünüşünün aksine muhteşem bir lezzeti vardı. Neydi ki bu? Turşu gibi tadı vardı, ama soğanla kavrulmuş gibiydi... Omzunu silkip yemeğin keyfini çıkarmaya başladı.

Karnı hafif doymaya başladıktan sonra da sofradaki diyalogu dinlemeye başlamıştı.

"Duydun mi? Hasan Amcanun oğli nişanlanmış..."

"Duydum babanne... Sanırım güzel de bir kız almış.."

Rabia Sultan'ın o bilmiş suratı öyle şirin bir hâl almıştı ki söyleyeceği sözle asla alakası olamazdı o suratın.

"He fışki* güzel... Benum götümün astarını o kıza yüz yapsalar daha güzel olur."

Keşke Yeliz o esnada su içiyor olmasaydı. Yutmaya çalıştı ama püskürtmesine engel olamadı. Mehmet kahkahalarla gülerken, bir yandan da öksüren kızın sırtına vurmaya çalışıyordu.

"Ula ne edersun, döktun kızun ciğerlerini. Kızum helal, ne oldi?"

Yeliz konuşamıyor sadece başını sallıyordu. Artık öksürüğü kahkahaya dönmüştü. Çekirdek bir ailede büyüyen Yeliz, hayatında bir babaannesi olsaydı nasıl olurdu bilmiyordu ama şu anda bu kadını sevse mi, kızsa mı karar veremişti. Kesin olan bir şey vardı ki bu kadın tam bir çatlaktı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Rabia Sultan uykusunun

* Fışki: Bok.

geldiğini söyleyip yatmaya gitmişti. Yeliz valizini koyduğu iç odada, Mehmet de onun odasının açıldığı ana odada yatacaktı.

Yanan sobaya yakın olan koltuğa kıvrılan Yeliz ile karşı koltukta uzanan Mehmet bir süre sessiz kaldılar. Yeliz sessizliğe daha fazla dayanamamıştı. O hiç bu kadar susmazdı ki?

"Hep böyle soğuk mu olur buralar?"

Gözlerini açmadan cevap vermişti Mehmet.

"Günü gününe tutmaz... Bir bakmışsın yarın sıcacık olmuş hava..."

"Değişikmiş..."

"Değişik değil, yayla..." Sonra ayağa kalkan Mehmet "Artık yatalım mı? Yarın benim için uzun bir gün olacak..."

"Olur..."

Birlikte odalarına doğru gittiler. Yeliz kendi odasına geçerken gözucuyla üstünü çıkarmaya çalışan adamı görmüştü. Panikle arkasını dönmeye çalışarak çemkirdi.

"Yuh, bi bekle de ben odama geçeyim..."

Başını kaldırmadan gömleğinin düğmelerini açmayla uğraşan Mehmet, "Konuşmayla vakit kaybetme bence, sıra pantolona geliyor," diyerek bir de dalga geçmişti Yeliz'İn bu hâliyle.

Yeliz öyle telaşla odaya girmişti ki... Adamm kahkahasının evi inlettiğini, hızla çarpan kapının sesine rağmen duymuştu.. Kapıya tekme atan Yeliz öfkeyle bağırdı.

"Ayı!"

Sinirle valizine uzanan Yeliz, bir yandan da yatağı süzüyordu. Çarşaflar gayet temiz görünüyordu. Sevinmişti. Üstünü değiştirecekti ama getirdiği pijamalara bakan kız resmen inlemişti. Bu adam ne demeye hava şartlarından bahsetmemişti ki? Penye şort ve atlet takımından oluşan incecik pijamalar... Eşofmanlarla yatma gibi bir huyu da asla yoktu ama *yorgan ve battaniyeyle üşümem büyük ihtimalle,* diye

düşündü. Acele ile soyunup yatağının içine girmiş ve top şeklini alacak şekilde kıvrılmıştı.

Uyku namına bir şey yoktu gözlerinde ve ne kadar öyle uyanık kaldığını bilmiyordu. Acaba burada böcekler var mıydı? Titredi. Tam o esnada duvarda bir şey yürüyormuş gibi hissetmişti Yeliz. Anında kalkıp ışığı açtı ve odanın duvarlarında göz gezdirdi. Yan odadan gelen hafif horultu sesi de iyice sinirlerini bozmuştu. *Kendisi burada nelerle mücadele ediyordu, adam horul horul uyuyordu ya...*

Hiçbir şey göremeyip tekrar ışığını kapatıp yatağına girdiğinde bu seferde dışarıdan garip bir hayvan uğuldaması duymuştu. *Hayvan mıydı o?* Dayanamayıp kalktı ve Mehmet'in yattığı odanın kapısını açtı. Kafasını uzatıp adama baktığında karanlıkta seçebildiği kadarıyla adam rahat rahat uyuyordu. Yanına gidip dürttü.

"Mehmet?"

Adam homurdanıp öte tarafa dönmüştü. Yeliz sesi duyunca yine dürttü.

"Yaa Mehmeettt! Uyan..."

Mehmet homurdanarak gömülmüştü iyice yorganına.

"Yeliz, defol..."

Defol, sözünü bile duymamıştı kız. Adam ilk defa ona adıyla sesleniyordu ve o uykulu sesiyle nasıl da tatlı söylemişti. *Yerdi bu adamı yaaa...* Ama tabii normal ve onun hoşlandığı tarzda bir adam olsaydı.

"Kalk hadi be, bak bi hayvan konuşuyo' dışarda..."

"Hayvanlar konuşmaz. Hem o duyduğun ses çakal sesi... Yatağına gelmez, korkma... O kadar da aptal bi hayvan değil..."

"Aptal, salak... Senden neden yardım istiyosam... Zıbar!"

Sinirli adımlarla odasına dönüp o hırsla yatağına girmiş ve yorganı kafasına çekmişti. Bir süre daha öyle durdu ve sonra yine bir ses gelmişti. Ne oldu diye kafasını kaldırıp cama doğru baktığı an, camdan uzun parmaklı bir elin hare-

ket ettiğini görmüştü Yeliz. Onlar nasıl uzun ve şekilsiz parmaklardı öyle, kesin buralarda bir yerlerde bir hayalet köyü va... *Hayalet mi?*

Eliyle kapadığı ağzından boğuk bir çığlık atarak tereddüt bile etmeden Mehmet'in yanı başına gelmişti. Hızla dürttü.

"Kalk hemen! Ay bak kalkmazsan bu köyü başınıza yıkarım. Hayalet var! Pencerede, el salladı bana... Kalk kov şunu, her neyse... Uyuyamıyorum yaa! Uyansana adam, her yerden ses geliyor, sağda soldahayvan gölgeleri var. Of yaa gölge..."

O an yer ayağının altından kaymış gitmişti Yeliz'in. Bir anda kendisini Mehmet'in üstünde bulmuştu ve bileğine adamın parmakları dolanmıştı.

"Sen... Sen ne yaptığını sanıyosun ya?"

"Yeliz, sus ve uyu. O odaya girmek sana yasak..."

Adam gözünü dahi açmıyordu. *Ne gamsızdı böyle be...*

"Seninle mi yatacağım? Yok daha neler..."

İncecik bedeninin altındaki kaslı vücudu yorgana rağmen hissedebiliyordu Yeliz. Daha ne olduğunu anlayamadan tek bir hareketle yorgamn altına çekilmişti.

"Derdim seni yatağıma atmak değil, emin ol... Derdim sadece uyumak. Hayaletleri ben döverim ama Allah aşkına kapa o seksi ağzını ve uyu..."

Kızın başını kendine çekip göğsüne yaslarken Yeliz'in aklı hâlâ o kelimedeydi.

Seksi ağız...

Seksi ağız...

Seksi...

Adam, kızın çıplak bacakları, kendi çıplak bacaklarına sürtündüğünde, onca patırtının kaçıramadığı uykusunun yerinde yeller estiğini fark etmişti. Sonra Yeliz'in sesini duydu.

"Hii... Sen çıplaksın!"

"Sen de pek giyinik sayılmazsın..."

"Ben pijamamı giyiyorum."

"Bende boxerımı çıkarmış değilim ve eminim senin şu pijama dediğin, bezden daha uzundur. Ama rahatsızsan kendi yatağına gidebilirsin, tabii uyumak kaydıyla..."

Bir yandan kızın gerçekten kalkması için dua ederken, kız da gözünün önüne gelen hayalet parmakları düşünerek iyice sokulmuştu adama. Anlaşılan Mehmet'e uyku yoktu.

"Sağ ol almayayım... Hayalet var odamda..."

"Hayalet diye bir şey yoktur."

"Sen gel bir de onu penceremdeki şeye söyle..."

"Yeliz..."

"Efendim?"

"Susup uyumazsan..."

"Ne yaparsın?"

"Dudaklarına yapışırım."

"Ha? Ne?"

"Öperim Yeliz. Uyu!"

Ve sonrasında Yeliz'in fincan gibi açık gözleri fıldır fıldır dolanmaya, Mehmet'in dudakları da uykuya dalana kadar arsızca sırıtmaya başlamıştı. Ateşle oynuyordu Mehmet. Ama bu soğuk gecede ateş hiç kötü gelmiyordu tenine.

8

Sabah uyandığında adamın kollarındaydı. Sırtını ısıtan göğsü fark etti önce, sonra da kalçalarındaki sertliği... *Ne? Sertlik mi?* Çığlık atarak fırladı yataktan Yeliz. Mehmet bu ani hareketle birden uyanmıştı. Yataktan doğrulup uykulu gözlerle etrafını öyle bir izlemesi vardı ki Yeliz neredeyse gidip yanaklarını sıkacaktı. Şaşkın bir çocuk gibiydi. Bir de homurdanmasa daha iyi olacaktı ya neyse...

"Ne oldu, ne?"

"Şeyy, şey vardı."

"Yeliz ne vardı? Kahretsin! Zaten bütün gece uyutmadın..."

"Böcek... Yatakta böcek vardı."

Elleriyle yüzünü ovalayan Mehmet kendine gelmeye çalışıyordu. Sabah sabah bu işkenceye katlanan ruhuna acımıştı bir an.

"Allahım, günahkâr bir adamım ama bunu hak etmedim yaa..."

"Bak bak, hak etmemişmiş. Esas ben hak etmedim, tamam mı? Bütün gece uyuyamayan bendim. Her yerde böcek var, bir de o şey... Hayalet..."

Kızın kendine yapışan vücudunun varlığını tüm gece kasıklarında hisseden adam neden uyuyamadığının farkın-

daydı ama bunu bu şirret cadıya söyleyemezdi tabii. Kız ordayken kalkamazdı da... Ergenliğinden bu yana ilk defa bu kadar şiddetli sabah ereksiyonu yaşıyordu ve eğer kalkarsa kızın karşılaşacağı görüntünün şokundan, yaylada koşarak üç tur atacağından emindi.

"Yalvarırım susmayı dene ve lütfen git giyin Yeliz..."

Üstüne göz atan Yeliz, sessiz bir inliltiyle kendisini odasına atmıştı. Çıktığında adamı odada bulamamıştı. Mutfaktan sesler gelince o tarafa doğru yürümüş, Rabia Sultan'ı ocağın başında bulmuştu.

"Günaydın Rabia Teyzecim... Yardım edeyim mi?"

"He yavrum, gel bu kuymağı* karıştur..."

Eline tahta kaşığı alarak mis gibi kokan şeyi karıştırmaya başlamıştı Yeliz. Rabia Sultan sofra büyüklüğündeki tepsiye kahvaltılıkları çıkarıyordu. Her şey mis gibi ve tazeydi.

"Tüm bu şeyler organik mi Rabia Teyze?"

"Orkamik nedur? Ben bilmem öyle şeyler..."

Yeliz gülmesini saklamaya çalıştı. *Bu kadını sevse mi, kızsa mı?*

"Yani doğal mı? Siz mi yaptınız?"

"Ha yok ben yapmadum. Ha bu balı arılarumuz yapti, tereyağini ineğun sütünden yaptum, peyniri de öyle..."

Şoke olmuş ifadeyle kadına dönen Yeliz, o surattaki muzur bakışları görünce kahkahayı basmıştı. Kadın bu hâliyle Mehmet'e o kadar benziyordu ki...

"Aşk olsun ya, benimle neden dalga geçiyorsunuz ki siz şimdi?"

"Sen gerçekten saf misun, yoksa fazla kurnaz mi anlamadum kızum. Ama şimdi git o deli oğlani bul da gelsun yesun."

"Tamam efendim..."

"Ha bi' de, benlan oyle efendum mefendumli konuşma... Babanne de yeter."

---

* Kuyumak: Karadenize has yağlı, tuzlu muhallebi.

Yeliz'in içi ısınmıştı.

"Tamam babaannecim."

Kızın arkasından bakarken sevgiyle gülümseyen Rabia Sultan içinden, *inşallah bizum deli uşak bu kızı üzmez*, diye geçirmişti. Mehmet özünde çok iyi bir çocuktu, babasına değil dedesine benzerdi. Ama biraz fazla benzerdi. Kaş yaparken göz çıkaracak inadı yüzünden, hem kendini üzerdi hem karşısındakini...

Adamı aramak için dışarı çıkan Yeliz evin etrafında dolaşırken, kendi odasının camının önüne geldiğinde cama yaslanan ağaç dallarını görmüştü. Dün geceki hayalet buydu demek ki... Kaşlarını çatıp dala vurmaya başladı.

"Seni geri zekâlı dal bozuntusu. Dün gece yüreğime indirmeye utanmıyor musun sen? Pislik..."

"Hayırdır. Deliliğinin ispatını mı ortaya seriyorsun?"

Yüreği ağzına gelen Yeliz hırsla arkasını dönmüş, adama çatık kaşlarla bakıyordu. Sabah sabah dalga geçiyordu bir de öküz herif!

"Sen hele hiç konuşma. Bana o kadar lafı söyleyene kadar onun bi' dal parçası olduğunu söyleyemedin mi?"

"Valla bebeğim, koynuma girmeye nasıl hevesliysen artık, sana ne dersem diyeyim inanacak gibi durmuyordun."

İyice kuduran Yeliz, adamın omzuna yumruk indirirken bir yandan da ayaklarını yere vuruyordu.

"Kim, ben mi hevesliydim? Kolumdan çektiğin gibi beni yatağa sokan sendin!"

Kızın elini tutan Mehmet'in gözlerinin içi gülmüştü.

"Sana odana git dedim ama yerin çok rahatmış ki hiç oralı olmadın..."

Elinde adamın sıcaklığını hisseden Yeliz, içindeki ürpermeyi görmemeye çalışıyordu. Bu adama ne zaman dokunsa bunu yaşıyordu.

"Korkmuştum bir kere, tamam mı? Ee ne demişler denize düşen yılana sarılır."

"Aslında o yılanda sana sarılmak istedi bir ara, başını bi kaldırdı ama... Sonra bakt*ı*, *gerek yok*, dedi."

Adamın sözünde ki imayı anlamayan Yeliz arkasını dönüp eve yürümeye başlamıştı. Mehmet içinde kopan kahkahayı durdurmaya çalışırken, kızın homurtusunu da aynı keyifle dinliyordu. Bu kızı kızdırmak iyice zevk vermeye başlamıştı Mehmet'e.

"Gereksiz adam... Yürü hadi, babaanne kahvaltıyı hazırladı."

Yeliz'in ağzından dökülen *babaanne* sözcüğü adamın içini ısıtmıştı. Dudakların da gittikçe büyüyen keyifli gülümsemeyle türkü söyleyerek eve doğru yürüdü.

Ha buradan aşağa da var yollarum yollarum
Incecik bellerune de kemer ola kollarım

Haburadan aşağada bir iniş ineceğum
E kız senin işini da ben mi düşüneceğum
Ha buradan aşağada her gün iniş inersun
Kavak yaprağı gibi kırk tarafa dönersun

"Yeduktan sonra sen başla işlerine Memet, Yeliz bağa yardum edecek..."

Ağzında ki lokmayı yutmaya çalışan Yeliz şaşkınca başını sallamıştı. Korkmalı mıydı? *Ah evet*... Mehmet'in yüzündeki sırıtmaya bakınca, gerçekten korkması gerektiğini düşünmüştü.

"Tabii babaanne..."

Mehmet kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Eğer babaannesini azda olsa tanıyorsa Yeliz'in burnundan getirecekti. Ve Yeliz'in yüzüne bakınca da kızın bunun far-

kında olduğunu gördü. Keyifle geri yaslanıp ayaklarını uzattı.

Kahvaltının sonuna geldiklerinde Rabia Sultan dizlerini tutarak ayağa kalkmıştı.

"Hayde, öğlen oldi..."

Tam kapıya doğru gidecekken dış kapının çaldığını duydular. Rabia Sultan söylene söylene kapıyı açmaya gitmişti. Yeliz ise ürkek gözlerle baktı adama.

"Sence benden ne işi isteyecek?"

"Imm, ahırı temizlemeni isteyebilir..." Yeliz'in gözleri büyümüştü. Mehmet hain hain devam etti. "Sonra odunları yerleştirmeni isteyebilir..." Yeliz büyüyen gözlerini iki kere kırpıştırdı. Konuşamıyordu. "...ya da bahçedeki otları kesmeni isteyebilir". Ve Yeliz gözlerini hızla, sımsıkı kapadı. Artık Mehmet'i duymuyordu bile. "Bunun gibi şeyler işte..."

Nefesini kontrol ettikten sonra kısık sesle fısıldadı Yeliz.

"Yalvarırım şaka yaptığını söyle..."

"Şaka yapıyorum."

Ne olduğunu anlamadan kafasına tahta kaşığı yemişti Mehmet. Eh hak etmişti de aslında...

"Hayvan, öküz! Senin işin gücün yok mu? Sen ne benimle uğraşıp duruyosun? Bi' defol git ya, çık evden... Kalk kalk..."

Her cümlede kafasına inen kaşıktan kurtulmak için kaçarak çıkmıştı odadan Mehmet ama bu arada kahkahalarını durduramıyordu. Kapıya geldiğinde Yeliz de peşindeydi ve kapıda kırk yaylanın dedikodu potansiyelini dolduracak kadar tehlikeli olan Şükriye Teyze'yi gördü.

"Huu, ben da dedum bu araba kimun, kim geldi bizum yaylaya? Memet oğlum hoş geldun..."

Kızın darbelerinden kurtulan Mehmet, kadına sevimli sevimli sırıtmıştı.

"Hoş buldum Şükriye Teyze, nasılsın?"

"İyi iyi, beni boş ver. Çekil bakayum az, arkandaki kimdur?"

Rabia Sultan sıkılmış suratla baktı kadına. Bu kadının diline düşenin vay hâlineydi.

"Sağa ne bundan? Derdun ne? Lafun, sözün mü bitti? Dedikodi edecek şey mi kalmadi? Hey yareppum heeeyyyy..."

"Ne kızdun Rabiye, merak ettum da..."

"Etma Şükriye etma... Zaten bi'gün bu merak yüzunden koyacaklar sağa, görecesun merakdan sonra ne gelur..."

Kadının yüzü kıpkırmızı olmuştu anında. Dedikodu hevesine nasıl da unutmuştu bu deli Rabia'nın huyunu...

Yeliz ise artık kahkaha atacaktı neredeyse. Dudaklarını kapayan elleri bile tutamıyordu kahkahalarını. O an refleksle ağzını önünde duran adamın sırtına gömüp iki eliyle de kollarını sımsıkı tutmuştu.

Sırtında kızın kahkahalarının titreşimlerini hisseden Mehmet de kendini zor tutuyor, bir yandan da kızdan kurtulmak için uğraşıyordu. Bunu gören Rabia Sultan da sinirini onlardan çıkarmak için döndü.

"Sizda orda tavadaki hamsi gibi ne oynayup dursunuz. Hey yarebbim, akillisi beni bulmaz, delisi götümden ayrilmaz. Egi* Şükriye, git artuk, işum gücum var."

"Bu kız kimdur? De bağada gideyim..."

O an Mehmet'in gözlerinden geçen ışığı kimse görmemişti. Mehmet, Yeliz'den alacağı intikamın içinde yarattığı coşkuyla cevapladı.

"Bu kız benim nişanlım Şükriye Teyze..."

Sırtında hissettiği kıkırdamalar anında durmuştu. Yeliz'in şu andaki yüzünü görmek için neler vermezdi şimdi... Ve ne olduğunu anlamadan sırtında bir acı hissetti. Ani bir refleksle arkasını dönüp tıslamıştı. Tabii bayağı yüksek sesle...

"Ahh ne ısırıyorsun kızım yaa?"

Şükriye Teyze de izlediği gösteriden oldukça mutlu gülmeye başlamıştı.

"Huu bu kız kudurdi, yiyecek oğlani... Neysa Rabiye, ak-

* Egi: Kız.

şam gelun düğüne... Ben da gideyim işlerum var."

Rabia Sultan bilirdi bu kadını, ciğeri gibi... Az didişmemişler, az çekmemişlerdi birbirlerinden genç kızlık zamanlarında.

"He ya, var işun var. Alduğun laflari başka kapilara gidip sıçman lazim. İçinde kalursa patlarsun Allah korusun..."

Kadının arkasmdan kapıyı kapayan Rabia Sultan, dudaklarındaki gülümsemeyi saklayarak kaşlarını çatmaya çalışmıştı. Bu deli uşak kendinin bile bilmediği bir yolda adım adım ilerliyordu. Yüzündeki sırıtmayı saklamayı başarınca da arkasındaki iki haylaza döndü.

"Ne ettunuz şimdi? Tüm yayla çalkalanacak. Nerden çıkti nişanluluk, hade sen o boku yedun, ya sen?" Havada salladığı parmağını Yeliz'e çevirmişti. "Sen ne diye isurdun da yedun bu oğlani? Hade yiycesun, sabredemedun mi kari gidene kadar?"

Yeliz başlamıştı kekelemeye. O bilerek ısırmamıştı ki ama... Hem nişanlılığı ortaya atan bu kahkahasından omuzları sallanan adam değil miydi? O sinirle Mehmet'in koluna bir çimdik atmıştı Yeliz. Başka türlü alamayacaktı hırsını. Mehmet'in sessiz homurtusu arasında Rabia Sultan'a döndü...

"Ama... Ama babaannem, valla bak ben sinirden ısırdım bu odunu..."

"Kızum hiç oduna diş geçer mi, aklun yok mi? Hem girdun uşağun götüne hem de sinirlendun. Hayde riv riv ettunuz yeter... Sen çık dama, kudurdun anca ora paklar seni," diye Mehmet'e söylenerek, Yeliz'i çekiştirmeye başlamıştı.

"Sen da yürü benlan, mutfağa."

Yeliz kendini sürükleyen kadının arkasından giderken kendine hâlâ sırıtarak bakan Mehmet'e dönüp dil çıkardı. Mehmet'de kendi dilini dışarı çıkarıp, makas şekli verdiği

parmağıyla kendi dilini keser gibi yaptı. Adamın verdiği mesaj gayet netti. *Senin dilini keserim*... Yeliz gözden kaybolurken bağırdı.

"Nah kesersin oduncuk!"

9

Günün ilerleyen saatlerinde Mehmet çatıdaki sorunu bulup onarmaya başlamıştı. Kapıdaki hareketlenmeye gözü takılınca Yeliz'in elindeki güğümle kuyuya doğru yürüdüğünü gördü. İşini bırakıp kızı izlemeye başlamıştı.

Sabahtan beri babaannenin ona yaptırmadığı iş kalmamıştı. Yorganın etrafına çarşaf bile diktirmişti kadın. İğne ellerini delik deşik etmişti. Şimdi de tutturmuştu, *git dışarıdan su al gel*, diye. *Evde su vardı ama nedense dışarıdan getirilecekmiş su*... Kadın ona sevgiyle bakarken neden düşmanmış gibi davranıyordu ki? Bir de sürekli laf sokuyordu ama Yeliz ne zaman patlayıp cevabını yapıştırsa kadın sanki saklı saklı gülüyor gibiydi. Anlam veremiyordu Yeliz. Bu aile ne tuhaftı ya...

"Ya ben bunun nesinden alcam suyu yaa?"

Tulumba sistemi bağlanan kuyuya bir süre aval aval bakmıştı Yeliz. Sonra cesaretli bir şekilde girişti işte. Bulduğu kol gibi şeyi çekmeye çalıştı önce. Baktı olmuyor itmeye çalıştı. Yine hiçbir hareket olmamıştı. Bu seferde sağa sola çevirmeye çalışmıştı. Olmayınca sinirlenmiş ve kola tekme atmıştı ama büyük hata... Ayağını tutarak zıplamaya başlamış bir yandan da ofluyordu. İçerden gelen sesle de anında acısını unutmuştu.

"Ne oldi, suyami düştün?"

"Geldim babaanne az kaldı."

Kız, her *babaanne* dedikçe Mehmet'in yüzü düşüyor kaşları çatılıyordu. Bir yandan çok hoşuna gidiyordu ama diğer yandan aklına olmadık hayaller getiriyordu. Sakıncalıydı bu durum, oldukça sakıncalı...

Yine kola asılıp aşağı yukarı oynatmaya başlayan Yeliz, sonunda kolun hareket ettiğini görünce çok sevinmişti. Aldığı gazla daha hızlı yapmaya çalışırken, artık nasıl bir güçle asılmışsa elleri kaymış ve kıçının üstüne düşmüştü. Hem de ne düşme...

"Ahh kesin kırdım bi'yerlerimi. Of ama yaaaaa..."

Sinirle oturduğu yerden kuyuya bakan Yeliz, bir yerlerden kahkaha sesi duymuştu. Kimin attığını düşünmesine gerek yoktu ki... Kim böyle sinir bozucu bir kahkahayı, böyle seksi bir sese sığdırabilirdi? Öfkeyle ayağa fırlamış, evin çatısına bakmıştı. Bir eliyle de poposunu ovalıyordu.

"Sen ne gülüyorsun be, şapşal?!"

"Ben.. ben gülmü... gülmüyorum..."

Adamın resmen kızarmış yüzü, sözlerinin inandırıcılığını yok ediyordu. Yeliz yine her zamanki gibi hırsla vurmuştu ayağını yere...

"Ya ya belli... Nefesin kesilecek resmen. Güleceğine inip yardım etsen ölür müsün?"

"Neden... Sen gelip bana yardım ediyor musun?"

Ah bu ukala suratı parçalamak istiyordu.

"Ölsem yardım etmem..."

"Öldürsen yardım etmem..."

Mehmet, poposunu okşayan o elin ve kalçaların etkisine girebilirdi, tabii eğer şu anda çok şapşal ve sevimli görünmese...

"İyi... Domuz!"

"Peki, cadı..."

Yeliz bakmıştı bu adamdan hayır yok, kendi işini kendi

görecekti. Bir de rezil olmuştu gerzek adama. Tekrar kola asılıp çekmeye başlarken homurdanıyordu.

"İnşallah ordan düşersin..."

"Duydum."

"İyi bok yedin..."

"Edepsiz..."

"Hadsiz.."

"Çenenizun bağina siçayim! Birbirinizi yiyeceğinize gelun sofra hazir..."

İkisi de bir an sessiz kalmışlardı. Gözlerini kocaman açıp birbirlerine bakakalmışlar, sonra da kahkahalarını salıvermişlerdi. Bir süre birbirlerinin gözünün içine bakarak gülerken, yavaş yavaş azalmıştı kahkahaları. Giderek yüzleri ciddileşmişti. Sadece gözlerine odaklanmışlar, sessizliğe gömülmüşlerdi. İkisinin de içinde dolaşan duygular öylesine karmaşıktı ki birbirlerinin gözlerinde gördükleri şeyi yorumlamaktan aciz hâldeydiler.

Yemeğe oturduklarında ikisindeki tuhaf hâl Rabia Sultan'ın gözünden kaçmamıştı. Birbirlerinden bakışlarını kaçırıyorlar, alışılmamış bir sessizlikte yemeklerini yiyorlardı. Onlara çaktırmadan gülümseyen Rabia Sultan bilirdi bu halleri... Vaktiyle o da düşmemiş miydi bu hallere?

Rabia Sultan haklıydı. Yeliz'in aklına sürekli Mehmet'in kahkaha atarken kısılan gözleri geliyordu. Korkmaya başlamıştı. Bu yaylanın, bu evin atmosferi yüzünden duygusal dengesi iyice bozulmuş olmalıydı. Öyle ya, başka bir açıklaması olamazdı bunun. Mehmet'le arasında oluşan tuhaf hâlden sıyrılmak istercesine ortamın sessizliğini bozmuştu Yeliz. En şirin hâlini takınıp Rabia Sultan'ın gözlerine bakmış, şirin mi şirin sesini kullanmıştı...

"Rabia Babaannem, düğüne gidicez di'mi?"

Ağzında ki lokmayı yutan Rabia Sultan başını sallamıştı.

"İstersan gideruz..."

"Evet lütfen... Hiç köy düğünü görmedim. Hem bugün o kadar çalıştım, hak ettim yaniii."

Bu kıza takılmadan duramayan Rabia Sultan ekşitmişti yüzünü.

"He fışki çalištun... Anca bu deli oğlana laf yetiştirdun."

Mehmet ise içinde kopan fırtınayı yine en iyi bildiği şekilde dindirmeye çalışmıştı, Yeliz'i sinir ederek... Mehmet ekmeğe uzanırken mırıldandı.

"Yoo öyle deme babannem, çanağını kırmakta başarılıydı."

"Hah, komik surat... Şaka mısın sen?"

Yeliz'in çemkirmesiyle Rabia Sultan eskiye döndüklerine karar vermişti.

"Ula yeter, susun. Senda bu kızla uğraşma..."

Aldığı tencereyi mutfağa götürürken hâlâ söyleniyordu Rabia Sultan.

"Bakmaz kendi düdüğüne, güler benum deliğime..."

Yeliz bu sözü anlamaya çalışırken Mehmet'e soran gözlerle baktı. Ne demişti şimdi süper babaanne? Yeliz'in bakışlarındaki soruyu anlayan Mehmet'te bir an açıklasam mı diye düşünmüştü. *Ama o kadar da değil,* diye omzunu silkerek cevaplamıştı kızı.

"Kusura bakma bunu açıklayamam."

"Ya ama neden? Bazen sizin atasözlerinizi anlayamıyorum."

"Bu yöresel değil, Rabiasal bir atasözü..."

"Sırıtma da söyle... Ne demek istedi?"

"Bak cidden bunu benden isteme..."

"Sen bilirsin. Ben de babanneme sorarım."

"Sen bilirsin..."

Kızın arkasından bakarken keyifle sırıtıp içerde kopacak fırtınayı beklemeye başlamıştı Mehmet.

Rabia Sultan'ın yanına yaklaşıp yine o sevimli sesini kullanarak sormuştu Yeliz. *Sormasaydı keşke...*

"Babanne, demin dediğin atasözü ile ne demek istedin?"

"O sözü ikinuz için dedum..."

"Yok orasını anladım ama anlamı neydi?"

"Bakmaz kendi düdüğüne, güler benum deliğime... Yani dedum ki, bakmaz kendi şeyina, güler benum şeyuma... Şimdi diycesun o şey nedu? Ha işte oni da sen anla..."

Ve Yeliz'in içerden gelen çığlığıyla Mehmet kahkaha atarak banyoya doğru yürüdü.

Mutfaktaki şok durumundan kurtulması bayağı bir zamanını almıştı Yeliz'in. *Adi herif*, biliyordu atasözünün anlamını... O yüzden dalga geçmişti onunla. Keşke bunu ona ödetebilseydi. Hem bu babaanne de amma edepsizdi yahu... Babaanne dediğin ton ton olurdu, şirin şirin güler, masallar anlatırdı. Bu kadındaki bu cadılık da neydi?

Giyinirken aklında dolandırdığı fikirler, Mehmet'i gördüğü zaman uçup gitmişti. Hafif ıslak saçlarının kıvrımları öyle güzel görünüyordu ki... *Huuhhh, kendine gel Yeliiiizzz*, diye içinden bir çimdik atıp atmıştı kendini kapıya. Düşünmeyecekti bu adamı. Düğünün keyfini çıkaracaktı. Rabia Sultan'ın koluna girip önden önden kadını çekiştirerek yürümeye başlamıştı.

Mehmet ise arkalarından... Babaannesi ve Yeliz'i böyle birbirine sarılmış görünce içinde bir şeyler kımıldamıştı genç adamın. Düğün meydanına gidene kadar aklını oyalayacak kırk şey düşünmeye çalışmıştı ve kırk şeyinde ucu, iki adım ötesindeki cadıya çıkmıştı.

Meydana geldiklerinde etrafları köy halkıyla sarılmıştı. Herkes Mehmet Beyine hoş geldin diyor, Yeliz'i araştıran bakışlarla süzüyordu.

"Neden bu millet bana bakıyo' ya..."

Yeliz'in sesiyle kıza doğru dönen Mehmet, baktığı şaşkın gözlerin büyüsünden kaçmaya çalışıyordu.

"Çünkü beni kafalayan kızı merak ediyorlar."

"Kim kafalamış ki?"

"Nişanlıyız unuttun mu?"

Yeliz bu sırıtan adamın suratına bir tokat yapıştırabilirdi. Hem o karıştırmıştı ortalığı hem de kafalayan kendisi oluyordu.

"Ah! Evet ya... Sırıtmasana be..."

"Başlamayun yine, millet bize bakayi..."

Rabia Sultan'ın azarıyla Yeliz başını önüne eğmişti. Yine azarı kendi işitmişti.

"Tamam babaannem..."

Kulağında adamın sesini duyunca ürperdi.

"Sen niye benim babaanneme babaanne diyorsun?"

"Ne diyeyim, büyükbaba mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. O benim babannem..."

"Kıskanç çocuklar gibi davranmayı kes! Kendisi istedi öyle dememi. Demezsem bana ahırı temizletecekmiş..."

Mehmet sesli gülerken Yeliz'de kıkırdamaya başlamıştı. Bu adam gülünce sanki her şey yok oluyordu. Sonra Mehmet eğilip Yeliz'in kulağına, "Var ya, sen yaşlanınca aynı babaannem gibi olcaksın," dedi.

Kaşlarını çatarak adama döndü Yeliz.

"İyi bir şey mi demek istedin, kötü bir şey mi?"

Dudaklarını daha da kızın kulağına yaklaştıran Mehmet sesini biraz daha kısmıştı.

"Ben babaanneme aşığım... Sen düşün artık iyi bir şey mi, kötü bir şey mi..."

Yeliz şaşkınlığından konuşamamıştı. Gözlerini adamın yan profiline dikip kaldı. Ne demek istemişti bu adam şimdi? Neden hep kızın dengesini bozacak şeyler söylüyordu ki? Bazen flörtleşiyordu, bazen de tam bir odun oluyordu.

O sırada birileri gelip kızın kolunu çekiştirmeye başlamıştı.

"Hadi horona gel..."

Karşısında kendi yaşlarında sevimli suratlı bir kız gördü Yeliz.

"Ama ben bilmiyorum ki..."

"Fark etmez, aramuzda kaynarsun..."

"Gerçekten izlemek daha keyifli, oyununuzu bozarım."

O sırada Rabia Sultan'm kendisini ileri doğru ittiğini hissetti Yeliz.

"Hayde, horonsuz düğun olmaz."

Mehmet ise bu duruma acayip bozulmuştu. Sinirle Yeliz'in kolundan tuttu.

"Hayır canım, ne horonu... Oynamasın."

Bu söz Yeliz için yeterdi. İstemiyordu öyle mi? Ay ne münasebet, kim olarak?

"Tamam, geliyorum."

Horona girmişti o hırsla Yeliz ama nasıl oynayacağını bilemiyordu. Biri bir tarafa çekerken, diğer taraf öte tarafa çekiyor gibiydi. Biri ileri giderken ona yetişmeye çalışıyor, daha uyum sağlayamadan geri çekiliyorlardı. Ayaklara bakmaktan vazgeçmişti sonunda Yeliz. Tepinse yeterdi. Etrafını izlemeye başlamıştıki horonda hiç erkek olmadığını gördü.

"Neden hiç erkek yok?"

Yanındaki kız sevimli sevimli sırıtmıştı.

"Onlar birazdan girecek horona..."

"Aaa, değişikmiş... Neden ki? Neden şimdi girmiyorlar? İlk perde kızlara mı ait?"

Kızdan ufak bir kahkaha duyan Yeliz, ister istemez gülmeye başlamıştı. Kanı kaynamıştı bu kıza...

"Kızlar oynamaya başlar ve etrafta gördüğun uşaklar da hangi kızı beğenursa onun gelur sağ kolunda horona girer..."

Yeliz bu âdeti çok eğlenceli bulmuştu. Birden heyecanlandı. Soluna doğru eğilip kıkırdadı.

"Ah desene benim sol koluma giren sana göz koydu demektir."

Kız sevimli bir kahkaha attı.

"He, senun sağ koluna giren da sağa kafayi takti demektur. Ama sakun çocuğu beğenmesen da çikma hemen, kavga çıkar. En az bir tur dönmelisun..."

"Ay yok ne çıkçam. Beğensem n'olcak, sanki nikâhıma alcam..."

Kıkırdayan kız, Yeliz'in elini sıktı.

"Seni çok sevdum, hiç şehirli değil gibisun, burnun havada değil. Benum adum Habibe."

"Memnun oldum Habibe, bende seni sevdim. Benim de adım Yeliz."

Derken horon hareketlenmeye başlamıştı. Erkekler teker teker horona dahil oluyordu. Yeliz keyifle bu görüntüleri izlerken sağ kolunda oluşan kıpırtıya dönüp bakamamıştı bile. Ayaklara uyum sağlamakla meşguldü.

"Girebilir miyum?"

"He, ama beni meşgul etme... Ayy yaa kaçırdım hareketi... Hep senin yüzünde..."

Kafasını kaldırdığı an Mehmet'in gözleriyle karşılaşmıştı. Kaşlar çatık, dudaklar muzır... Ay ama çok yakışıklı...

"Aaa, neden sen girdin ki koluma yaa? Ben de yağız bir köy delikanlısı bekliyordum."

"Sen kavga çıksın istiyorsun galiba? Senin yüzünden horona girmek zorunda kaldım."

Bu terslenmeyle biraz bozulmuştu Yeliz.

"Nedenmiş? Girmeseydin. Hem neden kavga çıkacaktı?"

"Sen benimle nişanlısın, biri gelse koluna girse ya ben boynuzumu parlatan adam kategorisine gireceğim ya da o koluna giren adamın ağzını burnunu dağıtacağım. Bunlar olmasın diye üçüncü seçenek ben girecektim koluna... Anlatabildim mi?"

Aslında içten içe başka erkeğin, kızın elini tutmasını istemediğini biliyordu Mehmet. Bahaneydi tüm bunlar. Ama Yeliz'in bu düşüncelerden haberi olmadığı için bozulmuştu

genç adamın dediğine. Yani onunla horon oynamayı istediği için girmemişti. Beğendiği için girmemişti. Kırıldığını hissettiği an en bildiği yolu denemeye karar vermişti Yeliz. Çemkirmek...

"Bi'kere ben nişanlı değilim seninle..."

"Ama tüm yayla halkı öyle bilmiyor."

"Hep senin fışki yemen işte bunlar. Ne demeye attın o yalanı sen anlamadım zaten..."

Mehmet kahkahayla gülmeye başlamıştı. Sinirli minik cadı, köyünün aksanını, köyünün sözcüğünü öyle şirin kullanmıştı ki...

"Fışkı mı? Babaanneme benzeyeceğini söylemiştim."

O şaşkınlıkla ve içinde duyduğu anlık heyecanla tekrar adımları kaçıran Yeliz, sol kolundaki çocuğun ayağına basmıştı.

"Ah pardon ya..."

"Önemli değil yenge, iyi idare ediyorsun yine..."

Habibe gibi sevimli sırıtan gencin yüzüne bakan Yeliz, *ben yenge değilim,* demek için tam ağzını açacaktı ki sağ elinde hissettiği baskı ile sustu. O da intikamını sağdaki ayağa topuğunu geçirerek almıştı. Horon bitene kadar da her fırsatta Mehmet'in ayağına basmıştı Yeliz. Ama tüm bunlara rağmen eğleniyordu. Kızın gözlerindeki keyifli ışıltıları yakalayan Mehmet'te hiç ummadığı şekilde zevk almaya başlamıştı bu geceden.

Horon bitip babaannenin yanına gittiklerinde, kadının başının bayağı bir kalabalık olduğunu görmüştü Yeliz. Bir sürü kadın hep bir ağızdan bir şeyler soruyorlardı. Yeliz'i gören susuyordu o ayrı. Yeliz, Habibe'nin kulağına fısıldadı.

"Benim hakkımda konuştuklarma bahse girerim."

"Yaylanun gelinisun... Benden bahsedecek değiller ya..." Yeliz'de kıkırdayarak cevap vermişti Habibe'ye.

"He doğri dedun oni... Aaaa bak bende konuşabiliyorum."

Karşılıklı kahkaha atarlarken Yeliz'in gözü Mehmet'e takılmıştı. Köyün adamlarıyla toplaşmış sohbet ediyordu. Düğün tüm hızıyla devam ederken, onun gözü bu adamdan kopamıyordu. O sırada Mehmet de başını kaldırmış, kızla göz göze gelmişlerdi. Genç adamın bir anlık kırptığı göz Yeliz'in nefesini tutmasına sebep olmuştu.

"Az daha bakarsan adam bitecek. Yedun bitirdun herifi..."

Yeliz, Habibe'nin sözüyle aniden kıza döndü.

"Aaa ne münasebet. Hem..." derken yanlarına üç beş kız daha gelmişti. Habibe, Yeliz ile olan samimiyetini kullanarak tanıştırmıştı onları. Kızlar iyiydi, hoştu da, bir tanesinin bakışlarını hiç sevmemişti Yeliz. Resmen öldürecek gibi bakıyordu bu kız. İyi de derdi neydi? Kızlardan biri Yeliz'e ne iş yaptığını sormuştu.

"Ben iş ekonomisi okudum. Şu anda da aile şirketimizde çalışıyorum."

O sevimsiz suratlı kız hemen atılmıştı söze.

"Desena babanun yanundasun. Bi' baltaya sap olmak oyle kolay değildur normalde."

Ah işte... Yeliz'i tanıyan birinin anında gardını aldıracak olan bakışlar inmişti bile Yeliz'in gözlerine.

"Baltasız sap olarak mı kurdun bu cümleyi şekerim? Hayır, sanki tecrübe konuşuyor gibi geldi de..."

Diğer kızlar kıkırdarken o sevimsiz surat daha fazla sevimsizleşmişti. Sanki daha fazlası mümkünmüş gibi... Ama susmamıştı.

"Memet sende ne buldu acaba? Zehir gibi dilun var."

"Hımmm... Şimdi anlaşıldı karın ağrısının sebebi," diyen Yeliz, öylesine odaklanmıştı ki kıza, etrafındakilerin destur pozisyonuna girdiğinden habersizdi. Devam etti...

"Ama sana kötü bir haberim var tatlım. Artık tren kaçtı. Zehir gibi bir dile vuruldu bile sizin Mehmet Beyiniz. Yani hazımsızlığını yutacaksın. Çünkü o benim... Yani benim nişanlım. Bak gördün mü, bir sap olarak ikinci baltayı

da buldum. Ah ama sende o da yok, öyle değil mi? Demek ki neymiş? Bal gibi dilin olsa da, sapsan sap kalırmışsın. Ve şimdi sen, o büzük aklından benim nişanlımı derhal çıkarıyorsun..."

"Yeliz?"

Tam hızını almış gidiyorken ensesinde duyduğu keyifli sesle durmak zorunda kalmıştı Yeliz.

"Ne?"

"Nefes aşkım..."

Ve işte o zaman kesilmişti Yeliz'in nefesi... Mehmet'in her şeyi duyduğuna mı yansın, yoksa adamın dudaklarından dökülen *aşkım* sözüne mi şaşsın bilememişti. Hele arkasını dönüp göz göze geldiklerinde, o gözlerde gördüğü ışıltılar... Saklanan kahkaha... Ne ara yanındaki kızlar bir şeyler geveleyerek uzaklaşmıştı, anlamamıştı. Bir ara Habibe'nin, *yarın köyü dolaşalım*, dediğini hayal meyal duymuştu sanki...

"Sen... Ne dedin az önce?"

Mehmet kızın yavaş yavaş hayat belirtisi göstermesine sevinmişti. Bir an tamamen iptal olduğunu sanmıştı çünkü. Adı gibi biliyordu kızın bu hâle geleceğini ama dayanamamıştı işte... Öyle ateşli ve hararetli bildirmişti ki diğer kıza haddini. Acaba ne demişti zavallı kız? Başma gelecekleri bilse der miydi?

"Nefes almayı unutma dedim. Maazallah beni kaptırmamak için az kalsın nefessizlikten gidecektin tahtalı köye..."

Adamın bu vurdumduymaz hâli bir an delirtmişti Yeliz'i. Ne bekliyordu ki zaten?

"Sana ne be, sana ne? Nefessizlikten geberirim, aşırı oduna maruz kalmaktan geberirim. Sana ne? Deme bi'daha bana öyle! Aaaa... Kim oluyosun be sen?"

Kızın neden bu kadar delirdiğini anlamayan Mehmet üstüne gitmeye devam etmişti.

"Nişanlının canım..."

"Canın çıksın Mehmet!"

Adama arkasını dönüp tepine tepine Rabia Sultan'ın yanına gitmişti Yeliz. Bu adam olmayan dengesini de bozuyordu.

Eve doğru yürürlerken o gecenin her şeye rağmen çok keyifli geçtiğini düşünmüştü. Rabia Sultan'ın koluna girerek yanağına koca bir öpücük kondurdu Yeliz.

"Babannemm..."

"Bi'şey mi istiycesun benden?"

"Aaa nerden anladın?"

Kızın sevimli suratına bakan Rabia Sultan, sırıtmasını saklamaya çalışmıştı.

"Bu yanındaki sipa da hep oyle ederdi küçükken. De bakalum ne istiycesun."

"Şeeyyy, yarın yapacak işim yoksa eğer, yani sen yardım istersen gitmem de, eğer istemezsen Habibe bana yaylayı gezdirebileceğini söylemişti. Gidebilirim değil mi?"

Ayağına gelen bu fırsatı kaçırmak istemeyen Rabia Sultan umursamaz bir tavırla cevaplamıştı Yeliz'i.

"Nişanlun izun verursa git..."

Yeliz daha cevap vermeden Mehmet'in homurtusu yükselmişti karanlıkta.

"Vermiyorum..."

Yeliz öfkeli bakışlarla bakmıştı Mehmet'e. Zaten bu adam onu yeterince sinir etmişti bu gece.

"Neden vermiyormuşsun çok sevgili nişanlım?"

"Çünkü canım nişanlım, yarın bana yardım edeceksin..."

Ve Mehmet'in cümlesi, dudaklarındaki hınzır sırıtmayla noktalanmıştı.

"Bana ne yaa, beni buraya çalıştırmaya mı getirdin?"

"İyi sen gez, bana da babaannem yardım eder."

Ayağını hırsla yere vuran Yeliz homurdanmaya başlamıştı.

"Kıyamayacağımı biliyorsun di'mi? Babannemi kullanıyorsun bu yüzden! Odun, ayı, hödük..."

Rabia Sultan son derece doğal bir ses tonuyla girmişti lafa.

"Kızum birda çamiş var, oni da de..."

Yeliz kadına sorarken bakışlarını adamdan almamıştı.

"Çamiş ne babanne?"

İstifini bozmadan yürümesine devam eden kadın cevap verdi.

"Mandanun yirisi..."*

Duyduğuyla keyfi yerine gelen Yeliz, kahkaha atarak kadının koluna sarılmış Mehmet'e çemkirmişti.

"Bir de çamiş..."

Mehmet'in kısık gözleri iki cadının üstünde gidip geldi.

"Pis ikili... Babanne sen benden yana olmıycakmısın ya? Bi' de bu kıza çalışıyorsun..."

"Oğlum ben kimden çikarum varsa ondan yanayum. Yarun senlan uğraşamam, mecbur bu kızı yağlamali ballamaliyum."

Kadının kolundan aniden çıkan Yeliz, ayıplar gibi bakmıştı Rabia Sultan'a.

"Çok ayıp ama babannem."

Rabia Sultan ise yine hiç hızını kesmeden yürümeye devam ederken ikilinin ağzını açık kalacak şekilde sokmuştu lafını.

"Ayip deduğun yorgan altinda olur. Sizun dün gece ettuğunuz gibi..."

Yeliz resmen yürümeyi unuttu bu sözle. Aniden durduğu için arkasından kıs kıs gülerek gelen Mehmet de kendini tutamayıp kıza arkadan çarptı. Düşmemesi için de kıza refleks olarak sarıldı. Sanki az önceki laf yetmezmiş gibi Rabia Sultan tekrar homurdandı.

"Yol ortasinda etmeyun bari bu işi..."

Artık dayanamayan Mehmet, Yeliz ile aynı anda bağırdı.

"Babaanneeee- Babaanneeee..."

"Hee ne var babane babane, sanki dedum bişe... Ne de-

* Yiri: İri.

dum ki? Siz ederken bişe' yok, ben derken babane babane... Hayde yüruyun, götüm dondi."

Yeliz ile Mehmet başları önde, Rabia Sultan'ın arkasından yürüyorlardı. Hırsını alamayan Yeliz kısık sesle konuştu.

"Rezil oldum! Sende hiç sesini çıkarma anca gül... Bak yaaa, yine gülüyosun. Deli misin?"

"Koynuma girerken deli olmuyordum ama..."

"Ya Memeeett, sus yaaaa..."

Mehmet Yeliz'e bambaşka bakmıştı. Karanlığın sakladığı bakışlarda öyle bir ifade vardı ki Yeliz'in görmemesi iyi olmuştu aslında. Rabia Sultan'm bağırtısı bile kendine getirememişti Mehmet'i.

"Bağurmayun, ha da manyaklar ya..."

Kızın ağzından dökülen adı bir anda Mehmet'in gülümsemesini söndürmüştü. Kızın kendine bakan, karanlıkta bile alevleri belli olan gözlerine dikti gözlerini. *Neler oluyordu ya?* Mehmet dememişti, *Memet* demişti. Adını duymayı en sevdiği şekilde söylemişti. Bu kız daha ne kadar işleyebilirdi içine? Bu işin sonunu iyi görmüyordu. İyice kızı sinir etmeliydi ki ona sevimli ve sıcak davranmasın bu kız... Gerçi içinde bir yerlerde bu kızla didişmek hayatının en büyük keyfi olmuştu ya...

Eve gidene kadar birer adım gerilerinde yürümüştü Mehmet. Bir yanı ortada bir şey yok derken, diğer yanı resmen tehlike çanları çalıyordu. Bu kız içine işliyordu. İnatçı ruhu kabul etmese de dört koldan sarmalanmaya başlamıştı bile... Babaannesinin arkasından sobalı odaya girerken bile düşünceliydi Mehmet. Yeliz'in bu durumdan habersiz cıvıldamaları bile sinirini bozuyordu. Kendini koltuğa fırlattı. Babaannesinin sesini duyunca da gözlerini devirmek istemişti.

"Hiç da uykum yok..."

Oturduğu koltukta bakışları tavana dikili hâlde duran

Rabia Sultan, kollarını da göğsünde bağlamıştı. Bu fikre balıklama atlayan Yeliz hemen gelip yanına oturmuştu Rabia Sultan'ın.

"Benim de yok babaanne, hadi eski anılarından bahset..."

Babaannesinin niyetini anlayan Mehmet, Yeliz'in bu saflığına gülmek istemişti. Babannesine göre onlar birlikte yatıyordu ve bunu da engellemenin yolu buydu. *Sen görürsün Rabia Sultan,* diye geçirdi içinden. İçinde patlayan duygularını dağıtmanın yolunu bulmuştu.

"Saçmalamayın ya, saat kaç oldu? Yatalım, benim uykum var."

Yeliz umursamaz şekilde omzunu salladı.

"Sen yat, bize ne?"

Bu kız bazen şaşılacak kadar saf oluyordu ya... Babaannesinin ışıldayan gözleri ne kadar isabetli bir karar aldığını da gösteriyordu. *Ah Rabia Sultan ah...*

"Olmaz, sensiz gitmem o odaya..."

Adamın bu anlamsız tepkisine şaşıran Yeliz gözlerini kocaman açmıştı. *Deli miydi ayol bu adam?* Hayır, *sensiz o odaya gitmem* de ne demekti? *Tövbeee...*

"Hoppalaaa, niye gitmiyor muşsun canım? Git işte, bizim uykumuz yok..."

"Sensiz gitmem dedim. Hayalet var orada..."

Gözlerini kısan Yeliz şüpheci bir bakış atmıştı. Mehmet'de bakışıyla içeriyi işaret edince ne olduğunu anlamasa da adamın bir şey söylemeye çalıştığını anlamıştı. *Ne karıştırıyordu bu serseri? Öğrenmese vallaha da çatlardı.*

"Aman iyi, hadi... Neyse babannem, artık sabah anlatırsın. İyi geceler..."

Yerinden aniden doğrulan Rabia Sultan bir an paniklemişti. Yeliz bu tepkiye de şaşırmıştı. Bunlar sülalece kaçıktı büyük ihtimal. Hayaletli bir yayla, kaçık bir aile... *Ay Allah beterinden korusun,* diye düşünürken Rabia sultan yine celallenmişti.

"Ne? Hayde otur anlatayim, olmadi burda uyursun..."

Mehmet daha Yeliz bir şey demeden koluna asılmış, kızı kapıya sürüklemişti bile.

"Yok babannem, Yeliz yerini yadırgar... Hazır alışmış dün gece yattığı yere, kızı uykusuz bırakmayalım. Yürü Yeliz..."

Birlikte odadan çıkarken Yeliz soru sorar gibi bakınca, Mehmet dudaklarını büzüp sus demişti sessizce. Arkalarındaki fısıltıyı duyunca Yeliz'in geri dönmesine fırsat vermeden kolundan tuttuğu gibi çekip sokmuştu odaya.

"Sanki anlamadum senun derduni kobel* uşak..."

Yeliz ise odada Mehmet'le burun buruna gelmiş, ellerini beline koymuştu bile... Çemkirmeye hazır bir adet cadı, diye düşünmüştü Mehmet ki bu düşüncesinde yanılmadığını da anlamıştı.

"Ne ya, ne oldu? Ne güzel oturacaktık..."

"Sen inandın mı yani o yaşlı cadıya_"

"Nesine inanmıycam pardon?"

Mehmet güçlü bir kahkaha atmıştı.

"Yeliz cidden safsın ya... Kızım babannem birlikte yatmayalım diye kendince plan yapıyordu."

Yeliz şaşkınca gözlerini kırptı.

"Ah ama biz birlikte yatmıyoruz ki... Dün ben sadece korkmuştum."

"Gel de bunu içerdekine anlat..."

"Off... İyi de neden o zaman durumu anlatacağına iyice yanlış anlamasını sağladın ki? Hemen çıkıp anlatıcam babanneye."

Kızın tam çıkacakken kolunu yakalayan Mehmet onu yatağın üstüne oturtmuştu.

"Saçmalama. Bi' kere buna asla inanmaz. İkincisi de sana tüm gün yaptırdığı işlerin intikamını almak istemez misin?"

Yeliz'in anında hainice kısılan gözlerinden Mehmet doğru hamle yaptığını anlamıştı. Bu kızı gaza getirmek her şeyin

* Kobel: Piç.

kapısını açıyordu. Yeliz ise Mehmet'in sözünden sonra bu intikam için acayip istek duydu.

"Nasıl?"

"Ona oyun oynayarak. Tüm gece uyanık kalsın ki yarın uyusun. Sende rahat et..."

"Bence harika ama sen neden böyle bir şey yapacaksın ki? Sen neyin intikamını alacaksın?"

Hah, kız saflıktan kurtulmuştu en sonunda...

"Senin tarafında olduğu için..."

Yeliz kısık sesle alayla güldü.

"Benim tarafımda mı? Deli misin? Bazen beni sevmediğini bile düşünüyorum."

"Saçmalıyosun. Babannem bu zamana kadar nadir insanlara böyle davranmıştır ve bunların inan bana ilk üçüne girersin. Sen anneme nasıl davrandığını gör de o zaman hâlinden şikâyet et..."

Adamın söylediklerini bir an beyninde tartan Yeliz, sonunda kabul etmiş bir şekilde dönmüştü Mehmet'e.

"Ah! Tamam, o zaman. Ne yapacağız peki?"

"Sevişeceğiz..."

Hönk!!!

"Neeeee!"

"Şşşttt bağırmasana kızım..."

"Sen valla kafayı yemişsin. Sevişecekmişiz! Ne sevişmesi be? Buna durumdan faydalanmak denir. Yanıma yaklaşırsan bağırırım. Bak valla ayağa kaldırırım köyü! Sen kendini ne sanıyo... Yaklaşmasana yaa, uzak dur... Heeyy ne yapı..."

Dudaklarının üstüne kapanan dudaklarla kız o an donmuş gibi kaldı. *Ne oluyordu ya?* Adam hiç kımıldamadan sadece öyle duruyordu. Dudaklarını oynatmıyordu bile. İki kapalı dudak üst üste birbirine yapışık kalmıştı. Yeliz'in kalbi kulaklarında atıyordu, üstelik bu tam anlamıyla olan bir öpüşme bile sayılmazdı.

Mehmet kızın dudaklarına, yapıştığı hızla geri çekilmişti.

O dudakları gerçek bir öpüşmeyle istila etmemek için zor tutmuştu kendini. Kapılıyordu iyice...

"Sana susmazsan öpeceğimi söylemiştim dün gece. Eğer bir daha sana sus dediğimde susmazsan, öpüşme ne demek görürsün küçükhanım. Bu sadece uyarıydı."

Yeliz ateş değmiş gibi hissettiği dudaklarına parmaklarını götürmemek için zor tutuyordu kendisini. Adam kesinlikle boş tehdit savurmuyordu, bunu şimdi anlamıştı. Aklı başına geldikçe içindeki şeytan dürttü onu.

Yüzünde şeytani bir sırıtmayla baktı adama. Asla yenilgiyi kabul edemezdi. Son söz onun olmalıydı. Ama bu karar kalbinin hâlâ deli gibi atmasını önlemiyordu.

"Desene beni öpmeni istediğim an çenemi açıp gözlerimi kapamam yeterli olacak..."

Bu cevabı beklemeyen adamın da gözleri parlamıştı.

"Denemesi bedava bebeğim..."

"Şimdi canım istemiyor."

"Bak sen!"

"Hı hı... Hadi kes zırvalamayı da babanneye ne yapacağız onu söyle..."

Bu rahat cevabı vermesi bayağı zor olmuştu Yeliz'in. İçinde kopan fırtınayı düşünürse, bayağı da iyi iş çıkarmıştı.

Adam bir süre kızın gözlerinin içine baktıktan sonra, sanki aklındaki düşüncelerden kurtulmak için başını sallayıp kapıya doğru bakmıştı. Şeytan diyordu ki *al kızı altına, yapış dudağına...*

"Benim söylediklerime ayak uydur. Kesin şu anda bizi dinliyor," diye fısıldadı adam. Yeliz başını sallamıştı. Sonra aralarında olması gerekenden yüksek sesle gelişen diyaloglar başladı.

Mehmet başladı konuşmaya ilk.

"Gelsene yatağa..."

"Isıttın mı ki?"

"Sen hele gel, birlikte ısıtırız..."

"Olmaz, zaten çıplağım, üşürüm..."

"Ben de giyinik değilim. Hem ısınmak için başka bir şeyler yaparız..."

"Nasıl şeyler?"

"Dün gece ki gibi şeyler..."

"Aaa olmaz... Artık yapamayız, babanne anladı."

"Anlamadı ya, anlasa seni yanıma yollamazdı."

"Öyle mi diyorsun?"

"Öyle diyorum. Hem baksana bana, acımıyor musun bu koca oğlana?"

Yeliz'in gözleri sinirle parlarken Mehmet pis pis sırıtıyordu.

"Acımam mı hiç? Ben biliyorum şimdi o ufaklığa ne yapacağımı..."

Bu sefer sinirle bakan Mehmet'di. Fısıltıyla konuştu.

"Sana gösteririm şimdi ufaklığı..."

Yeliz omuz silkmişti.

"Ah inanmıyorum, cidden o dediğini bana yapacak mısın?"

"Gel, yoksa seni gelir orada beceririm, hem de ayaküstü..."

Mehmet'in sesi müthiş derecede seksi çıkmıştı. *Oha ama ohaa...* Bel altı vurmak diye buna denirdi. Yeliz bu sözle içinden bir şeylerin aktığını hissetti. Bu iş şaka olmaktan çıkmış gibiydi. Ter bastı, kalbi fena şekilde atmaya başladı. Ve Mehmet bulunduğu yerden hareketlenip ciddi bir ifadeyle yanına yaklaşmaya başladı.

"Gelme..."

"Gelirsem?"

"Senun da sikinun da kafasini koparurum gelursan!"

İçeriye fırtına gibi dalan Rabia Sultan'ın gözleri elleriyle kapalıydı.

"İkinuz da hemen giyinun!"

İki gencin arasında oluşan elektrik yavaşça geçmiş, yerini kahkahalarla parlayan bakışlar almıştı. Mehmet gülümsemesini zorla tutarak konuştu.

"Babanne ne yaptığını sanıyosun? Dur açma gözünü. Yeliz çek elini şeyimden..."

Yeliz'in koluna attığı çimdikle bağıran Mehmet, "Off kızım acıttın," diye inlemişti.

"Kızum ne ettun, çektun kopardun mi o şeyi? Oh eyi ettun..."

Rabia sultanın gözleri hâlâ kapalıydı. Artık Mehmet ve Yeliz daha fazla dayanamamışlar ve kahkahayı basmışlardı. Elini çekmeden parmaklarını aralayarak, aralarından bakan Rabia Sultan, ikisinin de giyinik ve iki büklüm şekilde güldüklerini görünce ellerini hışımla indirip ayağındaki terliği eline almıştı.

"Ha bok yiyenun kobelleri... Yüreğume indirdunuz."

"Ahh babanne yaa vurma," diye gürleyen Mehmet'in sesine, "Ayy babanne yaa, popom acıdıı," diye cırlayan Yeliz'in sesi eklenmişti. Ve arkasından Rabia sultanın homurtusu...

"Acisun..."

Sonra dayanamayan Mehmet sımsıkı sarılmıştı babaannesine.

"Sana kıyamam sultanım, sen kapı dinlemeye utanmıyo' musun?" Ömrünü verdiği adama birebir benzeyen torununu canı gibi sevse de Rabia Sultan, sıkı bir azarlama seansından geri durmamıştı içinden taşan sevgiyle...

"Ya sen, kızi resmen yiyosun gözlerunle. Ben da dedum başka yerlerinle de yemeden kurtarayim kızi ama o da dünden hevesliymiş yenmeye..."

Son cümlede de Yeliz'e bakmıştı sinirle. Bu iki çocukta geçmişini ve yaşadığı o büyük aşkı görüyordu Rabia Sultan.

Yeliz'de dayanamayıp sarılmıştı kadına.

"Ay babannem ya, sen nasıl inanırsın buna? Biz sana numara yaptık. Yoksa benim ne işim olur bu odunla?"

"Haa ne oldi, nesini beğenmedun oğlumun? O seni aldi da, sen almadun oni hemi... Kıçumun kenari..."

Yeliz'in yediği azardan gayet memnun sırıtan Mehmet babaannesine yalakalık yapacak ya, "Hiç işte babanne, nankör kadın bu nankör! Ben sanki ne yapacaksam onun gibi cadalozu," diye ukala ukala söylenmişti. Tabii babaannesinin fırdöndülüğünü hesaba katmadan...

"Nesi cadalozmuş kızun? Hiç değilsa anandan eyidur..."

10

O geceyi Mehmet babaannesinin yatağında, Rabia Sultan da Mehmet'in yatağında geçirmişti. Ne yaptılarsa başka türlüsüne ikna edememişlerdi kadını.

Sabah erken kalkan Yeliz, kadının hâlâ uyuduğunu görünce gülümsemişti. Sabaha kadar kadının uyumadığını fark etmişti. İkisini ayrı yatırsa da yine de tetikte beklemişti babaanne.

Yanına gelip açılmış olan sırtını örttü, yanağına kuş gibi hafif bir öpücük kondurup mutfağa geçmişti. Çayı demlerken bir yandan da sebzeli peynirli omlet, fırında soslu ekmek yapıp kahvaltı sofrasını kurmuştu. Tereyağı ile balı da karıştırıp macun kıvamına getirmişti. Babaannenin bu karışımı sevdiğini dün sabah kahvaltıda fark etmişti. Mutfakta son hazırlıkları yaparken, kapıda onu izleyen adamdan haberi yoktu.

Kızı babaannesinin mutfağında iş yaparken görmek Mehmet'i etkilemişti. Annesi buraları hiç sevmezdi. Bu eve bir kere gelmişti ve ayakkabılarını bile çıkarıp yere basmamıştı. Bu evde yatamayacağını söyleyip bir saat durup gitmişlerdi. Yeliz'i şımarık şehir kızı gibi görmüştü ilk başlarda. Belki öyleydi de ama bu halleri çok güzeldi. Buralarda

yaşayamasa da yadırgamadığı ve küçümsemediği de belliydi. Ve o gözlerin ateşle bakmasını özlediğini fark etti.

"Gözlerim yaşardı. Sen yemek yapar mıydın?"

Elini kalbinin üstüne koyup dönen Yeliz, Mehmet'in arsızca sırıtan yüzüyle karşılaşmıştı. Bu adam böyle sabah sabah bu kadar yakışıklı olmaya utanmıyor muydu? Utanmazdı elbet, sinir adam...

Kısık sesle çemkirdi.

"Oha be oha, ne sinsi sinsi yaklaşıyorsun? Ödümü kopardın. Hem sessiz ol, babannem uyuyor."

Adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp biraz da endişeli bir sesle, "Hasta mı? Ne oldu? Gidip bakayım," diyerek geri dönüp yürümeye başlamıştı ki Yeliz kıkırdayarak durdurdu genç adamı.

"Ya yok dur... Sadece sabaha kadar uyumadı."

"Neden?"

"Haklıydın. Ayrı yerlerde yatmamız bile ikna edemedi Rabia Sultan'ı..."

İkisi de kısık sesle gülmeye başladılar. Bir anlık yine dalıp gitmişlerdi birbirlerinin gözlerine. Sessizlik uzarken Yeliz rahatsızca kıpırdandı. Bu anın büyüsünü bozmazsa, adamın dudaklarına yapışması an meselesiydi.

"Hadi bakalım *koca oğlan* şu sofrayı içeriye taşı, bende babanneyi kaldırayım."

Kıza sinsi sinsi bakan Mehmet sofraya doğru yönelirken bu alayın altında kalmak istememişti.

"Emredersin hatunum, sen yeter ki iste..."

"Ay şirin şey..."

Dudaklarında saklamaya çalıştığı gülümseme ile odaya doğru yürüdü Yeliz. Babaannenin yanına gittiğinde kadının hâlâ uyuduğunu görmüştü. Nasıl da şirindi... Böyle gören hiç kimse, bu kadının zehirli ama sevimli dilinin farkına varamazdı. Kadının yanağını, saçlarını okşayarak, burnunu sıkarak, yanaklarına öpücük kondurarak uyandırmaya çalıştı.

"Babannelerin en güzeli, babannelerin en genci, babannelerin en sevimlisi, hadi uyan, kahvaltı hazır..."

Rabia Sultan aslında kız odaya girdiğinde uyanmıştı ama kızın bu hâli hoşuna gitmişti. Şefkatli kalbi vardı bu kızın. Belli ki sevgi dolu bir ailede büyümüştü. Burnu havada değildi. Deli fişek torununu emanet edebileceği bir kalp vardı bu kızda. Gözlerini açıp kıza baktı.

"Beni zehirlemek için mu hazurladun kahvaltıyi?"

Yeliz dudaklarını bükerek kadına sarılmıştı.

"Aşk olsun güzellik, seni zehirlersem nasıl koca bulurum sana?"

Kızın bu sözüyle birden yerinden zıplayan Rabia Sultan, kendine bu kadar benzeyen kıza bakıp kahkaha atmamak için zor durmuştu. Kaşlarını çatıp çemkirmeye başladı.

"Haaaa, neeee hooşştt, afkur* ordan sen... Deli midur nedur?"

Yeliz attığı kahkahayla umarsız şekilde çıkmıştı odadan ve çıkmadan son sözü de söylemişti.

"Eee Rabia Sultan, seni ne kadar sevsem de unutma ki biz birbirimize benziyoruz."

Ve kapı kapanırken babaannenin evi çınlattığı kahkahasını evin diğer ucundaki Mehmet bile duymuştu. Babaannesinin bu deli kızı sevdiği ortadaydı. Kendisi de aslında...

"Memeeet, babaanneyi beklesene beee... Omleti mahvettin."

Yeliz'in çemkiren sesiyle yüzünü buruşturmuştu. Az önce tamamlayamadığı düşüncesini bir kere daha gözden geçirse iyi ederdi aslında. Ama yine de kahvaltı boyunca içinde tarifini yapamadığı bir keyifle yemişti yemeğini, yudumlamıştı çayını...

Kahvaltılarını didişmeden, sakince yapmışlardı. Hayret

* Afkur: Köpek havlaması

edecek bir şeydi bu durum ama sofradaki üç kişi kendi içlerinde oldukça mutluydular o anda. Ve babaannenin sesiyle sıyrılmışlardı bu durumdan...

"Hayde, ben sofrayi toplarum. Siz gidun şu işleri bitirun da bi an önce suburlanun* gidun burdan..."

Yeliz çayını yudumlarken omzunu silkmişti.

"Ben anlamam o işlerden ama... Torunun yapsın."

"Sen de bana yardım edeceksin küçükhanım."

"Of ya biz Habibe'yle gezicektik."

Kıza bakan Mehmet kısık sesle söylendi.

"Riv riv yok Yeliz, riv riv yok."

"Ha ha, sen babannem gibi söyleyemiyorsun..."

"İkinuzda sikturun dişari, hayde..."

İşte yine olmuştu. Yine Rabia Sultan'ın damarını attırmışlardı. Bu tehlikenin de farkında olmuş olacaklar ki alelacele fırlamışlardı evden. Bir süre bu adama yardım etse sonrasında çıkıp dolaşabilirdi Yeliz. Bu güzel yeşilliğin her yerini görmek istiyordu.

✦

"Ya kızım, Allah aşkına... Yahu ilk tanıştığımızda da anahtar yerine krikoyu tutuşturmuştun elime. Sana diyorum ki pense getir pense, sen bana niye demir testeresini veriyorsun?"

"Aaaa deliye bak, ben nerden biliyim be penseyi, anahtarı, krikoyu... Dua et oklava vermedim sana..."

"Hah, sanki oklava nasıl olur biliyorsun da..."

"Biliyorum tabii, uzun olur, incesi ve kalını vardır ve açmaya yarar."

Mehmet tepesinde olduğu merdivenden aşağıya piç bir şekilde bakmıştı. Eh şimdi bu sevimli ve ukala suratın ona uyuz uyuz bakmasının intikamını almaz mıydı? Hem de böyle gollük bir pas verilmişse...

---

* Suburlan: Defol.

"Senin bu tarifin benim aklıma başka bir şey getirdi."

Kafası yukarıya doğru kalkmış, alttan adama bakan Yeliz birden kıpkırmızı olmuştu.

"Sapık! Ay ne sapıksın sen!"

"Aaa niye ki ya? İngiliz anahtarının nesi sapık?"

"İngiliz anahtarı mı? O ne?"

"Benim aklıma gelen... Sen aklıma neyin geldiğini sandın ki?"

Yeliz daha da kızarmış hâlde bakışını yere indirip, ayağıyla toprağı dürtmeye başlamıştı. Cevap vermeyecekti çünkü her cevabında iyice sarıyordu.

Mehmet gülmemeye çalışan dudaklarını sıkıp bıraktı.

"Bana sapık diyene bak... Ne ayıp..."

Yeliz sinirli bakan gözlerini adama doğru kaldırmıştı.

"Yalancı... Bana numara yapma! Bal gibi de aklına gelen İngiliz anahtarı değildi."

Mehmet pis bir bakışla karşılık verdi.

"Zeki kız..."

"Delirtici adam..."

"Kahretsin, evet..."

"Iıyyy, gıcık... İn kendi aletlerini kendin bul!"

Arkasını dönüp hızlı hızlı yürürken bahçe kapısından Habibe'nin geldiğini görmüştü Yeliz. Ama bu arada arkasında, evin duvarına merdiven dayamış elektrik kutusunu onarmaya çalışan adamın kahkahalarını da duyuyordu. Bu adamı boğsa, bu koca yaylada içine atacağı bir kuyu bulabilirdi değil mi?

"Yeliiz, hayde hazirlan..."

Habibe'nin keyifli sesi bile yüzünü düzeltmemişti Yeliz'in. Homurdanarak üstüne baktı.

"Ne hazırlanıcam ki? Böyle iyi değil miyim?"

Kızın yüzüne bakan Habibe'de bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Bu surat potansiyel psikopat katile ait gibiydi san-

ki. Şimdi ona iyi değilsin demek yürek isterdi, isterse kombinezonla dolaşsın...

"Yok eyisun eyisun da, iyi misun?"

"İyiyim Habibe... Hadi yürü, çıkalım..."

Yeliz'e inanmasa da merdivendeki Mehmet'e dönüp el salladı Habibe.

"Memet abii, nişanluni aldum, akşama geturum."

Mehmet başını bile çevirmeden vermişti cevabı...

"İstersen hiç geturma Hebibe..."

Bu lafa köpüren Yeliz, bir yandan da adamın yöresinin aksanını kullanmasının çok hoş olduğunu düşünmüştü. *Sanki şu anda dikkat edilecek şey buydu. Deliriyor muydu ya?*

"Sanki ben bayılıyodum sana gelmeye hödük!"

"Bayılıyosun tabii aşkım..."

Cevabı verirken birden başını çevirip Yeliz'in gözlerinin içine bakmıştı Mehmet. Her zamanki *gel beni ye* bakışlarıyla. Bir de göz kırpmamış mıydı? Ah bu adamın o kırptığı gözü nasılda oymak istiyordu.

"Uyy yerum sizi, çok tatlisunuz.."

"Habibe sus valla döverim seni... Yürü gidelim."

"Kavga mi ettunuz?"

Derin bir nefes alıp cevaplamıştı Habibe'nin sorusunu...

"Kavga etmediğiniz an var mı diye sorsana?"

Kıkırdayan Habibe, Yeliz'in koluna girmişti. Her ne olursa olsun, Mehmet Abisi haklıydı onun gözünde. Ama bu kızı da öyle sevmişti ki...

"Memet Abim adına çok sevindum. Seni ilk duyunca dedum abime yazuk olmasun ama yok, sen eyisun eyi..."

"Ay esas abinle nişanlanan kıza yazık..."

"Yok öyle dema... Memet Abim o kadar para içinde hiç bizi bırakmadi. Babannesi burdan gitmek istemediği için bu köyü bile o yapti desem yeridur. Hem sen nişanlisisun da sağa mi aciyayim şimdi?"

"Dur dur, bak bi konuya açıklık getirelim. Biz aslında ni-

şanlı değiliz, ama bu senin abin bi halt yedi. Ama sakın kimseye bi'şey deme tamam mı? Numara yani bunlar..."

Bu duyduğuna önce bir şaşıran Habibe, sonra arsız arsız sırıtmıştı.

"Valla oni buni bilmem. Bakuşlarunuzdan her şey ortada... Formalitelere gerek yok..."

Yeliz yüzünü buruşturup kızın gittiği yolu takip etmeye çalışıyordu. Şimdi ne dese, nasıl anlatsa... Kendi bile o bakışlarda kayboluyorken... En iyisi konuyu değiştirmekti...

"Neyse işte... Sen anlatsana, bu köyü bırakmadı falan derken? Nasıl?"

"Mesela burda elektirk yokti. Bir da yollarumuz kışun kapanurdi kardan. Memet Abim şehirden buraya olan o yoli yapturdi. Köye yol açma makinesi aldi. Şerif Ali'ye de görev verdi. Kar yağduği an, kar kalkana kadar yolu hep açuk tutar. Para da verur Şerif Ali'ye..."

Bu duydukları bayağı etkilemişti Yeliz'i ama şaşırtmamıştı aslında. Çünkü adamın memleketine ve köklerine olan bağlılığı ortadaydı. Parası ile hava atan, parasını kendine yer edinmek için kullanan bir adam değildi. Ama bu adamdan daha fazla konuşursa, göz ardı ettiği şeylerin ortaya çıkmasını ve bunun sonucunda da bu adama tutulmayı istemiyordu.

"Aman neyse hadi bana kendinden bahset... Neler yapıyorsun burada?"

"Aslında ben sadece bir ay burdayum. Kışun Trabzon'da yaşarum."

"Yaa, neler yapıyosun orda?"

"Öğretmenum..."

"Ha?"

"Öğretmen..."

Habibe gülmeye başlayınca Yeliz iyice şaşırmıştı.

"Ya bak sakın küçümsediğimi düşünme. Ama sanki hep burada yaşıyormuş gibisin."

"Yok yok sanmam. Ben sağır dilsiz çocuklarun resim öğretmeniyum."

"Ah Habibe, ne kadar kutsal bir görevin var."

"Severek yapıyorum."

Tüm öğlen nasıl geçti bilememişti. Çok da yorulmuştu. Buralara alışkın Habibe, hiç yorulmadan dolaşabilmişti ve Yeliz'i de öyle sanmıştı. Ama çok eğlenmişti. Keçi kovalamış, yayla çiçekleriyle taç yapmıştı kendine. Çok da hoşsohbetti Habibe. İleride de görüşeceklerinin sözünü de vermişlerdi ve bir de sır vermişti Habibe. Birine âşıktı ve âşık olduğu kişi bundan habersizdi. Kim olduğunu söylediği an Yeliz bir çığlık attı. *Güven...* Resmen şok geçirmişti ama aynı zamanda mutlu da olmuştu. O an bile kafasında bu ikisini birleştirme hayalleri kurmaya başlamıştı.

Çeşme başına geldiklerinde resmen filmlerden fırlamış bir sahneyle karşılaşmışlardı. Öylesine samimi ve sıcaktı ki... Yaylanın tüm gençleri toplaşmışlardı. Yeliz'i gördükleri an hepsinde bir toparlanma olmuştu. Bu görüntü Yeliz'i bir an gülümsetmişti. *Yenge aşağıya, yenge yukarıya, muhabbetler...* Ancak bu keyifli ortamı düğün akşamında gördükleri kızın da içlerinde bulunduğu grup bozmuştu. Yeliz gardını almış bekliyordu resmen. *Hayır, hâlâ ne demeye bakıyordu ki bu kız böyle aval aval?*

"Yenge, anlatsana nasıl tanıştınız Memet Abimle?"

Kendine soruyu soran, yöresel aksanı çok belli olmayan sevimli bir delikanlıydı. Yeliz bir an ne desem diye düşünmüştü ama sonuçta yalan söylemeye gerek yoktu ki...

"Ben yolumu kaybetmiştim ve Memet de bozuk arabasıyla uğraşıyordu. Sonuçta ben ona arabasının tamirinde yardım ettim, o da beni kurtardı. İşte bomba aşk..."

Son cümlesini o sinir kızın gözlerinin içine bakarak söylemişti. Kızın bir anlık sinirli bakışları, yerini hesapçı bakışlara bırakmıştı.

"Çok yardum severdur Memet..."

Memet diyen dilin kopsun!

Soruyu soran çocuk devam etmişti.

"Ama yenge, aşkın bomba olduğu belli valla... Memet Abim kolay kolay böyle meydan düğünlerinde kız horonuna girip oynamazdı."

Habibe hemen söze atladı.

"Başka çaresi mi vardi? Sevduğunun koluna biri girse kan çikardi valla..."

Bu sözle herkes keyifle gülmeye başlarken, o sinir kız yine söze girmişti. Ama cümleye başladığı an Yeliz delireceğini anlamıştı.

"Oyle demayun... Memet burada girdiği sayili horonlarda hep benum koluma girmiştur. Haturlarsunuz. Geçen sene Asım'un düğününde üç horon üst üste girmişti koluma, hem de sağ koluma..."

Ahhh... Kızı yolmak isteğiyle, Mehmet'in o kolunu koparmak arasında gidip gelmişti o an Yeliz. Ortamdaki gerginlik kendini öyle hissettirmişti ki diğer gençler o sinir kıza öfkeyle bakmışlardı. *Ne yapmaya çalışıyordu bu kız?*

Yeliz sakinleşmeye çalışırken kıza cevap vermeye hazırlanmıştı. Asla kalamazdı bunun altında.

"Hah, desene girdi girdi beğenemedi... Girdi girdi beğenemedi... Sende de ne sağ kol varmış be kızım..." Ve kıza biraz yaklaştı. "Ama artık o mazideki anılarından başka elinde bir şey yok. Ve seni son kez uyarıyorum. Aklında dolanan Memet fikrini uzaklaştır. Yoksa senin o kafanı bu çeşme taşına öyle bir sürterim ki yepyeni bir model oluşur çeşmede..."

Sonra da sinirle çekiştirmişti Habibe'yi, arkasından bakan keyifli gözlerden ve köye en kısa zamanda yayılacak söylentiden habersiz. *Rabia Sultan kendi gibi gelin buldu.*

Biraz daha dolaştıktan sonra eve doğru yola girmişlerdi. Bahçe kapısında Habibe'yle vedalaşan Yeliz, dalgın adımlarla kapıya doğru yürüyordu. Aklı hâlâ o kızdaydı ve o kıza

karşı hissettiği kıskançlıkta... Demek kızın koluna girmişti bu odun... Bunun intikamını alması gerekiyordu. Bu hissettiği kıskançlığın acısını çıkarmalıydı. Adamın hiç suçu olmasa da... Daldığı düşüncelerden bir sesle ayıldı.

"Gelebildiniz mi en sonunda?"

Hah... Gökte ararken yerde bulduğu adam...

"Yok hâlâ yoldayım..."

"Hava zaten soğuk, bence sen espri yapma..."

"Sen yaptığına göre, benden zarar gelmez..."

Mehmet sabır diler gibi gözlerini yummuştu bir an. Bu kız hâlâ sabahın sinirini mi taşıyordu üstünde? Bir de merak etmeseydi ne iyi olurdu.

"Nerde kaldın? Saate bak..."

"Ay sana ne acaba?"

Yok, Yeliz yakında sarılırdı bu boğaza...

"Merak ettik herhalde..."

"Bundan da bana ne ayrıca..."

Mehmet iyice delirmişti. Altı üstü diyeceği iki kelimeydi bu kızın. Bu sinir bu tafra neyin nesiydi böyle...

"Delirtmesene kızım! Altı üstü bir avuç yer... Bu saate kadar ne yaptınız?"

Yeliz ise bu baskıcı tavra uyuz olmuştu. Kendisi gitsin elin kızlarının koluna girsin, horon tepsin... *Ah evet yaaa*, hazır aklına gelmişken, Yeliz'in alınacak bir intikamı vardı öyle değil mi?

"Ne yaptık? Dur bir düşüneyim. Bir sürü kıvır zıvır yer gezdik, gördük ama sonra köyün çeşmesinin başına gittik."

"Eee?"

"Sonra orda kızlar delikanlılar vardı. Flörtleşiyorlardı."

"Eeeee?"

"Sonra bir de baktım, akça pakça bir delikanlı da bana göz süzüyo laf atıyo' falan..."

Yeliz gevşedikçe Mehmet geriliyordu.

"Eeeeeeee?!"

Attığı yalanlar karşısında adamın verdiği tepki Yeliz'in içinin yağlarını eritmişti. Şeytan azapta gerekti. *O kızın koluna girmeden önce düşünecekti bunları uyuz adam!*

"Ay ne eesi? Baya sohbet edip el ele dolaştık, sonra işte birkaç kaçamak öpücük falan... Eğlenceli bir yayla aşkı anlayacağın..."

Göz kırpıp içeri doğru koşmaya başlamıştı Yeliz ama çok hızlı olamamıştı. Kolunda hissettiği baskı ve sonrasında gelen acıyla adamın kendisini duvara yapıştırdığını anladı. İşte bu bakışlar her şeye değerdi.

"Kim lan o piç?"

"Çek elini, kolum acıdı hayvan..."

"Kim o dedim Yeliz?"

"Adıı, eeee..."

"Ne? Söyle hadiii..."

"Ay dur be bağırma, bir isim uydurmaya çalışıyoruz heralde..."

Mehmet şaşırıp kalmıştı. *Nasıl yani?*

"Nasıl yani uyduruyorum?"

Yeliz piç şekilde sırıtıp göz kırpmıştı...

"Yani, diyorum ki olayı sallamak kolay oldu ama isim konusunu sallayamadım diyorum. Ayyy sıkma be kolumuu..."

"Seni var ya..."

"Ne? Beni neee...?"

Kızın kolunu bırakıp sıkılı dişlerinin arasından konuştu Mehmet.

"İçeri geç Yeliz, hemen... Ve sakın bir şey söyleme..."

Adamın hiddeti o kadar sarsıcıydı ki korkuyla içeri kaçan Yeliz adamın elinden kıl payı kurtulduğunu düşünmüştü. Bir yandan da o gördüğü şeyin kıskançlık olup olmadığını düşünmüştü ve sonuç olarak gayet memnun bir sırıtmayla kolundaki acıyan yeri ovalamıştı.

Kızın arkasından elini yumruk yapıp duvara indiren Mehmet kendine ve de o cadıya acayip sinirliydi. Resmen

kıskanmıştı. Kıskanmak ne demek, damarlarında hissetmişti. O an gözünün önüne yayladaki tüm gençleri getirmiş ve hepsini de tek tek boğmuştu. Nasıl bu kadar kıskanabilirdi? Eğer bu cadı kıskandığını anlasaydı, bunu kullanırdı adama karşı... Onun kadınına başka kimse dokunamazdı, dokunmamalıydı, dokunmamış olmalıydı. Geri kafalı bir adam olabilirdi ama o her şey de ilk olmak istiyordu. Birilerinin kullandığı şeyi kullanmak gibi geliyordu ona diğer türlü... Bu yüzden de bekâr kalmıştı zaten. Güvenip evleneceği kimse olmamıştı. Ama Yeliz... Yeliz masumdu belliydi. Deli doluydu ama elden ele gezen bir kız değildi. Onun ilki ve sonu... Ne? Neyin ilki, neyin sonu? Kafayı mı sıyırmıştı ya? Bu kız onda akıl bırakmıyordu.

Silkelenip kendine geldi ve hiçbir şey olmamış gibi içeri yürüdü.

11

Sabah kuşların cıvıltılarıyla uyanmıştı Yeliz. Camdan içeriye giren güneş içini ısıtmıştı. Bugün hava sıcak gibiydi. İçine anlamını bilmediği bir neşe dolmuştu. Daha önce köy hayatı nedir bilmezdi ama sanırım sevmişti. Bu yer ona hiç medeniyeti özletmiyordu. Ha bir de, içeride olan iki kişi tüm enerjisini tüketiyor, sıkılmasına fırsat vermiyordu. Dün gece aklına gelince yine sırıtmıştı. Adamdan korkusuna kendini hemen odasına kapatmıştı içeri girdiğinde.

Yatakta oyalanırken Rabia Sultan'ın sesiyle aniden sıçradığını hissetti. Sonra da bir kahkaha attı. Bu kadın resmen dişi bir komutandı.

"Götünüzdeki pireler bile uyandi, kalkun tembeller!"

Hemen üstüne şortunu ve tişörtünü geçirip dışarı çıkmıştı. Yaylaya göre hava bugün çok güzeldi. Gerçekten de hiç belli olmuyordu buraların havası...

Kadını mutfakta kahvaltılıkları çıkarırken buldu. Hemen yanına gidip yanağından kocaman bir öpücük aldı. İçinden gelmişti, seviyordu bu edepsiz hatunu.

"Yaladun beni yaladun. Artuk gece ne görduysen rüyanda..."

"Aşk olsun babannem ya, ne gör'cem rüyamda? Yardım edeyim..."

"He et, ekmekleri al... Bu deli uşak da kalkti hemen girdi banyoya. Benda dedum herhal rüyalarda buluştunuz."

Kadının suratı her zaman sert olduğu için Yeliz ne zaman şaka yapıyor, ne zaman ciddi oluyor anlayamıyordu ama bu söylediği şeyde ki ima'yı duyunca da kızarmıştı. Edepsiz ihtiyar...

"Aa tövbe ya, bana ne onun rüyasından?"

Eline aldığı ekmeklerle tam giderken Rabia Sultan gülümsemesini saklayan tonla seslenmişti.

"Bugün bahçedeki masayi hazırladum. Hava güzel... Sen da zaten açmişsun götü başi, bari benum horozlar bayram etsun..."

Yediği lafa aldırmadan keyifle bahçeye çıkmıştı Yeliz. Alışmıştı kadının bu hallerine ve gittikçe o da daha fazla ona laf sokmaya başlamıştı. Keyifli bir didişmeydi aslında... Ekmekleri koyup dolaşmaya başlamıştı. Evin arka tarafına dönüp, sağa sola bakarken babaannenin, yani şimdi Mehmet'in kaldığı odanın önüne gelmişti ki aralık olan camdan adamı gördü.

Nefesinin kesildiğini hissetti. Adam belindeki havluyla girmişti odaya. Eğilip valizinden bir şeyler alıyordu. Sonra bir şort ve bir tişört alıp yatağın üstüne koydu.

Elini havlusuna atıp bir hamlede çıkarmıştı. Arkası cama dönüktü. Yeliz o an kilitlenip kalmıştı. Kımıldayamıyordu. Adam bir dönse görecekti kendisini ama şu anda aklına bu ihtimal gelmiyordu bile. Geniş omuzlarından aşağıya doğru indirdi bakışlarını. *Beline doğru incelen bir vücut ve... Kalçaları...* Adama bakarken nefesi kesilmişti. Bu kadar seksi olmak zorunda mıydı? Bacak kasları, attığı adımla kasılıyordu. Yatağın üzerine uzanıp boxerını aldı, giyerken kalçalarının kasılma hareketleri kızın kalp atışlarını hızlandırmıştı. Sonra tişörtüne uzanıp iki hamlede giyince derin bir nefes alan Ye-

liz, alelacele oradan uzaklaşmıştı. *Ne yapıyordu ya?* Durmuş çıplak adamı izliyordu. *Off çıplak ve muhteşem!* Keşke şu anda telefonu olabilseydi ve Begüm'e ulaşabilseydi.

İçi hâlâ alev alev yanarken babaannenin çağırma sesiyle ön tarafa gelmişti. Masaya tam oturacakken kapıdan çıkan Mehmet'i gördü ve sanki adama yakalanmış gibi kıpkırmızı olup başını önüne eğdi.

"Günaydın cadı," diyerek kıza hiç bakmadan masaya oturup hemen ekmeğe uzanmıştı Mehmet. Akşam çok düşünmüş ve aldığı karar sonucu dün akşam geçirdiği kıskançlık krizini unutma kararı almıştı. En iyisi bu kızı kızdırmak ve her şey normalmiş gibi davranmaktı. Ha bir de şu tüm gece gördüğü rüyalardan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Günaydın..."

Yeliz'in sesinde ki tutukluk dikkatini çekmişti. Telaşlı bir bakışla gözlerine odaklanmıştı kızın.

"Sen iyi misin? Sesin, yüzün bir tuhaf..."

Kekeleyerek cevap veren Yeliz bakışlarını kaçırıyordu. *Allahım* hâlâ gözünün önüne o sıkı kalçalar gelmiyor muydu, aklını kaybedecekti.

"İyi-yim... Neden olmayacakmışım?"

Bir süre daha kıza bakan Mehmet, omuzlarını silkip kahvaltısına geri dönmüştü.

"Ne biliyim, değilsin gibi geldi ama neyse..."

O sırada yanlarına gelen Rabia Sultan, Yeliz'e rahat bir nefes aldırmıştı. Tabii Rabia Sultan'ın ağzını açması bu sefer de Mehmet'i nefessiz bırakmıştı.

"Deli uşak, rüyanda hangi kızla düştun kalktun da kalkar kalkmaz koştun banyoya?"

Ağzındaki lokmayı tam yutacakken söylenecek şey miydi bu? Mehmet bir anda öksürük krizine girerken, gözü kıkırdayan Yeliz'e takılmıştı. Hem tüm gece rüyasında adamı baştan çıkarmış, birden fazla boşalmasına sebep olmuştu hem de şimdi gülüyor muydu? Bu kızı boğabilirdi.

"Ne oldi da? Boğulcasun su iç. Hem ne bakarsun Yeliz'e? Sanki kız etti sağa bişe..."

Zorla konuşan Mehmet, bir yandan da derin nefesler almaya çalışıyordu.

"Nasıl bakıyormuşum Yeliz'e?"

"Yesan kızi, doymazmiş gibi..."

Bu sefer Yeliz de bakakalmıştı adama. Acayip bir hava oluşmuştu aralarında. Gözleri günün ortasında bile ışık saçacak kadar ateşlenmişti. Zamanın durduğuna o an ikisi de yemin edebilirdi aslında. Bu gerginlik, elektrik gittikçe artıyordu ve bu Mehmet'i fazlasıyla rahatsız ediyordu. Kendini toparlayıp gözlerini o ateş çukurlarından kurtardı.

"Babanne, sen yaşlı ve ihtiyar bir kadınsın. Azcık da olsa ağır başlı olman gerekmiyor mu? Her aklına geleni söylemek zorunda mısın?"

"Niye demiycekmişum? Aklumda kalup beni yiyeceğina, derum oni sizi yer. Hayde yeyun, soğudi çay..."

Tabii ikisinde de yiyecek iştah kaldıysa, diye düşünmüştü Rabia Sultan. Bu iki delibaş hallerini görmüyorlar mıydı? Aralarında olan şeyi anlamamışlar mıydı hâlâ? Ne kadar deli olsa da Rabia Sultan, aşkın akacağı yolu sevdalıların belirlemesinden yanaydı. Bu yüzden ses etmeden, işi daha fazla deliliğe vuruyordu. İkisinin gözüne bir şeyleri sokuyor ama ciddi hamleye girişmiyordu. Eh ne de olsa yılların Rabia Sultan'ıydı o... Yedi yaylanın çapkını Memet'i yola getiren *Deli Rabia*'ydı onun adı.

Kahvaltıdan sonra Mehmet yarım kalan işlerini tamamlamıştı. Çatı için oyalanamayacaktı, o da Şerif Ali'ye haber yolladı. Çatıyla o ilgilenecekti. Sabah yaşanan o tuhaf gerilimin etkisini gün boyu üstünden atamamıştı. Tam bir karar alıyordu ve o kız onu yine duman ediyordu. Acemi kalbi neyi nasıl yorumlayacağını anlayamamıştı bile.

Akşama doğru elini yüzünü yıkayıp içeri girerken,

Yeliz'in eli yüzü unlu, saçında iğne oyalı yemeni mutfakta bir şeylerle boğuştuğunu gördü. Alaylı yüz ifadesini takınıp girdi mutfağa.

"Ooo, desene bu gece soluğu acil serviste alıcaz..."

Adamın sesiyle birden irkilen Yeliz, tüm gün hamurlardan çıkardığı hırsla baktı adama. Sinirle elindeki oklavayı sallarken bir yandan da çemkirdi.

"Biz belki, ama sen heveslenme, seni anca baytar paklar öküzcüm..."

Mehmet keyiflenmişti. Bu kız her seferinde kendini şaşırtmayı biliyordu. Ama asıl şaşırması gereken kendisiydi. Ona düpedüz öküz demişti ve bu hoşuna gitmişti. Ah, kesin bu kız onun ruh sağlığına ciddi anlamda tehlikeydi. Arkasından babannesinin sesini duydu.

"Çekil ula ayağumun altindan. Kızi rahat bırak."

Muhteşem ikili, kutsal ittifak... Bu iki kadm tehlikenin adıydı vesselam... En iyisi uzak durmaktı şimdilik...

"Aman ya iyi... Siz de insanı bi keyiflendirmiyosunuz. Ben az çıkıyorum, işim var. Yarın akşamki şenlik için birkaç ayarlama yapmam lazım..."

"Sorduk mi? Siktur git nere gitceksan..."

Mehmet kısık bir kahkahayla, "Edepsiz kadın," deyip yanağından öpmüştü Rabia Sultan'ı. Tabii her anlamda hazırcevap olan Rabia sultan da bunun altında kalmamış, "Kobel uşak," diyerek kafasına vurmuştu Mehmet'in. Yeliz ise bu ikilinin sevimli hallerini gülümseyerek izlemişti. Hoş, aynı gülümseyen suratın, adamın arkasından bakarken de yüzünde olduğunu bilmiyordu. Derin bir nefesle kendini toparlamaya çalışırken Rabia Sultan'la göz göze gelmişti. *O bakışlar... Offf... Çok bilmiş bakıyordu ama yaa...*

"Oyle ağzuni bir kariş açarak ne bakarsun uşağa?"

Yeliz aceleyle önündeki hamura dönerken mırıldanmıştı.

"Ne bakıcam ya?"

"He kızum he... Ben da oni dedum işte. Hayde yoğur hamuri..."

Yeliz unlu ellerini yüzünde gezdirdikten sonra az önce çıkıp giden adamın etkisini atabilmek için hamuru bir güzel yoğurmaya başlamıştı. Rabia Sultan içten içe keyiflenmişti. En azından hamur hakkıyla yoğuruluyordu...

Yine tüm gün içerisinde babaanenin yamacından ayrılmayan, her dediğini yapan Yeliz, bir yandan da yarın akşamki şenliğin merakını yaşıyordu. Akşam sofrasını hazırlarken de babaanneyi soru yağmuruna tutmuştu Yeliz. Bu şenlik neydi, nasıldı?

"Yayla şenlukleri işte... Horonlar oynanur, sofralar kurulur. Türküler söylenur."

"Ay çok heyecanlandım ya... Nasıl giyinilir?"

"Köy elbiseleri işte..."

Bu cevap Yeliz'in gözlerini keyifle ışıldatmıştı.

"Babannem yaa, bende yöresel giyinmek istiyorum yarın akşam. Hem biliyo musun, Ben karadeniz güzeli seçildim."

Kızın burnunu havaya kaldırmasına gülen Rabia Sultan, Yeliz'in saçlarını okşamak istedi ama tutmuştu kendini.

"Temam, giydururuk seni... Hebibe ayarlar elbiseleri..."

Heyecanlanan Yeliz yerinden fırlamıştı. O asla bugünün işini yarına bırakmazdı. Hatta ne yarını, o bugünün işini dünden yapma heveslisiydi...

"Babanneemm, şimdi gidebilir miyim Habibe'ye? Ne oluuur?"

"Kızum oldi akşam da..."

"Olsun, ne olur? Yarım saate gelirim."

Rabia Sultan ellerini havaya kaldırmış pes etmişti. Bu kızla baş edilmezdi.

"Yok desam sabaha kadar didişcesun benlan da... Hayde git da hemen gel..."

"Oyy yerum o munzurlari..."

Kadın kızın mıncıklamasından kurtulmaya çalışırken bir yandan kıkırdıyordu.

"Munzur değil deli kız, muncur muncur..."

"Ay her neyse işte, yerim hepsini. Hemen gelicem tontoşum."

Yeliz heyecanla evden fırlamıştı. Habibe'lerin evine geldiğinde kapıyı hızla çaldı. Karşısına çıkan on beş yaşlarında çocuk, kızı görür görmez ağzı açık bakakalmıştı. Gözlerini Yeliz'den ayırmadan ve daha kız bir şey demeden, başını hafif geri döndürüp bağırdı.

"Aplaa, Memet Abinun nişanlisi geldi, hane çok güzel olan."

Bu köy delikanlısının bu ergen hayran halleri çok hoşuna gitmişti Yeliz'in. İçerden de Habibe'nin sesini duyunca kıkırdamıştı.

"Essahmi Serkan, aman çirkini gelmesun, o kızi sevmedum... Manyağa bak adamun sanki on tane nişanlisi var. Gel kuzu hoş geldun."

İçeri bomba gibi düşen Yeliz, Habibe'yle neredeyse çarpışacaktı. Heyecanı öyle güzeldi ki Yeliz'in...

"Hoş buldum Habibe ve vaktim yok, sana ihtiyacım var."

Kızın panikli hâlini gören Habibe de aynı paniğe farkında olmadan kapılmıştı.

"Ne oldi, bişe mi oldi?"

"Yok yok, bişe olmadi... Ayy ben de sizin gibi konuşmaya başladım kız."

Yeliz şaşkınca başını sallarken Habibe'de gülmeye başlamıştı ve sonra çok şaşırtıcı bir şey yaptı, konuştu. Ama şey gibi...

"Seni kesinlikle çok iyi anlıyorum Yeliz. Bende bu yaylaya geldiğim an, dilim kendiliğinden yöremin içimi kutsayan aksanına dönüveriyor. Sonra Trabzon'a dönünce..."

Yeliz gözlerini kocaman kocaman açmıştı. Böyle şaşkın şaşkın da kırpınca iyice şapşal bir görüntüye kavuşmuştu.

Habibe'nin de bu manzaraya kahkaha atmamak için kendini iyice kasması gerekmişti.

"Dur dur... Aaaa, sen normal konuşuyorsun?"

Habibe, Yeliz'in koluna girip odasına sürüklerken çemkirmişti.

"Ne sandın acaba, liseyi, üniversiteyi Ankara'da okumuş bir kız var karşında senin."

Yeliz tek kelime etmeden bakıyordu Habibe'ye... Sanki iki başı, dört kolu, üç burnu varmış gibi...

"Dilini mi yuttun? Şaşkın, ne sanıyordun, bu yayladan öğretmen olarak çıktığımı mı?"

Sonrasında bir ayma dönemi yaşayan Yeliz heyecanla konuşmaya başladı.

"Ay ne biliyim kızım ya, sizin hızınıza erişemiyorum ki... Gerçi neden şaşırıyorum ki, Rabia Sultan gibi bir gerçek var sizin yaylanızda..."

Habibe o iç ısıtan kıkırdamasıyla konuştu.

"Bak bu doğru işte... Hadi bakalım anlat, ne oldu?"

Anında gelme sebebini hatırlayan Yeliz çöker gibi yatağa oturmuştu.

"Ya Habibe, yarın şenlik var ve ben sizin gibi giyinmek istiyorum."

"Kolay o iş... Başka?"

"Başka ne? Bu işte..."

"Tüm paniğin bu muydu? Gel..."

Dolabının kapağını açıp içinden birkaç parça bir şeyler çıkaran Habibe kızın üstüne tutup denedi kıyafetleri.

"Hah bu güzel... Yemenini de mor bağlayalım."

"Çok güzel yaa, oyasına baakk..."

"Aaa aklıma ne geldi biliyor musun? Gel bir sürpriz yapalım herkese..."

Yeliz heyecanla ellerini çırpmıştı.

"Ne sürpriziymiş?"

"Yarın sabah bana gel..."

"Neden? Ne yapıcaz?"

"Bana güven. Riv riv da etma, hayde..."

"Ay aman tamam. Sizin kompleniz deli..."

Kızın yanağından koca bir öpücük alarak hemen çıkmıştı odadan.

"Gitmeliyim... Sabah sendeyim."

Eve gidene kadar da bin bir hayal kurmuştu Yeliz sürprize dair.

Evde ise dört dönen bir Mehmet vardı. Öfkesi burnundan taşıyordu resmen.

"Nere yolladın babanne kızı? Buraları bilmez. Ya kaybolduysa?"

"Deli midur bu kız? Niye kaybolsun? Yedun başumi. Bi sus da bi sus..."

"Ben çıkıyorum aramaya..."

Ve Mehmet tam kapıya yönelmişti ki Yeliz bomba gibi ve tüm neşesiyle içeri düştü.

"Ben geldiiiimmm..."

Hışımla gidip kızm koluna yapışmıştı Mehmet. Öyle bir kükrüyordu ki...

"Neredeydin sen? Saatten haberin var mı?"

Neye uğradığını şaşıran Yeliz kolunu kurtarmaya çalışırken aynı hızla çemkirmişti.

"Aaa deli misin be? Bırak kolumu. Babannem biliyo nereye gittiğimi, habersiz gitmedim ki! Hem bir saate gelirim dedim ve geldim."

"Nereye gittin Yeliz?"

Rabia Sultan'a bakan kız, kadının muzırca sırıttığını görmüştü. *Ah, yaşlı cadı söylememişti demek.* Eee Yeliz durur mu? Adamm burnunun dibine kadar yaklaştı.

"Çeşme başına gittim."

Mehmet'in kükremeyi andıran sesiyle, babannenin kıkırdaması birbirine karışmıştı.

"O çeşmeyi kırdıracaksın bana, en sonunda o olacak. Kimleydin?"

Gözlerini düşünür gibi tavana doğru çevirdi Yeliz.

"Mmmm, kızıl bir çocuktu işte..."

Babannelerin en edepsizi hemen devreye girmişti. Torununun bu halleri öyle hoşuna gidiyordu ki...

"He bildum, Rıfki..."

"Heh işte Rıfki..."

Mehmet duyduğu ismi idrak etmeye çalışmamıştı bile. Öylesine dönmüştü ki gözü... *Bir erkek ve Yeliz... Çeşme başında... Nasıl bakmıştı o piç kurusu kıza kimbilir...*

"Rıfki kim yahu?"

"Rıfki işte, babannem dedi duymadın mı?"

"Rıfki değil o salak, Rıfkı. Ve bu köyde Rıfkı diye birisi yok."

"Aaa sahi mi?"

Sinirle ikisine bakan adam sonunda anladığı oyunun onda yarattığı rahatlama ve sinirle evi inletmişti.

"Siz iki cadı benimle dalga mı geçiyosunuz?"

Aynı anda cevap gelmişti iki hatundan.

"Evet.."

"Doğri bildun..."

Rabia Sultan torunun sinirden kararmış gözlerinin içine bakmıştı. Öylesine saf bir duygu vardı ki o gözlerde, saf kıskançlık... Yalan olduğu belli olsa da bir adamın adının onda yarattığı infial... Nasıl da sarılmak istemişti şimdi torununa. Âşıksın uşak, tut bu kızı bırakma, diye nasılda haykırmak istemişti. Ama tutmuştu kendini. Çünkü emeksiz ve zahmetsiz aşk her zaman kaybetmeye mahkûmdu. O da bildiği doğruyu yaptı, silkelenip dikleniverdi canının parçasına.

"Ne dellendun? Kız gitti Hebibe'ye, yarun akşam içun elbise bakmağa... Ne kaldurdun köyü ayağa?"

Burnundan soluyan Mehmet, öyle bir bakmıştı ki Rabia Sultan eğer korkabilseydi kesin iki adım geri sıçramıştı.

"Babanne, bunu açıklamak çok mu zordu?"

"Yok oğlum, kolay idi..."

"Ne demedin öyleyse?"

"Canum istemedi..."

Mehmet inler gibi koltuğa çökmüştü. Burun kemerini iki parmağının arasında sıkıştırmış, resmen inler gibi konuşmuştu.

"Sizin ikinize de ben bir ceza düşünüyorum ya, neyse..."

Yeliz babannenin koluna girmişti. Adamın bu hâli onda ister istemez güçlü bir kaleye sığınma ihtiyacı hissettirmişti.

"Ne yapcakmışsın bize?"

Yeliz'in cümlesi bittiği an Mehmet başını kaldırmıştı. Bakışlarında bir sürü minik şeytanlar dolaşıyordu. Hele sırıtması...

"Babanneme bir koca bulcam," dedi gözleri ışıldayarak. "Uğraşacak adam lazım ona..." Ve kafasına yediği şimşek hızıyla gelen terlikten kaçamamıştı. Ama bu terlik bile onu geri adım attırmadı. Sonra Yeliz'e döndü. Yeliz'in yutkunmasını duyduğuna yemin edebilirdi.

"Sana da küçük cadı..."

"Ne bana?"

"Babannem içeri gidince söyliycem senin cezanı..."

"Memeeettt. Ayy bu adam valla manyak ya..."

"He kızum, ayni dedesi bok yiyenun uşağı... Hayden aç olduk, sofraya..."

Mehmet'in pis bakışları, Rabia Sultan'ın bıyık altı gülümsemeleri, Yeliz'in ise arada bir Mehmet'e dil çıkarmalarıyla bitirmişlerdi yemeklerini. Yemekten sonra çaylarını içerken Yeliz geldi babaannenin koynuna girdi.

"Babanneee, dedeyle nasıl tanıştın? Nasıl biriydi anlatsana?"

Babannenin yüzünü hüzünlü bir sevgi kaplamıştı anında. Geçmişin tozlu sayfalarına daldığı o kadar belliydi ki... O

yeri göğü inleten ihtiyar kadın, yeniden gencecik yayla kızı olmuştu. Derin bir nefesle başlamıştı anlatmaya.

"Köyün en güzel uşağıydi... Habu deli oğlan ayni oğa benzeyi..."

Mehmet'e bakan gözleri yaşlarla dolmuştu. Mehmet de başını önüne eğmişti. Kız adamın yüzündeki ifadeyi görünce ona sarılmak istedi ama yapamayacağını bildiği için Rabia Sultan'a sarılmayı tercih etti.

"Sende köyün en güzel kızı mıydın sultanım?"

Babanne kıkırdadı.

"Yok, o kadar da güzel değildum. Ama en delisi bendum. Kimse yanuma yaklaşamazdi. Hep derdum, benlan kim başederse onlan evlenirum diye."

Sonra Yeliz'e dönüp baktı. Gözlerinde yaşlardan parlayan ışıl ışıl bir bakış.

"Bizum gibiler, kafalarina vurabilecek adamlan mutlu olur kızum. Bize kılıbuk, pisuruk adam yaramaz. Memet da öyleydi."

"Memet?"

"He, benum herifun adi..."

Adama dönen Yeliz heyecanla bağırdı.

"Aaa senin adın dedenin adı o zaman..."

Adam gülümsemişti.

"Yok, tam değil. Aslında adımı Memet koymuşlar ama nüfus müdürü iyi bir halt yapacak ya, doğrusunu yazayım demiş Mehmet yazmış. Oysa dedemin adı Memet'di."

Yeliz adamın gözlerine bakarak masum masum gülümsemişti.

"Anladım. Memet daha güzelmiş..."

Mehmet şaşkın bakışlarını kızın gözlerine dikti. O da böyle düşünüyordu.

"Bence de..."

Adamın bakışlarından bir an gözlerini çekemeyen kız sonra kendine gelip babanneye döndü.

"Eee babannem, sonra?"

"Sonrasi kızum, Memet askerden geldikten sonra evlenecek kız aradiler oğa. Bu da kobelun teki. Her kıza bi parmak atti. O huyu da dedesine çekti bu bizum delinun," diyerek yine baktı Mehmet'e. Mehmet ise anında bakışlarını Yeliz'e çevirmişti ve şimşek gibi gözlerine değen koyu kahvelerden bir anlık tırstı. Telaşla babaannesine döndü.

"Yaa babaanne yaa, sen benden ne istiyosun? Anlatsana hikâyeni..."

İkilinin bu bakışması gözünden kaçmayan Rabia Sultan, sanki bu tuzağı kuran o değilmiş gibi dönüvermişti hikâyesine.

"E ha temam... Sonra neyse kızum, bu baktum akıllanmiyacak, bağa da hiç pas vermeyi, ben da gittum onun konuştuği kızun saçlarina daldum. Ama öyle durup dururken değil ha, tavuğuma kış dedi diye daldum. Bahane bol bende... Tabii bu bizum herifun dikkatini çekti. Çeşmenun başindayuk.

Baktum bağa bakmaya başladi, hiç orali olmadum. O ne dersa ters cevap verdum. O da durur mi? Yok durmaz. Başladi bu sefer benlan uğraşmağa... Bende oğa haber yolladum biriynan, dedum ki, *git o kobele soyle, her kızun tadina bakanlan işum olmaz, ağzi gözi olmiştur çamur*, dedum. Gitmiş demiş bizimkune tabii bu deduklerumi. Yine bi' gün çeşme başinayuk, kalabaluk. Bu salina salina geldi. Tam karşima geçti durdi. Anladum bişe edecek, diyecek. Herkes da susti. Başladi bağa atma turki atmağa...

Derelerun ekini, tuttum kızlarunkini

Bundan darilmak olmaz, sen da tut benumkini

Kimsedan ses çıkmadi. Ben oldum rezil ama çaktirmadum. Gittum yaklaştum burnunun dibine girdum. *Hayde ula, düş bakayim önume, nasi tutulur sağa göstereyim*, dedum. Çeke çeke göturdum oni bizum ahırın altina. Bunda tabe bi heyecan. Dedum, *indur donuni*... Bakti bağa, *sen deli misun*

kızum?, dedi. Dedum, *oyle boş konuşmaklan olmayi bu işler, indur dedum mi indurcesun, yoksa tüm köye derum, bi sikum olmaz Memet'den diye.* Ey gidi, görsenuz yuzuni, çekti beni kenara, *yarun akşam hazirlan, seni gelip isteyecek babam. Bir aya düğün. Gör bakalum benden bir sikum olur mi olmaz mi,* dedi ve hızlan gitti. Ben da arkasindan güldum. Kendimi da tebrik ettum. O kızlarun hepsi oğa elletti kendilerini ama oni elleyen da ben oldum."

Yeliz kahkahalarını zapt edemezken Mehmet'in bıyık altından güldüğünü gördü. Yüzüne bakıp tek kaşını sorarcasına kaldırırken, Mehmet dudaklarını kımıldatarak sessizce konuştu. Yeliz'in anlaması zor olmadı kaş göz işaretleri de eklenince.

"Sen babanneme, ben dedeme benziyoruz."

Elinin altındaki yastığı adama fırlattığı an Mehmet de kahkahayı koyuvermişti. Daldığı hayallerden bu tepişmeyle ayılan Rabia Sultan şaşkın şaşkm baktı bu ikiliye.

"Egi ne ettun? Niye kızdun yine?"

"Yok bir şey babaannem, ayağıma bastı da..."

Mehmet hâlâ sırıtıyordu. Ah şeytan diyordu, sık boğazını sok sobanın içine...

"Otururken nasıl bastım acaba?"

"Ah kendi yeteneğini küçümseme. Neyse ben yatıyorum babannem. Sabah Habibe'ye gidicem."

Tam çıkarken aklına gelen şeyle geri döndü.

"Memet, yarın Güven de gelcek mi?"

Mehmet'in anında kaşları çatılırken, "Sana ne Güven'den?" diye hırlamıştı.

"Soru sorduk ya, cevaplasana adam gibi..."

"Gel'cek," dedi dişlerinin arasından. Yeliz de ellerini çırparak zıplamaya başladı. Sonra yine aklına bir şey geldi ve kaşlarını çatıp sordu.

"Sevgilisi falan var mı onun?"

Bu sefer dayanamayan Mehmet ayağa fırlamıştı. Gözle-

rinin içine baka baka Güven'i ne bok yemeye soruyordu ki bu kız?

"Var. Her gece biriyle, hatta hafta sonu gündüzleri de alıyo'... Seninle işi olmaz yani, zamanı dolu."

Yeliz şaşkın şaşkın bakarken mırıldanmıştı.

"Benle ne alakası var be. Salak mısın? Demek sevgilileri var, hımmmm ama ciddi değil di'mi biriyle?"

"Yeliz!"

Bir yandan bir sürü plan düşünen kız mırıldandı.

"Efendim Memet?"

"Güven'den uzak dur. Sana göre değil..."

Rüyadan uyanır gibi silkelenen kız en sonunda anlamıştı durumu. Sonra başladı kıkırdamaya.

"Ay sen harbiden de çok odun ve salaksın ha... Ya benim ne işim olur onunla?"

"Ne soruyosun öyleyse be kadın deminden beri, Güven de Güven diye..."

"Bağırma banaa! Habibe için sorduk heralde..."

"Ne?"demesiyle yerinden fırlamıştı Mehmet. Yeliz onun kolunu sıktığım cümlesinin yarısına gelince ancak fark edebilmişti.

"Of alık... Habibe âşık Güven'e... Ve bende dedim ki... Aaayy bıraksana ya beni, oof acıdı, babanneeeee..."

Adam kızı kucağına çekip, arkasını döndürüp ve poposuna hafif bir tokat atmıştı. Rabia Sultan da alışmıştı artık bu hallerine. Gözlerini devire devire kalktı ayağa.

"Kudurdunuz mi gene?" deyip odasına doğru yürüdü. "Hayden yatun, geç oldi."

Mehmet, babannesini hiç duymamıştı.

"Sana kaç dakikadır soruyorum neden Güven'i soruyosun diye, adam gibi açıklama yapsana bana! İlla delirtecek-sin."

"Of bırak. Hem niye deliriyormuşsun çok pardon? Bal gibi ben de hoşlanmış olabilirdim."

Bayılıyordu Yeliz bu adamın damarına basmaya. Ama keşke bu kadar bayılmasaydı. Mehmet ölümcül bir sesle fısıldarken burnunun dibine kadar da girmişti.

"Bok olabilirdin!"

Ya da keşke ne zaman geri adım atacağını bilebilseydi...

"Niyeymiş?"

Ellerini saçlarından geçiren Mehmet tıslar gibi konuştu.

"Hoşlanacak bir Güven kalsaydı geride olabilirdi."

Kızın bu duydukları neden hoşuna gitmişti bilmiyordu ama bu adam kendisini kıskanıyordu. Dün gece de buna benzer tepki vermişti. İşte bu iyi haberdi. Neden bilmiyordu ama iyiydi. Adamla oynayabilirdi, değil mi? Tam tersi bir yol izleyebilir miydi acaba? Yavaşça kolunu adamın yanağına koyup kulağına doğru eğildi. Ateşle oynuyordu.

"Başka birinden hoşlanırken, o adamdan nasıl hoşlanabilirim ki?"

Söylediği an bunun doğru olduğunu fark etti ve kalbi hızla atmaya başladı Yeliz'in. O sırada Mehmet kızın yanağındaki elini tutup ateş saçan gözlerle bakmıştı yüzüne. Mehmet'in kalbi resmen beyninde atıyordu. Bir minicik el tüm dünyasını yakıp yok etmişti.

"Büyük sularda yüzme hayatım, ya da büyük ateşlerle oynama... Hadi şimdi dudaklarımdan bir kaza çıkmadan odana yürü..."

Nasıl yollamıştı kızı, nasıl yapışmamıştı o dudaklara, nasıl tutabilmişti kendini bilmiyordu Mehmet. Ya Yeliz... O sesin ruhunda yarattığı depreme nasıl dayanabilmişti ki? Nasıl çözülmemişti dizleri?

12

Ertesi gün kahvaltıda adamı göremeyen Yeliz, az bir şey atıştırıp Habibe'lere doğru yola çıkmıştı. Yol boyunca aklı Mehmet'teydi. O kadar alışmıştı ki onu görmeye, her gün, her an... Ruhunda bir eksiklik hissediyordu. Ve alışkın olmadığı bu durum çok canını sıkıyordu. Habibelerin kapısını çalarken sıyrılmaya çalışmıştı bu durumdan ve arkadaşının heyecanla parlayan yüzünü görünce içi biraz da olsa rahatlamıştı. Odasına çıkmışlardı birlikte. Giyim kuşam işini hallederken keyiflenmiş, Habibe'nin kardeşi Serkan elinde bir kemençe ile odaya girince de iyice kendini kaptırmıştı olayların akışına.

"Apla hazursanuz başlayalum..."

"Ne bu Habibe, neye başlıyoruz?"

"Sana bir türkü öğreticez ve sen bu gece söyliyeceksin."

"Ah yapamam..."

Habibe şimdi söyleyeceği yalandan dolayı kendini affetmesi için ufacık bir tövbe yollamıştı yukarıya. Ama her şey Memet Abisine âşık olduğu belli olan bu güzel yürekli kız içindi. Ve mutluluğu sonuna kadar hak eden Memet Abisi için...

"Bak, bu adettendir. Mehmet abim açılışı yapar ve bu türküyü söyler. Genelde bunu köyün kızlarından biriyle yapar.

Bu görevi de hep hiç sevmediğimiz ve Mehmet Abime âşık olan Sevim'e verir çünkü kızın sesi güzel... Hani tanımıştın ya, düğünde ve çeşme başında gördüğün kız. Ama artık siz nişanlısınız ya da en azından yayla halkı böyle biliyor ve Mehmet Abimin yanında sen olmalısın."

Hayalinde o Sevim'i boğduğunu düşünürken dişlerini sıkmıştı Yeliz. Her yerde karşısına çıkıyordu o yelloz...

"Hayde, başlayalım."

"E hayde o zaman..."

Ve sonrasında hummalı bir çalışma yapmışlardı. Bu zamana kadar hep arkadaş çevresinde şarkı söyleyen Yeliz, ilk defa kalabalığa karşı söyleyeceği için her geri adım atmak istediğinde aklına Mehmet'in sahne de o kızla olan görüntüsü geliyordu ve bu durumda da daha bir aşkla asılıyordu türküye. Türkü de öylesine güzeldi ki...

Çalışması bittiği an halinden oldukça memnundu Yeliz. Şaşırdığı bir şey de Serkan'ın yeteneğiydi. Çocuk öylesine güzel çalıyordu ki resmen keman virtüözleri gibi konuşturuyordu kemençeyi.

"Sen kemençenin eğitimini aldın mı Serkan?"

"Yok abla, almadum..."

Serkan başı önde, mahcup cevaplamıştı Yeliz'i. Kızın gözlerindeki beğeni o genç kalbini uçurmuştu bir an. Bu temiz kalpli delikanlının masum ilgisinin Yeliz de farkındaydı. Elini uzatıp çocuğun koluna dokundu.

"Gerçekten çok büyük bir yeteneğin var Serkan, bunu sakın harcama. Bence sen konservatuara gitmelisin..."

Çocuk heyecanlı bakışlarını Yeliz'in gözlerine kilitledi.

"Essah mi?"

"Essah ya..." diyen Yeliz ufak bir kahkaha atmıştı. Vaktin ilerlediğini fark edince ayaklandı. Keyifliydi. *Yeni dostlar, yeni heyecanlar*, diye düşünürken aslında o yeni heyecanların kalıcı olduğunu kalbinin derinlerinde hissediyordu. Vedalaşırken bile o heyecanın canlılığı vardı içinde.

Mehmet ise tüm gün şenlik hazırlıklarıyla uğraşmış, bir yandan da aklından kızı atamamıştı. Köy delikanlılarından biri çeşme başındaki olayı anlatmıştı ona. Onun minik cadısı yine adının Sevim olduğunu şimdi öğrendiği kızın hakkından gelmişti. Üstelik kız bunu kesinlikle hak etmişti. Horonda koluna girdiğine dair yalanlar sıralamış, Yeliz de bir güzel sokmuş lafı...

Şenlik meydanına gelene kadar Yeliz'i görmemişti. Habibelerden hazırlanıp geleceğini söylemişti kız. Babaannesini alıp sahneye en yakın ve en güzel masaya oturtan Mehmet'in gözü etrafta Yeliz'i arıyordu. Derken görmüştü onu. Yine kendi yöresinin kıyafeti içinde ve mor bir tülbentle. Çok güzeldi. Yüzünde hiç makyaj yoktu ve hava güzel olsa da yaylanın rüzgârı yanaklarına hoş bir kırmızılık yaymıştı. Masaya yaklaşana kadar alamamıştı kızdan gözlerini, bu yüzden Habibe'nin söylediğini de güç bela anlayabilmişti.

"Memet Abim, nasilsun?"

"İyiyim Habibe, sen?"

Habibe'ye cevap verirken bile Yeliz'den alamamıştı gözlerini... Hele Habibe konuşmasına devam edince...

"Eyiyum eyi... Nişanlun güzel olmiş mi?"

Kızın gözlerinde dolanan delici bakışları Yeliz'in yanaklarını daha da kızartmıştı. Kısık sesle mırıldandı Mehmet.

"Çooookkk..."

Duyduğundan ve gördüğü manzaradan memnun olan Habibe kıkırdayarak bakmıştı ikiliye. Kızı sahibine teslim ederken içi rahattı artık.

"Eyi o zaman, ben şimdi gideyim bizumkileri bulayim, görüşürüz Yeliz."

"Tamam kuzum, her şey için teşekkürler..."

Yeliz hâlâ bakışların etkisinde zor çıkarmıştı ağzından

sözcükleri. Dikkatini toplamaya çalışarak adamın etkisinden kurtulmak istemişti Yeliz. Babannesiyle sohbete dalmıştı. Bir süre sonra da etrafları kalabalıklaşmıştı. Birlikte oturdukları masaya gelen giden tüm köylülerle sohbetler ve kahkahalar içindeyken gözü bir ara Habibe'ye takıldı. Sahnedeki adama bir şeyler fısıldıyordu Habibe. Kesin bu seferki türküyü Yeliz'in söyleyeceğini diyor, diye düşünürken adam o tarafa doğru bakmıştı. Kız da gülümsedi adama.

Sonra arkalarından çok fırlama bir ses geldi.

"Vay vay, otelin olduğun yetmedi, şimdi de yaylanın mı en güzel kızı olacaksın sen?"

Arkasını dönen Yeliz gülümseyen adama baktı ve elinde olmadan sımsıcak gülümsedi. Buradaki en yakın arkadaşının sevdiği adamdı Güven.

"Merhaba Güven. Hoş geldin. Nasılsın?"

Masaya yerleşen Güven de kıza aynı sıcaklıkta gülümsemişti.

"İyiyim Yeliz, sen?"

"Gördüğün gibi..."

"Yani muhteşem..."

Bu söz üstüne Mehmet'in asabi sesi araya girmişti.

"Sana da selam şerefsiz..."

Güven keyifli bir kahkaha atarak dostunun sırtına vurmuştu.

"Vay, bu sinir niye koçum? Korkma nişanlına asılmıyorum."

Yeliz hayretle ufak bir çığlık atmıştı.

"Ay sen nerden biliyosun bunu?"

"Yaylaya adım atar atmaz belki de on kişiden duydum," diye açıklama yaptıktan sonra Rabia Sultan'a dönüp pis pis sırıttı Güven.

"Benim olgun sevgilim ne yapıyormuş bakalım?"

Rabia Sultan da bu deli çocuğa asabi asabi cevap vermişti.

"Oldi oldi da başuna düşecek az kaldi."

"Kız ben sana aşığım, valla bak..."

"He benda anladum zaten oni... Kes zırvalamayi da bak etraftaki kızlara."

"Huysuz ve tatlı kadın..."

Bu söz Yeliz'in aklına Habibe'yi getirmişti. Yeliz onların olduğu yere hüzünlü bir şekilde bakan arkadaşını görünce içi gitmişti. Bir şeyler yapacaktı ve bu iki kişiyi yan yana getirecekti. En azından bir şansları var mı onu öğrenecekti.

Derken şenlik başlamıştı. Konuşmalar yapıldı, teşekkürler edildi ve sahneye Mehmet çağırıldı. Hemen arkasından da Yeliz. Yeliz'in adını duyan Mehmet anlık bir şaşkınlık geçirse de adamı dinlemeye çalışmıştı.

"Şimdi sevgili Memet Beyimiz ile nişanlısının bu sahne. Bu akşam bizi kırmayıp buradalar. Hayde orkestra, hayde kemençe, hayde tuluuuummm..."

Mehmet ne olduğunu anlamadan eline tutuşturulan mikrofona bakarken, bir yandan da Yeliz'e baktı.

"Ne oluyo' burada?"

"Ne demek ne oluyo'? O Sevim orospusuyla mı söylemek isterdin?"

"Sevim ne alaka ya? Hay sokacam şimdi, her yerde karşıma çıkıyo' bu kız."

Cevap alamadan müzik başlamıştı. Mehmet en sevdiği türkülerden birini duyunca kıza baktı. Yeliz de bilmiş bilmiş sırıtırken tek kaşı istençdışı kalkmıştı Mehmet'in ve hayret dolmuştu bakışlarına.

"Sen bu türküyü..." demeye kalmamıştı ki türkünün sözlü yerleri başlamıştı. Mehmet şaşkınlığını atamadan türküyü söylemeye başladı. Yeliz ise Mehmet'e en güzel cevabı kendi sırası geldiğinde türküye eşlik ederek vermişti.

Bir sevda acısı gönlüme akar

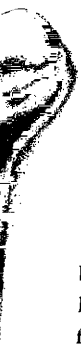
Köz olur, kor olur kalbimi yakar.
Köz olur, kor olur bağrımı yakar

Silmedin gözümden akan yaşımı.
Kar yağsın kapatsın mezar taşımı

Gün düştü denize bitti umutlar

Yol aldı gemiler kanlandı sular

Silmedin gözümden akan yaşımı.
Kar yağsın kapatsın mezar taşımı

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak söylemişlerdi türkü-yü.Türkü bittiğinde kopan alkışları duymuyorlardı bile. Hâlâ birbirlerinin gözlerindeydiler. Ve bu ayrılık şarkısı Yeliz'i ağlatmıştı. Şu anda yaşadığı bir masaldı sanki, bir rüyaydı. Ve bir gün bitecekti. Bu yayladan gittiklerinde eskiye döneceklerdi. İçi acıdı. Adamın da gözlerinde oluşan aynı duyguları fark etmemişti bile.

Akşamın ilerleyen saatleri çok eğlenceli geçmişti. Saklamaya çalıştıkları yanları buruktu gerçi. Kızlar horon kurup yine erkekler beğendiği kızın koluna girme yarışı yapmışlardı. Mehmet'in, *sakın girme horona,* bakışlarına aldırmayan Yeliz horona girmiş, Mehmet de mecburen kalkıp oflaya puflaya kızın sağ koluna girmişti. Sol tarafında Habibe vardı kızın ve

iki delikanlı Habibe'nin koluna girmek için kavga ederken, Güven gelip girivermişti Habibe'nin koluna. Aslında girme sebebi Mehmet'in Güven'e, Yeliz'in sol kolunu boşta bırakmaması için verdiği dostane emirdi. Başka kız için bile olsa kimse Yeliz'in koluna giremezdi.

Bu durum Habibe'yi hiç mutlu etmemişti. Çünkü adamın isteyerek koluna girmesini tercih ederdi. Bu yüzden de Güven'in yüzüne hiç bakmamıştı. Horon bitip, yöresel sanatçının sahne almasıyla hepsi masalarına geçmişti ve Yeliz, Habibe'yi kolundan tutup kendi masalarına sürüklemişti. Mehmet durumu anlamıştı ve kendisiyle dalga geçen Güven'den intikam almak için Habibe'nin bu işi kotarmasını diliyordu. Ama kızda sanki bir haller vardı. Adam koluna da girmişti ama yüz vermiyordu.

"Habibe, hayırdır oynadığın horondan memnun kalmadın mı?"

Sinirle Mehmet'e bakan Habibe, hiç lafını esirgemeden yapıştırdı cevabını.

"Sen nişanlının koluna kimse elleşmesun diye bu herifi koluma sokmasan memnun olurdum."

Güven şaşkın hâlde bakmıştı kıza. Ne alıp veremediği vardı kendisiyle de her karşılaştıklarında laf sokuyordu bu yayla cadısı?

"Öyle mi? Kısmetini mi engelledim yayla cadısı?"

"Sen nesun acaba? Zaten ayaklarumi da hep ezdun. Beceriksuz."

Yeliz oflayarak Habibe'ye döndü.

"Ya sen niye normal konuşmuyosun ki Habibe?"

Arkadaşına hışımla dönen Habibe gözlerini kısarak bakmıştı Yeliz'e.

"Ne dedum şimdi, eksik, yalan yanliş bişemi dedum?"

Yeliz yanaklarını şişirerek gözlerini devirmişti.

"Onu demiyorum. Az bile dedin. Sadece neden aksanını bizim gibi kullanmıyorsun diyorum."

İşte bu komik gelmişti Güven'e. Alayla kaşını kaldırıp Yeliz'e döndü.

"Nasıl konuşacaktı ki? Seni neden rahatsız etti bu aksan anlamadım? Sonuçta burarın halkı böyle konuşur..."

Yeliz sinirle ayağını yere vururken, bir yandan da sırıtan Mehmet'e bir çimdik atmıştı.

"Sen kapa çeneni Güven. Habibe gayet düzgün bir aksanla konuşabiliyor. Ondan bahsediyorum."

Habibe'ye dönen Güven inanmıyormuş gibi bakmıştı kıza.

"Öyle mi? Nereden öğrendin, yayla çobanından mı?"

Habibe bu ukala adamın tavırlarına dayanamıyordu. İçinden koşarak kaçmak gelmişti. Bu adama nasıl âşık olurdu? Nasıl tüm hayallerini bu adam üzerine kurardı. Gözlerinin dolmaması için yalvardı ve öfkeli bir sesle konuştu.

"Senun gibi şehirli odundan öğrenmeduğum kesin. Yeliz senda kapa o çeneni..." Bir hışım Mehmet'e dönerek, "Abi nişanlinun susturma düğmesi var mi?" diye de çemkirmişti.

Mehmet kıkırdayarak cevap verdi.

"Var Habibe var... Susturmamı ister misin?"

Ve Yeliz anında çığlık atmıştı.

"Hayır, sakın! Bak köyü başına yıkarım."

Mehmet, üzerlerine dikilen şaşkın bakışlar arasında kahkahayı basmıştı. Yeliz, tekrar Güven'e döndü.

"Hem bu oynadığınız oyun yüzünden şuradaki yakışıklı Habibe'nin koluna giremedi. Ay bak nasılda bakıyoooo, kıyamaammm."

Bütün kafalar o yöne dönerken, Habibe, Yeliz'e bir çimdik atmıştı.

"Ayy..."

Mehmet hemen Yeliz'e döndü.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey, arı soktu sandım."

Habibe kızgın kızgın baktı.

"Dua et da yiğnesini bırakmasun soktuğu yerde..."

Güven bu arbededen sıkılmış puflayarak ayağa kalkmıştı.

"Hayde da, kalkmıyor muyuz? Yorgunum."

Habibe mırıldandı.

"Git bir ahır bul, gir içine da yat..."

Güven sinirle kıza bakarken Mehmet de ayaklanmıştı. İçinde kalmıştı Güven'in. Son lafı yine bu kız sokmuştu.

"Evet kalkalım, hem sabah erken kalkmamız gerekecek. Babannem çoktan uyumuştur."

Yorulduğunu söyleyip erkenden kalkmıştı Rabia Sultan.

Gülümseyerek, "Dayanamadı kuzum benim, ne yapsın?" diye sevgiyle mırıldanmıştı Yeliz. Sonra Mehmet'e döndü.

"Neden erken kalkıyorsunuz ki?"

"Biz değil küçükhanım, sen de kalkıyorsun. Yarın gidiyoruz. Güven otelden haber getirdi. İstanbul'a gitmem lazım..."

O an Yeliz'in içinden bir şeyler kopmuştu. Rüya bitmiş miydi? Az önce türküyü söylerken içine çöreklenen hüzün yine gelip binivermişti yüreğinin ortasına.

"Peki, hani araziye bakacaktık?"

"Bakarız... Öteki taraftan gidersek zaten oradan geçmemiz gerekecek..."

Habibe'nin ise Yeliz'in içinden geçenlerden habersiz, gözleri dolu dolu olmuştu. Güven şerefsizi zaten onu ağlama noktasına getirmişti, şimdi de bu...

"Ne yani, seni bir daha göremeyecek miyim ben?"

İki kız birbirine hüzünle bakarken Güven duyduklarını yeni idrak etmiş gibiydi. *Aksanı nereye gitmişti bu kızın?*

"Konuşuyorsun..."

Habibe tüm sinirini ve üzüntüsünü bu salak adamdan çıkarabilirdi. *Evet, evet... Bu aslında son derece nefis bir plandı. Sadece tut ve parçala...* Hışımla döndü Güven'e.

"Ah ne mutlu bana değil mi, söktüm konuşmayı! Bi' git Güven valla sinirimi senden çıkarmıyım şimdi..."

Yeliz daha fazla dayanamayarak Habibe'ye sımsıkı sarılmıştı.

"Bu çok ani bir ayrılık oldu ya, ben birkaç gün daha kalırız sanıyordum." Sinirle Mehmet'e baktı. "Bir tane öküz bana bir hafta kalıcaz demişti."

Mehmet o an ne düşüneceğini şaşırmış, ellerini havaya kaldırdı.

"Acil iş çıktı, yoksa benimde niyetim buydu." Bir yandan da kızın buradan gitmek istememesi acayip derecede mutlu etmişti adamı.

"Ya Yeliz, bak mutlaka araşalım tamam mı? Hem ben Trabzon'dayken sende bu iş için burdaysan, ay ne biliyim kızım ya, kopmayalım işte..."

Güven yine son derece alık ve şaşkın devreye girmişti.

"Sen Trabzon'da ne yapıyorsun ki?"

İki kız aynı anda cırladı. "Kapa çeneni Güven," diyen Yeliz ve, "Kapa çeneni aptal," diyen Habibe...

"Aman iyi be, özel gününüzde misiniz nesiniz... Yürü oğlum bırakalım salya sümük zırlasınlar."

"Güveeennn..."

İki kız bir süre daha fısır fısır konuştular. Habibe bir ara şiddetli itiraz eder gibi oldu, sonra kafasını öne eğdi. Ağlıyor muydu? Yemenisinin ucuyla silmişti gözlerini. Güven kıza baktı, çok fazla arkadaş bulamıyordu demek ki kafasına göre... Bu ikisi de çatlak olduğu için iyi anlaşmışlardı demek ki...

"Habibe bak bu böyle olmaz. Resmen acı çekiyosun kızım yaa... Ben bi yolunu bulup..."

"Hayır Yeliz... Sakın. Bak sakın bir şey yapma. Adam benim farkımda bile değil. Ben düzelirim tamam mı? Hangi acı sonsuza kadar sürmüş ki? Bırak o odun beni kaybettiğinin cezasını başka sürtüklere katlanmakla çeksin..."

Yeliz üzüntüsüne rağmen kıkırdamıştı...

"Kız bana benzedin ya sen... Az bi nefes al..."

Ve yine tüm üzüntülerini dışa vurarak sarılmışlardı birbirlerine...

Eve geldiklerinde Yeliz'in içi çok buruktu. Odaya geçip sohbete başlayan adamlar, onu da yanlarına çağırınca kabul etmedi.

"Başım ağrıyor siz oturun... Sabah görüşürüz."

Mehmet odaya geçen kızın arkasından bakarken kaşlarını çatmıştı. Bu kız cidden buradan ayrılmak istemiyor muydu? Onun aklında hep, *köyümü, yaylamı seven bir kadından başka kimseyle hayatımı paylaşmam,* düşüncesi vardı. Babası sırf annesi yüzünden kopmuştu buralardan. Şimdi bu kız... Karşısına öyle bir çıkmıştı ki...

"Yarın bol bol konuşuruz. Ben de yatıyorum..."

"Tamam..."

Mehmet de somurtarak odasına geçmişti. Ama odasında gördüğü manzara...

"Babaanne?"

Yataktaki kadın homurdanarak dönmüştü diğer tarafa.

"O yatakta belum kopti. Git zibar. Benum yatağumi da bağa birak."

Mehmet anlamıştı bu kadının ne yapmaya çalıştığını. Yeliz gelmeden söylemişti babaannesine gideceklerini ve o da...

"Bu son gece he mi sultan," diye mırıldanarak geçmişti diğer odaya.

Işığı açmadan dalgın dalgın soyunmaya başlamıştı Mehmet. Aklında fikrinde iki adım ötesinde yatan kız vardı. Artık sağlıklı düşünemiyordu. Duyguları o kadar karmaşıktı ki... Yorganı kaldırıp içine girdiğinde...

"Yeliz?"

Yorgan kaldırıldığında babaannenin geldiğini sanan Yeliz, Mehmet'in sesini duyduğu an yerinden sıçramıştı.

"Sen... Ne işin var burada? Babaanne..."

Bir ayağı yatakta öylece kalmıştı Mehmet.

"Babaannem odasında... Sırtı ağrıyomuş."

Bu söz üstüne aceleyle kalkmaya çalışmıştı Yeliz.

"Şey tamam... Ben sadece bu gece... Yani babaanneyle son gece ya, onunla yatmak için... Aman neyse yaaa..."

Yataktan kalkmaya çalışan kızın kolunu bir panikle yakalamıştı Mehmet. Neden izin vermiyordu gitmesine? Düşünmemişti bile cevabını. Tek bildiği şu anda o sahnede gözlerinin içine dolu dolu bakarak şarkı söyleyen kıza sarılmak istediğiydi.

"Gitme..."

"Ne?"

Adamın dediğini doğru anlamadığını sanmıştı Yeliz. *Gitme mi demişti o?*

"Gitme işte. Yani..."

Boşta kalan elini saçlarından geçirerek derin bir nefes çekmişti içine. Ne diyecekti ki kıza?

"Yani ben içerde yatarım..."

Cümlesi biten adamın yavaş adımlarla diğer odaya gittiğini izlemişti Yeliz. Allah'tan karanlıktı oda. Karanlıktı da gözlerinden süzülen yaşları görmemişti adam. Aynı karanlığa buz gibi yatağa tek başına giren Mehmet de dua etmişti. Yüzündeki ifadenin görülmemesini o karanlığa borçluydu. Ve genç kızın kokusunun sindiği yastığa bırakmıştı başını, içinde bir yerler acıyarak...

Güven ise yatağına girdiğinde aklı Yeliz'de ve Mehmet'deydi. Farkında değillerdi ama bu ikisi birbirine çok başka bakıyordu. En azından arkadaşının daha önce kimseye böyle baktığını görmemişti.

13

Sabah uyanan kadın şaşkınlıkla beline dolanan kola bakmıştı. Bu deli kız ne ara gelmişti buraya. Başını yana çevirdiğinde de torununu görmüştü. Sandalyede oturmuş onlara bakıyordu. Rabia Sultan anlayamadan baktı adama. Bir yandan da kaşlarını çatmıştı, acaba bu deli çocuk bir şeyler mi yapmıştı bu kıza?

Sabah uyanıp Yeliz'in yatağını boş gördüğünde panikle kızı aramıştı Mehmet. Babaannesinin odasının kapısının aralık olduğunu görünce uzatmıştı başını içeri ve kızı görmüştü. Yavru kedi gibi babaannesine sığınmıştı Yeliz. Buraya ilk geldikleri gece de ikisi öyle yatmıştı. Bu kızla ne yapacaktı bilmiyordu. İçinde bir şeyler kırılıyor, kız sızılmaz duvarlarından içine nüfuz ediyordu.

"Gittiğimiz için üzgün..."

Adamın fısıltıyla söylediği bu söz kadının içini sızlatmıştı.

"Bu deli kız bu yuzden mi geldi girdi koynuma?"

Mehmet buruk bir şekilde gülümseyip omzunu silkmişti. Sonra kalkıp içeri geçti.

Kahvaltı buruk bir havada geçmişti. Yeliz'in gözleri dolu dolu bakıyordu. Babaanne bile bu sabah uslu bir kız gibiydi. Hazırlanıp çıkarlarken babaanne elinde ufak bir bohçayla geldi kızın yanına.

"Bunlari sağa verdum. Çeyizine koyarsun... Benden hatıra... Unutmazsun burdaki deli babanneyi..."

Hıçkırarak sarılmıştı kadına Yeliz.

"Seni nasıl unuturum ben babannem? Esas sen unutma bu deli kızı olur mu?"

Rabia Sultan sesini biraz daha kısarak Yeliz'in kulağına fısıldadı.

"Eğer bu deli uşak bir gün seni üzerse, ağlayacak sığınacak yer ararsan, akluna ben geleyim. Hemen koş bağa gel..."

Rabia Sultan'ın yüzünü iki elinin arasına alan Yeliz, eğilip sesli sesli öptü kadının yanaklarından. Ayrıldıklarında Mehmet de geldi sarıldı babaannesine. Kadın adamın uzun boyuna aldırmadan başından tutup çekti kendi boyuna. Kulağına doğru uzattı yüzünü.

"Habu kızdan başkasini eğer gelin diye bu kapiya getur, o orospiyi kuyuya atarum, seni da ahira bağlarum."

Bu cümle Mehmet'in çok derinlerine dokunsa da olmayacak duaya amin diyemezdi. Yeliz'in ayrıldığı için üzüldüğü bu yaylaydı, babaannesiydi. Yoksa zaten onlar ayrılmayacaktı ki... Sonuçta birlikte iş yapacaklardı. İçini burkmuştu Mehmet'in bu tespit.

"Babaanne saçmalama, sadece ortak iş yapıcaz ve kız gidicek evine barkına..."

"Ben bilmem. Diyeceğumi dedum. De hayde, yolunuz açık olsun..."

Tutmuştu laz damarı Rabia Sultan'ın ve Mehmet dediğini yapacağını biliyordu. En azından onu ahıra kesin bağlardı.

Arabanın arkasına geçen Yeliz'in hiç sesi çıkmıyordu. Yaylanın çıkışına doğru geldiklerinde arabanın karşısına biri çıkmıştı. Mehmet arabayı durdurduğunda Habibe'nin kardeşini gördü. Camı açıp kolunu dışarı çıkardı.

"Ne oldu koçum hayırdır, sorun mu var?"

"Yok Memet Abi, ben şey içun durdurdum sizi..."

"Ne için oğlum? Konuşsana."

Bakışlarını arabanın içine doğrultan çocuk Yeliz'e bakıyordu. Yeliz hemen anlayıp inmişti arabadan. Koşarak yanına geldi çocuk ve sımsıkı sarıldı ikisi. Mehmet kudursun mu gülsün mü bilememişti. On beş yaşındaki çocuğu kıskanacak değildi ama kendinin o yaştaki hâlini de hatırlayınca bir kadına sarılırken neler hissettiği aklına geldi ve sinirle çıktı arabadan.

"Hadi, geç kalıcaz..."

Yeliz hiç ona aldırmadan çocuğun yanaklarını tutmuş gözlerine bakıyordu. Ne yapıyordu bu kız Allah aşkına, çocuğun ona nasıl baktığını görmüyor muydu? Neden umut veriyordu şimdi? Dediklerine kulak kabarttı.

"Canım, sakın söylediklerimi unutma... Çok başarılı olduğun bir konu var ve baban izin verdiği an gel İstanbul'a. Olmadı üniversite için gelirsin. Kesinlikle hayallerinin peşinden koş olur mu? Sakın vazgeçme... Telefonumu ablandan al. Ne zaman istersen de ara beni..."

"Bazı hayallerimun peşinden koşup vazgeçmezsam, Memet Abi beni vurur."

Yeliz çok keyifli bir kahkaha atıp çocuğa sarılırken Mehmet de ters ters bakıp hırlamıştı.

"Ondan hiç şüphen olmasın küçük Kazanova..."

Son kez sarılıp vedalaştılar ve Yeliz arabaya binip yine arka koltukta mahzunlaştı. Buralara gelmeyeceğini, o sevimli kadını bir daha görmeyeceğini düşünmek içini neden bu kadar burkuyordu ki? Topu topu zaten kaç gün kalmıştı burada? Ama sonrasında fark etti ki burası onun *Memet*'le olan bağıydı. Buradan ayrıldıkları an o Mehmet Bey olacaktı. Kendini toparlamalıydı. Bu iş böyle gitmezdi.

Araziye bakmışlar, gereken verileri bir kere daha teyit etmişler ve otele dönmüşlerdi. Güven, Mehmet'i havaalanına bırakacağını söylerken Yeliz hemen lafa girdi.

"Aslında bende dönüyorum bugün. O yüzden istersen

birlikte gidelim. Bende araba var nasılsa..."

Neden böyle bir teklifte bulunmuştu bilmiyordu ama tek bildiği bu adamdan ayrılmak fazla ağır geliyordu ona. Belki de bu yüzden Mehmet'in umursamaz şekilde omzunu silkip cevap vermesi ağır gelmişti.

"Olur... Mantıklı... Güven sende bu arada ben yokken merkezdeki otelin güvenlik sorununu hallediver. Yine su koy vermiş adamlar... Başka şirketle anlaşmamız lazım."

Bunu duyan Yeliz dayanamayıp söze girmişti. Ve yine bunu neden yaptığını bilmiyordu...

"Aslında bir önerim olabilir size..."

İki adam da ona dönünce konuşmaya başlamıştı.

"Mesela bizim şirket, kendi güvenlik elemanlarını kendisi yetiştirir veya özel bir departmanda toplar. Siz de öyle yapsanız ya... Birçok yerde şuben var, hepsine ayrı güvenlik şirketi mi ayarlıyorsun?"

Kaşları şaşkınlıkla kalkan Güven, "Vay be, hem güzel hem zeki... Yeliz benimle evlensene,"diyen Güven, Mehmet'in ensesine indirdiği şaplakla yüzünü buruşturup ensesini ovmuştu. "Senin şaka anlayışını si... töbe töbeeee..." Güven homurdanırken, Yeliz de kahkahayla gülmeye başladı.

"Senin için daha iyi planlarım var Güven. Hem unuttun mu?" Mehmet'e buruk ama içini yakan bir göz kırpma yollayıp devam etmişti. "Ben nişanlıyım ve nişanlım da kıskanç bir odundur."

Mehmet de burnunda soluyarak cevap vermişti.

"Evet, hem de ağzını burnunu dağıtacak kadar kıskançtır."

Güven kaçar gibi ikisinin yanından uzaklaşırken, "İkiniz de manyaksınız ve hiçbir şeyin farkında değilsiniz. Aptal aşıklar..."diye homurdanmasına devam ediyordu.

Son kelimeyi ikisi de duymamıştı. Yeliz burnunu kırıştırdı.

"Hah, kendi sanki çok akıllı... Pırlanta gibi Habibe'yi ka-

çırınca görür gününü... Eğer bende Yeliz'sem, Güven daha çok çeker."

Kızın biraz da olsa keyiflendiğini gören Mehmet, dehşetle ellerini havaya kaldırıp ortamı biraz daha yumuşatmayı düşünmüştü.

"Aklından geçen hinlikleri benden uzak tut..."

"Ay senle ne işim olur be?"

Kırıta kırıta içeri giren kızın arkasından bakan Mehmet ise sinirden köpürüyordu. Bu kızın duygusallığı da bu kadardı işte. Yine başlamıştı onu delirtmeye.

"O kalçaları sallayamayacak hâle getirmek vardı ya, kahretsin işte... Bir de kırıtıyo' ya, deli edecek bu kız beni, deli..."

Odasına giren Yeliz önce abisini arayıp arazi hakkında konuşmuş ve akşama evde olacağını söylemişti. Mehmet'in de iş için İstanbul'a geleceğini öğrenen abileri de sevinmişti bu duruma. Yeliz'e kutlamalarını sunup, çok iyi iş başardığını söyleyip sonlandırmışlardı konuşmayı.

Sonra da Begüm'ü arayan Yeliz, önce iki-üç dakika karşılıklı özleme tepkilerini yerine getirdikten sonra, Yeliz her şeyi en ince detayına kadar anlatmıştı can dostuna.

"Kızım sen bu adama kapılmışsın..."

Bir an nefes alamayan Yeliz bunu duyduğuna hiç şaşırmadı.

"Biliyorum sadece itiraf etmiyorum."

"Ama anlattığına göre o da boş değil..."

"Evet, onun da farkındayım. *Gel beni ısır,* der gibi kıskançlıkları var, bir görsen..."

"Iyy kıskanç erkek mi?"

Begüm'ün bu tepkisine kıkırdayan Yeliz sırtını iyice yaslamıştı koltuğa. Vücudunu esneterek cevap verdi.

"Begüm biliyorsun, sen ne kadar entel dantel adamlardan hoşlanıyorsan ben de o derece odun severmişim. Bu zamana kadar yanlış biliyormuşum. Ne yapabilirim?"

"Aman iyi, ne yapalım. Sen istiyosan katlan'caz. Ama adamı yola getirmek lazım. Ayağına kapanmalı... Kısacası kuzum, sen alkol kahramanı bir fare olacaksın ve yumruğunu masaya vuracaksın"

Sonra iki kız aynı anda bağırmıştı.

"O kedi bu masaya gelecek!"

Ardından atılan kahkahalarla içi azıcık rahatlayan Yeliz sımsıcacık bir sesle arkadaşına seslendi.

"Begüm?"

"Annemmm?"

"İyi ki varsın..."

"Sen de miniğim benim, sende iyi ki varsın. Sakın kendini üzme... Her şey çok güzel olacak. Henüz hiçbir şey kaybetmiş değilsin. Hadi şimdi kapatalım, akşama konuşuruz."

"Tamam, hayde..."

Kapısının vurulmasıyla yerinden sıçrayan Yeliz koşarak gitmişti kapıya. Açtığında karşısında duş almış, saçları nemli ve mis gibi kokan adamı gördü.

"Biletleri ayarladım. Yarım saate çıksak, üç saate havaalanındayız. Uçak altıda kalkıyor. O üç saatte de orada oyalanırız."

"Peki, duş alıp giyinirim. Zaten valizlerim hazır."

"Ben lobideyim."

"Tamam..."

Mehmet bir an duraklayıp kıza baktı. Sonra, "Yeliz?" dedi.

"Efendim?"

"Bekletirsen gelir seni omzuma atar götürürüm ona göre."

Yeliz kalbinin deli gibi atışını durdurmak için derin nefes alırken ayağını yere vurmuştu.

"Sinir, odun... Bunu mu diyecektin?"

"Ne bekliyordun?"

Mehmet alayla sırıtmıştı, içinde kopanlara inat...

"Söz konusu sensen hiçbir şey..."
"Harika..."
"Güzel..."
"Kapa kapıyı..."
"Çıkarsan kapı'ycam..."
"Bırakırsan çıkıcam..."

Adamın bu sözü söyleme şekli o kadar farklıydı ki... İster istemez Yeliz'de kısık sesle cevap vermişti.

"Tutan mı var?"
"Var..."
"Kim?"
"Gözlerin..."

Ve bu son duyduğuyla Yeliz iptal olmuştu. Adam ne ara gitmişti, kendi ne ara kapıyı kapatmıştı? Kapanan kapıya ne kadar baktığını bilemedi Yeliz. Ne demişti şimdi bu adam? Ne anlamalıydı şimdi bu konuşmadan? Ömrümü yiyorsun be adam, diye homurdanarak banyoya gitmişti. Alelacele hazırlanıp saçlarını kuruturken otel çalışanlarından biri gelip valizlerini arabaya taşıdı. En son odadan çıkarken buruk bir gülümsemeyle etrafına bakmıştı Yeliz.

Lobide resepsiyonist kızla gülerek konuşan adamı görünce çığlık atmak istemişti. Az önce kendini kapıda allak bullak eden adam gitmiş, yerine yine eski uyuz herif gelmişti. Kendisine sürekli laf sokarken başkalarıyla güle eğlene konuşuyordu. Hem anlamıyor muydu kızın bakışlarını? Resmen yiyecek gibi bakıyordu kaşar.

"O da sizi özledi Mehmet Bey... En son yolladığınız oyuncaklar hâlâ başucunda duruyor."

"Aslan parçası o aslan parçası... Neyse, bir şeye ihtiyacınız olursa Turgut'a haber etmen yeter."

"Sağ olun gerçekten, sizin gibi bir patron bulmuşum, çok şanslıyız."

Mehmet gülümseyerek başını sallayabilmişti sadece. Sonuçta yanında çalışanı bile olsa bu kız bir anneydi ve gerçek-

ten zor bir hastalıkla pençeleşen bir oğlu vardı. Bir yandan da Yeliz'in nerde kaldığını düşünüyordu.

Sinir iyice germişti Yeliz'i. Zaten yayladan ayrılırken içi yeterince burulmuştu.Bir de bu adamın kızla flörtleşmesini mi seyredecekti? Hışımla adamın yanına gelirken, kıza da ters ters bakmayı ihmal etmemişti.

"Arabadayım. Sohbetin biterse gel..."

Cevabı bile beklemeden saçlarını savurarak yürümeye başladı. Arabasının kapının önüne getirildiğini görünce, tam sağ koltuğa geçecekti ki dudaklarında hain bir sırıtış belirdi. Demek beyimiz kadının kullandığı arabaya binmiyordu ha? Eh yapacak bir şey yok. Direksiyon başına geçip arabayı çalıştırdı ve hâlâ gelmeyen adama olan kızgınlığını kornadan çıkardı.

Yüzünde sinirli ifadeyle gelen adamı görünce hiç istifini bozmadan karşıya doğru bakmıştı Yeliz. Kapısı açılınca adama döndü. Mehmet resmen tıslad.

"Ne yaptığını sanıyorsun sorabilir miyim?"

"Ne yapıyormuşum ki?"

Gözlerini masumca kırptı Yeliz.

"Ne mi? Bir, içerdeki o tavrın neydi? Kız arkandan *güle güle gidin* diye seslendi duymadın bile. Ve iki, in şurdan yana geç, ben kullanıcam..."

Yeliz ateş saçan gözlerle adama baktı.

"İki, asla geçmem, benim kullandığım araçta gitmek zorundasın Bay Geri Kafa. Ve bir, senin fingirdediğin kızlara iyi davranmam gerektiğini de bilmiyordum doğrusu..."

Sinirle çatılan kaşları son duyduğu sözle gevşeyen Mehmet şaşkın ama gülen bir yüzle kıza baktı. Kıskanmış mıydı? Hem de evli bir kadını? Ama bu ufak bir detaydı, öyle değil mi? Arsızca sırıttı.

"Sen kıskandın mı?"

Duyduğu sözle yüzüne yapmacık bir dehşet ifadesi yerleştiren Yeliz sesini de alaylı bir tona sokmak için çabalamış-

ti. *Evet, kıskandım ve seni her an boğabilirim* mi diyecekti yani?

"Aaa delinin zoruna bak. Ne kıskanıcam be? Sadece kızdım. Hem beni acele ettiriyosun hem de o sarı çiyandan ayrılamıyosun. Zaten senin bu çakma sarışın merakın da anlaşılır gibi değil."

"Çakma sarışın mı? Başka kim vardı ki?"

"Reklamcın olacak gevrek simit, yayladaki o cadı da sarı boyamıştı o pırasa saçlarını?... Ay tamam uzatma, kapa kapıyı gir içeri..."

Artık kendisini tanıyamıyordu Mehmet. Kızı da tanıyamıyordu, bu kıskançlık mıydı? Bu kız onu kıskanıyor muydu, anlamıyordu. Kendisini tanıyamıyordu, bu zamana kadar bırakın başka kadınları, annesinin bile kendisiyle bu şekilde konuşmasına izin vermezdi ve şimdi kızın bu hallerine sadece gülüyor, içinden kıza sarılmak geliyordu.

"Emredersin sultanım. Sen iste yeter, ben tüm sarışınları çuvala koyar Karadeniz'e dökerim."

Yeliz gözlerini yoldan çekip adama baktığında yüzündeki haylaz ve gülen ifadeyi görünce dayanamadı o da gülmeye başlamıştı. Artık her şey akışına, her şey gittiği yere kadardı. Duygularını analiz etmekten, denetlemekten öyle yorulmuştu ki...

"Orjinallere dokunma... Benim derdim çakmalarla..."

"Ama bunu anlayabilmem için baya derin bir araştırma yapmam gerekebilir."

"He, yani giricen diplerine anca o zaman anlıycan ha?"

Yeliz'in bu sözü üstüne arsızca sırıtan Mehmet yapıştırmıştı cevabını.

"Dip derken? Sizin orada o girilen yere dip mi deniyor?"

Yeliz utançtan açılan gözlerini adama dikip ne cevap versem şimdi diye düşünürken Mehmet kahkahayı basmıştı.

"Yola bak yola, şaşkın. Kaza yapıcaz."

"Sen var ya, sen adamı sinirden kudurtursun."

"Kudurttuğum doğru ama sebebi sinir değil."

Yeliz inler gibi mırıldanmıştı.

"Yapma şunu yaa..."

"Neyi?"

"Şunu işte, böyle lafı şeye çekip durma."

"Neye?"

"Off ömür törpüsü..."

Sinirle arabayı sağa çekip çıkmış, aynı sinirle de gelip adamın kapısını açmıştı.

Karşısında ona alev alev bakan kızın gözlerinde eridiğini hissediyordu Mehmet. Bu kız bu sözlerle utanacak kadar masum muydu cidden? Üstelik bu devirde... O anda onu şiddetle arzulamıştı. O masumluğunun içinde kaybolmak istiyordu. Söylediklerini duymuyordu bile...

"İn şurdan. Geç sen kullancaksın. Başka türlü susmıycaksın belli..."

İnmeyen adamı çekiştirmek için koluna asılınca ne olduğunu anlamadan kendini adamın kucağında bulmuştu Yeliz. Bacakları dışarıya sarkmış hâlde oturuyor, sırtında adamın kolunu hissediyordu.

Bağırmamış, çığlık atmamıştı. Şaşkındı sadece ve adamın gözlerine bakmca... Orada gördüğü şeyle içinden bir şeylerin kopup yerine bu gözlerin yerleştiğini fark etti. Artık aldığı nefeste adamın boynundan gelen koku, baktığı her yerde ise o koyu gözler vardı. Elini uzatıp yanağına dokundu Mehmet'in. Neden yapmıştı bilmiyordu ama bu dokunuş, ikisinin bağlı olduğu zinciri kırmış gibi oldu.

İkisi de aynı hızla birbirlerinin dudaklarına yapıştılar. Bu sefer geçen seferki gibi değildi. Mehmet zorluyordu. Talepkârdı. Dili ile kızın dudaklarının sınırından girmeye çalışıyordu. Yeliz'in beynindeki tüm mantık kırıntıları da adamın dudaklarına verdiği nefesle yok olmuş gitmişti. Ağzını hafif araladığı an sımsıcak ateş gibi dil keşfe başlamıştı kendi ağzında. O da dilini adamın hizmetine sunmak için ağzının içindeki istilacıyı önce okşadı kendi diliyle, sonra

emdi, önce dudaklarıyla sonra dişiyle tadına baktı.

Kızın yaptığı bu hareket adamı son noktaya getirmiş gibi inletmişti. Elini kızın karnından çekip, tişörtünün içine soktu. Karnından göğsüne doğru okşadı. Göğüslerinin üstüne gelince kızı kolunda daha da geriye yatırarak elinin alanını rahatlattı. Önce sutyen üstünden okşarken, sonrasında işaret parmağını sütyenin altından sokarak, kızın göğsünün alt kısmını okşadı.

Yeliz adamın ağzının içine doğru inlemişti.

Dudaklarını kızdan ayıran Mehmet tehlikeli bir ses tonuyla fısıldadı.

"Seni aklımı kaybedecek kadar çok istiyorum. Kahretsin... Yeliz seni istiyorum."

Kızın cevap vermesine fırsat kalmadan kızın boynuna gömmüştü dudaklarını. Diliyle ıslattığı yerleri nefesiyle şoka uğratıyordu. Köprücük kemiğini ağzının içine alıp emdi, sağ eli kızın göğüslerindeydi. Sonra aşağıya doğru indirdi elini.

Yeliz ne olduğunu anlayamadan pantolonunun düğmelerinin açıldığını fark etti.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Olmaz, burada... ahh..."

Pantolonun içine kayan parmakları külotunun üstünden okşamaya başlayınca konuşamamıştı.

"Sen asla burada birlikte olunacak bir kadın değilsin. Ama bunu yapmazsam ölürüm. Anla n'olur... Seni benim yapmam lazım. Bir şekilde... Benim olmalısın..."

Adamı duymuyordu bile. Parmaklarının hâkimiyetine girmişti.

Sıkılı dişlerinin arasından konuşan adam, kucağında kıvranan kadın için o an ölebilirdi.

Yeliz hayatında bir kere sevişmişti ama orgazmı hep tek başına yaşamıştı. İlk defa bir erkeğin kollarında boşalmak üzereydi. Kızın avuçlarında kasılarak patlaması adamı ıstırap içinde cennete yollamıştı resmen. Kendisi şu anda ne kadar zor durumda olsa da kucağına sığınmış ve hâlâ kasılan

kızın varlığıyla keyifleniyordu. Aklı bir yandan, *ne yaptın*, derken, kalbi bunu duymuyordu. Bedeni daha fazlasını istiyordu. Kızın dudaklarını büyük bir sahiplenmeyle kavradı. Daha ileri giderse geri dönüşü olmazdı, daha ilerisi yangındı. Arafta sıkışan canavar gibi hırlamıştı Mehmet kızın dudaklarına. İlk defa bir kadının kollarında çaresizdi. Bu kız öylesine masumdu ki, öylesine dokunulmaz... Kollarında titremesi ve kaçıp gitmemesi bile bunu gösteriyordu.

Bilmiyordu bir erkeğin durma noktasını... Bilmiyordu bir erkek durma noktasını geçtiğinde neler yapardı. Zorla ayırmıştı dudaklarını kızdan. Alnını alnına yasladığında derin derin soluklar almaya başladı. Yüzünü boynuna gömen kızın nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Kız hâlâ kımıldamadan durdukça panik yapmaya başlamıştı. Nasıl tepki verecekti, ne düşünüyordu?

Utancından başını kaldıramayan Yeliz, bir yandan da kalp atışlarının düzelmesini bekliyordu. Ne olmuştu şimdi, nerden çıkmıştı ki bu? Adam onu nasıl biri olarak görecekti? Kullanmaya müsait bir kız gibi mi? O an gelişen bir şeydi ve şimdi pişman mıydı adam? Neden konuşmuyordu?

Mehmet'in boğuk sesini duydu.

"Yeliz?"

"Hm..."

"İyi misin?"

"Hayır..."

Kızın yüzünü görmeye çalışan adam panikledi.

"Neyin var?"

"Utanıyorum, ne olcak? Allahım yaaa..."

Adamın vücudunun sarsılmasından güldüğünü anlamıştı Yeliz. Başını sinirle kaldırıp göğsüne vurdu.

"Ne gülüyosun be odun?"

"Gülmüyorum, hayır."

"Belli..."

Yeliz sinirle kalkmaya çalışırken adamın elinin hâlâ pantolonunun içinde olduğunu fark etti. Sesle inledi.

"Çek elini ya..."

"Tamam, dur..."

Arabadan inmeden düğmesini kapamaya çalışırken Mehmet'in inlediğini duymuştu. Kendini yukarı hafif kaldırdığı an tam altındaki sertliği hissetti Yeliz. Gözleri kocaman açılarak genç adama bakmıştı. Mehmet gözlerini devirerek başını geri yasladı.

"Neden şaşırdım acaba? Ben bir erkeğim ve az önce olanlar... Of Yeliz..."

Kızın yüzüne baktı.

"Seni arka koltuğa atmamak için kendimle nasıl bir mücadele içinde olduğumu bilsen, hiç kımıldamazdın kucağımda..." Duyduğu sözün verdiği etkiyle telaşla dışarıya fırlayan Yeliz, başını arabanın üstüne çarptı. Başını tutup inlerken sırtını da kapıya geçirmişti. Mehmet oflayarak çıktı arabadan.

"Yalvarırım tek parça kal, bin şu arabaya..."

"Binmiyorum işte..."

"İyi... Burada mı kalacaksın? İnat etmesene kızım!"

"Yaaa... Ya sen ne sinir adamsın ya. Az önce yaşadığımı başka bir adamla yaşasam şu anda ortalıkta aşk sözcükleri uçuşurdu. Senin şu hâline bak! Defol önümden."

Mehmet bu sözle cin çarpmışa dönmüştü.

"Az önce yaşadıklarımızı başka adamla yaşarsan o adamı parça parça doğrarım, duydun mu beni?"

"Hah. Bu mu yani? Duymadım canım, hiç duymaya da niyetim yok. Demin olanlar hataydı ve olmayacak bir daha. Ta ki..."

"Ta ki?"

"Sen yontulup normal bir adam olana kadar..."

Hızla arabaya binip kapısını da çekmişti Yeliz. Burnundan soluyordu resmen. Bu adam onun eceli olacaktı. Zaten utanı-

yordu. İlk defa aşkın içinde böylesine çırpınmıştı. Sarılıp güzel sözler söylemek dururken hâlâ bir öküz gibi davranmaya devam ediyordu. Hiç mi önemsememişti ki yaşananları?

"Ben buyum. Değişmem... İşine geliyorsa..."

Kendinden ödün vermeye asla niyeti yoktu Mehmet'in. Hiçbir kadın onu değiştiremezdi. Üstelik yaptığı hata neydi, onu bile anlamamıştı ki...

"İşime gelmiyor. Sür hadi..."

Öfkesini altındaki arabadan çıkaran Mehmet gaza yüklendikçe yüklenmişti. Konuşmamak için kız radyoyu açmıştı. O sırada Karadeniz kanalından bir türkü çalmaya başlamıştı. Mehmet'de bu türküye eşlik etti. En iyisi konuşmamaktı.

Yakti beni gözlerun, unutulmaz sözlerun
Sakladum yüreğumde, bende kaldi izlerun
Gel sar beni sar beni seveyisan al beni
Yaktun yüreklerumi, söndüremez kar beni

Dertlerumi taşirum, dünyanun hamaliyum
Her gelen kirdi beni, sanki incir daliyum
Gel sar beni sar beni, seveyisan al beni
Yaktun yüreklerumi, söndüremez kar beni

Adamın sesi resmen içine işlemişti. Havaalanına kadar olan yolu sadece müzik dinleyerek ve arada bir çıkan türkülere eşlik eden Mehmet'i dinleyerek geçirmişti.

İstanbul'a indiklerinde valizlerini beklerken Yeliz sessizliğini koruyordu. Trabzon'da yemek yerlerken bile aralarında sadece birkaç kelime geçmişti. Zaten aklına o anlar geldikçe nutku tutuluyordu Yeliz'in ve kahretsinki sürekli de aklına geliyordu. Adama her baktığında, kokusunu her hissettiğinde...

Kızın pişman olduğunu düşünmek aklını oynatmasına sebep oluyordu. Nasıl pişman olabilirdi? Aralarında inkâr kaldırmaz bir çekim vardı zaten. İyice öfkelendiriyordu bu

durum Mehmet'i. Bu kız bu yaşadıklarından sonra, onsuz bir hayat mı düşünüyordu? Nah bulurdu. Aklını başına getirmek için her yolu deneyecekti Mehmet. Ama önce biraz burnu sürtmeliydi. Bu sefer de burnunu sürtme planları kuruyordu ama şimdiki amacı başkaydı. Bir de başka adamla yaşasaydım dememiş miydi? O an o incecik boynunu seve seve kırabilirdi kızın. Bir de kendine odun diyordu, sanki harımefendi kraliçeydi de... Edepsiz, şirret, cadı... Sevimli, güzel ateşli... Off kucağındaki o hâli hiç gitmiyordu gözünün önünden.

14

"Ben geldiiimmm..."

"Kızıımmm!"

"Anneemmm!"

"Ay ben çok özledim seni... Bu abinler bir de bana senin o iş bitene kadar orada kalacağını söylediler doğru mu?"

Annesinin sarmaladığı kollarının içinde keyifle mırıldanan Yeliz, "Evet annecim, artık benim de bir şeyler yapma zamanım gelmişti. Neyse sen şimdi bunları bırak da karnım çok aç benim," dedi.

"Kıyamam kuzuma... Aç mı çıktın yola?"

"Aslında yedim ama odun manzaralı yemek pek iştah açmıyor anne..."

Anlamayan gözlerle bakan annesinin burnunu öperek mutfağa doğru ilerledi. Aklı hâlâ o adamın varlığındayken böyle tasasız gülmek öyle zordu ki... Neşe içinde mutfakta cıvıldayan annesini dinleyemiyordu bile. Annesinin hazırladıklarını yerken, bazı şeyleri atlayarak ona günlerini, neler yaşadıklarını anlatmıştı.

"Ay annem ya, Rabia Sultan'ı bir görsen... Nasıl tatlı ve edepsiz..."

Sevgiyle gülümseyen Canan Hanım, "Desene sana benzediği için sevdin sen kadını," diyerek sevgiyle bakmıştı

kızına. Deli kızına... Canının parçasına... Hayatlarının neşe kaynağıydı Yeliz. Oğullarının, kocasının, kendinin gözbebeğiydi.

"Ay anneee, aşk olsun. Neyse ben duş alıp uzan'cam annem çok yorgunum. Sabah erkenden de şirkete geçmem lazım. Bu arada babam nerde?"

"Baban kulüp arkadaşlarıyla yemekte... Gelir birazdan."

"Tamam annem..."

Aldığı kocaman öpücükle odasına çıkan Yeliz hızla soyunup duşun altına girmişti. Su vücudundan akarken yine o an geldi aklına. Odun, domuz, sinir adam... Burnundan kıl aldırmaz halleriyle deli ediyordu onu. Yaşanan o duygusal ve özel anlardan sonra hâlâ nasıl öyle davranabilirdi ki? Gerçi bir tarafı da kızıyordu kendine. Ne beklemişti ki? Bir öpüşten sonra, *seni seviyorum*, demesini mi? Sevmek nerden çıkmıştı ki şimdi?

Saçlarını kuruturken kapısı çaldı.

"Gel..."

İçeriye giren yakışıklı adamı görünce elindekileri bırakıp kucağına zıplamıştı.

"Kızım dur, ben artık çok genç değilim, hem sen kilo mu aldın?"

"Of baba yaaa. Almadım, hiç se..."

"Tamam tamam şaka yaptım, gel bakayım kuzum, özledim seni..."

Babasının sımsıcak güvenli koynuna sığınan Yeliz nedenini bilmediği bir duygusallık yaşamıştı. Sanki tüm sıkıntı bu sıcak kaleye sığınırsa yok olacak gibiydi.

"Ben de seni çok özledim ilk aşkım..."

Babası şaşkın şekilde kızına baktı.

"Sen bana en son ilk aşkım dedikten sonra, bir hergeleye âşık olduğunu söylemiştin. Kızım iyisin di'mi?"

Yeliz bu adamın kendini bu kadar iyi tanımasından kork-

muştu. Hemen yön değiştirip çabuk hırsız olma havasına girdi.

"Baba ya, sen kadın olmalıymışsın. Amma müşkülpesentsin, yok öyle bir şey..."

"Tamam minik cadım, sinirlenme hemen. Ee anlat bakalım, neler yaptın? Gerçi abinlerden aldım haberleri ama.., Bu Mehmet Bey söylendiği gibi işinde iyi mi sence? Güvenilir adam mı?"

Adamın adı geçince bir an dağılan kız sonra toparlanıp babasına da anlatabileceğini anlatmıştı. Sonra iyi geceler dileyerek çıktı babası odadan. Yaşadığı duygu yoğunluğunu ne annesine anlatabiliyordu ne babasına... Biraz daha içinde tutarsa çatlayacaktı. Hemen telefona saldıran Yeliz, Begüm'e her şeyi anlattı. Kâh ağladı kâh sinirlendi. Sessizce dinleyen Begüm sonunda konuşmuştu.

"Bildiğimiz bir şeyi teyit ettin şimdi. Sen âşık olmuşsun bebeğim."

"Yaa..."

"Sus bi, hemen çemkirme. Ama şu ortada ki adamda âşık..."

"Nerden anladın?"

"Kızım hangi erkek o kıvama gelmiş bir kızı becermeden bırakır, hem de o kadar zor durumdayken. Tipik Anadolu erkeği işte... Kıymet vermese böyle sonuçlanmazdı bu iş..."

"Gerçekten mi? Bende sonra istemedi sandım. İyi de neden o zaman sonrasında öyle hayvan gibi davrandı bana?"

"Adı üstünde: Hayvan. Sana âşık dedim, hayvan değil demedim ki... Sen şimdi hiçbir şey yapma bekle... Bakalım neler olacak? Sonra gerekirse bir strateji belirleriz."

"Emredersin komutaniyem."

"Oy senin canını yiyem. Hadi kapatalım. Sabah çok erken bir toplantım var. Yarın akşam görüşürüz. Bana gel..."

"Tamam bebeğim. Rüyanda beni gör.."

"Ohh yee, her şey serbest mi kuzu?"

"Sana serbest..."

Kıkırdayarak telefonları kapattılar. Bir süre yatakta tavanı izleyen Yeliz, uykuya daldığında saat bir hayli ilerlemişti. Ve son derece rahatsız bir uyku çekti.

Şirkete girdiğinde herkesi sıcacık selamlamıştı Yeliz. Tüm çalışanlar seviyordu kızı. Kardeşlerin hepsinde olan bir özellikti, çalışanlarına aile gibi davranmak. Sıcak insanlardı. Gerçi Yağız biraz sertti ve ondan aynı zamanda korkarlardı ama Yiğit ve Yeliz daha çok arkadaş gibiydi.

Kendi odasına girip ceketini asarken dahili telefonu çaldı.

"Yeliz, Yağız'ın ofisindeyiz. Oraya gel hemen..."

Daha ağzım bile açmadan yüzüne telefonu kapatmıştı Yiğit. Bu bir kara büyü müydü acaba? Kibar olan erkekler bile söz konusu oyken resmen odunlaşıyorlardı.

Eline Mehmet'den aldığı anlaşma ve dosyaları da alarak çıktı odasından Yeliz. Bej rengi mini bir etek, üstüne de bedenini sımsıkı saran beyaz ince gömleğiyle ne kadar seksi olduğunun farkında değildi. Ayaklarında pudra pembesi sivri topuk stilettoları vardı.

Yağız'ın odasına bir hışım girdi.

"Tamam, özlediniz ve seviyorsunuz anladım ama insan bir nezaketen *lütfen* der..."

Sözünü bitiremeden karşısındaki koltukta oturan adamla, daha doğrusu koyu bakışlarıyla karşı karşıya gelmişti. Nefesini tuttuğunu fark etmemişti bile.

Mehmet önce tek kaşı havada alayla gülerken, *abilerine bile toz attırıyor*, diye düşünmüş, gözleri aşağıya kayıp, o gömleği ve hele de o etek boyunu görünce de kan beynine sıçramıştı. Yok, bu kız akıllanmazdı ve şu anda o açık kalmış ağzını kapatabilmeyi çok isterdi.

İkisi de Yiğit'in sözlerini duydular mı bilinmez.

"Evet, şimdi toplantıya geçebiliriz."

Bakışlarını bir süre adamdan alamamıştı Yeliz. Mehmet'in önce keyifli sonra da sinirli bakışlarına anlam yüklemeye çalışırken Yiğit'in sesini duydu.

"Yeliz, iyi misin?"

Abisine dönen kız başını salladı.

"Evet... İyiyim..."

Sonra Mehmet'e dönerek elini uzattı.

"Hoş geldiniz Mehmet Bey..."

Ayağa kalkıp kızın elini gereğinden fazla avuçlarında tutan Mehmet tek kaşını havaya kaldırmıştı.

"Hoş buldum *Yeliz Hanım...*"

Yağız bir yandan Yeliz'in uzattığı dosyaları karıştırırken diğer taraftan da eline telefonu alıp bir numara tuşlamıştı.

"Samet, seni bekliyoruz," dedikten sonra Mehmet'e dönüp, "Genel müdür yardımcımız da gelince toplantımıza başlarız Mehmet Bey," dedi.

"Tabii, sorun değil..." Mehmet'in sesi son derece otokontrollü çıkıyordu ve bu Yeliz'i iyice sinir etmişti. *Hiç mi etkilenmezdi bir adam yaaa?*

Bu adam burada ne arıyor, der gibi Yiğit'e bakan Yeliz, hiçbir tepki almayınca Yağız'a döndü.

"Eğer Mehmet Bey ile İstanbul'da görüşeceksek, beni neden yolladınız anlamıyorum."

Bu ani çıkışa şaşırmış gibi yapan Yağız, Yeliz'e ayıplar gibi bakmıştı.

"Biz Mehmet Bey'in İstanbul'a geleceğini bilmiyorduk. Hem oraları görmeden kör bir kâğıda nasıl imza atabilirdik?"

Mehmet ise Yeliz'in bu çırpınışlarına için için gülerken söze girdi.

"Yeliz Hanım, benim İstanbul seyahatim tamamen plansız bir davet ve burada oluşan bir aksiliği düzeltmem için

gerçekleşti. Hem sizi iyi ağırlayamadığımız sonucuna varacağım neredeyse. Memnun olmadığınız bir hizmetimiz mi oldu?"

Adamın bu imalı sözleriyle kızarmaya başlayan Yeliz, gözlerini Mehmet'ten kaçırdı.

"Elbette hayır... Hatta hiç ummadığım kadar eğlenceli geçti."

"Öyle mi? Buna sevindim. En eğlenceli kısmı hangisiydi?"

Sinirden iyice gerilse de yüzüne bir gülümseme yerleşmişti Yeliz'in.

"Tabii ki Rabia Sultan ile geçen zamanlar. Lütfen konuşur veya görüşürseniz sevgilerimi iletin..."

Sadece Yeliz'in anlayacağı şekilde imalı bakan Mehmet'in de yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

"Elbette..."

O sırada ofisin kapısı açıldı ve içeri giren yakışıklı adama baktı Mehmet. Samet bu olmalıydı.

"Kusura bakmayın geciktim. Süren inşaatın bir pürüzü için mail bekliyordum da..." Gözlerini Yeliz'e çevirdiğinde içinde oluşan ışıklar Mehmet'i tetik hâle getirmişti. *Bu adam ne bok yemeye böyle bakıyordu? Bir dakika ya, kızın bacaklarına mı bakıyordu? Höst ulan!*

"Yeliz.... Özlettin kendini... Hoş geldin..."

Adamı gördüğünde yüzü mü ışıldadı bu kızın? Mehmet sol bacağını sinirden titretmeye başlamıştı.

"Samet, özlediğin belli... Sağ ol... Çok aradın, sordun."

Ayağa kalkıp Samet'in yanına giden Yeliz samimi bir şekilde sarılmıştı adama, Mehmet'in içinde kükreyen hayvandan habersiz...

"Evet, şimdi başlayabiliriz sanırım," diyen Yağız, Mehmet'e dönmüştü.

"Kusura bakmayın Mehmet Bey, beklettik sizi de..."

"Sorun değil ama bir an önce başlasak iyi olur."

Adamın sesindeki ton Yeliz'in ona bakmasına sebep olmuştu. *Bir şeye mi kızmıştı bu yine?*

"İlk önce sözü Yeliz'e verelim. Ne düşündüğünü ve gördüklerini anlatsın. Sizce de uygun mudur?" diyerek Mehmet'e döndü Yağız.

"Tabii..."

Yeliz o anki duygularından arınıp işe konsantre olmaya çalıştı. Ama burnuna dolan adamın kokusuyla bu nasıl mümkün olacaktı ki? Çok özlemişti onu.

"Çok özledim."

"Efendim?"

Yağız'ın bu tepkisi üstüne Yeliz bunu sesli söylediğini anlamış ve Mehmet'e döndüğü an, gülmemek için dudaklarını ısırdığını görmüştü. Ne sinir bir adamdı. Hiç de özlemiş gibi de durmuyordu ayrıca. *Toparla kızım toparla...*

"Mmmm... Çok özledim derken... Yani mimari tasarım bu ana temadan yola çıkarak yapılabilir. Ve reklam... Çünkü ilk aklıma gelen buydu. Ben şimdiden, bu büyük şehrin bunaltıcı havasından kaçıp oraya sığınmayı ister oldum bile..."

Abilerinin yüzüne bakınca iyi kıvırdığını anlamıştı. Mehmet'in yüzüne dahi bakmıyordu ama kıkırdayan bir boğaz temizleme sesi onun hâlâ dalga geçtiğini belli ediyordu.

Samet heyecanla Yeliz'e baktı.

"Kızım, sen reklamcı olmalıymışsın..."

"Ben girişimciyim Samet. Ve bu her şeyi bütün olarak ele almak demek... Ne kadar iyi olursa olsun, satamayacağım bir şeye para yatırmak istemem."

"İyi de," dedi Yiğit, "Orayı satmak bizim değil Mehmet Bey'in sorunu..."

Abisine ne cevap vericem diye düşünüp sert sert bakan Yeliz, kıvırmaya devam etti.

"İyi de sevgili abicim, sen bir mimarsın ve bitmişini gözünde canlandırmadan hangi işe başlarsın? Ve elinde bir tema oluşmadan ne yapabilirsin? Dolayısıyla ilk önce temanı

oluşturman lazım. Bir konsept belirlemelisin, öyle değil mi? Bende size orada gördüklerimden çok, buradayken düşündüklerimi aktarıyorum. Ben o doğayı yeşilliği özlüyorum çünkü buralar taş binalarla dolu, hava alamıyorum."

Ah inanamıyordu, bir özledim lafı başına ne işler açmıştı. Ama konuştukça gerçekten çok doğru noktalara değindiğini de anladı.

Mehmet arsız bakışlarıyla Yeliz'e dönmüştü.

"Yani Yeliz Hanım, demek istediğiniz, özlemekten yola çıkarak bir şeyler yapacağımız mı?"

Adamın gözlerinin içine bakmıştı Yeliz ve baktığı anda bunun büyük bir hata olduğunu anlamıştı.

"Demek istediğim Mehmet Bey, son derece modern, cam ve betondan oluşan dinlenme tesisleri, oteller, tatil köyleri her yerde mevcut... Ama biz, modernliği, doğal güzelliklerin arasına yerleştirirsek, insanlar teknolojiden boğulmadan kendilerine sıfır bir dünya kurabilir. Örneğin, burada asansöre inip çıkmaktan bıkan insanlar, orada düz ayak girebilecekleri yerler bulabilmeli. Tek bir tane yaptığınız büyük otelin her odası kendi bahçesine açıldığın da insanlar beton bina psikolojisinden kurtulur. Kısacası, yaylada oluşturduğunuz saf hayatı yansıtmalı..."

Mehmet kızın anlattıkça ışıldayan gözlerine baktıkça, bu şımarık karakter altında mütevazi ve akıllı bir beyin yattığını görmüştü. Zaten fark etmişti ama şimdi kendi ortamında da bu yapısını kaybetmediğini görmek onu keyiflendirmişti. Bir de şu Samet pezevengi bakışlarını kızdan çekse çok daha iyi olacaktı.

"Peki, anladığım kadarıyla, kardeşim bu projeye ve sizin memleketinize hayran kalmış Mehmet Bey... Yiğit işin mimari kısmı ile ilgilenecek ve en geç bir ay içerisinde elinizde olacak bu proje. Bu süre zarfında, jeoloji mühendisimizi ve inşaat mühendisimizi ekibiyle birlikte hemen araziye gönderip çalışmalara başlatıyoruz. Şantiye kurmak içinde diğer

ekibimiz hazırlar. Kısacası en geç iki ay içerisinde inşaata başlarız. Teslim tarihi bir yıl... Bu da önümüzdeki sezonun başına yetişeceği anlamına geliyor."

Sonra sözü Samet almış ve anlaşmanın hukuki ve yaptırım boyutlarını tartışıp iki taraf için en uygun şekle sokmuştu. Mehmet, Yağız'a dönüp memnun bir şekilde gülümsedi.

"Hızınız ve organize olma sisteminiz çok başarılı, sevindim sürenin kısa olmasına. Peki ben ordaki herhangi bir sorunda kiminle muhatap olacağım? Sizinle sürekli telefon ve mail yoluyla mı irtibat kurulacak? Benim zaten yeterince işim ve yoğunluğum var. Sizin ekibi kim denetleyecek?"

Yağız, sorunsuz bir şekilde anlaşmış olmalarının rahatlığıyla koltuğunda geri yaslandı.

"Yeliz iş süresince orada kalacak. Bu projenin takip sorumlusu o. Siz ona bildireceksiniz ve o kendi insiyatifiyle olayları çözecek. Ama büyük bir şey olduğu takdirde bizler devreye gireriz. Şantiye ekibi ile eş zamanlı Yeliz de zaten orada olup işin takibini eline alacaktır."

Yeliz sinirle abisine bakmıştı.

"Çözemeyeceğim ne olacak ki? Size gerek kalacağını sanmıyorum."

Yağız içinden kıkırdadı. İşte benim kızım...

"Tamam o hâlde," diyerek ayağa kalkan Mehmet, "Şimdi çıkmalıyım," deyip elini uzatmıştı Yağız'a.

Hep birlikte diğerleri de ayağa kalkmıştı. Yağız adamın elini sıkarken, "O hâlde bu akşam, ufak bir çıtlatmayla bu projeyi basına vereceksiniz öyle değil mi? Bilelim de bizde, bize soru gelirse ona göre hazırlıklı olalım," dedi.

"Evet, niyetim o. Sizlerden biri de bu geceye katılırsa, duyuruyu birlikte yapabiliriz."

Yağız düşünür gibi yapıp Yiğit'e dönmüştü.

"Bu akşam Doğa'nın arkadaşları gelecek ve ben evde olmazsam kesin nöbetçi mahkeme diye tutturur. Yiğit sen git istersen..."

Abisinin gözlerindeki pırıltıyı yakalayan Yiğit de panikle başını sallamıştı.

"Ben gidemem. Duru Hanım bu akşam bana yemek yapmış. Eğer yemezsem öldürür beni, hoş yersem de büyük ihtimal öleceğim ya neyse..."

Bu söz üstüne Yeliz kıkırdamaya başladı.

"Halasına çektiyse eğer, sizi yarın öğle namazına yetiştirirler."

Mehmet kızın gülen yüzünü keyifle izlemişti. Nasıl da özlemişti...

"Neyse, evli olunca sorunlar da böyle büyük oluyor sanırım." Mehmet'in bu sözüne herkes gülmüştü.

"Ben tek yaparım duyuruyu. Zaten resmi olmayacak. Ağzımdan kaçırmış gibi olacak..."

Yiğit heyecanla itiraz etmişti Mehmet'e.

"Olmaz tek başma... Tek bekârımız Yeliz..."

Yiğit sırıtırken, Yeliz de ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu abisinin.

"Yani diyorum ki, bu geceye Yeliz gitsin..."

Yağız hemen lafa atladı.

"Tamam harika, sorun çözüldü." Zaten istediği de bu değil miydi?

Yeliz burnundan solur gibi homurdanırken ağabeylerinin bunu takmadığını acı bir şekilde fark etmişti.

"Evli değilim diye, biriniz de bu gece için planın var mı diye soracak mı acaba?"

"Varsa da iptal edersin," dedi Yağız.

Yeliz pes eder gibi ellerini kaldırdı.

"Peki neymiş bu gece, neredeymiş?"

Mehmet içinde kahkaha barındıran bir tonla, "Bir gala," demişti.

Yağız saatine bakarak konuştu.

"İsterseniz gece ile ilgili konuşmayı senin odanda yapın Mehmet Bey'le. Benim bir sonra ki toplantı saatim geldi. Kusura bakmazsınız değil mi Mehmet Bey?"

Körün istediği bir göz, diye düşündü Mehmet.

"Yok, elbette sorun olmaz. Ben de fazla kalamam zaten."

Diğer kalanlarla tokalaşıp vedalaşmıştı. Sonra Yeliz'in arkasından kapıya doğru yürüdü.

"Buyrun Yeliz hanım odanıza geçelim."

Sinirlenen Yeliz arkasından yürüyen adama ters ters baktı.

"Bunu benim demem lazım değil mi? Ev sahibi benim."

Yeliz'in çemkirmesine sırıtırken, kızın kulağına doğru diğerlerinin anlamayacağı şekilde fısıldamıştı genç adam.

"O zaman beni odana götür Yeliz."

Karnına yediği dirsek darbesiyle sesi anında kısılan Mehmet, yüzünü buruşturarak takılmıştı Yeliz'in peşine.

Odaya girdiklerinde masasına doğru yürüyen Yeliz, kolunun hızla çekilmesiyle sırtı adamın göğsüne çarpmış ve ona doğru döndürülmüştü.

"Heyy ne yapı..."

Demeye kalmadan dudaklarının üstünde adamın sert dudaklarını buldu. Hırpalar gibi öpüyordu adam. Dudaklarını geri çekip sinirle fısıldadı.

"Bu giydiğin etek içindi."

Kız ne olduğunu anlamadan tekrar yapıştı dudaklarına. Şaşkınlıktan ağzını aralayan kız, alt dudağında hissettiği diş baskısıyla inledi. Önce dişleriyle ezip sonra dudaklarının arasına çekerek kızın dudağını emen adam tekrar hafif bir şekilde geri çekildi.

"Bu o şerefsize sarıldığın içindi."

"Kime..."

Yeniden hissettiği dudaklar artık başını döndürmeye başlamıştı. Adamın omuzlarına attı ellerini, tutunmasa dü-

şebilirdi. Dudaklarındaki acı, zevk vermeye başlamıştı kıza. Mehmet dudaklarını çekip nefesi yüzünü yalarken son kez konuştu.

"Bu da beni özlediğin için..."

Bu sefer sertlik yerini arzuya bırakmıştı. Dilinin üstünde okşar gibi dolaşan dile karşılık vermeye başladı Yeliz. Aklındaki her şey silinmişti. Nasıl da özlemişti bu adamı. Omzundaki elleri adamın ensesine, parmakları saçlarına dolandı. Kalçalarında hissettiği elle iyice adamın bedenine doğru bastırıldı.

Dudaklarındaki, kollarındaki kıza doyamayan adam, kızın kalçalarını avuçlarında ezip bırakıyordu. Daha ileri giderse duramayacağını anlayıp alnını kızın alnına dayayarak nefesini ayarlamaya çalıştı.

"Bana ne yaptığını görüyor musun küçüğüm?"

Yeliz kaybolan sesini bulmaya çalışarak başını *hayır* anlamında salladı.

"Aklımı alıyorsun, bedenime söz geçirmemi engelliyorsun, kıskançlıktan kudurtuyorsun. Her anımı seninle doldurmama sebep oluyorsun."

"Ben- ben... ayrılmalıyız, biri gelebilir."

Adam zorla bedenini kızdan ayırdı. Onu bakışlarıyla soyarken yine kaşları çatılmıştı.

"Bu etek?"

Şaşıran Yeliz üstüne baktı.

"Ne var eteğimde?"

"Bir şey yok. Sorun da bu ya, kumaş bile yok."

"Var. Görmüyor musun?"

"Çok kısa Yeliz."

Sinirlenen Yeliz, hırsla geri çekilip masasına dayandı. Kollarını göğsünde kavuşturup sinirle bakmıştı genç adama.

"Değil. Hem sana nee?!"

Bu itirazı duymayan Mehmet hâlâ kafasında dönen tilkilerin ve sinir bozucu görüntülerin peşindeydi. Yeliz'e kısıl-

mış gözleriyle bakarak hırladı.

"Bir de o Samet denen piç... Bir daha sarılmayacaksın o adama."

Gözleri kocaman açılmıştı Yeliz'in. Samet de nereden çıkmıştı ki şimdi?

"Saçmaladığının farkında mısın? Neredeyse elinde büyüdüm adamın. Abilerimden ayırmam."

"O sana hiç kardeş gibi bakmıyo' ama."

Sinirle ayağını yere vuran kız, ellerini de saçlarının arasından geçirdi.

"Of Allahım. Bu ne saçma bir kıskançlıktır? Ben bu eteği giyerim ve istediğim adama da sarılırım. Anladın mı? Karışamazsın."

Öfkeden kaynar gibi bakıyordu şimdi Mehmet.

"Görürüz. Bak bir daha sarıl ya da bir daha böyle giyin neler oluyor."

"Ya, hem sana ne ya sana ne? Benden sana ne be adam? Ne olarak karışıyorsun bana, kimsin, neyimsin?"

Boş itirazlardı bunlar. Hele hedefine kilitlenen Mehmet için gerçekten boştu.

"Boş konuşma Yeliz. Ne olduğunun bal gibi farkındasm. Bana nasıl baktığının abinler bile farkında..."

Artık iyice raydan çıkmış bir Yeliz vardı karşısında.

"Ben mi bakıyor muşum? Haah! Laf ola beri gele... Esas sen bana bakıyorsun ya... Sen beni yiyecek gibi bakıyorsun."

Sinsi bir sırıtmayla kıza doğru yürüdü Mehmet.

"Yemek istediğimdendir."

Bir an nefesi kesilen Yeliz, direnişinden vazgeçmemeye çalıştı.

"Ama ben yemeni istemiyorum."

"Emin misin?"

Bir adım yaklaşmıştı Yeliz'e.

"E-evet."

"Yanıldığını ispatlarım."

Her kelimede kıza bir adım daha yaklaşırken gözü dudaklarındaydı.

"İspatlayamazsın."

"Sadece inatlaşıyorsun."

"İnatlaşmıyorum."

Adam kısık sesle güldü. Yeliz'in içi titredi.

"Keçi..."

"Öküz..."

"Bayıldığın öküz..."

Adamın dudaklarından bakışını ayıramayan kızın sesi artık fısıltı hâlinde çıkıyordu.

"Hiç de..."

"Ne diyorduk?"

"Ne?"

"Ha, beni istemiyordun."

Artık iyice burnunun dibine girmişti adam.

"İstemiyorum."

"İspatlarım istediğini demiştim."

"İspat-laya-mazsın."

Dudaklarının ucuna değiyordu dudakları. Yeliz'in aklı uçup gitmişti. Sahi neyi tartışıyorlardı? Ah bu kokusu... Kız gözlerini kapattı. Başını hafif yukarı kaldırdı. Bir süre bekledi. Sonra gözlerini hafif araladığında karşısında ona sıntarak bakan adamı gördü.

"Ne demiştiniz Yeliz Hanım?"

Kız hâlâ şaşkınca gözlerini kırpıştırıyordu. Neden öpmüyordu ki?

Sonra adamın arkasını dönüp kapıya doğru ilerlediğini gördü, elini kapı koluna koyup geri dönüp baktı Mehmet. Hâlâ sırıtıyordu.

"Akşam yedide seni evden alırım. Tek araba gidelim ve evinin adresi biliyorum." Tam çıkacakken geri dönmüştü. "Ve bir de, ispatlarım demiştim. Ağzını kapat bebeğim."

Yeliz, kapanan kapının ardından on saniye baktıktan son-

ra anca kendine gelip ağzını kapatabilmişti. O an hissettiği sinir, yanardağları bile korkutabilirdi. Bu adam ne sanıyordu kendini? Akşam yedide alacakmış onu. Hah... Bulursa alırdı... Ama yok... Bir dakika... Suratına yerleşen şeytansı ifadeyle eteğine döndü baktı ve gömleğine... Bunlar çok mu açıktı? Seksi miydi? Kahkaha attı.

"Sen görürsün. Sen görürsün hayatımın en belalı aşkı..."

Aşkı? Âşıktı. Kabul ediyordu. Ama bu teslim olacağı anlamına da gelmiyordu. O adam eninde sonunda onun olacaktı, ama önce azcık sürtülmeliydi burnu. Aceleyle çantasını ceketini alıp çıkmıştı odasından...

"Badecim, ben çıkıyorum. Soran olursa bizimkilerden, akşam için hazırlanacakmış deyiver."

15

Saat 18:45'di ve Yeliz hazır hâlde bekliyordu. Aynada son kez kendine baktığında suratına memnun bir ifade yerleşti.

Şirketten çıkıp alışverişe, oradan da kuaföre uğramıştı. Üstündeki elbiseyi gördüğü an, işte bu demişti. Bal köpüğü renginde saten bir elbiseydi. İnce askıları, göğüs üstüne düşen degaje yakası vardı ve boyu da ayakkabılarını örtecek kadar uzundu. Aşağıya doğru hafif bol iniyordu. Ama esas bomba, kasıklarına kadar çıkan sol bacak yırtmacı ve bel gamzesini bile ortaya çıkaracak derinlikteki sırt dekoltesiydi.

Ayaklarına ince ve normal, kullandığından daha uzun topuklu, bej ve dore karışımı ince bantlı ayakkabı giymişti. Başının arkasında dağınık olarak toplattığı saçları, arkasına doğru salınmıştı. Hafif bir makyajla gözlerini ortaya çıkaran Yeliz, bugünün intikamını alacağı için keyifliydi. O sırada çalan zille kapıya doğru yürüdü. Annesi ve babası Duru'nun yemek ziyafeti için Yiğit'lere gitmişti. Kapıyı açıp karşısında smokinle duran adamı gördüğünde bir an nefesi kesildi. Galanın en yakışıklı adamı olacağı kesindi ve ona bakan kadınların hepsinin, şimdiden ağzına sıçmak istemişti Yeliz.

Kızı karşısında son derece kadınsı bir şekilde gören Mehmet içinde hissettiği duygulardan korktu. Seçtiği renk tenine

çok yakışmıştı. Kızın bir eli eteğindeydi. Elbisenin usturuplu hâlini görünce mutlu oldu. Açıkçası bugün olanlardan sonra Yeliz'in intikam için onu delirtecek bir kıyafet giyeceğini düşünmüştü ama şimdi kendi düşüncesinden utandı. Yakası göğüs çatalının başlangıcını gösterse bile, *hiç yoktan iyi*, demişti kendi kendine.

"Çok güzel olmuşsun küçük cadı..."

Sevimli şekilde sırıtan Yeliz, adamın uzattığı eli tutarak bir adım attı. İçindeki minik şeytan kuyruk sallamaya başlamıştı bile...

"Teşekkür ederim. Sende çok hoş olmuşsun oduncuğum..."

Kıza hayran hayran bakarken, Yeliz'in adım atmasıyla Mehmet'in gözleri dehşetle büyüdü.

"Hassiktir..." diye fısıldadı. Sol bacağı kasığına kadar ortadaydı resmen. Bir de o seksi ayakkabı. Dişlerini sıkan Mehmet kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Yeliz'in bakışlarındaki *tatmin* olmuşlukla, kızın bu *tepkiyi* beklediğini anlamıştı. Az önce kendi düşüncesinden utanmış mıydı? Ah çok erken karar vermişti.

Arabaya doğru sessizce yürüdüler. Kızın kapısını açıp binmesini beklerken, kız hafif bir şekilde arkasını döndü. Arkasını döndü ve... Ulaannnn!!!

Mehmet, Yeliz tam arabaya binecekken kolundan tutup durdurmuştu. Az önce gördüğü neydi? Bu elbisenin sırtını dikmeyi mi unutmuşlardı? Sıktığı dişlerinin acısıyla hırladı.

"Arkanı dön..."

"Ne?"

"Yeliz beni bağırtma ve arkanı dön..."

"Zaten bağırıyosun be salak..."

Oflayarak ama gözleri şeytanca parlayarak arkasını dönmüştü Yeliz. Ve o anda arkasında dişlerin arasından zorla alınan nefesi hissetmişti. *Ah sen ne tatlı şeysin öyle intikam...*

"Belindeki gamzeyi sikiyim Yeliz tamam mı? Hemen git ve şu şeyi çıkar'"

Duyduğuyla gülmemeye çalışan Yeliz kaşlarını çatarak döndü adama.

"Küfür etme, ayıp... Ve üzgünüm. Vakit yok ve giyecekte hiçbir şeyim yok."

"O zaman gelmiyorsun."

"Sen öyle san... Ya sen götürürsün ya tek giderim."

Yumruğunu arabanın üstüne hızla vuran Mehmet öfkeyle bakmıştı kıza.

"İntikam alıyorsun değil mi? Lanet olsun. Eğer o elini o yırtmaçtan çekersen, eğer sırtını bir tek kişiye dönersen, seni omzuma attığım gibi oradan çıkarırım ve emin ol sevgilim, tek bir kişi bile seni elimden alamaz."

Sevgilim... Sevgilim...

Bu kelime Yeliz'in beyninde yankılanmaya başladı... Arabaya binerken, araba çalışıp yola koyulurken bile hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Girdiği transtan onu çıkaran da yine Mehmet'in acı çeker gibi çıkan sesi olmuştu.

"Lanet olsun Yeliz, şu bacağını kapat, kaza yapacağım..."

"Ah..."

Telaşla bacağını kapatmaya çalışan kızın aklı hâlâ az önce ki sözdeydi. *Sevgilim*, demişti adam. Bunu öylesine mi demişti, ağız alışkanlığı mıydı? Ne düşüneceğini bilmiyordu. Böyle ikilemde kalmak çok yorucuydu. Bu adamda doğru düzgün bir şey belli etmiyordu ki... Tamam, kendisini istiyordu, kıskanıyordu ama söze dökülen hiçbir şey yoktu. Anca ilk çağ adamı gibi emirler veriyordu. *Sırtını kimseye dönmeyecekmişmiş.* Ne yapacaktı, padişahların önünden geri geri çekilen kapıkulu gibi mi dolaşacaktı ortalıkta? Bu adam onu hep sinirlendiriyordu ve işte yine sinirlenmişti. Kafasını cama çevirdi ve inat bu ya, bacağını hafif araladığında yırtmaç açılmıştı. Vites koluna iyice yaklaşan bacağı, Mehmet'in vites değiştiren eline sürtünce, Yeliz içinde ayağa kalkan

dürtülerini engellemeye çalışarak intikamına odaklanmıştı. Mehmet hızla elini çekip bacağına bakarken Yeliz hâlâ aynı zevkin kollarındaydı.

Ölümü bu cadının elinden olacaktı, orası kesindi. Kıza yapma dedikçe yapıyordu. Bu hâlde onu gören hangi adamın ağzının suyu akmazdı ki? Ne sanıyordu bu kız kendini ya da Mehmet'i hiç mi tanımamıştı? O kadınını bu şekilde dolaştırmazdı. İyice de sessizliğe gömülmüştü. Buda huzursuz ediyordu Mehmet'i. Alışmıştı onun dırdır eden sesine.

"Niye sustun, küs müyüz?"

Adama ters ters bakıp, kollarını göğsünde birleştiren Yeliz, dudaklarını da büküp cama çevirmişti kafasını.

"Çocuk muyum? Neden küseyim?"

Karşısında çocuk olmadığını iddia eden ama çocuk gibi davranan kıza sevgiyle baktı adam.

"Değilsin evet... Zaten yetişkinler hep dudak büzüp omuz silkerler."

Ateş gibi parlayan gözlerini Mehmet'e çeviren Yeliz tam ağzını açacaktı ki arabanın durduğunu fark etti. Galanın yapılacağı mekâna gelmişlerdi.

Arabadan inip içeriye doğru geçerlerken, Mehmet elini gayri ihtiyari kızın beline atmış sonra da ateşe değmiş gibi geri çekmişti. Bunu fark eden Yeliz sırıtmamak için zor tutmuştu kendini.

"İlla şu gamzeleri ortaya sereceksin değil mi?"

Yalancı bir şaşkınlıkla adama bakan Yeliz.

"Benim gamzem yok ki," dedi sırıtarak "Bak..."

"Ondan bahsetmediğimi biliyorsun. Neyse geldik."

Kızın arkasına geçmiş, sırtına siper olmuş gibi arkasından yürüyordu Mehmet. Yanlarına gelen birkaç kişi ile sohbet etmişler ve Mehmet bir an bile Yeliz'in arkasını dönmesine izin vermemişti. Duvar diplerinden yürütüyordu resmen kızı.

"Bu yaptığın tam bir geri kafalılık, biliyorsun. Bu yerde benden daha açık giyinenler var, baksana..."

Adamın etraftaki kadınlara baktığını gören Yeliz, karnına bir dirsek attı.

"Ne bakıyosun be öküz gibi?"

"Ama sen dedin bak diye... Hem o kadınlardan bana ne? Bir de onların derdine düşemem."

"Düşme de zaten..." Mehmet yakaladığı bu kıskançlıklarla az da olsa neşelenmişti.

Bu şekilde dalaşırlarken, basından birkaç kişi yanlarına gelmiş selamlaşmışlardı.

"Merhaba Yeliz Hamm, Mehmet bey?"

İkisi de yapmacık bir tebessümle cevap verdi.

"Merhaba..."

"Gürmanoğlu ve Korkut ismini yan yana görmek çok ilginç geldi. Acaba bu birlikteliğin anlamı nedir?"

Öğleden sonra basına giden, kaynağı belirsiz telefon işini yapmıştı demek ki...

"Bakın, sakın bu birlikteliğe magazinsel bir anlam yüklemeyin. Tamamen iş ortaklığı bizimkisi," diye gayet yerinde ama gayri resmi bir duyuru yapmıştı Mehmet. Amaçlarının da zaten bu olduğunu bilse de Mehmet'in bu aralarında ki şeyi inkâr konuşması canını sıkmıştı Yeliz'in.

"Siz ne diyorsunuz Yeliz Hanım?"

"Kesinlikle Mehmet Bey'e katılıyorum. Malumunuz ben artık Korkut Kardeşler İnşaat'ın bünyesinde yerimi aldım. Tamamen profesyonel bir diyalog içindeyiz."

Gazeteciler aldıkları haberleri kafalarına göre şekillendirmek üzere oradan uzaklaşmışlardı. Yeliz içindeki kızgınlığı yok etmeye çalışıyordu. Sonuçta buradaki amaç iş değil miydi?

O sırada duyduğu tok sesle yanlarına gelen adamı görünce Yeliz'in gözleri ışıldadı.

"Benim küçük cadım mı bu? Sahi bu kadar büyüdü mü?"

"Haluk Amcam beniimm. Ay nasıl da özlemişim seni..."

Adama sarılan Yeliz bir de yanağına kocaman bir öpücük kondurmuştu.

"Kızım dur, tüm erkekleri kıskaçlıklarından öldüreceksin. Hayır, hepsiyle baş edemem."

Yeliz neşeli bir kahkaha atarak koluna girmişti adamın.

"Nasılsın tontişim görüşmeyeli? Nezaket Teyzem nasıl, buralarda mı?"

"Biz iyiyiz canım benim. Nezaket Teyzen de iyi ama hafif bir soğuk algınlığı geçiriyor, bu gece beni bekâr yollamaya karar verdi. Sen nasılsın? Bu delikanlı kim?"

Mehmet'e dönmüş sorgular gibi bakıyordu.

"Ah tanıştırayım. Gürmanoğlu Turizm'in sahibi Mehmet Bey... Son aldığımız işin sahibi."

Araştırır bakışlarla adama bakan Haluk Bey, Mehmet'in taviz vermeyen bakışlarından hoşlanmış olacak ki memnun bir ifadeyle elini uzatmıştı. Birkaç dakika daha ayaküstü sohbet edilirken, gösterinin başlama anonsuyla içeri geçmeye başladılar. Tam Mehmet'in eli sırtında yürürlerken bir kadın sesi ile tüm antenleri dikildi Yeliz'in.

"Mehmet, sen buralarda ha?"

İkisi de aynı anda döndüklerinde Yeliz dondu kaldı. Bu kadın neden bu kadar güzeldi ve neden böyle bakıyordu bu adama? Dişlerini bilemeye başlamıştı bile Yeliz.

"Merhaba Cavidan. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Mehmet kasılmış mıydı?

Yeliz'in yüzünü araştıran Mehmet, bir şeyleri yanlış anladı mı diye merak ediyordu. Bu kadınla bir süre ilişkisi olmuştu ama çok önemli de bir şey değildi. Kadından kendini kurtarması zor olmuştu ve hırslı bir kadındı.

"Yeni döndüm yurt dışından canım... Bu bayan kim?"

Yeliz de bu sorunun cevabını merakla bekler gibi tek kaşını kaldırmış, Mehmet'e bakmaya başlamıştı. Tamam, gazete-

cilere iş demişlerdi ama belli ki bu kadın Mehmet'e takmıştı kafayı. O yüzden özel arkadaşım derse kadın yerini ve haddini bilirdi.

Ama Mehmet'in ağzından dökülenler Yeliz'in kalbini de sinirlerini de incitmişti. Ne büyük hata... Yeliz'i resmen savaşa davet ediyordu.

"Yeni iş yaptığım dostlarımın kız kardeşi..."

Kadın rahatlamış şekilde şuh bir kahkaha attığı zaman Mehmet anlamıştı yediği haltı.

"Ay sevindim şekerim. Senin ahlak yapını bildiğim için bu sevimli kızın zararsız olduğunu, rakip olmadığını fark etmek güzel. Sen sonuçta dostlarının kız kardeşleriyle bir şeyler yaşamazsın."

Bu sözle sinirleri zıplayan Yeliz, ağzından çıkan lafları uzaktan dinliyor gibiydi. Sinir kat sayısı boyunu aşmıştı.

"Elbette... Mehmet Bey basit kadınlarla olmayı tercih eder. Ne de olsa ahlak anlayışı iffetli kadınlara saygı duymak üzerine kurulmuştur."

Mehmet'in şaşkın, kadının öfkeli bakışlarına aldırmadan içeriye doğru yürüdü.

"Siz sohbete devam edin, ben yerime geçiyorum Mehmet Bey... İçerde görüşürüz."

Durduramadığı kızın arkasından bakakalan Mehmet, neye bu kadar sinirlendiğini anlamaya çalışıyordu. Sonuçta buraya her şeyi ifşa etmeye gelmemişlerdi ve herkese ne söylediyse bu kadına da aynısını söylemişti. Yanlış olan neydi?

Koluna ahtapot gibi sarılmış ve bir şeyler anlatan kadını dinleyemiyordu bile. Güç bela kadından kurtulduğunda salona doğru hızlı adımlarla ilerledi. Sonunda içeri gidip Yeliz'in yanında yerini almca kısık sesle sordu.

"Sen neye sinirlendin?"

Yeliz sahneye bakarak cevap vermişti. Çünkü yüzüne baksa tırnaklarını o yakışıklı surata geçirebilirdi.

"Sinirli gibi mi duruyorum Mehmet Bey? Neyse konuş-

ma, bir şeyler izlerken konuşmayı sevmem."

Mehmet resmen gözlerini devirmek istemişti. Bu kızın ne zaman, neye sinirlendiğini bildiği günü duvara kazıyacaktı, o derece...

Gösteri bitene kadar tek kelime daha etmemişlerdi. Mehmet inadından, Yeliz ise sinirinden susmuştu. Gösteri bittiğinde tek kelime etmeden dışarı çıkan ve yine yüzüne bile bakmayıp ilerleyen Yeliz'i durdurdu.

"Nereye?"

Yeliz aniden öyle bir dönmüştü ki Mehmet ister istemez bir adım geri çekilmişti.

"Tuvalete, gel'cen mi?"

"İyi be tamam... Kapısında beklerim."

Yeliz tam yelkenleri hafif gevşetip *tamam* diyecekken yine o kadın gelip bulmuştu onları.

"Mehmetcim kokteyle kalıyorsun değil mi?"

Mehmet gözü Yeliz'de, "Evet," diye mırıldanmıştı. Yine büyük bir hata yaptığını Yeliz'in kararan gözlerinden ve Cavidan'ın şuh sesinden anlamıştı.

"Harika... Hadi o zaman gidelim. Bak eskilerden birkaç dostumuz orada... Gerçi ayrıldığımız için hâlâ mutsuzlar ama yine de bizi yan yana görmekten mutlu olacaklardır."

Mehmet kolunu kurtarmaya çalışırken Yeliz'e bakmak için dönmüş ve Yeliz'i ilerlerken görmüştü. O sırt dekoltesini de gördü tabii mecburen. Ya sabır, çekerek kolunu kurtarmak için ikinci hamlesini de yapmıştı.

"Ben sonra katılırım size Cavidan." Ama nafileydi...

"Ah ama hadi, oyunbozanlık yapma da yürü..."

Ortalık yerde bu kadınla çekişirse işin ucunda rezil olmak da vardı. Bir yandan da Yeliz'in onu nerede bulacağını bilmediğini düşündü ve aklınca çok anlayışlı bir şey yaptı.

Lavaboda sinirden deliye dönen Yeliz, telefonuna gelen mesaj sesiyle irkilmişti.

"Biz kokteyl salonundayız. Beni bul."

Bir an ne düşüneceğini bilemeyen Yeliz'in içinde kırk tane tilki dolanmıştı. O sülük kadından kurtulup yanına bile gelmemişti bu adam ve şimdi onu gidip kokteyl salonunda arayacaktı öyle mi?

"Emredersin paşam..."

Hızla çıktı lavabodan ve kokteyl salonuna sinirli adımlarla ilerledi. Bu adamı o kıza yem etmeyi düşünmüyordu. Tamam, belki sinirlenip atarlanıyor olabilirdi ama bu odun onundu. En azından karakterinin kendisini yönetmesine izin vermeliydi. Savaşmadan kaybetmek ona göre değildi ve bu adamı istiyordu. Açık ve net... Kabul ettiği bu gerçekle adımlarını daha da hızlandırmıştı. Salona girip gözlerini etrafında dolaştırmıştı bir süre ve o anda gördüğü görüntüyle şoke olmuştu. Adam kıza doğru uzanmış kollarını boynuna mı doluyordu? Yuh artık bir de yüzünü yaklaştırıyordu. Artık bu kadarı yeter. Hem ne anormal bir duruşları vardı. Sarılacaksa adam gibi sarılsa ya, şekilsiz şekilsiz... Savaşacaktı öyle mi? Bu kadının dibine yapışan bu sinir adam için mi? Hımmmm... Savaş taktikleri tartışılmazdı değil mi?

"Tamam Cavidan, saçını kurtardım."

"Teşekkür ederim kahramanım."

Yanındaki kadından bir aralar nasıl hoşlanmıştı, onu nasıl istemişti hayret ediyordu şimdi. Şu anda bu kadından onu kurtaracak tek güç minik cadısının sivri diliydi. Yeliz geliyor mu diye kafasını kaldırdığında ateş gibi bakan gözle karşılaştı. *O bakışlar onu öldürmek ister gibi bakıyorsa... Kahretsin... Bir şeyleri yanlış anlamıştı kesin.*

Arkadaşlarından izin almak için bir anlığına arkasını dönen Mehmet, geri döndüğünde kızı orada göremedi. Nereye kaybolmuştu şimdi.

Sonra görmüştü Yeliz'i. Haluk Bey'in yanında. Ve ona hayran hayran bakan bir adamı daha vardı orda. Burnunu kıracaktı o şerefsizin. O adam Yeliz'in sırtına elini mi koy-

muştu? Bir de kulağına bir şey söyleme bahanesiyle boynuna iyice sokulmuş kızın kokusunu da içine mi çekiyordu? Gebertmek farz değil de neydi şimdi? Sağı solu yararak öfke saçan adımlarla yaklaşmıştı bu ikiliye... Gözlerini ayırmadığı ikilinin yanından uzaklaşan Haluk Bey'i bile fark etmemişti. Ve beklenilecek şekilde gürlemişti.

"Sen! Çek ellerini kızın sırtından."

Yeliz ve yanındaki genç adam şaşkınlıkla bakakalmışlardı. Yeliz, Mehmet'in arkasına gözünü kaydırmış, yanlarına yaklaşan Cavidan'ı görünce de sinirle döndürmüştü bakışlarını Mehmet'in gözlerine.

"Sana ne?" Mehmet bu cevabı duymamıştı bile. Gözü ve aklı hâlâ o Yeliz'in tenine dokunan eldeydi ve burnunun dibine girmiş adamda.

Yeliz'in yanında ki genç adam da kızararak bakmıştı Mehmet'e.

"Affedersiniz sanırım yanlış an..."

Yeliz, Ali'nin bu açıklamasına öylesine sinirlenmişti ki... *Hayır, bu adam kim oluyordu da açıklama bekliyordu?*

"Kes Ali... Açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Sana o elini çek dedim ulan!"

Sıkılı dişlerin arasından konuşan Mehmet, gözlerini karşısındaki adama sabitlemiş, omzuna dokunan eli bile hissedememişti. Ali hızla elini çekti.

"Mehmetciğim, tanıştırmayacak mısın bizi? Gerçi Yeliz Hanım'la tanışmıştık ama..."

Kadına hırsla dönen Mehmet sesini kısık tutmaya çalışarak bağırdı.

"Cavidan, etrafımda dolanmayı kes. Zaten sinirim burnumda."

Yeliz adamın bu geç kalmış tepkisine uyuz olmuştu. Az önce kadını yalayıp yutarken iyiydi.

"Ne bağırıyorsun kadına? Az önce yalayıp yutarken iyiydi."

Ah bu aklına geleni söyleme huyu yok mu, ilk huy nakli yapılmaya başlandığında aldıracaktı bu huyunu.

"Ben kimseyi yalayıp yutmadım. Kadın sülük gibi yapıştı. Ama bakıyorum da sen oranı buranı elletmeye heveslisin."

Sanki Cavidan ve Ali yokmuş gibi tartışmaya başlamışlardı. Cavidan bir çığlık atmıştı ama bu ikilinin bunu duyacak hâli yoktu.

"Sersem... Ben hiçbir yerimi elletmiyorum. Âlimin fikri neyse zikri de oymuş. İstediğimle konuşurum, istediğime de elletirim. Karışamazsın. Ha tabii ama dostunun kardeşiyim di'mi? Koruman lazım..."

Kızın kızdığı şeyi en sonunda anlayan Mehmet sinirle dişlerini birbirine kenetledi ve aralarından tısladı.

"Sikerim dostu. Adamın sinirini bozma. Yürü gidiyoruz." Ali ile Cavidan'a dönüp, "Sen bir daha o elini bu kadına değdirirsen parmaklarını yok bil ve sen Cavidan, bbirkaç kere yatmakla kimseye sahip olamazsın. Karşıma bir daha çıkma gebertirim," diyerek tek solukta hırlamıştı.

Yeliz'i çekiştirip kapıya doğru sürüklerken patlayan flaşlardan habersizdiler.

"Bıraksana be! Ne kaba bir adamsın sen! Yazık değil mi o kadına? Ah tek şanssızlığı senin gibi bir odunla yatması... Yattın di'mi onunla?" Mehmet'in koluna vurmaya başladı. "Yattın evet... Domuz... Seviştiğin kadınla mı beni tanıştırdın? Ay çıldırıcam! Sen onunla yattın yaa ve tutmuş çocuk sırtıma dokundu diye ortalığı ayağa kaldırıyorsun. Sen ne anormal bir adamsın?"

Otoparka inmişlerdi. Yeliz hâlâ nefes almayı düşünmüyordu.

"Ay bak bir de mesaj atıyor bana adam. Ne kadarda büyük incelik ve anlayış... Yattın ya... Sana inanamıyorum. Kaç kere yattın? Bir de elimi sıktı o şıllık. Ha söylesene sen, ne bok yemeye sarılıyodun kadına? Hem sarıl kokla, hem de gel bana tantana yap. Çıldırtırsın sen adamı. Bırak beni bı-

rak. Git o kadını sürükle sen... Senden nefret ediyorum. Yattığın seviştiğin tüm kadınlardan da nefret ediyorum. Susup konuşmamandan da nefret ediyorum. Bana sevgilim dedikten bir saat sonra başka kadına sokuluyorsun. Ahh çekiştirme yaaa..."

"Yeliz?"

"Neeeee?"

"Nefes aşkım nefes."

Yeliz aşkım sözcüğünü duyamayacak kadar sinirliydi.

"Almıyorum nefes falan. Var mı? Almıycam. Sen de alma... Aahhh, seviştiğin kadınlarda alamasın, hepsi boğulsun, mosmor olsun, cehenneme pervane olsunlar... Ay bi de sarıldın kadına yaa, sarıldın. Böyle ahtapot gibi doladın kollarını..."

Mehmet gülse mi, kızsa mı?

"Yeliz kapa çeneni... O kadın çok eskide kaldı ve ona sarılmıyordum. Saçını kolyesinden kurtarıyordum."

"Niye sen kahraman mısın? Saç kahramanı... Bak bak bak..."

"Yeliz son kez uyarıyorum kapa çeneni..."

Kızı arabaya atıp kendisi de şoför koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırıp gaza yüklendiği gibi hızla çıktı otoparktan.

"Kapatmıyorum. Susmuyorum. Hayvan ne olacak! Sen görürsün. Bak bende en kısa zamanda birini bulmuyor muyum? Hem de tam karşına getirip gözüne sokmayacak mıyım?" Sesini incelterek devam eder. "Tanıştırayım abimin dostu Mehmet, Mehmet bu da sevgili..."

Arabanın ani freniyle öne savrulan Yeliz korkudan gözlerini kocaman açmıştı.

"Ne oldu? Bir şeye mi çarptık..."

Adama dönüğü an koltuğa gömülme hissi uyandı içinde. O bakışlar şu anda Yeliz'i boğuyordu. Mehmet'in sesi karanlık ve yalnız kaldıkları bu arabada hiç tekin çıkmıyordu. Can güvenliği tehlikedeydi.

"Bir daha söylesene... Başka bir adam bulucam desene."

"Ya... Ne saçma..."

"Bir daha söylesene... Söyle de o boynunu şimdi kırayım. Söyle hadi..."

Gözleri dolmaya başlamıştı Yeliz'in.

"Senden nefret ediyorum duydun mu? Tüm dengemin içine sıçıyosun. Neyimsin anlamıyorum. Neden birini bulmuyormuşum söyler misin? Evli miyim? Çirkin miyim? Sevgilim mi var? Ve sen..." konuştukça siniri galip geliyordu Yeliz'in.

"...ve sen, ne hakla, hangi şeye güvenerek, neye dayanarak bana karışıyorsun? Neden kıskanıyorsun? Neden baskı kuruyorsun? Hadi kıskandın, hadi karıştın. İki öpüşme mi bu hakkı veriyor sana? Sen kimsin kim? Abilerimin dostlarının hiçbiri bana karışmaz."

Kıza iki kafası varmış gibi bakan Mehmet en sonunda patlamıştı.

"Sen ne kadar aptal bir kızsın. Orada öyle dememiz gerektiği ile ilgili konuşmayı hatırladın mı acaba? O küçük kafan anımsayabiliyor mu ofisteki sohbeti? Galaya gitme amacımızı... Bana bunun için mi bunları çektirdin, o lafı söyledim diye mi?"

"Ne çektirdim be sana?"

"Ali denen piçi bulman zor olmadı."

"Salak sersem, adam gibi gelip tanışsaydın, Haluk Amcamın oğlu ve benimde lise arkadaşım olduğunu anlardın."

"Babanın oğlu değildi ya, ah kıracaktım o elini ben onun. Aptallık bende..."

Elini hırsla direksiyona vuran Mehmet, Yeliz'in çığlığıyla ona dönmüştü.

"Yeteerrr! Sen kimsin de kırıyorsun ha, kimsin?"

Adamın söyleyemediği şeyi, adamın ağzından almak için son hamlesini de yapmıştı Yeliz. Eğer bu odun hâlâ bir şeyleri netleştirmeyecekse bu iş burada biterdi.

"Kızım sen kaçtır aynı şeyleri söyleyip duruyorsun. Ben mi kimim? Sana bunu döve döve mi öğreteyim? Ben her önüme gelen kızla yakınlaşmam anladın mı? Rahat kadınlarla evet, düşer kalkarım, en nihayetinde bekâr bir adamım. Ama benim karşıma ne zaman iyi aile kızı çıksa hep uzak durdum. Senden uzak kalamadım. Sana dokundum. Seni öptüm. Kendimi tutamasaydım seninle sevişecektim de... Sence ben bunları neden yaptım? Peki ya sen? Her önüne gelenle öpüşmediğin sevişmediğin kesin. Peki sen benim neyimsin küçükhanım?"

"Yalvarırım lafı uzatma... Yoruldum."

Kızın yanaklarını avucuna alıp burnundan öpen adam kızı kendine çekip sımsıkı sarıldı.

"Yeliz ben bu işlerden çok anlamam. Düz bir adamım..." Hafif bir gülümsemeyle baktı Yeliz'e. "Senin deyiminle odun. Ama ben sana değer vermesem sana yaklaşmazdım. Denedim. Uzak kalmaya çalıştım. Ama olmadı. Kanıma işledin. Aklıma işledin. Ruhuma işledin. Önceleri tek amacım senin burnunu sürtmek iken şimdi... Yeliz etrafındaki tüm adamları boğmak istiyorum ki aslında yataktan çıktığım an, geridekini umursamayan bir tipim. Sen başkasın. Ve yalvarırım bana artık sen kimsin deyip durma..."

"Ben senin neyinim Memet?"

Oflayarak geriye yaslandı. Gözlerini kapatmıştı Mehmet. Neyi yanlış yapıyordu?

"Anlamıyorum ki? Ne beklediğini bilmiyorum. Ne demeliyim? Kaç dakikadır konuşuyorum hâlâ anlatamadım mı ben?"

Bu sefer Yeliz yaklaştı Mehmet'e. Adamın çenesini tutup kendine döndürdü. Anlamıştı. Bu adam ona değer veriyordu ama yontulmadığı için dile getiremiyordu. Yol gösterilmesi lazımdı.

"Sen tüm devrelerimi bozuyosun. Seni öldürmek istediğim çok zaman oluyor." Bu söz üstüne Mehmet gülüm-

semişti yine. "Seni yontup adam edeceğim diye keyifli bir oyuna girmiştim kendimce ama şimdi senin odun hâlini bile sever oldum. Bana dokunmana izin verdim. Çünkü sana dokunmak istedim. Çünkü sen her yerimdeydin. Öfkem de, neşem de, kahkaham da... İçimde... İçime işledin... Ve ben sana sormuyorum sen benim neyimsin diye... Çünkü biliyorum."

Mehmet duyduklarının yarattığı duygulardan boğuklaşan sesiyle sordu.

"Neyinmişim?"

"Yokken özlediğim ve varken kavga ettiğimsin. Sen benim sevdiğim adamsın, bu kadar işte. Bak söyledim ve ölmedim, hâlâ yaşıyorum. Bu demek değil ki senden bir şey bekliyorum ama bu benim hislerim. Ve ben bu duygumun bana verdiği yetkiyle senin etrafımdaki tüm kadınların saçını başını yolarım. Ama sen benim etrafımdakilere karışamazsın."

Duyduğu şeyle hâlâ şokta olan Mehmet, kızın dudaklarına diktiği gözlerle mırıldandı.

"Karışırım."

"Hangi hakla?"

Kıza muzır şekilde bakıp sırıtan Mehmet, "Beni sevmiş olmanın verdiği hakla," dedi.

Adamın omzuna bir yumruk indirip geri yaslanan Yeliz.

"Odunsun sen, kalas, tomruk..."

Attığı kahkahayla birlikte kızı kendine çeken adam hâlâ vazgeçemiyordu odunluktan.

"Ama sen bu odunu seviyorsun."

"Kalbime sıçsınlar işte! Eee ne demişler, gönül bu ota da konar, oduna da!"

Kızın saçlarına burnunu gömen Mehmet derin bir nefes çekti içine.

"Bu odun da seni seviyor cadı sevgilim. Tüm inkârlarına ve direnmelerine rağmen..."

Aniden geri çekilen kızın bakışlarındaki siniri görünce şaşırmıştı Mehmet.

"Bu kadar zor muydu bunu söylemek? Ne dakikalardır beni uğraştırıyorsun?"

"Ne yani sevdiğimden emindin ve sadece söyletmeye mi çalışıyordun?"

E yuhhh...

"Herhalde yani, ne sandın? Sevdiğinden emin olmasam ben kendi sevgimi söyler miydim?"

Mehmet artık mutluluğun ve şaşkınlığın iç içe geçtiği tepkiler veriyordu.

"Vay bee... Kadınlar şeytandır derlerdi de şimdi tam ikna oldum bu duruma..."

Elini havada sallayan Yeliz, adamın yanağına bir öpücük kondurarak geri yaslandı.

"Ne sandın? Hadi şimdi sür arabayı valla ayaklarım acıdı bu ayakkabılarla."

"Bu büyük itiraf bu kadarcık öpücükle kutlanmaz. Sen gel bakiyim odununun kollarına."

Yeliz'in o an gözlerinde ışıldayan minik şeytanları gördüğüne yemin edebilirdi Mehmet, ama genç kız konuşana kadar anlam vermemişti bu parıltılara.

"Ah! Desene yanaktan öpücüğüm de işe yaradı," diyip sırıtan Yeliz'in kadınlığının gücüne artık secde yapabilirdi.

"Ne? Bu da mı planlıydı?"

"Çok konuşuyorsun Memet, bana benzedin. Kapa çeneni de öp beni..."

Ve sonrası tüm deliliklerin kapıda kaldığı bir buluşma vaktiydi. Artık duyguları da özgürdü, dudakları da... Artık dudakları da birbirine aitti ruhları da... Birbirlerinde kaybolup yine birbirlerinde gerçek hayata dönene kadar tutkunun sınırlarında dolaşmışlardı. Mehmet minik cadısının aşkına kavuşmuş, Yeliz de yakışıklı odununun aşkına inanmıştı.

16

Arabadaki son öpüşmelerinden sonra, bir eli sürekli Yeliz'in üstünde, eve kadar gelmişlerdi. Mehmet daha bir sahiplenici, daha bir aşkla bakar olmuştu Yeliz'e. Çok tatlı oluyordu, çok... İçinde uçuşan kelebeklerle son bir veda öpüşü çalmıştı Mehmet'in dudaklarından.

Eve sessizce girip uyuyan ailesine duyurmadan odasına çıkan Yeliz, duşunu alırken yüzündeki sırıtmayı engelleyemiyordu. Bu adam aşkını itiraf edince daha bir tatlı olmuştu sanki. Duşunu bitirip havlusuna sarılırken telefonunun çaldığını duydu. Banyodan koşar adım çıkan Yeliz, ekrana bakınca daha fazla gülümsemişti. Sevgili odunu arıyordu. Yeliz bir yandan giyinip diğer yandan telefonu kulağında tutmaya çalışıyordu. Sadece şort ve penye giyip kendini hemen yatağa atmaya hazırlamıştı.

"Daha yeni ayrılmadık mı?"

"Ben de seni özledim. Hatuna bak ya, bi' de bana odun diyorsun Yeliz."

"Aman da aman... Sitem de edermiş..."

"Sen geç dalganı. Neyse, ben abinlerle sabah konuşmaya gideceğim, haberin olsun."

O an tam yatağa bacağını koymuş olan Yeliz kalakalmıştı.

"Ne yapacaksın, ne yapacaksın? Asla olmaz. Mehmet beklemeliyiz..."

"Neyi bekliycez ya? Beklenecek ne var? Birlikteyiz, işte bu kadar..."

Yatağının sıcağına gömülen Yeliz, elindeki telefona gözlerini devirerek bakacaktı neredeyse...

"Anlamıyor musun? Şimdi her şeyi açıklarsak abimler beni oraya yollamazlar. Bu işi benden alırlar. Niye inatlaşıyorsun Allah aşkına..."

"Esas sen anlamıyorsun. Sen benimsin."

Ve sonunda gözlerini devirmişti Yeliz... Bu adam neyi anlamıyordu böyle? Tamam Karadenizliydi de, bu inat neydi arkadaş?

"Aksini iddia eden mi var ya?"

"Sıkıyorsa aksi iddia edilsin. Sadece sana uzaktan bakmak sinirimi bozuyor."

"Aşkım, biraz daha sabır lütfen... Hele o işi bir elime alayım. Sonrasında çıkarız karşılarına..."

Karşı taraf anlık sessizliğe gömülünce Yeliz'in yüzünde bir sırıtma oluşmuştu. Bu adamın bu halleri... Sonrasında tutku dolu bir ses...

"Ne dedin sen?"

"Ne dedim aşkım? İşi halledelim dedim."

"Aha yine dedin. Vallaha da dedin."

Yeliz artık kahkaha atıyordu.

"Aşkım dedim, şapşal aşkım. Neye bu kadar şaşırdın acaba? Sevgilim diyen sendin ilk..."

Otel odasının konforlu koltuğuna iyice yayılan Mehmet'in de yüzünde şapşal bir sırıtma oluşmuştu. Hayır, inkâr da edemezdi ki... İstanbul'un gece manzarasını gözler önüne seren devasa camdan yansıyordu mutluluğu.

"Şaşırmak değil de hoşuma gitti. Suratsız cadım."

"Ah sende çok güzel aşk sözleri söylüyorsun ama. Cadı falan..."

"Cadı değil, cadım..."

Mehmet'in ufacık tonla attığı minik kahkaha içine işlemişti Yeliz'in. Ah keşke romantizmin dibine vuran bir çift olsalardı. Ama değillerdi işte. Mehmet'e de kızamıyordu bu yüzden. Sanki kendi hemcinsleri gibiydi de... Onlarm da romantizmi ancak bu kadar oluyordu.

"Hee, ben bu detayı kaçırmışım. Neyse bir tanem, kapatalım artık telefonu... Sabah olacak neredeyse."

"Tamam. Hemen işin başına gelmen lazım... Ben pazartesi dönüyorum. Benimle dön, en acilinden..."

Yeliz attığı sessiz kahkahayla yatağa iyice uzandı.

"Tamam sevgilim, aşkım, ruhum, bir tanem."

Mehmet öyle derin bir iç çekmişti ki... Elinden gelse soluğu Yeliz'in yorganının altında alırdı.

"Bak böyle şeyler söyleme, düşünme yetimi kaybediyorum."

"Aman ne hoş... Aklımda bulunsun. Seni seviyorum. İyi uykular aşkitom."

"Uy Yeliz o nedu yaa? Soğudum hayattan."

Kıkırdayan Yeliz "Laz aşkım benim," diyerek telefonu kapatıp keyifle esnedi. Bu adamla çok işi vardı çook. Ama onu yola getirmekte bir o kadar zevkli olacaktı.

Sabah keyifle uyanan Mehmet, gazeteleri eline alınca sıkı bir küfür savurmuştu. Sürmanşet Yeliz ile kendisinin el ele mekânı terk ederken çekilmiş fotoğrafları koyulmuştu ve punto başlıkta da her şeyi karıştırabilecek o yazı vardı.

İŞ İÇİN BİR ARADAYIZ DEDİLER AMA...

Yeliz'in kolundan sürükleyerek kapıya doğru getirdiği zaman çekilmiş bu fotoğraf, iki sabırsız aşığın aceleyle kaçmaya çalıştığını gösterir gibiydi. Ve lanet olası yırtmaç sonuna kadar da açıktı...

O yırtmacına sıçsınlar Yeliz.

O sinirle ne düşüneceğini şaşırmıştı. Gazeteyi aramayı

düşünürken telefonu çaldı. Arayana bakınca bir of çekip gözlerini kapattı. Sinirli bir ağabeyle uğraşmak zorunda olmak şu an için ihtiyacı olan son şeydi. Ama adamlar da haklıydı. Kendisi de ortalığı ayağa kaldırırdı herhalde kız kardeşi olsaydı.

"Efendim?"

"Bu gazete haberleri de neyin nesi?"

Yağız hiç selam sabah demeden direk sinirli bir sesle konuya girmişti.

"Yeliz'i aradın mı?"

"Aradım açmadı. Sen söyle bana. Bu iş böyle olmayacaktı, öyle değil mi?"

Derin bir nefes alan Mehmet, mantıklı bir açıklama yapmaya girişmişti hemen. Yeliz'in bu konu için başı ağrısın istemiyordu.

"Bak Yağız, onlar magazinciler... Olayı bu şekilde dallandırmak onların görevi... Ben de sen aramadan önce tam da gazeteyi arıyordum. Tekzip yayınlatmak için..."

Yağız bir an sessiz kaldıktan sonra cevap vermişti.

"Olmaz. Bu onları daha da kışkırtacak. Hem sen ne bok yemeye çekiştiriyordun benim kardeşimi ulan?"

Elleriyle saçlarını karıştıran Mehmet, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi.

"Çekiştirme falan yok. Gece bitmişti ve gazetecilere yakalanıp oyalanmaktansa bir an önce gidelim diye çıkışa koşturuyorduk."

"Bak Mehmet, sana güvendik. Söz konusu olan kız kardeşim. Ayağını denk al... Bu akşam da annem seni yemeğe çağırdı. Bu konuyu yüz yüze konuşuruz."

"Buna gerek yok. Konuşacak bir şey yok."

Ah bu Yeliz söylemeyelim diye diretmeseydi şimdiye çoktan çıkacaktı bu adamın karşısına da elini kolunu bağlamıştı Yeliz.

"Gel bir de bunu Canan Sultana anlat... Bekliyor. İşte bu kadar... Adresi biliyorsun. Yedi de bizde ol..."

Telefonu kapattığında yanı başındaki karısına döndü Yağız ama Doğa'nın sinirle baktığını görünce, *keşke bakmasaymışım*, diye de geçirdi içinden.

"Bu yaptığınız hiç adil değil biliyorsun değil mi? Kızın hayatına neden burnunuzu sokuyorsunuz acaba kocam?"

"Öyle değil bir tanem. Bir şeye burnumuzu soktuğumuz falan yok. Sonuçta bu işi öyle de böylede Yeliz'e verecektik. Bu adamı da araştırdım, herif benden bile güvenilir. Ben hiç karışıyor muyum? Zorla Yeliz'e de Mehmet'e de baskı kuruyor muyum? Hayır. Onların tercihi doğrultusunda ilerler ilerleyecekse ama emin olduğum bir şey var ki, bunlar birbirine yanık..."

Doğa itiraz ederek diklendi.

"Ama bu saçmalık... Kızdan bıktınız mı nedir? Neden bu düşüncedesin anlamıyorum."

Karısını kollarına alan Yağız, dudaklarına minik bir öpücük kondurdu.

"Hayatım, ben bilerek Mehmet'i seçip, Yeliz'i oraya yollamadım ki... Bize ilk başvuran Mehmet'ti zaten. Biz ilk önce Yeliz'in burnu sürtülsün istedik. Ama şimdi tek yaptığımız, bunların oyununa ayak uydurmak... Yeliz her halükarda istiyorsa, her şeyin pahasına yaşamıyor mu yaşayacağını? Benden saklı değil de benim denetimim de yaşıyor şimdi. Gözüm adamm üstünde. Yaptığı ilk yamukta bineceğim tepesine..."

Kaşları hâlâ çatık olan Doğa başını sallamıştı. Neden bilmiyordu ama huzursuzdu.

"Bilemiyorum. İçimde Yeliz'in üzüleceğine dair bir his var. Tanımıyorum adamı ama bu kız üzülürse eğer senin canına okurum Yağız, duydun mu beni?"

"Duydum hatun duydum. Gelsene sen buraya hem, yeter azarladığın..."

Ve Doğa kocasının tutkusu hiç eksilmeyen dudaklarında kızgınlığını, endişesini unutmuştu bile... Hiç bitmeyecek bir tutku ama bu mutluluğa ulaşmak için atlatılan zorlu sınavlar, hasret, yaşanılan onca zorluk... Belki de bu yüzden Doğa bu kadar endişeliydi. Âşık bir kadının neler yapacağını, kırıldı mı, yıkıldı mı nelerden vazgeçebileceğini çok iyi biliyordu. Bir adamın açtığı yaraların nasıl zor kapandığını biliyordu. İçini tüketen aşka rağmen, bir kadının nasıl gözyaşlarıyla yaşamayı öğrendiğini biliyordu. İstemese de bazen sevgilinin düşmanından daha çok canını yakacağını biliyordu. Evet, sonunda yine aşk kazanıyordu, ama yine de yaraları zor sarılıyordu.

Cevap bile vermesine fırsat kalmadan telefonu kapatmıştı Yağız. Ve kapanır kapanmaz tekrar çalan telefona bakan Mehmet'in yüzünde bir gülümseme oluşmuştu.

"Günaydın cadım..."

"Günaydın Memet!"

"Nasılmış benim hatunum bu sabah?"

Ve beklenen cırlama... *Hiç şaşırma, o senin cadın...*

"Ya bırak şimdi... Gazeteleri gördün mü?"

Teslim olmuş gibi tek solukta cevaplamıştı Mehmet.

"Evet..."

"Eee?"

"Ne eeesi?"

Ve bu durgun haller daha fazlası olamaz diye düşünülen cırlamaya iki kat daha güç kazandırmıştı.

"Ay adam öyle rahat rahat napıyosun ya orda? Bir şeyler yapmalıyız. Ne olacak? Ay bir şeyler yap ama Memet yaaaaa... Ne yapcaz şimdi?"

"Hiç aşkım, akşam size geliyormuşum."

Yok bu adam kesin boğulacaklar listesinde zirveye oynuyordu.

"Geliyormuşum da ne demek? Hem niye geliyorsun?"

"Yağız aradı, annen çağırmış. Seni isteyeyim diyorum ben de hazır gelmişken..."

"Na-nasıl ya?"

Mehmet şu anda dudaklarındaki gülümsemenin görülmediğine seviniyordu.

"İsterim babandan, o da verir. Başka çaresi de yok, bir kere benim gibi bir çapkınla adın çıkmış. Başlarına kalma, ben alayım seni, olay çözülsün."

Sonrasında duyduğu çığlıkla yüzünü buruşturup telefonu birkaç saniye kulağından uzaklaştırmıştı Mehmet. Gerçi ne bekliyordu ki?

"Delirtmesene! Sana ciddi ciddi bir şey söylüyorum. Abim ne dedi, sen ne dedin? Ah aman Allahım. Rezilliğe bak... Nasıl bakıcam abimlerin yüzüne? Ya babamın? Öldüm ben öldüm! Bak ciddi söylüyorum. Beni yaylaya göm tamam mı? Gülüyo musun be sen? Gülmesene, yaa gülme diyorum."

"Yeliz?"

"Efendim Memet, efendim?"

"Nefes aşkım, nefes..."

"Ne nefesi Memet ya? Bu sefer susturamazsın bak valla bu sefer haklıyım ama..."

Gülmesinin arasmda konuşmaya çalışıyordu Mehmet.

"Yanımda olsan nasıl susturacağımı biliyordum ya... Buradan oraya dudağım, dilim bağlı..."

"Bak hâlâ dalga geçiyosun ya, söylesene abime ne dedin?"

"Biz çıkışa giderken çekmişler. Ortada bir şey yok dedim. Sanki yatakta bastılar. Bu ne panik?"

"Abime de böyle mi dedin? Sanki yatakta bastılar mı dedin?"

"Evet... Ama *korkma* ona teminat verdim. Yatakta çok tedbirli olduğumuzu söyledim."

Ve devreleri yanan Yeliz...

"Aaaaayy, sen bittin oğlum bittin! Seni gebertmezsem sen de gör! Sinir! Bak bir de kahkaha atmıyo musun? Seninle konuşmaya çalışanda kabahat! Kapatıyorum ben annem ses-

leniyo. Akşama geldiğinde sorcam bunun hesabını. Gül sen gül..."

Mehmet kahkahayla telefonu kaparken Yeliz sinirden kuduruyordu. Mehmet duşa girerken şeytanca gülümsedi. En fazla cidden isterdi Yeliz'i. *Oh kebap...*

Bu arada da Yeliz resmen yerleri döve döve gitmişti annesinin yanına. Sakinleşmeliydi. En azından ailesine o gazete haberinin önemsiz olduğunu gösterebilmeliydi. Artık nasıl başaracaksa... Ve Canan Hanım hâlâ sesleniyordu.

"Geldim anne..."

"Neredesin kızım ya? Akşama misafirimiz var. Mehmet Bey'i çağırdım yemeğe. Hadi kahvaltını yap da mutfakta kızlar işine baksın..."

Daha önce Bay Odun tarafından bu haberi duyduğu için şaşırmayan Yeliz, yüzünü buruşturarak bakmıştı annesine.

"Anne ne gerek vardı da çağırdın adamı şimdi?"

Canan Hanım kızının saçlarını okşadı. Yavrusunun hallerini anlayan bir anneydi Canan Hanım. Göz bebeğinden bilirdi, ne yaşıyor, ne hissediyor...

"Ben anneyim kuzum. Trabzon'dan döndüğünden beri hâlini görüyorum. Dün gece eve girerkenki yüz hâlini de gördüm. Bu adamı önemsiyorsun."

Kıpkırmızı olan Yeliz başını önüne eğmişti.

"Bu kadar belli mi anne?"

Kızına sevgiyle bakıyordu Canan Hanım.

"Sadece annelerin anlayacağı kadar belli kuzum. Sen orada iş yapacaksın, kariyerin için çok önemli biliyorum. Ama gittiğin yerde aşkı bulduysan buna da ses çıkaramam. Lakin bilmediğim bir adamın insiyatifine de seni bırakamam. Sen aklı başında bir kızsın ve biliyorum ki kim ne derse desin burnunun dikine zaten gidersin. Ama bende bu Mehmet denen adamı görmeliyim. Benim kızımın gözlerindeki bu ışı-

ğın, onda da olup olmadığını görmeliyim." Yeliz'e sımsıkı sarılan Canan Hanım devam etti. "Senin bir daha üzülmeni görmek istemiyorum miniğim."

Annesinin kollarında ağlamaya başlayan Yeliz, kısık sesiyle cevap vermişti.

"O çok eskide kaldı annem. Hem de biliyor musun?" Kafasını kaldırıp baktı annesine. "Ben zaten o adama âşık falan değilmişim. Bunu şimdi anlıyorum."

"Canım kızım... Sana güveniyorum. Hem sende bu cadılık varken eminim hakkından gelirsin Mehmet'in... Acıdım şimdi ona..."

Canan Hanım kızının gözyaşlarını dağıtmak için işi şakaya vurmuştu. İçinde anneliğin yarattığı endişeyi bir köşeye koydu. Gözleri parlayan Yeliz gözyaşlarının arasında gülerek bakmıştı annesine.

"Ah anne, o benden beter... Bazen ona laf yetiştiremiyorum."

Canan Hanım tatlı sesiyle kahkaha atarak masaya doğru ilerledi.

"Desene taş, kayaya çarptı."

"Aynen annecim..."

Annesi senelerin ve kocaman aileyi bir arada tutan tecrübesinin verdiği kıvraklıkla anında neşelendirmişti Yeliz'i. Yaşanılacak olan hiçbir şeyden kaçılmazdı. Ama önemli olan sığınabileceğiniz kuvvetli kolların varlığını bilmek ve hissetmekti. Çok şanslı olduğunu düşünen Yeliz, akşamı iple çeker olmuştu artık. Sevdiği adamı görebilecek olması, geri kalan tüm endişeleri yok etmişti.

17

Akşamüstü aynada kendisine bakan Yeliz'in keyfi yerindeydi. Bej pantolonu ve kahverengi merserize kazağıyla gayet hanım hanımcık duruyordu. Saçlarını salmıştı. Doğrusu kısa etek giymeye cesaret edememişti çünkü bu manyak adam anne baba dinlemez kayışı koparırdı yine... Dengesizlik ve odunluk parayla değildi ya... Yüzünde sevgi dolu bir tebessüm oluşmuştu. Çok özlemişti onu. Ama şimdilik bir tek annesi bilecekti aralarındakini. Abileri bunu bilmiyordu ve bir süre daha bilmesindi mümkünse.

Aşağıdan gelen çocukların cıvıltısını duyup neşeyle çıktı odadan. Abileri, yengeleri, yeğenleri... Resmen bir isteme ortamı vardı evde. Heyecanlandı. Öylesine dalmıştı ki hayallere zilin sesini duymadı. Merdivenlerden inerken annesini kapının önünde Mehmet'le selamlaşırken görünce kalbi neredeyse boğazında atar olmuştu. Bu adam neden böyle yakışıklıydı ki? Giderek büyüyen bu aşktan korkmalı mıydı?

Annesinin sesiyle sıyrılmıştı ikinci kez düşüncelerinden.

"Hoş geldin Mehmet Bey oğlum."

"Hoş buldum efendim," diyen Mehmet, Yeliz'in babasına dönerek, "Bora Bey," diyerek elini uzatmıştı.

Babasıyla sevdiği adamı tokalaşırken izleyen Yeliz'in içi dolmuştu.

"Hoş geldin Mehmet Bey evladım."

"Hoş buldum..."

Diğerleriyle de selamlaşan Mehmet, Yağız'ın ve Yiğit'in eşleriyle de tanışmıştı. Yiğit'in eşi Aslı, son derece ağır başlı ve sevimli bir kadındı. Her hareketi ölçülüydü. Ama Yağız'ın eşi Doğa, Mehmet'e biraz kendi cadısını anımsatmıştı. Belki biraz daha olgunu, ama kesinlikle gözlerindeki parıltı tehlikeliydi. Üstelik kadının bakışlarında gizli bir uyarı var gibiydi. Mehmet'i öyle ölçerek, biçerek bakıyorduki, gazete haberlerinin birileri tarafından ciddiye alındığını anlamıştı Mehmet. İçinden gülümsedi. Yeliz'i bu kadar sahiplenmesi ve onu korumak için her an savaşa hazır durması hoşuna gitmişti. Hoş kimin cadısını kimden koruyacaktı ya... Neyse...

Canan Hanım'ın sesiyle anlık düşüncelerinden sıyrıldı.

"Şöyle buyur çocuğum, rahat oturalım. Beni kırmayıp geldiğin için teşekkür ederim. Kızımı emanet edeceğim kişiyi tanımak istedim. Ne de olsa onca uzaklıkta bizden daha çok sen olacaksın yanımda..."

Titrek adımlarla merdivenden inen Yeliz annesinin söylediklerine sinirlenmişti. Ne emanetiydi ki bu? Sanki küçük çocuk emanet ediyorlardı. Bir de bu adamın eline koz veriyorlardı. Mehmet'e elini uzatırken annesine de uyarı bakışları atmayı ihmal etmedi.

"Hoş geldiniz Mehmet Bey... Annemin kusuruna bakmayın, onun gözünde hâlâ bir çocuğum ve illa beni emanet edecek birilerini arıyor."

Kıza dönen Mehmet'in gözleri parlamış ve orada bulunan herkes adamın yüz ifadesindeki bu değişimi fark etmişti. Bora Bey kaşlarını çatarken, Canan Hanım beklediği işareti adamın bakışlarında gördüğü için memnun olmuştu. Yağız ve Yiğit bilmiş gibi sırıtmıştı. Aslı kocası ve abisinin bu hallerine anlam verememiş hâlde Doğa'ya döndüğünde, Doğa'nın kaşlarını çatık görmüştü. Aslı analitik zekâsını

kullanarak anında durum tespiti yapmıştı. Ve açıkçası bu durumda Doğa'nın endişelerine katılıyordu. Gazetedeki haberi görüp, kocasının bu kadar sakin kalması Aslı'yı da işkillendirmişti ya, Yiğit'in zekâsına ve içgüdülerine her zaman güvendiği için karışmak istememişti. Ama Doğa, Aslı kadar sağduyulu olamamıştı. Bir tek o pek memnun değildi bu işten ve diliyordu ki inşallah yanılan kendisiydi. Çünkü Yeliz'in gözlerinde gördüğü ışığı daha önce hiç görmemişti.

Yemeğe geçmeden önce salona geçmişler, ilk tanışma sohbetlerini gayet sorunsuz halletmişlerdi. Hoş, Yeliz'in atan kalbi bunun tam aksini söyleyebilirdi. Mehmet'le ne zaman göz göze gelse sanki zaman duruyordu. Ve bu zamanın tek taraflı durmadığını Mehmet'in ateşle parlayan gözlerinden anlıyordu. Masaya geçtiklerinde Yeliz ve Mehmet yan yana oturmuşlardı. Bu bir yandan iyiyken, diğer yandan çok zorlayıcıydı. Bunu baldırına değen her temasta derinden hissediyordu Yeliz.

Mehmet ise bilerek Yeliz'e temas edebileceği hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. Kısa aralıklarla kızın bacaklarında dolaşan elleri, yanındaki kadının titreyerek içine çektiği nefeslerle ödüllendirilmişti. Bu Mehmet'e öyle büyük bir haz veriyordu ki... Bir temasla bile dağılabilecek kadar etkileniyorlardı.

Yemeğin geri kalan tarafı keyifli geçmişti aslında. Hiç Yeliz'in umduğu gibi değildi. Doğa bile o gerginliğini atmış görünüyordu. Bir ara Yeliz mutfakta sıkıştırdığı Doğa'ya neyi olduğunu sormuş, yorgun olduğu cevabını almıştı. Arda her zamanki bilmiş tavrıyla Mehmet'le ciddi anlamda sohbete koyulmuş ve Melda ise adama hayran hayran bakarak yemişti yemeğini. Çocuklarla arasının iyi olduğu su götürmez bir gerçekti ve formaliteden değil, gerçekten ilgileniyordu onlarla.

Yeliz'in gözünün önüne kendi çocukları geldi bir an, gülümsemeye başladı. Onları yerde oynarken, bahçede koşarken, denize girerken falan hayal etti.

"Hayırdır kardeş, ne sırıtıyorsun?"

Mehmet'in, kucağında Duru ile babasıyla konuşmasını izlemeye dalan Yeliz, kulağının dibinde Yiğit'in sesini duyunca irkildi.

"Ne sinsi sinsi yaklaşıyorsun sen? Keyifliyim işte... Üzgün mü olayım?"

"Seni üzgün göreyim ortalığı yakarım kızım!"

"Aşksın sen aşk, ağabeylerin en yakışıklısı..."

"Pis yalaka..."

"Ne sandın o'luuummm..."

Yağız'ın sesini duyduklarında hâlâ gizli gizli kıkırdıyorlardı.

"Babacım, eğer müsaaden olursa senin çalışma odanı kullanabilir miyiz? Mehmet Bey yarın gidecek, son ayarlamaları konuşalım..."

"Tamam çocuğum, rahat olun..."

Dörtlü çalışma odasına çekilip plan ve program yapmışlardı. Tabii tüm bu görüşmeleri Yeliz, ara ara kendisine odaklanan yoğun gözlerin takibinde geçirmişti.

Son görüşmeler yapıldığında, Yeliz'in bir hafta sonra şantiye ekibiyle beraber gitmesine karar verdiler. Mehmet de yarın akşam dönecekti. Gazetedeki haberler içinde sessiz kalmayı kararlaştırdılar. Vedalaşıp ayrıldıklarında Yeliz ailesinden herhangi bir yorum işitmemek için telaşla odasına çıkmıştı. Zaten vedalaşırken iki yabancı gibi tokalaşmak yeterince zor gelmişti. Bir de avucunda hissettiği minicik okşama tüm dengesini alt üst etmişti.

Yatağına uzandıktan sonra yarım saat geçmemişti ki telefonu çaldı. Ekrana bakmaya bile gerek yoktu. Cilveli bir sesle cevapladı gelen telefonu.

"Hani isteyecektin beni babamdan? O kadar da beklemiştim."

Böyle bir açılış beklemeyen Mehmet, hoş bir şaşkınlık yaşamıştı.

"Bunu az önce söyleseydin ya yiyorsa... Şimdi söylemesi kolay..."

Yeliz kıkırdayınca karşı taraftan derin bir iç çekme sesi geldi.

"Sana dokunamamak çok kötüydü. Karşımda duruyordun ve ben kokunu bile duyamadım. Annen bence bana işkence etmek için çağırdı beni."

"Hayır hayatım, annem kızının sevdiği adamı tanımak için çağırdı."

Şaşkınlığı iki katına çıkan Mehmet, "Ne, nasıl? Annen biliyor mu?" diye telaşla sordu.

"Evet, biliyor..."

"Bakışlarından anlamalıydım. Tüh yaa... E ama aşkım bu şimdi mi söylenir? O zaman söyleseydin ya..."

"Ne değişecekti?"

"Çekecektim kenara, *bak kaynana diyecektim, ya kızınla benim yalnız kalmamı sağla ya da onu almam evde kalır,* diyecektim."

Yatakta zıplayıp doğrulan Yeliz diş bilemeye başlamıştı.

"Yok ya... Neden evde kalıyormuşum acaba sen almadığında? Etrafımda çoook erkek var anladın mı? Sana mı kaldım ben?! Odun!"

Duyduğuyla ister istemez sinirlenen Mehmet, Yeliz'i telefonda bile titretmişti. *Bu kız resmen kaşınıyordu abi...*

"Bana mı kaldın ne demek? Benimsin zaten kızım, neyin laga lugasını yapıyorsun? Bak, ikide bir şu başka adamlar lafını araya sokma, inan bana çok kötü olur."

"Ne olurmuş?"

"Etrafta başka kadınlar türemeye başlar."

Bu sözden sonra da Yeliz'in verdiği cevapla titreme sırası Mehmet'e gelmişti.

"O kadınlar türedikleri gibi yok olur. Kimsenin hayatıyla oynama ve bulaşma kadınlara... Yazık..."

Mehmet keyifle güldü.

"İşte benim ateşli ve panter hatunum. Yaparsın bebeğim biliyorum, parçalarsın sen..."

"Ha şunu bileydin! İlla delirteceksin. Ancak o zaman rahatlıyorsun."

Mehmet aklına üşüşen piç fikirlerle öyle arsız sırıtmıştı ki...

"Yok, aslında başka bir şekilde rahatlarım ama hiç heveslenme... Evlenmeden olmaz."

"Memeeett..."

"Bebeğiiimm..."

Yeliz içine kocaman bir nefes çekti.

"Evlenmek nerden çıktı ya?"

"Ne demek nerden çıktı? Benden başkası sana sahip olamayacağına göre ki olursa o adam en fazla bir dakika yaşar, sen de evde kalamayacağma göre, ben de çocuk istediğime göre... Başka çaren yok tatlım."

Onun ağzından çocuk lafını duymak içini eritmeye yetmişti Yeliz'in ama yine de devam ettiği odunluğuna da kızmadan edemedi. Çemkirmek en sevdiği şeydi ne de olsa...

"Odunsun sen, valla bak... İnsan bir evlenme teklifi yapar, romantik olmaya çalışır... Böyle emrivaki ile mi olur bu işler? Hem sebebe bak, çocuk... Sen öküz olabilirsin ama ben damızlık inek değilim canım!"

Sıkıntılı bir *of* çekti Mehmet.

"Ya ama bak kızım, bir hayal et. Ben, ağzımda bir gül, etrafta çiçekler mumlar, arkamda keman çalan bir ihtiyar...."

"Neden ihtiyar?"

Bu soruya sanki çok saçmaymış ve cevabı aslında çok basitmiş gibi şaşırarak cevap verdi Mehmet.

"Genç kemancının ne işi var be orda? Neyse kıkırdama Yeliz, ciddi bir şey anlatıyorum."

Tabii Yeliz'in verdiği cevaplar birkaç kıkırtının arasından zorla çıkabilmişti.

"İyi tamam tamam... Ee arkanda ihtiyar kemancı?"

"Hah işte, sonra ben dizlerinin üstünde çökmüş, ağzıma batan dikenlere rağmen romantik bir şiir okumaya çalışıyorum; bir yandan elimdeki kutuyu açmaya uğraşıyorum, sonra yüzüğü düşürüyorum falan... Hayatım beni böyle bir hayal etsene, yazık değil mi bana?"

Kahkahasını tutamıyordu artık Yeliz.

"Ah hayal etmeye çalışıyorum ama ihtiyar kemancıdan başka gerçek olacak bir şey bulamıyorum. Haklısın bebeğim, ıyyy çok itici olurdun sen öyle, odunum benim..."

"Evet ya aşkım, evet... Ben odunum, ağzını yerim senin! Oh be rahatladım!"

"Deli yaa..."

Yeliz'in bu tespitinden sonra Mehmet sessizliğe gömülmüştü. Yeliz birkaç saniye bekledikten sonra tedbirli bir sesle sordu.

"Neden sustun oduncum?"

Mehmet'te hâlâ ses yoktu.

"Memet?"

"Yeliz?"

"Aşkım?"

Mehmet'in öyle bir *Yeliz* deyişi vardı ki, Yeliz'in içi titremişti. Hele sonrasında söylediği...

"Seni çok özledim ben..."

Bir an çırpınan kalbini durdurmaya çalışan Yeliz işi şakaya vurmak istemişti. Yoksa çocuk gibi ağlayabilirdi.

"Az önce ayrıldık."

"Öyle değil... Kokunu özledim, sarılmayı özledim, öpmeyi özledim."

Artık şaka olacak bir şey kalmamıştı. Boğazında düğümlenen hasretle karşılık verdi Yeliz.

"Bende çok özledim Memet..."

18

Geçen bir haftalık sürede Yeliz, Memet'in telefondan ulaşan isyanlarını dinlemişti. Mehmet kıza olan hasretini her konuşmada dile getirmiş, hasretinden Karadeniz'i yakacak hâle gelmişti. Ve Yeliz kızsa mı, sevse mi bilemeyecek duruma geldi. Elindeki telefona bakarken sabırlı olmaya çalışarak konuştu.

"Deli misin sevgilim ya, yarın ordayım? Az daha sabır... Ben de seni çok özledim. Hem küfür etme, ayıp..."

"O ayıba da koyarım! Of Allahım of... Şu geçmeyen bir haftayı ben var ya..."

Yeliz kahkaha atarak kesti Mehmet'in sözünü...

"İyi geceler koca bebeğim, yarın otelde görüşürüz."

"Ben alırım seni..."

Gözlerini deviren Yeliz, bir kere daha derin bir nefesle sabır doldurmaya çalışmıştı içine.

"Araba kiralarım ben hayatım, orada arabasız yapamam."

"Ayarlarız sana buradan..."

Ve teslim olmak en iyisiydi... Bu adamın inadının önüne geçmek ne mümkündü ki zaten.

"İyi peki öyle olsun... Seni seviyorum."

"Seni çok seviyorum. Dikkat et..."

"Romantik odunum..."

Yeliz, Mehmet'in homurtularını duymadan kıkırdayarak kapattı telefonu. Bu adam yola gelecekti.

Son akşamdı ve ailece geçirilen yemek sonrası herkesle vedalaşıp odasına çıkmıştı Yeliz. Son olarak Begüm'e de durumları anlattıktan sonra yattı. Bir an önce sabah olsun diye bekliyordu.

Mehmet'te aynı heyecanla yatmış, sabaha kadar kırk kere uyanmış, kırk uykusunda da Yeliz'le dolu rüyalar görmüştü. Artık kafayı yediğine kesinlikle inanan Mehmet, sabahın ilk ışıklarıyla hazırlanıp aşağıya inmişti. Güven'i görene kadar da *geç kaldım*, diye pür telaş içindeydi.

Güven hızlı adımlarla gelen dostunun yolunu kesti.

"Abi hayırdır sabah sabah?"

"Lan çekil, başlatma hayrına! Geç kaldım."

Saate gözü takılan Güven dostunu ilk defa böyle görüyordu. Mehmet bir kadın için bu duruma hiç düşmemişti ve şimdi attığı her adımda aşkın gücünü gösteriyordu. Dostunun kolunu sıkarak çekiştirmeye çalıştı.

"İyi de abi, daha kargalar bile sıçtığını yemedi. Yeliz hâlâ uyuyordur muhtemelen. Sanki erken gidersen, kız da erken mi gelecek?"

Arkadaşına sinirle bakan Mehmet, parmaklarını da aynı asabiyetle saçlarından geçirdi.

"Ula oğlum bi' siktir git! Geç kalmayayım da beklerim ben."

"Memet, gel abicim hadi... Bi' kahve iç... Açıl, öyle gidersin."

Tabii Güven, adamın itirazlarını dinlemeden sürüklerken, Mehmet de aslında Güven'in haklı olduğunu biliyordu. Kahve içerken bile gözü sürekli saatteydi. Sonunda dayanamayan Güven kalktı masadan.

"Abi harbi siktir git yaaa... Böyle durdukça daha çok sinirimi bozuyorsun... Git havaalanındakilerin keyfini kaçır!"

Mehmet aldığı bu izinle hızla yerinden fırlamıştı.

"Doğru diyosun lan... Ne işim var burada?"

Mehmet'in arkasından bakan Güven de neşeyle seslendi.

"Abiii, oradakilere uçağı erken indirsinler diye baskı yapma ha..."

Arkasını dönmeyen Mehmet, Güven'e sesli mesajını vermekte gecikmemişti.

"Afkur lan puşt!"

Yol boyunca da aynı telaş ve aynı panikle kullanmıştı arabayı Mehmet. Yol bile bitmiyordu. Aha işte geç kalmıştı. Güven manyağına uyarsa böyle olurdu...

"Bu lanet olası yol neden bu kadar uzun? En kısa zamanda otelin yanına havaalanı yaptırmak şart oldu."

Kendi kendine söylenerek havaalanına doğru gidiyordu Mehmet. İlk defa böyle duygular içindeydi. Anlamaya çalışmaktan da vazgeçmişti. Âşık olmuştu işte... Başka açıklamaya ne gerek vardı ki?

Uçağın inme saatine kadar iki saat geçmişti. Azcık erken gelmiş olabilirdi. Homurdandı.

"Sadece biraz erken geldim." Ve o sırada İstanbul uçağının piste indiği haberi anons edilmişti.

Yolcu çıkış yerinde beklerken bir sağa bir sola dönüp duruyordu. İç hatlar yolcu kapısı açıldığında heyecanla gelenleri taradı gözleri. Bir hafta olmuştu ama Mehmet'e göre takvimler yanlış adlandırılmıştı. Bu geçirdiği bir haftaya bir yıl deseler yeriydi. Derken gördü kızı... Elindeki tekerlekli bavulu ve sırt çantasıyla boğuşarak yürümeye çalışıyor bir yandan da gözü bekleyenleri tarıyordu. Bu kadın onundu. Sonra o öldüğü gözler etrafı dolaşırken kendi gözleriyle buluştu. Göz göze geldikleri an kızın yüzünde oluşan gülümseme, ayrı geçen günleri unutturmuştu Mehmet'e.

Adamın gözlerinde eriyerek yürüyüşünü hızlandıran Yeliz, karşı karşıya geldikleri an kendisini havada buldu. Hasret kaldığı kolların arasında olmak çekilen hasrete değerdi.

"Yaa deli misin bırak?"

Bir yandan da kollarını adamın boynuna dolamış kahkaha atıyordu. Kokusu nasıl da güzeldi, ne kadar da özlemişti.

"Gelir gelmez dırdıra başlama kadın! Kapa çeneni, yoksa bu kalabalıkta sustururum çekinmem..."

"Ay iyi tamam..."

Bu panik bile cilve kokuyordu, naz kokuyordu. Mehmet, Yeliz'in kulağına fısıldadı.

"Nazını sevduğum..." Yeliz sadece yüzünü gömmüştü Mehmet'in boynuna. Cevaba gerek yoktu ki...

En sonunda ayrıldıklarında Mehmet Yeliz'in elinden sımsıkı tutmuş, bir eline de valizini almıştı.

"Çok özledim ve bir an önce arabaya yetişemezsek burada büyük bir rezalet çıkacak..."

"Koş o zaman aşkım koş..."

Bu kızın kıkırdamaları ruhunu mest ediyordu.

Arabaya yerleştiklerinde aceleyle arabayı çalıştırmış, hızla yola girmişti Mehmet.

"Aşkım, nereye yetişiyoruz Allah aşkına? Az yavaş..."

Mehmet yan gözle bakmış konuşmadan sürmeye devam etmişti. Merkezden uzaklaşmaları şarttı. Derken birden arabayı kenara çekmiş ve Yeliz daha bir şey diyemeden, kızı kendine çekip dudaklarına yapışmıştı. Soluksuz ve her an gidecekmiş gibi aceleyle kızı öpmeye başladı. Adamın ağzının içinde boğulan inlemesiyle Yeliz de Mehmet'e karşılık veriyordu. Ne kadar böyle öpüştüklerini bilmeseler de ayrıldıklarında ikisi de nefes nefeseydi. Alınları birbirlerine yaslanmış dururken, "Bitmedi bu lanet hafta, tadını nasılda özledim," diye inler gibi konuşmuştu Mehmet.

"Ben de," diyen Yeliz elini adamın yanağına koyup usulca okşadı.

Mehmet kendini geri çekip derin bir nefes aldı. Direksiyonu tek eliyle sıkıp vitesi bire taktı.

"Gitmeliyiz, yoksa hiç gidemeyeceğiz."

Yeliz kolunu cama dayayıp adama doğru dönerken keyifli bir kahkaha atmıştı. Bu adamın bu sabırsız halleri kendini çok özel ve kadın gibi hissettiriyordu ve her şeyden öte sevildiğini hissediyordu. Radyoda çalan türküye eşlik eden Mehmet bir yandan da Yeliz'i süzmeye başlamıştı.

Bakişlarundan belli
Sevdaluk bunun adi

Bilurum sevdaluği
Hep aci olur tadi

Çok mu yandi yüreğun
Bu sevdaluk yüzinden

Kimseye güvenemem
Kimler geçti sözinden

Senin güzel gözlerun
Aldi aklumi benden

Öyle sevda olsam ki
Hiç ayrilmasam senden

Müzik bittikten sonra Yeliz uzanıp adamın yanağına kocaman bir öpücük kondurmuştu. Sessizce bir süre yol aldılar. Bu sessizlik çok şeyi anlatıyordu aslında. Konuşmadan arada birbirlerine değen gözleri haykırıyordu ne çok özlediklerini, ayrı geçen zamanların acısını, kavuşmanın mutluluğunu, birlikte paylaşılacak zamanların heyecanını... İkisi de sessizlik içinde içlerindeki aşkı, özlemi demledikten sonra Yeliz yine adamdan tarafa döndü.

"Ekip gelmiş olmalı... Başladılar mı çalışmaya?"

"Başladılar. Şimdilik Güven orada."

"Önce oraya uğrayalım. Ne var ne yok bi' bakmalıyım."

"Olmaz..."

Yeliz şaşkınca Mehmet'e baktı.

"Ne demek olmaz? Hayatım inan yorgun değilim."

"Sorun yorgunluğun değil. Onca adamın içinde ne işin var?"

İşte burada Yeliz'in gözleri önce kocaman açılmıştı ama yola bakan Mehmet'in bu hiç umurunda değil gibiydi.

"Şaka yapıyorsun değil mi Memet?"

Bu cümleye karşılık yüzünü buruşturarak olaya ilk fiziksel tepkisini vermişti Mehmet.

"Bak yine Memet demeye başladın..."

Yeliz'in çemkirmesi de o yüzü daha fazla ekşitmişti.

"Ne diyeyim Haydar mı? Adını söylüyorum işte..."

"İşte adımı söylüyorsun ve bunu kızgın olduğun zamanlarda yapıyorsun."

"Kızmışımdır o zaman..."

"Neden kızdın ki?"

Kıza masum kedi gibi bakıyordu Mehmet. Ama bilmediği Yeliz'in şu an kedi sevecek hâli yoktu.

"Neden mi kızdım?" Kararlı suratını adama döndürdü. "Çünkü yine odunluk yapmaya başladın."

Mehmet'te ciddi anlamda haklı olduğunu düşündüğü savunmasına geçmişti. Yeliz'in daha fazla kudurmasına sebep olsa da...

"Odunluk mu? Kızım orada bir sürü adam var. Senin ne işin var orda? Otelde kalırsın işte... Sana bir çalışma odası ayarlarız."

"Anlamadıysan düzelteyim ama ben buraya iş için geldim. Otelde kalıp neyi takip edebilirim acaba? Hem orada yatıp kalkacak değilim ama denetlemem şart..."

Sinirlenmeye başlayan Mehmet bir eliyle saçlarını karıştırdı.

"Hey Allahım ya... Güven zaten orada olacak... Varsa bir sorun sana haber verir ve sen çözersin."

Yeliz iyice köpürmüş bir hâlde suratını camdan dışarıya çevirdi.

"Güven senin adamın ve beni ilgilendirmiyor. Oraya gideceğim, bu konu kapanmıştır. Benim bu işi yapacağımı biliyordun." Tekrar adama dönerek hırsla soludu. "Ne sanıyordun acaba? Dizimi kırıp dizinin dibinde oturacağımı mı? Sevgili olmamız hayatımı yöneteceğin anlamına gelmiyor!"

Mehmet kükremeyi andıran sesle cevap verdi.

"Hayatını yönlendirmiyorum! Sadece olması gerekeni söylüyorum ama sen sırf inat için bana karşı geliyorsun!"

"İnat değil bu sersem! Ben bu işi yapabilmek için okudum. Bunu o aklına sok! Ben işimi yerine getireceğim."

Yeliz son cümlesinden sonra suratını asıp dışarıyı izlemeye dönerken, Mehmet de tüm hırsını sıktığı direksiyondan alıyordu. Bir sürü abazanın, genç adamın yanına nasıl çıkaracaktı bu dünya güzelini? Adamlar kıza asılmaya bile kalkabilirlerdi. Tabii bu düşünce o direksiyon için hiç iyi olmamıştı. İki inatçı insan yol boyunca tek kelime dahi etmediler.

Otele geldiklerinde Yeliz sinirle arabadan inip adama döndü.

"Erkeksin ya, valizlerimle ilgilen bir zahmet..."

Mehmet gözlerini kısıp kıza baktı.

"İşine gelince hemen de incinir kadın moduna bürün sen... Cadı!"

"Nasıl anlarsan..."

Yeliz hızlı adımlarla otele girdi. Eski odasına mı gidecek bilmiyordu. Lobide öylece ayaküstü dikilirken. Mehmet elinde valizlerle yanına doğru geldi. Kıza hiç bakmayıp yanından yürüdü. Görevlilere valizi verip,"Bunları benim odamın yanındaki odaya taşıyın. Yeliz Hanım için ayarlanmış olması lazım," dedi. Sesinde bile geri adım atmayan ton vardı Mehmet'in ama bu Yeliz için hiçbir şey ifade etmemişti.

Vazgeçmeye niyeti olmayan Yeliz adama baktı.

"Nedenmiş. Eski odamın nesi var?"

"Bir adet müşterisi..."

"Hah, komik adam!"

Elinde valiz olan adamın peşinde yürürken arkasındaki ayak seslerini duyuyordu. Odaya geldiklerinde çocuk valizleri bırakıp iyi günler dileyerek çıktı. Adamla baş başa kaldıkları odayı süzdü Yeliz. Son teknolojinin hâkim olduğu oda, iki bölümden oluşuyordu. Oturup televizyon izleyebileceği şirin bir oturma odası ve oldukça rahat görünen çift kişilik yatağın büyük yer kapladığı bir yatak odası... Yatak odasının içinden banyo ve giyinme odasına açılan iki kapı vardı.

Arkasındaki adama ters bir bakış atıp, "Duş almam lazım," dedi.

Kızın bu ters halleri çok hoşuna gitse de Mehmet'in de yumuşamaya hiç niyeti yoktu.

"Al ne yapayım, sırtını mı keseleyeyim?"

"Çıkman için söyledim..."

"Yeliz, beni sinir etme, gir duşunu al..."

Valizini açıp içinden giyeceklerini alan kız homurdanarak banyoya yürüdü. Tam kapıyı kapatacakken adama dönmeden seslendi.

"Duştan sonra şantiyeye gidiyoruz."

Kapanan kapının arkasından öfkesine hâkim olmaya çalışan Mehmet, telefona uzanıp odaya iki kişilik yemek istedi. Neyi anlamıyordu bu kız? Yirmi beş tane adamın içine mi gidecekti? Hepsi de aç hayvanlar gibi süzecekti kızı. Bu işe bir çare bulmalıydı. *Ve bulmuştu da...* Sırıtması buna işaretti.

Yeliz banyodan çıktığında odadaki sehpanın üstünde hazırlanmış iki kişilik yemeği gördü. Karnının acıktığını yeni fark ediyordu. *Ah bu adam ihtiyaçlarını çok iyi biliyordu doğrusu...* Bir de arada tutan odunluğu olmasaydı, tatlı niyetine yenirdi.

"Çok acıkmışım... Yiyip hemen çıkmak istiyorum."

Yaptığı planla rahat olan Mehmet, yüzündeki ifadeyi saklayarak, "Peki," dedi.

Yeliz bu teslimiyete şaşırsa da acelesi yoktu. Arkasından gelecek şeyle o an mücadele edebilirdi. Şimdi yemeğin tadını çıkarmak istedi. Yemek boyunca Yeliz gelecek hamleye karşı tetikte dururken, Mehmet de zevkli planının keyfi içinde sırıtmasını içine atıyordu.

Yemekten sonra çantasını ve fotoğraf makinesini alan Yeliz, Mehmet'e baktı.

"Evet, bana ayarlayacağın arabayı hallet de ben artık çıkayım."

"Tek gitmiyorsun..."

"Ne?"

"Birlikte gidiyoruz. Hem yolu kaybedersin..."

Bir plan olduğunu anlayan Yeliz gözlerini tedbirli bakışlarla kısıp Mehmet'e çıkıştı.

"Yanıma birini verebilirsin. Senin işin gücün yok mu?"

"İşim gücüm sensin sevgilim," diyerek kızın yanına gelip, dudaklarına aşk dolu öpücük kondurmuştu. Ah işte bu yapılmaması gereken bir hamleydi çünkü Yeliz böyle öpülmeye devam ederse faili meçhul cinayetleri bile üstlenebilirdi. Bu öpücüğe kayıtsız kalamayan Yeliz bir süre sonra nefes aldıkları arada fısıldadı.

"Beni kararımdan vazgeçiremeyeceksin sevgilim."

"Böyle bir niyetim yok meleğim..." Cümlesi bittiği an tekrar uzandı kızın dudaklarına. Yeliz adamın asla bu kadar masum olmayacağını bilse bile, öpücüğün tadını çıkarmaktan da vazgeçmemişti.

Yola çıktılar ve yol boyunca Mehmet aklında olan detayları anlattı Yeliz'e. Projedeki ufak tefek değişikliklerden bahsetmişti, Yeliz de bunların notunu aldı. İkisi de iş konu-

şulduğu zaman diliminde özel sorunlarını ve aşklarını sağ köşeye bırakmış gibiydiler. Şantiye alanına vardıklarında, yanlarına Güven geldi.

"Ooo hoş geldiniz Yeliz Hanımcığım..."

"Hoş buldum Güven Beyciğim..."

Yeliz, Güven'e sarılmıştı. Bu çocukta şeytan tüyü vardı. Habibe'nin bu adama âşık olmakta ne kadar haklı olduğunu düşünmüştü Yeliz. Ama ne çare, bu adam da kördü işte... Mehmet ise iki saniye izin verdiği sarılma faslını Güven'i omzundan tutup geri çekerek sonlandırmıştı.

"Uzak dursana oğlum hatunumdan... Ne yapıştın ahtapot gibi?"

"Tamam lan, yengemize de sarılamayacak mıyım?" Yeliz'e döndü Güven. "Kızım senin bu herifle işin iş ha, bak demedi deme..."

Gözlerini deviren Yeliz sinir sinir Mehmet'e dönmüştü.

"Bana mı anlatıyorsun Güven? Buraya gelebilmek için verdiğim savaşı bir bilsen..."

Mehmet ikisine de şaşkın bakakaldı.

"Buradayım hâlâ, hatırlatırım. Yokmuşum gibi ne konuşuyorsunuz?"

Yeliz hiç istifini bozmadan Güven'e geri döndü.

"Ay sen boş ver bu odunu... Habibe'den haber var mı?"

Güven bu soruya şaşırmıştı. Kaşlarını kaldırarak cevap verdi.

"Ben nerden bileyim? O günden sonra yaylaya çıkmadım ki..."

Gözlerini kısan Yeliz, resmen Güven'e çemkirdi.

"Bir de benim sevgilime laf atıyosun, sanki sen çok daha iyi bir boksun."

Bu çıkışa şaşıran Güven ses etmemişti. Bunların ikisi de dengesizdi, tek açıklama buydu. Mehmet bu söz üstüne kahkahayı salıp kızın beline kolunu doladı.

"Odunun yesun seni... Hadi meleğim, gidip şu işleri kontrol edelim."

"Memet, çeksene elini belimden, çalışanlar görecek..."

Adamın hiç orah olmaması, aksine onu çekiştirerek ortaya çıkarması kızın kafasındaki ampulü yakmıştı. Dirseğini Mehmet'in karnına gömerken homurdandı.

"Ah seni dağ adamı... Bilerek böyle davranıyorsun değil mi?"

Onlara şaşkın gözle bakan çalışanlara bakmamaya çalışıyordu kız. Rezil olacaklardı çünkü bu adamın sağı solu belli olmazdı. Bunu da Mehmet'in verdiği cevapla kesinleştirmiş oldu.

"Ne sandm ki? Bu güzel yaratığın sahibi benim ve bunu herkes bilmeli... Sana yan bakanı siktir ederim," diyerek kızın boynuna yakın yere bir öpücük kondurdu Mehmet.

Boynunda hissettiği nefesle ürperen Yeliz, erimemek için sinirine sığınmıştı.

"Aman ne güzel bir yol! Zaten beni sahipsiz sanan herkes üstüme atlıyordu. Hödük, ne olacak!" Kendini adamdan kurtarmaya çalıştı ama boşa bir çabaydı. Zaten o öpücük hâlâ boynunu yakıyordu, olan aklı da uçmak üzereydi.

"Bak, tamam, herkes gördü. Rahat mısın?"

Mehmet sinsice sırıtıp başını olumlu anlamda salladı.

"İyi o hâlde, şimdi ön ayaklarını üstümden çek de ben de işime bakayım."

Kızın dudaklarına ufacık öpücüğü kondurup son şovunu da yapan Mehmet, eliyle reverans yaparak kızın önünü açtı.

"Hay hay prensesim, görev sizindir."

"Ben seninle ne yapıcam yaaa?" Ayağını yere hırsla vurarak ilerlemeye başladı Yeliz ama arkasındaki kahkahaların arasındaki sözü de duymuştu.

"Gece söyleyeceğim bunu hatunum..."

"Odun..."

"Duydum..."

Başını bile çevirmeden bağırdı Yeliz.

"İyi bok yedin!"

O sırada işçilerin suratındaki anlayışlı gülümseme kimsenin gözüne takılmamıştı. Bu ikisi birbirine hem bıçak hem de merhemdi.

Ama Yeliz'in işçilerin yanında belli etmemeye çalıştığı kızgınlığı dönüş yolunda kendini göstermişti. Hele Mehmet'in söylediklerinden sonra... Mehmet'in istediği gibi davransalar da adam yapmıştı yine yapacağını.

"Ne oldu ha Yeliz Hanım? Memnun kaldın mı? Başın göğe erdi mi? Gittik şantiyeye..."

"Bağırma bana salak adam! Sen öyle nasıl davranırsın ya? Dağ adamı, yabani, pis mohikan..."

Mehmet kızgınlığının arasında şaşkınca Yeliz'e döndü.

"Mohikan nerden çıktı be?"

"Ay ne biliyim, aklıma ilk gelen yabani savaşçı oydu. Hem konumuz o değil... Çıkıp o adamlara yaptığın konuşma da neyin nesiydi?" Mehmet'in sesini taklit eder gibi kalın bir tondan konuştu.

"Yeliz Hanım benim nişanlımdır ve yan gözle bakanı Fırtına Deresi'ne dökerim."

Mehmet bu sözden sonra hâlinden memnun sırıttı. "Helal bana! Harika bir konuşmaydı," cümlesi de omzuna inen minik bir yumrukla ödüllendirilmişti.

"Ah... Bir de tuttun çocuğun birine, *bu son uyarım,* diye diklendin. Garibim neye uğradığını şaşırdı."

"O garip dediğin seni gözleriyle yiyordu."

"Beni orada gözleriyle yiyen tek bir kişi vardı, o da sendin geri zekâlı."

Mehmet ukala bir havada başını kaldırdı.

"Ben yerim, ben başka..."

"Allah Allah, niyeymiş?"

"Sen benimsin..."

Tüm her şeyin kilit cümlesi bu gibiydi. Bu düşünceyle

Mehmet haklılığını ispat ettiğini düşünüyordu. Bu sahiplenme her ne kadar hoşuna gitse de bu herifin bir şeyleri anlaması lazımdı. Yeliz bir erkeğe bağımlı ve kısıtlanarak yaşayamazdı. Kıskanıyorsa bile bu kıskançlığını törpülemek zorundaydı Mehmet.

"Kıskanmana sözüm yok ama lütfen hayatımı çekilmez kılma... İkimize de yazık edersin."

İnanmayan gözlerle kıza bakan Mehmet derin bir nefes çekerek sordu.

"Orada bir kadın olsa, mesela Cavidan ya da şu reklamcı çakma sarışın; bana yiyecek gibi baksa ne yapardın?"

Bu düşünceyle deliye dönen Yeliz, hiç düşünmeden dişlerinin arasından hırladı.

"Saçını yolar eline verirdim!"

"Güzel..." Sırıtarak direksiyonda tempo tutmaya başlayan adam, "Sanığa başka sorum yok," dedi.

Şantiyeden yola çıktıklarından beri kavga ediyorlardı. Arkada oturan Güven'in farkında bile değildiler neredeyse. Güven de arkadaşına acır gibi bakıp alaylı şekilde sırıtıyordu. Yeliz'in sesiyle de irkildi.

"Sende orada sırıtıp durma Güven Efendi! Zaten sana acayip gıcığım, hırsımı senden alırım."

"Hoppalaaa... Deli misin kızım, ben ne yaptım sana?"

"Sen bana değil ama bu salak kafayla gidersen kendine en büyük kötülüğü yapacaksın..."

Hâlâ anlamayan Güven, şaşkınlığını belli eden ses tonuyla cevap verdi.

"Yeliz sıyırdın mı sen? Ne zamandır bir afralısın zaten? Bilmeden bir şey mi yaptım?"

"Bilmediğin kesin de, anlamayacak kadar da salaksın işte..."

Bu salak, Habibe gibi bir kızın nasıl farkına varmazdı ki? Gözüne sokulmasa kızı göreceği bile yoktu. O an aklına ge-

len şeytani fikirle sırıtan Yeliz, Mehmet'e dönüp şüphe uyandıracak bir sevimlilikle konuştu.

"Ah aşkım, biliyor musun aklıma ne geldi? Hafta sonu Habibe'yi aldıralım. Onu çok özledim, hem de merak ettiğim şeyler var."

Az önce kendisine kızan kızın, şimdi böyle pamuk gibi olmasına şaşıran Mehmet içinden, *boku yedik, bizimki yine bir haltlar çeviriyor*, diye geçirdi. Ama Allah'tan bu seferki hedef Güven'di ve kendisi yırtmıştı.

"Tabii ki meleğim..."

Yan gözle baktığı kızın kaş göz işaretiyle yüzünü saçma sapan şekle sokmasına gülmemek zor olmuştu. Aslında anlamamazlıktan gelip biraz daha delirtebilirdi ama sonra Yeliz'in bunun acısını çıkaracağına emin olduğu için uzatmadı. *Ve beklenen soruyu sordu.*

"Neyi merak ediyorsun ki aşkım?"

Afferim, der gibi bakıp yola bakan Yeliz, "En son ona çıkma teklif eden biri vardı ve son durumlarını merak ediyorum," diyerek bombayı ortaya koymuştu. Şimdi iş Güven'in bu bombayı kucaklamasına kalmıştı. Ve Güven'de gecikmeden yaptı.

Kısa bir sessizlik olurken, tüm dikkatini arkaya veren Yeliz beklediği tepkiyi aldı.

"Kimmiş lan o lavuk?"

Mehmet'e, *ben bilirim adamımı*, der gibi bir bakış attı.

Arkasına şaşırmış gibi bakan Yeliz, gülmemek için çabalıyordu.

"Hangi lavuk Güvenciğim?"

"O teklif eden lavuk..."

Düşünür gibi yaptı ve sonra, "Ah buldum, Rifki," diye cıvıldadı.

Mehmet o kadar sesli bir kahkaha atmıştı ki dayanamayıp Yeliz de kıkırdamaya başladı. Güven hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu bu iki deliye.

"Ne gülüyorsun lan? Hem Rifki kim be?"

Mehmet sesini toparlamaya çalıştı.

"Bildim bildim, şu kızıl saçlı çocuk, hani çeşmenin başında gördüğümüz..."

Sevdiği adama aşkla bakan Yeliz, bu oyuna ortak olduğu için de sessiz bir teşekkür gönderdi.

"Hah sevgilim, işte o..."

Güven dişlerini sıkıp geri yaslandı ama ağzından çıkana hâkim olamamıştı.

"Rifki'sini sikiyim..."

O şenlikten sonra aklından bir türlü çıkaramamıştı Habibe'yi. O, Habibe'yi yaylasının asi kızı zannederken, aslında onun hayatını hiç bilmediğini anlamıştı. Bu gizemli ve hoş gelmişti ona. Ve şimdi bir de Rifki pezevengi çıkmıştı piyasaya. Rifki'mi? Rifki ne ya?

"Rifki ne yaa?"

Yeliz kıkırdarken Mehmet durumu toparladı.

"Asıl adı Rıfkı tabii ama babaannem ona Rifki dediği için Yeliz de Rifki diyor."

"Haa, anladım."

Suratı otele kadar düzelmeyen Güven, tam inecekken Yeliz'e döndü.

"Çağıracak mısınız Habibe'yi?"

Yeliz gayet masum bir ifadeyle baktı Güven'e.

"Elbette... Çok özledim ben arkadaşımı."

"İyi," diyerek asık suratıyla lobiye doğru yürüdü Güven. Arkasından sırıtarak bakan Yeliz, belinde sevdiği adamın kolunu hissetti. Ve kulağında nefesiyle birlikte sesini...

"Senden korkulur hatun..."

Adama dönmeden, elini belindeki kolda gezdiren Yeliz kedi gibi mırıldanmıştı.

"Ha şunu bileydin adam..."

Sonra işveli gözlerle Mehmet'e bakıp içeriye doğru yürüdü.

"Duş alayım, pislendim."

"Ben de geleyim..."

"Odamdan içeri giremezsin."

"Off... Meraklıydım odana!"

"Ukala!"

"Cadı!"

"Buyrun benim..."

Mehmet hain bir sırıtmayla Yeliz'in gözlerine kilitlendi.

"Sen benim odama gel o zaman..."

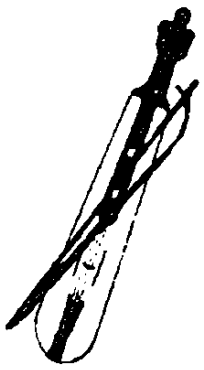
Ve en son kendi odasının kapısını kaparken bir kahkaha ve tek bir cümle duydu.

"Rüyanda sevgilim, rüyanda..."

Adamsa yüzüne kapanan kapıya bakıp homurdandı.

"Ben senin rüyalarını gerçekleştirmek için varım minik şeytanım..."

Bir süre daha kapıya bakan Mehmet, ıslık çalarak odasına doğru ilerledi. Her şey muhteşem olacaktı bu kızla, her şey...

19

Yeliz yoğun bir halde önündeki belgeleri inceliyordu. Geleli bir hafta olmuştu ve şantiye inşaatı yarılanmıştı. Böyle giderse bu işi umduklarından daha çabuk bitirebilecek gibi duruyorlardı. Her şey iyiydi hoştu da, bir de Mehmet'in etrafta Deli Divane gibi dolanması olmasaydı daha da iyi olacaktı. Mehmet her an başında ve her an kızın gözlerinin içindeydi. Bu hoşuna gitmiyor değildi Yeliz'in ama bazen delirecek hale gelebiliyordu.

Ağrıyan sırtını rahatlatmak için vücudunu esneten Yeliz, saatine baktığında havuzda yüzmenin iyi fikir olacağını düşündü. Hava da güzeldi. En azından yorgunluğunu yüzerek atabilirdi. Odasına çıkıp bikinisini giyen Yeliz, Mehmet'in etrafta olmamasını da fırsat bilmişti. Sevgili odunu yine kendini gösterebilirdi. Havuz başma gelip havlusunu ve pareosunu şezlonga atıp kendini soğuk suyun içine bıraktı.

Otelin etrafında dolaşan Mehmet, müşterilerle birkaç sohbet edip Yeliz'in yanına kaçmayı planlıyordu. Tamı tamına iki saattir görmüyordu sevdiğini ve bu özlemek için yeterince uzun bir zamandı. Bu düşüncelerle son bir selam verip otelin girişine yöneldiğinde dünyası olan kızın salınarak kapıdan çıktığını gördü. Tüm güneş Yeliz'in üstünde toplanmıştı sanki. Mehmet içinde kabaran aşkın yoğunluğundan o

an için ürktü. Ama bu ürkmesinin yerini kızgınlığın alması hiçte uzun sürmemişti. Sevgili cadısı üstünde ki minik bez parçasını çıkarıp, daha da minik bir bez parçasıyla kalmıştı. Etrafta bu kadar adam varken ve bu adamlar kıza yiyecek gibi bakarken nasıl yerinde kalacaktı sakin sakin? Kalamazdı elbet... Oysa o adamlar sadece keyifli bir tatilin peşindeydi. Tabii Mehmet'in bunu görecek gözü de yoktu. Hele bir de o minik bedenini gerip ortaya sermiş ve büyük bir zarafetle o kör olası suya dalmışken...

Yeliz başını suyun üstüne çıkardığı zaman keyifle nefesini verdi.

"Oh be, işte bu..."demeye kalmamıştı ki gözünü kamaştıran güneşin ardmdan onu gördü. Kaşları inmiş, bakışları güneşi bile solduracak kadar kararmış.. *Hah işte, başlıyoruz yine...*

"Sen çalışmıyor muydun?"

"Evet sevgili patronum ama takdir edersin ki kölelerin bile dinlenmeye ihtiyacı vardır."

Dizini kırıp çöken Mehmet sert bakışlarının içinde parlayan tutkuyla Yeliz'in su üstünde kalan bedenini süzdü.

"Bunu orta yerde çıplak salınarak yapmıyorlar ama." Cümlesi bittiği an Mehmet Yeliz'e doğru el sallayarak gelen Bülent'i gördü. Adam bir de sırıtıyordu. *Gel de katil olma...*

"Yeliz hamm, merhaba. Mola verdiniz sanırım."

"Merhaba Bülent. Evet biraz otel imkanlarının keyfini süreyim dedim."

Bülent havuzun diğer tarafından yaklaşırken Mehmet'i görememişti, ta ki Mehmet kendini ortaya koyana kadar.

"Sana da merhaba Bülent ve mümkünse sen bu mola olayını abartma. Çek şu etraftaki adamları, top mu oynatırsın, balon mu patlatırsın ne yaparsan yap. Yeliz sen de çık artık."

Duyduğuyla şaşıran Bülent hızlı bir baş sallamasıyla uzaklaşırken, Yeliz'de kaşları çatık havuzdan çıkmak için

merdivenlere yönelmişti. *Ay hayır bu adam sevilmese valla çekilecek kahrı yoktu...*

Havuzdan çıkıp havlusuyla kurulanan Yeliz Mehmet'in olduğu tarafa bakmadan homurdanıyordu. Beline pareosunu sarıp otele doğru yürürken de Mehmet'e bakmadı. Ama sesi her adımda yükseliyordu. Öfkeli adımlarıyla odasına doğru giden Yeliz, arkasındaki adamı görmemezlikten gelmeyi çok isterdi. Ama ne yazık ki varlığını her an hissettiriyordu Mehmet. Kokusuyla, amacına ulaşmış olmasının verdiği keyifle, arada bir aldığı derin nefeslerle. Büyük ihtimal bu nefesleri Yeliz'in kalçasına gözleri takıldığında alıyordu. Sonunda dayanamayan Yeliz iyice duyulur sesle çemkirdi.

"Bak, artık dayanamıyorum. Peşimden ayrıl ve işlerine dön be adam!"

"Ha ayrılayım da tüm müşterilerle havuz başı partisi yap!"

Odasının kapısına gelip pareosunu çekiştiren Yeliz asabi bir sesle Mehmet'e çemkirdi.

"Havuz başı partisi mi? Tövbe yareppiiimmm... Altı üstü haftanın yorgunluğunu atmak için bir-iki tur yüzüp çıkacaktım. Hava her zaman güzel olmuyor. Ama sen, her zamanki gibi tepeme dikildin ve neredeyse havuzu boşaltıyordun. Müşteri kaybedeceksin salak şey! Senden bana bir rahat yüzü yok mu ya?"

"Yok kızım... Hiç boşa heveslenme," diyen Mehmet, elini kapıya dayayıp kızı kapıyla kendisi arasına sıkıştırdı. Gözleri Yeliz'in üstünde dolaşırken, burnundan soluyor gibiydi.

"Hele de bu avucumu bile doldurmaz bikiniyle arz-ı endam edersen hiç kurtulamazsın. Sana yüz kere dedim, bunları giyme..."

Kendi üstüne eğilip bakarken başının tepesi adamın çenesini sıyırıp göğsüne değmişti.

"Ne varmış?" Tekrar başını kaldırıp bıkkın gözlerle bakmıştı Mehmet'e. "Herkes böyle giyiniyor. Bu plaj kıyafetidir.

Ne yapacağım peki? Lastik etek, üstüme de penye mi giyeceğim?"

Mehmet alaycı bir sırıtışla cevap verdi.

"Hiç fena fikir değil aşkım..."

İşte bu cevap Yeliz'in devrelerini yine yakmıştı.

"Aaahhh salak adam, salak..." Sonra gözleri hiddetle parladı. "O zaman sende şu kirli sakalları derhal kesiyorsun. Ve saçlarını kazıtıyorsun. Ha bir de mavi gömlek giymek yok, beyaz tişört giymek yok, düşük bel kot hiç giymeyeceksin. Son olarak, hele bir kadına sırıtarak baktığını göreyim, müşteri falan dinlemem, ağzına gözüne girişirim. Önce o şıllığın, sonra senin... Duydun mu beni?" Geri dönüp kapısını açmaya çalışırken hâlâ söyleniyordu. "Çekil bee... Manyağa bak! Beyefendi bizim oturmamıza kalkmamıza karışacak ama kendisi dergi kapağından fırlamış gibi dolaşacak... Bak bak hele bak... Şeytan diyor çek....."

Suratına kapanan kapının ardından kadının hâlâ söylendiğini tahmin edebiliyordu Mehmet. Kahkaha atıp odasına doğru yürüdü. Kıskanınca ne kadar da güzel oluyordu böyle... Âşıktı bu kadına ve fazla uzatmaya gerek yoktu. Bu akşam animasyon gösterileri başlamadan herkese duyuracaktı bu ilişkiyi. Böylece Yeliz de rahat ederdi. Diğer kadınlar da kurtulurdu bu minik şeytanın öldürücü bakışlarından. Şimdi bir telefon görüşmesi yapmalıydı.

Adamın kahkaha atarak uzaklaştığını duyan Yeliz, öfkeyle sandalyeye bir tekme atmış ve acı içinde ayağını ovalayarak, tek ayağının üstünde zıplamaya başlamıştı.

"Seni her akşam parçalayıp yine her sabah iyileştireceğim eşek herif! Bir kere parçalamak asla beni tatmin etmez! Ah çok acıyo yaa..."

Kapının tıklatılmasıyla sinirleri iyice gerilmişti.

"Ne var nee, yetmedi mi?" Kapıyı açıp sevgili arkadaşını görünce de anında mod değiştirmişti Yeliz. "Aaayyyy Habibeeeeee..."

Habibe bu deli kıza kahkaha atarak içeri girdi.

"Kızım manyak mısın nesin? İstemiyorsan giderim yani..."

"Yok be kuzum, ay ne kadar özlemişim."

Sımsıkı sarılı hâlde hoplayıp zıplayan iki kız bir süre hasret giderdiler. Sonra durulduklarında Habibe uzandığı koltuktan Yeliz'e baktı.

"Eee anlat bakayım, neye sinirlenip kapıyı o hâlde açtın?"

"Bu soru mu şimdi Habibe? Sence kime sinirlenmiş olabilirim? Tabii ki doğru cevap yan odamda olan öküze!"

Sonra Habibe'nin yüzündeki ifadeye bakıp kahkahayı bastı, tabii Habibe'de peşinden.

"Ah Yeliz, birbiriniz için yaratıldınız; biliyorsun, değil mi?"

"Ben pek emin değilim kuzum," diyerek kendini iyice yaydı koltuğa Yeliz.

"Olur mu hiç? Bak mesela, Memet Abime sakin akıllı uslu bir kız rastlasa -ki bu cümlemde, senin kesinlikle akıllı uslu olmadığının altını çizmiş oluyorum..." Kafasına yediği yastıkla bir an susan Habibe, sonra bir şey olmamış gibi devam etmişti. "...abim onunla asla mutlu olamaz. Her şeye evet diyen bir kadın... Ezer onu bir kalemde... Ve sen de öyle. Sana karışmayan, seni delirtmeyen bir adamdan sıkılırsın. Adamı dakikada parmağına dolar, sonra onu orada unutursun bile... Kızım siz harikasınız!"

Habibe'nin ışıl ışıl gözlerine bakan Yeliz, "Ay Habibe, ne hoş şeyler söyledin böyle!" diyerek burun kıvırmıştı ama içten içe Habibe'nin doğru söylediğini biliyordu.

"Dalga geçme, ben ciddiyim. Şimdi gelelim esas meseleye, sen cidden beni özlediğin için mi çağırdın?"

Yerinde aniden doğrulan Yeliz, masum bir kedi gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Ne sandınki arkadaşım? Seni çok özledim..."

Tedbirli bir bakışla Yeliz'i süzmüştü Habibe

"Ve?"

"Ay tamam pes," diyerek gerisin geri yatıp tırnaklarını inceleyerek devam etti Yeliz. "Ve benim saf arkadaşım, Güven şerefsizine ne kaçırdığını göstermek için... Ve biliyor musun; Güven, Rifki'yi kıskanıyor?"

"Rifki kim, sevgilisinin aşığı mı?"

Üzüldüğünü belli etmemeye çalışıyordu Habibe. Yeliz kıkırdadı.

"Hayır salakçım, seni seven adam..."

Gözleri hiçbir şey anlamadığını ortaya serecek kadar açılan Habibe, "Öyle biri yok ki..." diyecek olmuştu ama bir yandan da bu kızın bir şeyler karıştırdığına emindi. Muzır bir şekilde iki kaşını da kaldırıp indiren Yeliz, bu fikrini doğrulamıştı.

"Evet ama Güven bunu bilmiyor..."

Artık böyle cımbızla laf alma durumundan sıkılan Habibe, Yeliz'e öldürecek gibi bakmca Yeliz de göt korkusuyla Habibe'ye pazartesi olan her şeyi anlatmıştı. Duyduklarıyla çok şaşıran genç kız, bir yandan içinde büyüyen umudu yok etmek istemiyordu. Ama ne kadar umut ederse, o kadar da hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu.

Derin bir nefes alıp, "Gereksiz bir şey söylemişsin Yeliz," dedi bıkkın bir sesle.

Oturduğu yerden kalkıp Habibe'nin yanına uçan Yeliz bağırdı.

"Hiç de... Kızım kıskandı diyorum sana... Sen gözünün önünde değilken hem de! Bir de düşünsene sen yanındayken neler olacağını... Ah harika planlarım var. Her şey nefis olacak..."

İçine azcık umut azcık da Güven şapşalını delirtme keyfi yerleşen Habibe de gözlerini devirerek baktı Yeliz'e.

"Allah beni affetsin ve bana bir dirhem akıl versin ki senin gibi deliye uyuyorum ama neyse salla... Eee anlat bakalım, ne yapıyoruz?"

Yeliz planlarını devreye sokmaya başlamıştı. Tabii sevgili sevgilisi Mehmet öküzcüğü de ona azcık yardım edecekti. *Hele ki etmeyiversin*... Akşam yemeğinde buluşmak üzere konuşmuşlar, Yeliz de inadına geç inme kararı almıştı yemeğe...

"Senin bu sevgilin de nerede kaldı ya? Acıktım oğlum ben..."

Mehmet bir yandan acıyordu dostuna çünkü resmen bir cadının deneği olmuştu. Ama aşk için girecekti bu oyuna, tabii ufak bir detay da Yeliz faktörüydü Mehmet için... *Ufak bir detay*...

"Acele etme lan dingil! Kadın kısmı zor hazırlanır biliyorsun."

"Evet, hele bu seninki gibi cadıysa... Zor oluyordur cadılıktan sıyrılması..."

"Lan kırdırtma bir yerlerini! Sevgilim hakkında adam gibi konuş!"

"İyi tamam susarım ama kabul et o bir cadı..."

Bu söz üzerine keyifle sandalyesine yaslanan Mehmet mırıldandı.

"Hem de ne cadı..."

Birkaç dakika daha bekledikten sonra yanlarına yaklaşan kızları gören Mehmet, şaşkınlıkla tek kaşını kaldırdı ama bir şey demedi. Habibe'yi başka zamanlarda da yöresel kıyafetlerden başka giysiler içinde görmüştü ama bu akşam bir başka ışıldıyordu bu kız... Ah onun minik cadısı neyi, nasıl vuracağını çok iyi biliyordu.

Aşk dolu bakışlarla sevdiği kızı süzerek, yerinden kalkıp gülümsedi.

"Ooo, aşkım bende niye geciktin diyordum. Habibe! Hoş geldin deli kız..."

Arkası kızlara dönük olan Güven, Mehmet'in sözüyle şaşkınca başını çevirdi ve o an gözleri fal taşı gibi büyüdü.

"Hoş buldum Memet Abim... Lafa daldık saati unuttuk."

Güven'e çevirdiği bakışlarında intikam ateşleri yanıyor gibiydi Habibe'nin. Yeliz haklı olabilir miydi? Eğer haklıysa bu adamı yola getirecekti. Aylardır bu herifin aşkıyla boğuşmaktan yorulmuştu.

"Sende mi buradaydın?" dedi Güven'e.

Kızın bu umursamaz tavrı sinir etmişti Güven'i. *Rifki olsa böyle söylemezdi elbette... Rifki nedir abicim yaaa?*

"Neden şaşırıyorsun? Ben burada çalışıyorum. Esas senin burada olman sürpriz... Rıfkın da geldi mi?"

Habibe bu kadar net bir tepki beklemediği için şaşırsa da bozuntuya vermemişti.

"Ah hayır, onun işleri var."

"Vah vah," diye surat astı Güven ve kadehindeki şarabı bir dikişte bitirdi.

Yeliz keyifli bir sesle Mehmet'in yanına sokulmuştu.

"Nasılmış benim yakışıklı sevgilim? Kirli sakallar hâlâ duruyor?"

Yeliz'in kokusunu içine çeken Mehmet, arsız arsız cevap vermişti.

"Sakalıma dokunma aşkım..."

"Neyse sorun değil, benim de bikini koleksiyonum duruyor bebeğim."

Birbirlerine laf soka çıkara akşam yemeklerini yemişlerdi. Aslında keyifli de geçiyordu. Yeliz hemcinsi ile bir şeyler paylaşmayı özlemiş, Habibe de yayla havasından azıcık uzaklaşıp özüne dönmüştü.

Üzerindeki elbiseyi Habibe'ye giydirene kadar ölmüştü. Kare yaka geniş askılı, su yeşili mini elbisesinin etek kısmı kloştu. Kızıl ışıklar saçan saçlarına çok yakışmıştı Habibe'nin. Güven'in bakışları da bacaklarına takılıp duruyordu. Bu iş aslında bitmiş sayılırdı, bu çocuk boş değildi bu kıza ama azıcık aklının başına getirilmesi gerekiyordu.

Güven de yanı başındaki kızın masum ama Yeliz'e yakın

şeytansı havasından kurtulamıyordu. Çok mu acımıştı ki Mehmet'e acaba? Sonra Yeliz'in sözüyle ayıldı düşüncelerinden.

"Ya animasyondan sonra, diskoya gidelim mi? Azcık kafa dağıtırız. Hem yarın pazar, iş yok..."

Bu fikir Mehmet'in hoşuna gitmese de kabul etmişti. Disko denilse bile aslında türkü-bar havasında bir yerdi mekânları. Özellikle bunu istemişti adam. Ayın belirli dönemlerinde, özel gecelerde ünlü Karadenizli sanatçılarını ağırlıyordu barda.

"Olur bebeğim ama önce animasyona gidelim mi? Bu gece Karadeniz konseri sunulacak konuklara..."

Ellerini heyecanla çırpan Yeliz heveslendi.

"Horon da oynayacak mıyız bebeğim?"

Bu sözle anında kaşları çatılan Mehmet homurdanmaya başlamıştı.

"Horon falan yok. Unut bunu... Kendini ortaya da atma... Yanımdan hiç ayrılmayacaksın."

Suratı düşen Yeliz dudaklarını sarkıtıp sağ gözünü kıstı.

"Emredersin sahip..."

Yeliz'in bu şirin hâline gülümseyen Mehmet, burnunun ucuna da bir öpücük kondurmuştu etraftaki kalabalığın bakışlarını umursamadan.

"İşte bu yüzden deli gibi seviyorum ben bu hatunu..."

"Hımm evet... Çookkk!"

"Dır dır etme kadın..."

Güven gözlerini devirip baktı bu ikisine.

"Siz harbi nasıl bir çiftsiniz ya? Sevişiyor musunuz, dövüşüyor musunuz belli değil?"

Eline laf sokma fırsatı geçen Habibe, bilmiş bir şekilde burnunu kıvırdı.

"Sen ne anlarsın aşktan? Çok şirinler bence..."

Mehmet, "Bak, şirinmişiz duydun mu Güven?" diyerek

arkadaşının sınırlarını iyice zorlamaya başlamıştı. Keyifli oluyordu aslında.

"Hımm duydum, bayan otorite konuştu. Bu deneyini nasıl edindiyse artık..."

Yeliz gollük pası kaçırırsa ölürdü. Ve kaçırmamıştı da...

"Rifki'den..."

Güven dışında hepsi kahkaha atarken Mehmet, Yeliz'in beline sarılıp kalktı.

"Hadi kalkalım, başlayacak program..."

Yerlerine geçmişler, el ele oturarak sahneyi izlemeye başlamışlardı. Mehmet, her fırsatta Yeliz'e dokunarak ona olan aşkını ortaya seriyordu. İçinde tarifi imkânsız bir heyecan vardı. Yeliz adamın bu kıpır kıpır hallerinden işkillense de kendi aşkının yoğunluğunda üstüne çok gitmemişti bu şüphenin.

Sahne ışıkları açıldıktan sonra çıkan sunucu anonslarını ve duyurularını yapmış ve sahneye Mehmet'i çağırmıştı. Mehmet, Yeliz'in gururlu bakışları arasında sahneye çıkıp mikrofonu eline almıştı.

"Değerli misafirlerim... Her ne kadar paranızı alsam da sizi bir misafir olarak görüyorum." İzleyiciler kahkahayla alkışladılar.

"Bildiğiniz üzere bu gece, Karadenizimizin türkülerinden oluşacak konserimiz var. Amacım kesinlikle Karadeniz'e hizmet çünkü ben toprağına âşık bir adamım. Ben Trabzonluyum. Ve şu dünyada vazgeçemeyeceğim iki şey var; bir tanesi memleketim, diğeri ise sevdiğim kadın..."

Eliyle Yeliz'in olduğu sırayı gösterdi.

"Çünkü bir Trabzon erkeği, yediği balıktan, tuttuğu takımdan ve sevdiği kadından ölse de vazgeçmez."

Kadına doğru yaklaşmıştı ve Yeliz dayanamayıp mikrofona uzanmıştı.

"Görüyor musunuz dostlar? Önce balık, sonra takım ve sonra da kadın... Sıramı bilmek acı ama güzel oldu."

Gülüşmeler sarmıştı geceyi. Yeliz gözleri nemlenmiş bir hâlde, gülümseyerek bu karşısında duran adama bakıyordu. Aşk dolu bir bakıştı bu... Mehmet'te gülümsedi ve devam etti.

"Trabzonlu olmak bambaşka bir şeydir dostlar..."

Gözleri hâlâ Yeliz'deydi.

"Trabzonlu olmak nerede olursan ol, kim olursan ol hep Trabzon'a ait olmaktır ve daha önemlisi, kadınına ait olmaktır. Bu zamana kadar tek amacım toprağıma, Trabzonuma hizmet etmekti ve şimdi buna bir şey daha eklendi. Ömrümün sonuna kadar ait olacağım ve hizmet edeceğim bir şey daha... Sevdiğim kadın..."

Uzanıp Yeliz'in elinden tutup sahneye çekti.

"Asla önünde diz çökmem biliyorsun..."

Tüm izleyiciler nefes almaya dahi korkar hâldeydi. Yeliz bile nefessiz bekliyordu.

"Önünde diz çöksem de senin büyük bir öfkeyle beni kaldıracağını da biliyorum. Çünkü senin gibi bir kadının erkeği, asla hiçbir şey için diz çökmez..."

Yeliz gülümsedi.

"O yüzden şimdi sana burada, tüm dostlarımızın karşısında soruyorum. Bir ömür boyunca, Trabzonumun yanında yer almaya var mısın? Beni delirtmeye, çıldırtmaya, seni sinirlendirme keyfini bana hep yaşatmaya; kavga etmenin mutluluğunu, sevmenin, sevilmenin huzurunu bana bir ömür yaşatmaya var mısın? Hayır dersen seni sürükleyerek yaylaya kaçıracağımı bil ve ona göre cevapla..."

Konukların kahkaha ve alkışlarına, *evet, evet*, sesleri eşlik ediyordu. Yeliz boğazında düğümlenen her duyguyu tadına vara vara yaşıyordu. Mutluluk, huzur, aşk, şaşkınlık, korku... Bu adama duyduğu aşktan korkuyordu da... Öyle derindi ki bir santim uzaklaşsa canı acıyacaktı. Güneşe olan uzaklık gibiydi. Bir adım daha yakınlık ateş, bir adım daha uzaklık buzul... Gözlerinin içine bakan adamın elindeki mikrofona

uzandı Yeliz. Eline mikrofonu aldığında bıçak gibi de kesilivermişti sesler... Gözünün içine bakarak başladı konuşmaya. Kendi sesinin nasıl bu kadar net çıktığına şaşırmıştı.

"Senden beklenmeyecek romantik bir hareketi, senden beklenecek odunlukta bana sunduğun için sana aşığım işte adam..."

Kıkırdamalar duyuluyordu.

"Eğer bana bir söz verirsen, sana anca o zaman *evet* derim."

"Ne için söz?"

Adamın yanına yaklaşıp yanağına avucunu koydu Yeliz. Sonra aşk dolu sözlerle, gözlerle dokundu adama.

"Hep benim odunum olarak kal... En romantik hâlin bu olsun ama bana hep bu gözlerle bak... Kavga ettiğimiz her an, bakışların hep böyle olsun... Sözlerimiz dikenliyken, gözlerimiz hep gülsün... Söz mü?"

Tek kaşı havada cevapladı Mehmet.

"Aşkım benden, ben olmamı istiyorsun. Bundan kolay ne var? Elbette söz... Sende benim hiç değişmeyen minik cadım olarak kal..."

"Memnuniyetle... O zaman oduncuğum..." Sesini daha da yükselterek bağırdı. "Evet! Evet!"

Alkış ve ıslıklarla ufacık bir öpücük kondurdular birbirlerine. Elindeki mikrofonu bırakırken, "O zaman gösteri başlasın," diyen sunucunun sesini duymuşlardı.

Ve sahneyi muhteşem bir ezgi kapladı. Güven ve Habibe'nin sarılmalarını ve tebriklerini kabul edip herkese gülücük attıktan sonra yerlerine oturdular.

Mehmet kızın kulağına eğilerek yine her zaman yaptığı gibi sahnede çalmaya başlayan türküyü mırıldandı.

İndim Dere Irmağa oy nanayda
Cilveloy nanay da
Fındık Dalı Kırmağa oy nanayda

Cilveloy nanay da
Geldim seni almağa oy nanayda
Cilveloy nanay da
Başladın ağlamaya oy nanayda
Cilveloy nanay da

Yeliz yalandan dudaklarını büzerek göz kırptı adama.

Dere boyu gezerim oy nanayda
Cilveloy nanay da
Söğüt dalı keserim oy nanayda
Cilveloy nanay da
Nerde bir güzel görsem oy nanayda
Cilveloy nanay da
Gözlerimi süzerim oy nanay da
Cilveloy nanay da

Bu söz üstüne omzuna bir yumruk yiyen Mehmet, şarkının son sözlerini kahkahalarının arasında söyleyerek Yeliz'e sarıldı.

Yaşadıklarının etkisinden tüm gece boyunca çıkamayan Yeliz, sürekli gözlerinin içine bakan, ona her fırsatta dokunan adamın kollarında eriyordu. Nasıl başlamıştı ve nereye gelmişti bu ilişki...

Sonra birden irkildi. *Allahım şimdi evleniyor muydu?*

Yanındaki kadının bir anda huzursuzlaştığını fark eden Mehmet, didişmekte olan Güven ve Habibe'den gözlerini alıp kıza baktı.

"Bebeğim iyi misin?"

"Tabii ki değilim seni sersem... Şokun etkisi gidiyor ve panik yapıyorum."

Mehmet kaşlarını çatarak bakmıştı Yeliz'e. *Bu kız ya geri dönerse, ya vazgeçerse...*

"Nasıl panik? Pişman olduğunu söyleme sakın..."

"Hüüff salaklaşma... Pişman değilim, sadece paniğim. Anneni babanı tanımıyorum bile... Ne derler beni severler mi? Ya ben şaşkınım işte..."

Aldığı cevapla rahatlayan Mehmet, Yeliz'i iyice kendine doğru çekmişti.

"Benim şapşal sevgilim," diyerek kızı öptü alnından Mehmet. Artık ona söylemeliydi galiba... Teklifini kafasında netleştirdikten sonra yaptığı telefon görüşmesini açıklamalıydı.

"Şey bir de bir şey daha var bebeğim..."

Duyacaklarından korkan Yeliz tereddütle baktı adama.

"Ne var Memet? Allah aşkına bak zaten kalbim kötü atıyo'..."

Tek solukta söyle ve kurtul... Bu dürtüyle bir anda söyleyivermişti Mehmet.

"Annem ve babamdan bahsetmişken, sanırım sabah burada olacaklar. Seninle tanışmak için..."

Mehmet, Yeliz'in kırpışan gözlerine, açılmış ağzına ve kısa nefeslerle inip kalkan göğsüne dönüşümlü olarak bakıp bir cevap beklemişti. Beklenen cevap gelmedikçe panik yapan Mehmet, elini kızın donuk kalan gözlerinin önünde aşağı yukarı sallamaya başladı. Şoka girmişti kız ve bu hâli bile inanılmaz güzeldi. *Gülse kızar mıydı?*

"Yeliz, aşkım?"

Tek elini kaldırıp Mehmet'i susturdu Yeliz.

"Sus... Şu anda kalbim durdu."

Bir süre daha sessiz kalan Yeliz, Mehmet tam ciddi anlamda endişelenecekken pimi çekilmiş bomba gibi patlamıştı.

"Sana inanamıyorum! Bana bunu ne zaman söyleyecektin? Ve inanmıyorum, sen her şeyi hazırlamışsın. Kabul edeceğimden ne kadar da eminmişsin böyle? Ah Allahım, şimdi ben ne yapıcam? Of Allah'tan Habibe burada... Sen beni öldürecek misin adam? Yok, niye soruyorum ki... Evet evet, öldüreceksin..."

"Yeliz?"

"Ne var, ne? Ne Yeliz Yeliz..."

"Nefes aşkım, nefes..."

Adamın gülmemeye çalışan suratına, iyice delirmiş gibi bakmıştı Yeliz. Ve tabii aldığı nefes molasından sonra devam etmişti delirmeye.

"Hayır, yani şimdi deseler ki biz bu kızı istemeyiz, ne olacak? İnsan önce bi' haber verir, ben bi' hazırlanırım, yani en azından psikolojimi hazırlarım. Ahhh psikoloji dedim değil mi? Hani nerde? Sen bende psikoloji bile bırakmıyosun ki! Ama annenler bunu nerden bilsin? Hah... Deli bir gelin diyecekler! Ne bilecekler gelinlerini delirten kendi oğulları! Ay bak gelin dedim... Aaaayyyy ben gelin ol'cam di'mi?"

Artık Yeliz'in kendi iradesiyle susmayacağını anlayan Mehmet, yine her zaman yaptığını yapmış, kızı bildiği en iyi yöntemle susturmuştu. Yeliz'in son kelimesinin kendi dudaklarının arasında yok oluşunu büyük bir keyifle hissederken, o dudakların tadını da aynı keyifle tatmaya başlamıştı. Bu kadın olmadan hayatı yaşıyor olmazdı ve bu kadın ne pahasına olursa olsun onun hayatında olacaktı.

20

Yeliz'in yaşadığı şok üstüne şokla disko planlarını devreye sokamayan kızlar, ertesi sabah Yeliz'in odasında debeleniyorlardı. Daha doğrusu bu debelenme sadece Yeliz'e aitti.

"Yeliz, Allah aşkına bir nefes al, sakin ol lütfen..."

"Demesi kolay... Kızım geldiler ve az sonra kahvaltıda karşılarma çıkacağım. Ah Habibe ben ne yapacağım ya? Bu öküz de hiç yardımcı olmuyor ki bana... Kaç kere sordum annen nasıl biri diye, herif duvar oldu anca sırıtıyor."

Habibe de arkadaşının sıkıntısına yardımcı olamamanın verdiği hisle kaşlarını çatmıştı.

"Ya ben de tanımıyorum ki kadını... Buralara hiç gelmez. Ama sen üstesinden gelirsin. Biliyorum ben seni..."

"Off off..."

Yeliz'in odasında kalan Habibe, tüm gece ve sabah bu kızın paniğini izlemişti. Kolay değildi biliyordu. Kendisini bir an Güven'in ailesiyle tanışırken hayal etti ve düşüncesi bile onu panikletmeye yetmişti.

O sırada odanın kapısı çaldı. Habibe kapıyı açtığında karşısında Güven'i buldu. Tüm akşam boyunca aşırı derece de huysuz olan Güven'in laf sokmalarıyla boğuşmuş ve ondan aşağıda kalmamıştı. Selam vererek içeri giren adamın yüzü-

ne bakakaldı yine. *Bu adama âşık olarak neyin günahını ödüyordu acaba?*

"Yeliz biliyorum panik hâlindesin ama şantiyede bir sorun çıktı."

Çığlık atan Yeliz'in yanına giden Habibe, bam diye ortaya sorunu atan Güven'e ters ters baktı.

"Sen ne güne duruyorsun acaba? Bu hâlde ne yapmasını bekliyorsun bu kızdan?"

Bu kıza karşı anbean duyguları değişen Güven, ne yapacağını bilemediği için iyice huysuzlaştığının farkındaydı. Ama yine dayanamayarak çıkıştı kıza.

"Sana soran oldu mu kızım ya?"

Güven'in taklidini yapan Habibe yüzünü buruşturdu.

"*Kızım yaaa*... Ne o öyle be ergenler gibi..."

Gözleri sinir ve ikisinin de birbirinde göremediği tutkuyla birleşen ikili bir süre sessiz kaldı. Bu kızın bu hallerine baktıkça Mehmet'e hak veriyordu. O Yeliz'in burnunu sürtmek istemişti, şimdi de Güven bu kızın o sivri dilini biraz kesmek istiyordu. Tabii bunu düşünürken aklına Mehmet'in akıbetini nedense getirmemişti. Sonra bir şeyler düşündüğünü belli eden bir duruşla bekleyen Güven omuzlarını silkti.

"Tamam, ben giderim. Ama sende geleceksin. Ben sorunu çözerken sende sorunun sebebini araştıracaksın."

Habibe doğru duyduğuna emin olmadan haykırdı.

"Ha?"

"Ağzını kapat Habibe... Ve lütfen beş dakikaya hazır ol..."

Habibe ağzı bir karış açık kapanan kapıya bakarken Yeliz, bulunduğu duruma rağmen acayip neşelenmişti. Kıkırdamaya başlayınca da Habibe'nin hışmına uğramıştı.

"Gülmesene Yeliz!"

"Bak sana söyleyeyim, bu işin sonu kötü... Rifki'nin intikamını senden feci çıkaracak..."

Bu söze acayip keyiflenen Habibe, içindeki umudu artık koyvermişti sırıtarak Yeliz'e bakarken.

"Yaa sence ne yapacak?" diye sordu. *Hay sormaz olaydı.* Yeliz yüzünde sapık bir ifadeyle baktı Habibe'ye.

"Ya öpecek, ya sikecek..."

Bu hâlde bile aklı nasıl piçliğe çalışıyordu bu kızın ya?

"Ayy Yeliz iğrençsin!"

"Neden ki?" diye cevap verdi Yeliz kaşlarını oynatıp devam ederken. "Bence çok güzel olurdu. İkiniz de rahatlardınız..."

"Ay Yeliz hakikaten delisin yaaa... Offf... Bi' de bu adamla şimdi şantiyeye mi gidicem ben?"

"He yavri, istemem yan cebe pilise beybi..."

Ve ardından yine homurtuyla verilen cevap ve hızla kapanan kapı gelmişti.

Habibe'yle dalaşmak güzeldi ama kızın homurdanarak gitmesinden sonra hâlâ aşağıya inmeye cesaret edemiyordu Yeliz. O sırada telefonu çalmıştı ve ekrana bakınca *odunum* adlı kişinin aradığını gördü. Derin bir nefes alsa da verdiği cevap hiç sakin değildi.

"Ne var ne? Hazır değilim ve sanıyorum ki iki yıl daha hazır olamayacağım."

"Bende seni özledim güneşim... Ne? Geliyor musun? Eh tamam... Bizde seni bekliyoruz."

Ve telefon kapanmıştı. Yeliz salak salak telefona bakmıştı.

"Öküz adam, manda, odun... Eee neydi? Heh tamam... Çemiş ay pardon çamış... Aman her ne haltsa..." Bunları sayarken de kapıya doğru gitmeye başlamıştı.

Kaçışının olmayacağını anlayınca kurbanlık koyun gibi çıktı odadan. Adımlarını çok yavaş atsa da biliyordu ki korkunun ecele faydası yoktu. Restorana girince köşedeki masada onları gördü. Gri pantolon ve açık sarı gömleğinin içinde Mehmet'in yaşlısı ve kır saçlısı gibi duran bir adam ve sarı gölgeli saçları, şık bir keten takım içerisinde son derece havalı bir duruşu olan kadın vardı. Kadın ve adam kendi anne ve babasının yaşlarındaydı.

Bacakları kendini taşıyamıyordu artık. Sonra da sevdiği adama baktı. Babasının söylediği bir şeye kahkahayla gülerken kafasını kaldırdığında göz göze geldiler. Anında adamın yüzünde oluşan duygu değişikliğiyle kalbi sevgiyle atmaya başlamıştı Yeliz'in. Mehmet bakışlarıyla resmen ilan-ı aşk ediyordu kıza.

Masaya yaklaştığında Mehmet ayağa kalktı. Kızın elini tutarak yanına çekti.

"Anne, baba... Size müstakbel nişanlımı ve iş ortağımı tanıştırayım. Yeliz..."

Babası sevgiyle bakıyordu ama annesinin bakışlarında bir tuhaflık var gibiydi. Kötü değildi ama farklıydı. *Biraz daha böyle bakarsa valla yolardı bu kadını...* Tam kadının saçını eline dolayacaktı ki Mehmet'in sesiyle sıyrılmıştı hayallerinden.

"Hayatım, annem Nalan ve babam Sami..."

Yeliz sesinin normal çıkmasını umarak ikisiyle de tokalaştı.

"Memnun oldum efendim... Hoş geldiniz..."

Sami Bey sevgiyle gülümsedi kıza. Şeker adamdı. Şanssızlığı böyle bir kadınla evlenmekti belki de... İç sesini susturup adamın cevabına odaklanmıştı Yeliz.

"Hoş bulduk kızım... Buyur otur..."

Yeliz otururken, Nalan Hanım'ın hiçbir şey demediğini fark etti. Sevmemiş miydi kendisini? *Aman büyük dert...* Şirin gözükmek de bir yere kadardı. İçinden bu kadının şansını fazla zorlamamasını diliyordu Yeliz çünkü şu anda, bu duruma tamamen sevdiği odun yüzünden katlanıyordu.

Sevdiği kadının bu süt dökmüş kedi hallerine bayılıyordu Mehmet. Gülmemek için zor duruyordu. Annesi yine her zamanki aristokrat ifadesindeydi. Aklınca Yeliz'e gözdağı verecekti. Ah bir bilseydi Yeliz'in bu suskunluğunun altından çıkabilecek olanı... Rabia Sultan'a bile kafa tutmuş bir kız vardı karşısında.

Yeliz kadına kibar bir şekilde gülümsedi.

"Nasılsınız Nalan Hanım, yolculuğunuz iyi geçti mi?"

Nalan hanım resmi bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim Yelizciğim, gayet iyiydi," diye cevap verdi.

Karısının huyunu çok iyi bilen Sami Bey, ortamı hareketlendirmek için ellerini birbirine sürttü.

"Ee, hadi başlayalım... Açlıktan ölüyoruz."

Adamın ortamı ısıtmak için söylediği söz, Nalan Hanım soğuk bir sesle mırıldanmasıyla karşı silah olarak kullanılmıştı.

"Evet... Yol yetmemiş gibi bir de kaç saattir bekliyoruz."

Duyduğu ile şoke olan Yeliz, kanının kaynadığını hissetti ve dilini ısırdı. Hayır, çenesini tutmalıydı. En azından sevdiği adam hatırına susmalıydı.

"Özür dilerim, benim yüzümden beklediniz. Ancak şantiyede bir sorun çıktı ve Güven'i yollamak zorunda kaldım. Bu sebeple geci..."

"Yani bizim işlerinizi engellediğimizi mi düşünüyorsunuz Yeliz Hanım?"

Kadının bu tepkisine şaşıran Yeliz, gözlerini Mehmet'e çevirdi. Babasının gözlerindeki panik Mehmet'te yoktu. Adam gayet rahat çayını yudumluyordu. Ne demek istiyordu ki bu hareketiyle? Annesine dur demesi gerekmiyor muydu? Yeliz tam cevap verecekken yine sevimli Sami Bey girmişti devreye.

"Karıcım, bence uzatmayalım fazla... Kızımız da bu durumdan ne kadar üzgün olduğunu söyledi zaten..."

Kadın sanki Yeliz orada yokmuş gibi kocasına ve oğluna bakarak konuştu.

"Kızımız mı? Canım hatırlatırım, daha düne kadar varlığını bile bilmiyorduk."

Adam da artık sinirlenmeye başlamıştı kadına.

"Evet hayatım ama bu sorun değil. Bence oğlumuzun bize haber verip yüzükler takılmadan tanıştırmak istemesi son derece yeterli ve yerinde bir davranış..."

"Teşekkür etmeliyiz tabii... Hep bizim kararlarımıza saygılıdır oğlumuz."

Son cümleyi iğneleyecek tarzda kurmuştu Nalan Hanım. Mehmet gayet rahat sandalyesine yaslanarak cevap verdi annesine.

"Fikirlerinize saygılıyım ama bu sizin fikirlerinizle hareket edeceğim anlamına gelmiyor."

Pinpon maçı izler gibi bu üç kişiyi izleyen Yeliz, Nalan Hanım'ın derdinin ne olduğunu merak ediyordu ama bunun için çok beklemesine gerek kalmamıştı. Derdi bu şehirdi.

"Bunu zaten anladım oğlum. İstanbul gibi bir yeri bırakıp bu kırsal ve yabani yerde yaşamaya başladığında anladım."

Bu kadının ukalalığına daha fazla dayanamayan Yeliz usulca söze girdi.

"Bu topraklar bence yaşanılası güzellikte..."

Sözü bittiğinde elinin üstünde sevdiği adamın avucunu hisseden kız, genç adama bakmıştı. Mehmet yüzünde ışıl ışıl bir gülümsemeyle bakıyordu Yeliz'e. Nalan Hanım'ın küçümseyen sesi ikilinin arasında oluşan duygu yoğunluğunu bölmüştü.

"Zaten senin böyle düşündüğünü tahmin etmiştim. Oğlumla birlikte olmaya karar verdiğine göre..."

"Birlikte olmaya değil annecim," diye iğneledi Mehmet annesini. "Evlenmeye..."

Kadın asi bir tavırla elini salladı.

"Her neyse... Babaannen olacak kadın da sevinmiştir bu duruma. Bari Yeliz Hanım'ı son kararını vermeden önce, o vazgeçemediğin yaylaya da götürseydin. Bakalım deli babaannenle uğraşabilecek mi?"

Sami Bey karısının bu sözü üstüne yüzüne çöken hüznü saklamaya çalışmıştı. İyi de neden savunmuyordu annesini, neden susturmuyordu karısını? Yeliz artık dayanamadı daha fazla. Derin bir nefes aldı ve ellerini çekti Mehmet'in

elinden. O bile susuyordu ya bu durumda, *vallahi bravo...* Kimse Rabia Sultan'a laf edemezdi.

"Ah hiç merak etmeyin Nalan Hanım. Ben o *deli* kadınla tanıştım. O beğenmediğiniz topraklarda da kaldım."

Bakışlarını kadının çelik gibi bakışlarına kilitleyen Yeliz, artık balataları sıyırdığının farkındaydı. *Sabır sabırda, bir yere kadardı yani.* Elini tutmaya çalışan Mehmet'in elini de öfkeyle silkeledi. Madem susuyordu bu adam, o zaman ona da karışamazdı.

"Ve ne gördüm biliyor musunuz Nalan Hanım? Sizin gözlerinizde yakalayamadığım şeyi... Sevgiyi, şefkati... Sırf sevdiği torunu beni seviyor diye bana sahip çıkan bakışlarını gördüm. Deliydi evet ama dürüsttü. Samimiydi." Bir an susup nefes alan Yeliz sonra aklına gelmiş gibi tekrar konuştu.

"Ha bu arada, az önce beni kaç saattir beklediğinizden bahsetmiştiniz. Sormazsam içimde kalır, çatlarım. Sahi Nalan Hanım, buraya yaklaşık bir saat önce gelmişken ve ben geleli on beş dakika olmuşken, kaç saattir bekliyordunuz beni?"

Sinirden kulakları bile kendi sesini uzaktaymış gibi duyarken, Mehmet'in kahkahasını çok yakınında işitmişti.

"İşte benim kadınım! Ne zaman patlayacaksın diye merak ediyordum aşkım," diyerek eğilip kadının omzuna bir öpücük kondurmuştu Mehmet. Ve Yeliz hâlâ sakinleşememişti. Mehmet o patlasın diye mi bekliyordu yani? Derken Nalan Hanım'ın fısıltısı duyuldu.

"Allahım, inanamıyorum. Rabia Sultan'ın genç bedene dönüşmüş hâli..."

Bu söz üstüne de Yeliz'in sinirleri boşalmış ve Nalan Hanım hariç herkes kahkahaya bürünmüştü. Nalan Hanım bir yandan aşırı bozulmuşluğun verdiği duyguyla, diğer yandan deli gibi korktuğu yaşlı cadıya benzeyen bu kızdan bir parça korkmasının verdiği etkiyle suratını asıp oturmuştu. Sami Bey ise artık daha bir sevgiyle ve takdirle bakıyordu

kıza. Sonra eğilip oğlunun kulağına bir şey fısıldadı ve Mehmet de yüzünde inanılmaz gurur ve sevgi ışıltısı saçarak sevdiği kadına döndü.

"Teşekkür ederim baba... Bence de şansa ihtiyacım olacak..."

Babasının söylediği sözle tahmin edilemeyecek bir tatmin yaşamıştı Mehmet. *Ben başaramadım ama sen babaannen gibi muhteşem bir kadın bulmuşsun oğlum... Tebrik ediyorum ve sana şans diliyorum.*

Sessizlik ve Mehmet'in bıyık altından sırıtmasıyla yapılan kahvaltıdan sonra yorgun olduğunu söyleyen Nalan Hanım odasına çekilirken, Mehmet de babasına son gelişmeleri göstermek için ofisine gitmişti. Yeliz'i de çağırmışlardı ama Yeliz hem başı gerginlikten dolayı ağrıdığı için hem de baba-oğlu yalnız bırakmak için onlarla gitmemişti. Odasına çıkıp Begüm'ü aradı. İş yerinde olduğu için çok fazla konuşamasalar da Begüm attığı çığlıkla ofisi inletmişti. Akşam detaylıca konuşma sözü vererek telefonu kapadıklarında Yeliz artık erteleyemeyeceğini düşündüğü için annesini aradı.

Annesine durumu anlatıp ağlamakla gülmek arası enteresan sohbetlerini devam ettirdiklerinde, saatin ne kadar ilerlediğinin bile farkına varamamıştı. Annesi, *nişan nasıl nerede olacak,* diye sorular sordukça Yeliz bunalmış ve bu kararı henüz almadığını söylemişti.

Mehmet teklif etmişti etmesine ama başka hiçbir şey yapmamıştı. Annesiyle olan sorunu Mehmet'i kötü etkiler miydi, bilmiyordu. Gerçi adam hâlinden memnun görünüyordu ama annesi onu sözleriyle kandırabilir miydi?

Kapısının çalmasıyla daldığı düşüncelerden sıyrılan kız, karşısında Mehmet'i ve aşkla bakan gözlerini görünce gözleri dolarak adamın boynuna atıldı.

"Beni çok mu özlemiş minik cadım?"

Kızın saçlarını koklayarak öpen Mehmet, kollarını da beline dolamıştı.

"Özledim. Hem de çok. Bir de çok üzgünüm. Ben... Ben annene öyle çıkışmamalıydım. Beni hiç sevmedi."

Kadının sırtını okşayan Mehmet kulağına doğru eğildi.

"Bebeğim, annem hiç kimseyi sevmez ki... Sevse de kendi anlayışı içerisinde sever. Seni sevmesini önemsediğim tek kişi vardı, o da seni kendi öz torunu gibi sevdi. İnan, bana yeter... Bunun yanında da babam sana hayran kaldı."

Gözyaşları içinde, gözlerini kırpıştırarak umutla adama bakan Yeliz, "Gerçekten mi? Ah en azından biri sevsin aşkım," diyerek tekrar başını Mehmet'in güvenli göğsüne gömmüştü. Kızı kucakladığı gibi koltuğa giden Mehmet oturdu ve Yeliz'i de kucağına oturttu.

"Bi'tanem, yapma ama böyle... Akşam yemeğinde aranız biraz daha düzelir. Annemin her zaman ilk yaklaşımı budur. Biz çok aristokrat bir aileyiz ya..." Alayla burnunu kıvırdıktan sonra devam etmişti Mehmet, "...annem sevgili oğluna kimseyi yakıştıramaz. Asıl derdi konken arkadaşlarına hava atmak... Ama sonra yavaşça düzelir. Kötü biri değildir. Sadece elinde olmayan tavrı ve daha kötüsü marka takıntısı var."

Burnunu çeken Yeliz adamın gözlerine bakıp yanaklarını avuçlarına aldı.

"Sen beni sev yeter bana aslında... Bir de annemle konuştum. Çok sevindiğini söyledi ve akşam diğer herkese söyleyecekmiş..."

Mehmet kendine masum kedi gibi bakan kızın güzelliğinden ve bu hâlinden öylesine etkilenmişti ki... Evet, o bir cadıydı ama sevdiği adamın ailesi tarafından sevilememe fikrine de içerleyecek kadar hassas bir kalbe sahipti ve tamamen Mehmet'e aitti. Kollarındaki kızı teselli etmek ve daha fazla sevmek için iyice çekmişti kendine.

"Harika sümüklü sevgilim... Bu işi de çözdük. Sen ve ben iyi olalım yeter aşkım."

Sevdiği adamın kokusunu derin derin içine çekerken mırıldanarak cevap vermişti Yeliz.

"Yeter bebeğim..."

"Hadi şimdi kalk giyin... Yemek vakti..."

"Sen in bende geliyorum..."

"Anlaştık..."

Çıkmadan önce kızı uzun ve ateşli bir şekilde öpen Mehmet sırıtmıştı.

"Bu şiş dudaklarla çok seksisin aşkım..."

"Sana hiç laf yetiştiremeyeceğim sevgilim. Defolma özgürlüğünü kullan, yeter..."

Adamın keyifli kahkahası eşliğinde çektiği kapıya bakarken Yeliz'de tüm endişelerinden sıyrılmış gibiydi. Kim ne derse desin bu adam onu seviyordu ve hiçbir şey bunu bozamazdı. Hiçbir şey...

Mehmet'in arkasından hazırlanıp aşağıya inen Yeliz, tüm gardını almış ve bir daha taşmamaya kendi kendine söz vermişti. Nasılsa temelli burada kalacak değildi Nalan Hanım ve gerçekten Mehmet'in dediği gibi de birlikte vakit geçirdikçe toparlayacaklardı belki de aralarını... Masaya yaklaşırken yüzüne resmi bir ifade yerleştirmeye çalıştı Yeliz. Nasıl geçecekti bilmiyordu ama sakin olmaya karar verdi. *Tamam peki... En azından çalışacaktı...*

Ayağa kalkıp yanağından öpen sevgilisine gülümseyip müstakbel kayınvalidesi ve kayınpederi ile selamlaşıp oturmaya niyetlenirken, Sami Bey de ayağa kalmış, Yeliz'i yanaklarından öpmüştü. Bu duruma şaşıran ve aynı zamanda mutlu olan Yeliz, samimi bir şekilde gülümsemişti adama. Sohbet genellikle iki erkeğin önderliğinde gidiyordu. Nalan Hanım son derece asil bir tavırla sessizce yemeğini yemeyi tercih etmişti. Yeliz'in varlığı ve yokluğu pek bir şey ifade etmiyordu o an için. Yemekler yenildikten sonra kahvelerini içmeye başlamışlardı. O sırada Yeliz'in telefonu çalınca izin istedi kalktı.

"Annecim."

"Bebeğim... Ne yaptığını merak ettim kızım. Nasıl gidiyor?"

"İyi annecim... Şu anda kahve içiyoruz."

"Tamam bir tanem... Uzatmayacağım ama baban diyor ki ailesi ve beyzade mutlaka bize gelmeliymiş. Orada kendi hâlinizde bir haltlar karıştırmanı istemiyorlar. Abinler de bu fikirde..."

"Elbette annem, sen o kısmı düşünme... Ve lütfen acele etmeyin. Sadece evlenme teklif etti, ben de kabul ettim. Lütfen yarın evlenecekmişim gibi abartmayın..."

"Sana güveniyoruz kuzum benim. Hadi ben kapatıyorum. Ha bu arada, nasıl bir kadın şu kaynana olacak olan?"

Yeliz kahkahasını saklamaya çalışıyordu. Annesi o kadar nazik ve seviyeli duruşunu en sonunda bozup merakını dile getirmişti.

"Ah benim mis kokulum, eline su dökemez... Bizim gelinler çok şanslı..."

"Hele benim kınalı kuzuma bir şey yapsın, bir söz etsin, yolarım o karıyı ben..."

"Ah Canan Sultan, sen o çizgini nasıl kaybediyorsun böyle... Annemmmm, seni çok seviyorum."

"Kaybettirene bak... Ben de seni seviyorum gözbebeğim. Mehmet Bey oğluma ve tanışmasak da ailesine selamlarımı ilet..."

"Tamam meleğim..."

Masaya döndüğünde Mehmet'in sorgulayan bakışına gülümseyerek cevap verdi Yeliz.

"Annemdi canım. Selam söyledi sizlere de efendim."

Sami Bey hemen gülümseyerek selamı aldı ama Nalan Hanım'ın yine yüzünde kuşkular dolanıyordu. *Şeytan diyordu çarp fırın küreğini suratına...*

"Annen ne iş yapıyor Yelizcim, ev hanımı mı?"

Hah başlıyoruz, diye düşündü Yeliz.

"Bir süredir öyle, evet... Emekli oldu."

"Öyle mi? Mesleği neydi?"

Bakışlarından sıradan *devlet memuru* cevabı beklediği kesindi Nalan hanımın. Sonra Mehmet'e kısa süre baktığında onunda bu cevabı merakla beklediğini görmüştü. Sahi bunu

hiç konuşmamışlardı Mehmet'le. Annesinin mesleğini bilmiyordu genç adam.

Tekrar Nalan Hanım'a döndü.

"Annem devlet konservatuarı bale bölümünde hocaydı efendim ama geçirdiği bir rahatsızlık yüzünden bırakmak zorunda kaldı."

Kadının yüzünün şekli, Mehmet'in dediğini doğruluyordu. Evet, bu kadın zararsız ve marka düşkünü bir kadındı. Sevgilisinin neden babaannesini model aldığı belli olmuştu. Mehmet'le çok zıt karakterlerdeydiler. Aynı şaşkınlık Mehmet'in de gözlerinde vardı ama adam sesini çıkarmadı.

Nalan Hanım biraz daha ilgilenerek döndü Yeliz'e.

"Öyle mi? Çok hoş doğrusu... Peki kaç kardeşsiniz, baban ne işi yapıyor?"

Yeliz bu ilgiye kızıp, *amele benim babam*, demek istedi ama susturmuştu içinde ki minik şeytanı. *Ya sabır*, çekerek cevapladı.

"Üç artı iki, yani beş kardeşiz biz..."

Nalan Hanım anında kaşlarını kaldırmıştı. *Ah işte bir şey yakaladım*, der gibiydi...

"Üveylik mi?"

"Ah hayır tabii ki... İki abim ve ben üç ediyoruz, abilerimin eşleri de artı iki..."

"Ha anladım... Çok güzel... Ne işlerle meşguller acaba canım?"

Yeliz'in gözleri parlayınca Mehmet sıkılı dudaklarından ıslık gibi bir gülme kaçırmıştı. Evet, derin nefes alan Yeliz, bir süre nefes almayı unutacaktı yine. *Sen kaşındın anne*, diye geçirdi aklından. Ama bilmediği şeyleri de öğreniyordu aslında annesi sayesinde. Ve Yeliz başlamıştı...

"Efendim, şöyle ki... Benim babam Bora Han Korkut, Korkut İnşaat'ın eski sahibi... Emekli oldu artık vaktini anneme takılmak ve onu sevmekle tüketiyor. Annemi anlatmıştım. Devlet sanatçısı, aynı zamanda emekli konservatuar hoca-

sı... Ağabeylerimden büyüğü Yağız Efe Korkut... Kendisi iktisat ve iş idaresi konusunda eğitim almış ve babamın bizlere teslim ettiği Korkut İnşaat'ı, Korkut Kardeşler İnşaat bünyesinde toplayan takımın beyni... Diğer ağabeyim Yiğit Ege Korkut... Mimarlık eğitimi aldı. Şirketin başmimarı ve tabii üç ortağından biri... Ben Yeliz Korkut... İş idaresi bölümünü bitirip farklı firmalarda üç yıl kadar deneyim kazandıktan sonra kendi şirketimize ve sahip olduğum ortaklığa katılmış üçüncü kardeşim... Büyük yengem Doğa, iç mimar ve Akdeniz Mitoloji Tatil Köyü'nün tasarımcısı... Küçük yengem Aslı, psikiyatr ve aynı zamanda bir kliniğin de başhekimi... Yeğenlerimi de anlatmamı ister misiniz?"

Yeliz yüzünde sevimli bir gülümsemeyle kadına bakarken, Mehmet kahkahasını durduramadan Yeliz'e döndü.

"Aşkım, bir an nefessiz kalacaksın sandım. Bir çırpıda konuştun ve inan bu sefer hiç devrik bir cümlen yoktu."

Dudaklarını inatçı bir çocuk gibi sıkan Yeliz adama ters ters baktı.

"Ben hiç devrik cümle kurmam..."

"Bilmez miyim? Bu arada annenin mesleği beni şaşırtmadı dersem yalan olur."

"Neden ki? Zarafetinden anlamalıydın."

"Anlar gibi oldum ama aşkım, sonra senin gibi bir cadı onun kızı olduğuna göre dedim ki..." demeye kalmadan koluna yediği çimdikle yüzünü buruşturdu. "Heeyy, acıdı bu ama," diyerek kolunu ovalamaya başladı Mehmet. İkilinin didişmesini keyifle izleyen Sami Bey, fikrinde yanılmadığını anlamıştı. Tam da oğluna göre bir kızdı ve karısı ilk defa sus pus edilmişti.

Nalan Hanım ise henüz girdiği şoku atlatamamıştı. Az önce kendilerine layık göremediği bir Anadolu girişimcisi gibi gördüğü kızın, muazzam donanımlı bir aileden geldiğini bilmek onda bir şok dalgası yaratsa da, Korkut Ailesi'ne oğlunun damat gitmesi de konken arkadaşlarının suratına

hoş bir ifade bırakacaktı. İçten içe keyiflendi. Asu Hanım, kızını oğluna layık görmemiş, *sakın gençlerin aklına bir şey sokma, senin oğluna anca köylü kızı gider Nalancım,* deyip kahkahayı basmıştı. Şimdi görecekti köylü kızını... Bu kızın dürüstlüğünü de sevmişti ama keşke biraz daha az benzeseydi o ihtiyar cadıya bu kız.

Akşam Nalan Hanım'ın gardını indirmesiyle biraz daha çekilir kılınmıştı ve Yeliz de artık gerekli dersi verdiğini düşünmüş, sevdiği adamın annesinde sevilmeye değer yönler bulmaya çalışarak cici gelin pozlarına girmişti. İlerleyen saatlerden sonra herkes odalarına dağılınca, iki sevgili de el ele odalarına gelmişlerdi.

Mehmet Yeliz'in alnına bir öpücük kondurup mırıldandı.

"Cadımm, iyi geceler..."

"Sana da odunumm..."

Ufacık bir öpücükle odalarına girmişlerdi ama Yeliz uyuz olmuştu. En azından günün istişaresini yapabilirlerdi. *Salak adam işte...*

Üstündekileri çıkarıp tepine tepine duşa girmişti Yeliz. Duş alırken tüm akşamın kritiğini yapmıştı kafasında. Tüm yaşananlara rağmen yine de o kadar kötü geçmemişti akşam. En azından Sami Bey son derece sevimliydi. Telefonun sesini duyunca aceleyle havlusuna sarınıp koşar adım çıkmıştı banyodan. Numaraya bakmadan açmıştı hemen.

"Efendim?"

Kulağında sevgilisinin o muhteşem sesini duydu.

Gelir misin benimle? Kaf Dağların ardına
Acılar, zorlar dolu gurbet ülkelerine
Türküler konduraym
Apal dudaklarına

Gelir misin benimle? Alıp gideyim seni
Gönlüm göçmen yolunda, yaşar mısın benimle?

Türküler konduraym
Apal dudaklarına
Gelir misin benimle? Alıp gideyim seni
Arpa boyu yolları, aşar mısın benimle?
Türküler konduraym
Apal dudaklarına

Gözleri nemli bir şekilde adamı dinleyen Yeliz, odaların ayıran duvara gidip elini duvarın üstünde gezdirdi.

"Seni çok seviyorum."

"Aç kapıyı Yeliz..."

Adını adamın ağzından son derece ciddi bir şekilde duyan kızın içi titremişti. Ne de güzel söylemişti. Kapıyı açtığında oradaydı Mehmet. Karşısında... Kulağına dayalı olduğu telefonuyla... Yeliz'in de elindeki telefon hâlâ kulağındaydı. Mehmet boğuk gelen sesiyle fısıldarken gözlerini Yeliz'in gözlerinden çekmemişti.

"Beni içeri al..."

Boşta olan elini adama uzatmıştı. Elinin sıcacık avucun içinde kaybolduğunu gören kız nefesini tuttu önce, sonra adamın gözlerine bakarak geri verdi. Birleşen elleri tüm bedenlerinin sözcüsü gibiydi.

"Telefonu kapatalım mı?"

Elindeki telefona bakmadan, gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan, koltuğa fırlattı telefonu Mehmet. Yeliz de kapayıp aynısını yaptı.

Mehmet kızdan gözünü ayırmadan bir elini cebine sokarken, diğer elini de avucunun içine yatırmıştı. Yeliz adamın bakışlarında erirken, parmağında hissettiği metal soğukluk ile sağ eline baktı.

Bu zamana kadar gördüğü en güzel yüzük parmağında ışıldıyordu. Eski olduğu belliydi. Rengârenk minik taşların çevrelediği, kocaman pırlanta ışıl ışıl parlıyordu. Gözleri heyecanla nemlendi Yeliz'in. Bu adam onu hem delirtiyor, hem

ağlatıyor, hem de mutlu ediyordu. Her şeyi yaşatıyordu.

Kızın parmağında babaannesinin yüzüğünü görmenin huzurunu süren Mehmet, kızı önce yüzüğün takılı olduğu parmağından, sonra da avucunun içinden öptü.

"Bu yüzük sana hayatımı adadığımın sembolü... Bundan sonra sonsuza kadar benimsin, ben de seninim. Bizim nikâhımız bu yüzük..."

Adama usulca yaklaşan Yeliz, gömleğinin üst düğmelerini çözmeye başlamıştı. Konuşamıyordu. Yaptığı harekete şaşıran Mehmet kızı engellemeden dişlerini sıktı. Düğmeleri yarıya kadar açtıktan sonra, sol tarafı açıp adamın göğsünün yarısını ortaya çıkardı Yeliz.

Önce gözlerine baktı, sonra başını usulca eğip dudaklarını adamın sol göğsüne, tam kalbinin üstüne değdirdi.

Kalbinin üstünde kızın dudaklarını ve nefesini hisseden Mehmet, zorla tuttuğu içgüdülerinin patlamak üzere olduğunu fark etmişti. Bu kızı kendinin yapacaktı, hem de düğünü falan beklemeden. Tam kıza uzanacaktı ki Yeliz bir adım geri gitti. Eli düğmelere ulaşıp kapamaya başlarken Mehmet kızın üstündeki havluyu tuttu ucundan. Gözlerini Yeliz'e dikmiş, ondan bir cevap bekliyordu. Geri çekilmesi için zaman tanımak istedi. Yeliz geri çekilmeyip aksine ısrarlı bakışlarıyla karşılık verince, Mehmet havluya asıldı. Kızın vücudunu santim santim açıkta bırakarak sıyırdı havluyu.

Nefesi kesilmişti. Bu kadın onundu. İlk sevdiği... Artık geri dönüşü yoktu. Yeliz'in gözlerinde, yüz ifadesinde oluşan tutkunun farkındaydı. Kendisi ne kadar istiyorsa, bu kız da o kadar istiyordu onu.

Adamın kucağına doğru çekilen Yeliz kendini teslim etmişti. Aklına hiçbir şey gelmiyor, kalbi bu adamdan başkasını hissetmiyordu. Yatağa doğru taşındığını hissetti. Teninde, dudaklarında dolaşan adamın elleri dudakları, her gezdikleri yere birer mühür vuruyorlardı. Daha önce dokunulmanın hazzını hiç bu kadar yoğun yaşamamıştı Yeliz.

Kendini geri çekip soyunan adamı utangaç bir arsızlıkla izledi. Muhteşem bir vücut ve dayanılmaz bir adam ve bu adam onundu. Kollarını uzatıp adamı koynuna çağırdı.

Kızın üstüne uzanan Mehmet, ilk önceliğini kıza vermişti. Onu doyurmalıydı önce, mutlu etmeli ve hazırlamalıydı. Bu onun ilkiydi, unutulmaz kılmalıydı. Bunun için yılların ona verdiği tecrübeleri değil, aşkın ve Yeliz'e olan tutkusunun önderlik yapmasına izin verdi. Parmakları, dudakları aşkla hizmet etmişti kıza... Yeliz'in orgazm iniltilerini duyduğunda artık hazır olduğunu anlamış ve kızın bacakları arasındaki yerini almıştı. Eğilip kulağına aşk sözleri fısıldamaya başladı.

"Sen benimsin... Muhteşemsin... Korkma küçüğüm, acıtmayacağım, korkma..."

Adamın sözlerini bir sis perdesinde duyan Yeliz anlam vermekte zorlanıyordu. Çok da umursamıyordu zaten. Mehmet'in sabırlı ve yavaş hareketlerle içine girmesi onu delirtecek gibiydi ve dayanamayarak bacaklarını adamın kalçasına doladı. Kendine çekip bastırırken, zorlanarak da olsa içine tamamen girmişti adam... Bu hissettiği hazla başını yastığa yaslayıp gözlerini kapayıp bedenini yükseltti. Artık adamın hızlanmasını beklerken gözlerini aralayıp baktı ona.

Gördüğüyle kanı donmuştu Yeliz'in. Karşısında ona öldürecek gibi bakan bir adam vardı. Az önceki şefkat ve tutkudan geriye sadece tutku ve öfke kalmıştı. Sebebini anlamaya çalışıyordu. Elini adamın yüzüne doğru uzatırken, Mehmet bir anda kızın elini tutup iki elini de başmm yanına sabitledi.

O an karşılaşmayı beklediği engele ulaşamamak Mehmet'in kalbini hançerlemişti. Bakire değildi. Onun masum, saf nişanlısı bakire değildi. Bunca zamandır bu kızın saflığıyla gurur duyup ona el değmemiş hazine gibi bakarken, şu an kaç erkekle yattığını bile bilmiyordu. Kızın elinin yüzüne yaklaştığını gördüğünde dayanamadı. Ona dokunmayacaktı ama kendinde de kızm içinden çıkabilecek gücü bulamadı.

Madem olmuştu devam edecekti. Nasılsa bu kadın için ha bir eksik ha bir fazla önemi yoktu, öyle değil mi? İçindeki öfkeyle hızını arttıran Mehmet için artık altında yatan kadının hiçbir önceliği kalmamıştı. O sancılı ve her şeye rağmen hayatında yaşadığı en muhteşem rahatlamadan sonra önce kendinden nefret etmişti Mehmet, sonra da altında yatan kızdan...

İşini bitirip kıza dokunmadan üstünden kalkan Mehmet yan tarafa uzandı. Yeliz ne olduğunu yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Sorun bakire çıkmamasıydı. Ama yine sorsa mıydı? Belki başka bir şeydi.

"Sevgilim, iyi misin?"

Bu zamana kadar duymadığı bir soğuklukla cevapladı onu Mehmet. Yüzüne dahi bakmıyordu ve omzuna değen eli tiksinir gibi itmişti.

"Keşke bana söyleseydin. Böylece kaç geceyi senin hayalini kurarak geçirmez, gelir burada kendimi tatmin ederdim."

Nefesi kesilen Yeliz yanlış anladığım düşünmek istedi, ya da adamın kahkahayla ona dönüp, *aptal şey nasılda yedin*, demesini bekledi, ama olmadı.

"Sormadın hiç..."

Kadına alaycı bir bakışla bakıp ayağa kalktı Mehmet. Yeliz'in âşık olduğu adam bu değildi.

"Sormam mı gerekiyordu? Belki de böyle olacağını tahmin etmediğimdendir. Belki de senin diğer kadınlardan olmadığını düşündüğümdendir. Belki de erkeklerle düşüp kalkan bir kadın olduğunu sanmadığım içindir. Ama her ne sikimse yanıldığım çok açık işte... Umarım yattığın erkeklerin sayısını ve kim olduklarını biliyorsundur. Korunmadım ve eğer hamile kaldıysan kimlere babalık testi yapacağımızı bilelim..."

Tüm bunları soğukkanlılıkla söylerken bir yandan da üs-

tünü giyinen Mehmet, kıza bakıp tek kelime etmediğini ve yüzünde oluşan ifadeyi fark etmeden kapıya yürümüştü. Tam çıkacakken geri döndü.

"Bu arada sevgili nişanlım, yüzüğü bana yolla biriyle... Sana düğünümüzde başka yüzük takacağım."

Yeliz'in titrek dudaklarından istemsiz kelimeler döküldü o an... Zaten düşünemiyordu, bir de duyduklarını algılamak iyice zor olmuştu onun için...

"Düğün mü? Evlenecek misin?"

Mehmet alaylı bir kahkaha attıktan sonra saçlarını parmaklarıyla tarayıp kıza döndü.

"Evlenmek zorunda değilim aslında. Baksana, vicdanen beni rahatsız edecek bir şey yok ve evlilik dışı ilişki kurmamızı engelleyecek bir şey de yok. Ama mecburen artık, etrafa karşı bir sorumluluğumuz var. En kötüsü birbirimizden bıkınca ayrılırız hem..." Kızı baştan ayağa aşağılayıcı bir şekilde süzdü. "... hem seninle sevişmesi güzel olur, hele de bakire olmadığını bilerek ve deneyimli kadın olduğunu düşünürsek..."

Savunma yapmak istemese de Yeliz yaşadığı şokla üstünü örtüp bakışlarını önüne eğmişti.

"Sadece bir kere oldu. Deneyimli falan de..."

Tıslar gibi bir sesle Yeliz'in sözünü kesmişti.

"Ben salağım, kabul ama o kadar da değil be güzelim... O an bacaklarını belime dolaman gerektiğini, daha fazla beni hissetmek için bedenine o kavisi vermen gerektiğini tecrübenden başka ne yaptırabilir sana?"

Gururu, *cevap verme,* diye haykırırken, adamı kaybetme korkusu son bir direnç göstermişti. Zor duyulur sesle, başı önünde cevaplamıştı adamı.

"İç güdülerim..."

"Evet elbette..."

Son sözü buydu. Ve sonrasında öfkeyle çarpan bir kapı...

Ve yine yan odadan gelen öfkeyle kapanan kapı sesi, duvara inen bir şey, arkasından gelen uzun bir sessizlik.

Bu muydu? Ömrünü vereceği adamdı o... Bu kadar çabuk yıkabilir miydi? Yıkmıştı. Vazgeçmesi bu kadar kolay mıydı? Kolaydı. Seven insan bu kadar çabuk yakar mıydı? Yeliz tüm bu soruları delirmiş gibi kendine soruyordu. Ve yine kendi cevaplıyordu. Canı acımayana kadar kendine bu şekilde işkence etmişti. Ne kadar süre orada öyle yattığını bilemeyen Yeliz, uyuşmuş bir hâlde ayağa kalktı. Yapacağı şeyi çok iyi biliyordu. Tüm duyguları, tüm hisleri uyuşmuş, hatta donmuştu.

Gardırobuna doğru yürüyüp açtı.

21

Öfkesinden ve yaşadığı hayal kırıklığından deliye dönmüştü Mehmet. Onun kadını masum değildi. Başka adamlarla yatmıştı. Bunu kaldıramıyordu. Eğer ona önceden söylemiş olsaydı belki böyle tepki vermezdi ama o an aklına gelince... O, onu incitmemek için kendini o kadar sıkarken, Yeliz masum değildi. İncinen sadece kendi duyguları olmuştu.

Eline aldığı içki şişesiyle yatağına uzandı. Ne kadar içtiğinin farkında değildi ama unutmak istiyordu. Yaşadığı hayal kırıklığını, yok olup giden inancını, kırılan gururunu unutmak istiyordu. Bunun için en iyi bildiği yola başvurmuştu ama şişelerdeki alkol bile içindeki yangını yok edememişti.

Sabahın ışıklarıyla gözlerini açtığında şiddetli bir baş ağrısı içindeydi. Duş almadan açılamayacaktı çünkü düşünemiyordu.

Duştan yine aynı ağrıyla çıktı ve üstündeki havluyla yatağına uzandı. Artık biraz daha net düşünebiliyordu. Kafasındaki sis açılmaya başlamıştı. İçindeki hayal kırıklığı, yerini sevdiği kadına duyduğu özleme bırakmıştı. Kızın deneyimli olmadığını şimdi daha çok fark ediyordu. Bir bakire kadar sıkıydı. Bu işi sürekli yapan kadınlarla birlikte olmuştu. Aradaki farkı anlayabilirdi ama hâlâ kızgındı.

Kıza söylediği onca ağır şeyleri düşünürken inledi. Hiç-

birini inanarak söylememişti ama o an, canı o kadar acıyordu ki onun da canını yakmak istedi. İtiraz etmemiş, karşılık bile vermemişti Yeliz. Oysa onun minik cadısı bir kaplan gibi saldırmalıydı. Mehmet içinde anbean büyüyen pişmanlık ve yangınla o an ölmek istemişti. Hâlâ hazmedemiyordu kızın ilki olmadığını... O ilk ve son olmak istiyordu ama yine de hissettiği cehennem her şeyi unutturuyordu.

Ne yapacağını bilmiyordu ama gidip salim kafayla konuşmaları gerektiğinin farkındaydı. Ama önce annesini ve babasını yolcu etmeliydi. Giyinip aşağıya indi. Ailesini kahvaltı masasında buldu. Annesi oğlunun gözlerine baktığı an anlamıştı. O kara gözlerde yanan bir şeyler vardı. Yanan ve aynı zamanda bin bir parçayla sönen...

"Oğlum bu ne hâl, iyi misin?"

Annesinin yanağından öpen adam yorgun hâlde sandalyeye oturdu.

"Kötü bir baş ağrısından sabaha kadar uyuyamadım anne..."

İnanmayan Nalan Hanım, oğlunun üstüne gitmemeyi tercih etmişti. Bilirdi oğlunun huyunu. Mehmet kendini kapattığı anda çözülmesi imkânsızdı. Siz ne derseniz deyin, Mehmet kendi isterse akan bir çağlayandı. Aksi, yıkılmaz bir bentti duvarlarını kendinin ördüğü...

"Tamam canım, biz birazdan çıkacağız. Geç kalmayalım. İstanbul'a gelince Yeliz'in ailesine gideriz. Sahi o nerede?"

Mehmet duyduğu isimle içinin kanadığını hissetmişti. Zorla yutkunarak cevap verdi annesine.

"Şantiyede acil bir iş çıktı, size selamı var anne..."

"Sende ona selam söyle..."

Sessiz kalan Sami Bey de, inanmış gibi görünen Nalan Hanım da dönüş yoluna çıkarken, içlerinden oğullarının bu hâlinin endişesini atamamışlardı. Ama onlar bilirdi ki Mehmet'e bir şey yaptırmak da, hislerini ve duygularını sorgulatmak da imkânsızdı. Başlı başına Karadeniz'di Mehmet.

Arsız dalgaları da, dalgaların aşındırdığı kıyıları da Karadeniz gibiydi. Onu, ondan başka tedavi eden olamazdı.

Ailesini yolcu ettikten sonra Yeliz'in yanına gitmek istemişti Mehmet. Kapısına kadar da gelmişti. Ama bir türlü çalamamıştı kapısını. Yapamamıştı. İçi hâlâ öfkeliydi. Hâlâ kırgındı. Bir şeyleri yanlış yapmıştı, evet ama ruhundaki fırtınayı bir türlü dindiremiyordu ki çalsın kapıyı...

Kapının üstünde yumruk yaptığı elini daha fazla sıkan Mehmet, içinden savurduğu küfürle döndü arkasını. Kendi odasına girip hemen mini bara uzandı. Sek doldurduğu viskiyi bir dikişte bitiren Mehmet yumruğunu masaya vurup cama döndü. Biliyordu yan odada duran kızın şu anda acı çektiğini... Biliyordu çünkü onun da içi acıyordu. O da nefes alamıyordu. Gidip çalsaydı kapıyı, girseydi içeri... Yapışsaydı yakasına... İçindeki tüm kırgınlığın hesabını haykırarak sorsaydı. Sonra yine o çok kızdığı, kırıldığı, küstüğü beden sarılsaydı sımsıkı... Kokusu bile ciğerlerine işlemişti. Biliyordu ki acı verse de Yeliz'den başka bir dünyası yoktu artık.

Son bir kararla kendinden emin ama yavaş adımlarla Yeliz'in odasına gitti. Bir süre yine eli kapıda yumruk hâlde bekledi. Özür dilemeyecekti. Haklıydı. Ama gönlünü de alması lazımdı. Belki hak ettiğinden fazlasını söylemişti ona... Her şeye rağmen onu çok sevdiğini söylemeliydi. Ve ne pahasına olursa olsun evlenmeleri gerektiğini... Yeliz bir-iki çemkirir yola gelirdi. Ama önce konuşmalıydılar.

Kapıyı üçüncü çalışından sonra hâlâ ses gelmeyince odasına gidip resepsiyonu aradı. Yeliz Hanım'dan haberleri olmadığını öğrenince, oteli arattırdı. Hiçbir yerde yoktu kız. Endişelenmeye başlamıştı. Yedek kartı alıp kızın odasına yürüdü. Kapıyı açıp telaşla Yeliz'in odasına girdi.

Hiçbir yerde yoktu. Bunu görünce bir an rahatladı. Başına bir şey gelmiş olacağından, kendine bir şey yapmış olacağından korkmuştu. Kesin bir yerlere gitmiş, oteldeki salaklar da onu görmemişti. Ama tam odadan çıkacakken gözüne gar-

dırobun aralık kapısı ilişti. Gidip açınca dolabın bir kısmının boş olduğunu gördü. İç çamaşırı çekmecelerini açtı ve boştu. Sonra da komodinin üstünde babannesinin yüzüğünü gördü. Başka hiçbir şey yoktu. Gitmişti.

Gitmişti.

Ama nereye?

Bir not bile bırakmamıştı. Bir kelime dahi söylemeye değer görmemiş miydi?

Ne saçmalıyordu, ne söyleyebilirdi ki?

Hemen kızın telefonunu aradı ama açan olmamıştı. Başka kimi arayabilirdi? Habibe'yi aradığında içinden dua ediyordu. *"Ne olur orada ol Yeliz, yalvarırım."*

"Efendim abi?"

"Canım, Yeliz'in telefona ulaşamıyorum, haberin var mı?"

"Hayır abi... Şarjı bitmiştir. Sorun yok di'mi?"

"Yok. Tamam, sen işine bak, görüşürüz."

Telaşla odayı arşınlarken düşünüyordu. Burada başka kimseye gidemezdi, kimseyi tanımıyordu. Kesin İstanbul'a dönüyordu. Otoparka doğru alelacele yürüyüp arabasına atladı. Gazın sonunu kökleyerek yola çıktı.

Ancak sabaha uçak bulmuştu ve sabaha kadar havaalanından Yeliz'i belki yüz kere aramıştı ama telefonu kapalıydı. İstanbul'a indiğinde taksiye atladığı gibi soluğu Yeliz'in evinde almıştı. Kapıyı öyle ısrarla çalıyordu ki artık ipleri koparmıştı Mehmet. Açılan kapıya bakan Mehmet bir umut Yeliz'i beklemişti ama karşısına Yağız çıkmıştı. Bu saatte işte olması gereken adam neden ailesinin evindeydi?

Yağız'ın bakışları öylesine karanlıktı ki... Mehmet'i gördüğüne şaşırmaması doğru yolda olduğunu düşündürmüştü genç adama... Demek ki Yeliz buradaydı ve onlara durumu anlatmıştı. Belki tam olarak değil ama...

"Niye geldin lan?"

Mehmet başka zaman olsa ağzına bir yumruk çakardı bu adamın. Ama şu anda tek odaklandığı Yeliz'di.

"Yağız, çekil... Yeliz'i görmem lazım..."

"Senin benim kız kardeşimle işin yok artık... İşler daha fazla boka sarmadan defol!"

Mehmet çaresizliğini saklamaya çalışarak haykırmıştı Yağız'a.

"Anlamıyor musun? Onunla konuşmam lazım..."

Yağız'ın öfkeli bakışları korkutması gerekirken, hiç işlemiyordu Mehmet'e.

"Seni görmek istemediğini söylüyor. Bu işi uzatma... Ona ne yaptın bilmiyorum ama kız kardeşim seni istemiyor artık. Anlaşmamız devam edecek, başka eleman yollayacağım sana..."

"Anlaşmayı sikiyim lanet olsun! Geri çekil Yağız!"

"Burada değil... İnanmıyorsan gir, evi didik didik ara... Her ne bok yediysen öyle bir hâle getirmişsin ki kız evine bile uğramadı."

Adamın doğru söylediğini anlayan Mehmet, derin bir nefes çekmişti. Onun minik cadısı elbette tahmin etmişti Mehmet'in onu evinde arayacağını... Bu yüzden başka bir yerdeydi.

"Bana onun nerede olduğunu söyle Yağız..."

O an o kadar Yağız'a odaklanmıştıki Mehmet, Yağız'ın hızla geri çekilip, Yiğit'in havada uçan yumruğunu fark edememişti bile. Yüzüne bir yumruk inmesiyle sendeledi.

"Bağırmasana lan! Sana seni istemiyor diyoruz, neyini anlamıyorsun bunun! Şimdi siktir git..."

Kararmış gözlerle Yiğit'in üstüne yürüyen Mehmet, "Benim olanı benden saklayamazsınız lan!" diye hırladı.

"Senin olana sahip çıkamadığın an kaybettin."

Haklılardı. Ne diyebilirdi ki? Zamanı geri almak için bir kolunu feda edebilirdi.

"Bu iş burada bitmedi."

Öfkeyle çıktı oradan. Nereye gidebilirdi ki bu kız? Onu nerede arayabilirdi. Aklı fırtına gibi çalışıyordu Mehmet'in. Hemen Güven'e telefon etti.

"Hiçbir şey sorma ve bana hemen Yağız Korkut'un, Yiğit Korkut'un, bir de şu Yeliz'in sık görüştüğü Begüm denilen kızın adresini bul..."

"Memet, abi hayırdır?"

"Sorma Güven, sorma... Turgut'a söyle o da baksın... On dakika içinde istiyorum."

Telefonu kapattıktan sonra Mehmet için o on dakika geçmemişti. Saatler gibi gelen o on dakika sonrasında telefonuna gelen mesajlarla atladı taksiye. İlk önce Yiğit'in evine gitmişti. Kapıyı çalmış, cevap alamayınca yumruklamaya başlamıştı. Bir yandan da bağırıyordu.

"İçerdesin biliyorum Yeliz... Aç kapıyı..."

Kendini deli gibi hissediyordu. Kapının önünde avaz avaz bağıran gözü dönmüş bir adam... Açılmayan kapı sinirini bozarken asansörden inen kadının sesiyle arkasını döndü.

"Yeliz diye biri oturmuyor burada..."

Bir an Yiğit'in eşinin ismini hatırlamaya çalıştı Mehmet. Sonra kadına döndü.

"Aslı Hanım peki?"

Kadının şüpheli bakışlarını görünce açıklama yapma ihtiyacı hissetmişti. Şu anda bir denize düşmüştü ve her umuda, her yardıma ihtiyacı vardı.

"Bakın ben Yiğit beyin ortağıyım, aynı zamanda da kız kardeşi Yeliz'in de nişanlısıyım. Aslı Hanım'a..."

"Aslı Hanım bu saatte evde olmaz, kliniktedir."

Mehmet pes etmiş vaziyette çıktı apartmandan. Elindeki ikinci adrese doğru gitti. Bu sefer kapı açılmıştı. Karşısında kendine öfkeyle bakan bir çift masmavi göz vardı. Kendi cadısının gözleri kahve gibiydi. Çikolata gibiydi. Daha sıcak

bakardı. Ateş, ateş... O an birinci kez kendine lanet etti. Çabuk kabaran öfkesine, hırçınlaşan dalgalarına, dalgaları arsızca döven kıyılarına isyan etti.

"Doğa, Yeliz..."

Doğa hışımla kesmişti sözünü.

"Yeliz burada yok. Olsa bile senin karşına çıkarmam. Ne yaptın bilmiyorum ama bir erkek, bir kadını bu hâle getirmişse, ortadan yok olmasına sebep olmuşsa iyi bir şey yapmamıştır. Kendimden biliyorum. Bir kadın aşkı kolay kolay terk etmez. Ve inan bana ne yaptığın zerre umurumda değil. Canın cehenneme... Şimdi evimden defol..."

Tam adam yıkılmış hâlde arkasını dönerken, Doğa'nın aklına hatıralar üşüşmüştü. Sevdiği adamın parçaladığı, yıktığı bir Doğa... Evinden, ailesinden, yaşamından kopan, kaçan bir Doğa... Kırık, üzgün, savunmasız... O an aklına gelen duygularının içinde yarattığı acıyla seslendi adama...

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama eğer onu gerçekten seviyorsan, yaptığın ne kadar büyük bir hata olursa olsun sakın vazgeçme... Yeliz seni çok seviyor. Sen de eğer onu çok seviyorsan sakın aramaktan vazgeçme... Kaybolan yılların telafisi yok..."

Mehmet kadının sözlerini dinlerken yüzünü dönmemişti ona. Dönememişti. Yanaklarından süzülen yaşların görünmesi değildi endişesi. Kadının gözlerinde umutsuzluğu görmekten korkmuştu Mehmet. Cevap vermeden daha emin adımlarla attı kendini sokağa. Elinde kalan son adrese gidecekti. *Son bir umut*, dedi. *Son bir dua*, dedi. Eğer burada bulamazsa başka nereye bakacağını bilemiyordu Mehmet.

Begüm'ün kapısına gelip kapı açılana kadar elini zilden almadı. İçindeki umuda asıldığı gibi asıldı zile. Ya da zile ne kadar asılırsa, umut da o kadar çok olacaktı hayatında.

İçeriden gelen homurtuyla derin bir nefes çekmişti.

"İn şu zilden be, alacaklı mısın?"

Karşısındaki kadın onu gördüğü an yeşil gözleri öfkeden

alev aldı. Haberin buraya kadar ulaşmış olduğunu gören Mehmet, daha fazla umutlanmıştı. Evet buradaydı sevdiği... Ama duyduklarıyla içinde zorla kurduğu duvarlar yıkılmıştı.

"Sen sormadan söyleyeyim burada değil ve yine sen sormadan söyleyeyim yerini bilmiyorum. Ama tahmin edeceğin gibi bilsem de söylemezdim. Eğer kapımdan iki dakika içinde defolup gitmezsen polisi arayacağım. Anlamadığın bir şey var mı?"

Neler çekiyordu yüreği, ne hâldeydi ruhu... Ve bu insanlar sürekli bağırıp çağırıyordu. İhtiyacı olan şey bu değildi. O yaptığı büyük hatanın zaten farkındaydı. Sıkılı dişlerinin arasından tısladı Mehmet.

"Bu komedi çok uzadı. Kimi kimden saklıyorsunuz? Ailesi ve sen... Ben ona zarar vermem bunu anlamıyor musunuz?"

"Hah! Sen ona ne yaptın bilmiyorum ama Yeliz ilk defa sessiz sedasız yok oldu ortalıktan. Hayatında var olan en kötü insan dahi bunu beceremezken, sen onun yaşama sevincini yok ettin. Şimdi söyle bakalım, sence sen ona kötülük yapar mısın, yapmaz mısın? Kötülük yaptın mı, yapmadın mı? Bilseler dahi sana söylemezlerdi ama sen bilmedikleri hâlde burada boşa zaman harcıyorsun. Eğer ben bilmiyorsam Yeliz'in yerini, inan bana onu tanıyan hiç kimse de bilmiyordur."

"Yer yarıldı da yerin dibine mi girdi bu kız?"

Begüm, Mehmet'in öfkesinden hiç etkilenmemişti.

"Yer yarıldı mı bilmem, ama sen Yeliz'in ruhunu o yerin dibine gömmüşsün. Telefondaki ses bana bunu söylüyor."

Kızın sözleri Mehmet'in yıkılmasına sebep oldu. Ailesinden dahi kendini saklayacak hâle mi getirmişti kızı? Haklıyken nasıl da şimdi haksız duruma düşmüştü. Haklıydı değil mi?

Başını kapının kasasına yaslayıp bir süre gözlerini yumdu. Sonra sıkılı yumruğunu duvara indirdiği gibi kükredi ve koşar adımlarla çıktı binadan.

Mehmet'in arkasından bakan Begüm, yavaş adımlarla gir-

di eve. Koltuğa yığılıp oturduğunda gözlerinin önüne adamın hâli gelmişti. Yıkılmış gibiydi. Ne yaptıysa köpek gibi pişmandı.

Dün gece geç saatlerde Yeliz telefon açmıştı ona. Sesi çok durgundu. Begüm'ün konuşmasına bile fırsat vermemişti.

"Ben bir süre yokum, telefonumda kapalı olacak... Güvenli yerdeyim, merak etmeyin. Aileme sen haber ver, endişe etmesinler... Ne zaman dönerim belli değil ve eğer Mehmet beni sorarsa hiçbiriniz zaten yerimi bilmiyorsunuz, ona söylemeniz gereken bir yalan olmayacak. Anneme onu çok sevdiğimi söyle ve seni de çok seviyorum. Şu anda iyi değilim kuzu ama olacağım. Ve bu yüzden iyi olana kadar kimseyle görüşmek istemiyorum."

Daha Begüm ağzını açmadan kapanmıştı telefon. Begüm telaşla Doğa'yı aramıştı önce. Yeliz'in tüm dediklerini anlatmıştı. Bu sabahta Canan Hanım'ı aradığında Yağız ve Yiğit'in oraya gittiğini ve Yeliz'den bir haber almadıklarını öğrenmişti. Bu sefer Begüm, Canan Hanım'ı sakinleştirmek için tekrar anlatmıştı Yeliz'in söylediklerini. Endişelenecek bir şey yoktu. Yeliz çok kırgındı, üzgündü ve kafa dinlemek istemişti.

Mehmet, İstanbul'un yedi tepesini de amaçsızca dolaşmıştı. Bu koca şehrin bir yerlerindeydi sevdiği... Ama ne sesini duyurabiliyordu kıza, ne dokunabiliyordu tenine... Artık yavaş yavaş içindeki acı ve telaş yerini umutsuzluğa ve kendinden geçmeye bırakıyordu. Tam pes edip dönecekken aklına Doğa'nın söyledikleri geliyor ve daha büyük bir hırsla devam ediyordu aramaya. Aramaya, ama nerede? Bildiği her yere bakmıştı. Ofise bile uğramıştı Mehmet. İstanbul'da ki tüm otelleri arattırmıştı.

Bir hafta boyunca sürekli çalmıştı Korkut köşkünün kapısını... Her geçen gün ona kızgın bakan gözlerin yerini acıma dolu bakışlar almıştı. Son bir umut uçağı kalkmadan önce gelmişti Mehmet ve yine umutsuzca dönmüştü o kapıdan...

Kapanan kapının arkasından Doğa'nın kaçıncı kere söylediği belli olmayan cümleleri doldurmuştu evi.

"Hissetmiştim. Yeliz çok üzülecek diye hissetmiştim. Şerefsiz ne yaptı kim bilir kıza? Bir hafta oldu anne, bir hafta..."

"Hiç de öyle bir adama benzemiyor ki," diye cevapladı Canan hanım.

Aslı kucağında uyuyan Duru'yu yatırmaya götürürken fısıldamıştı.

"Bazen birilerini incitmek için kötü olmaya gerek yoktur Canan Annecim..."

"Biliyorum güzel kızım..." Sonra pencereden dışarıya gözlerini diken kadın mırıldandı. "Neredesin Yelizim?"

Yağız annesinin elini sımsıkı tutmuştu. İçten içe kendisini suçluyordu Yağız ama şimdi içindekileri salsa, kendinden cesaret bekleyen annesini iyice dağıtacaktı.

"Üzülme annem... Yeliz çok akıllı bir kız... Sadece kafa dinlemek istemiştir."

Oğluna bakan kadın, diğer elini Yağız'ın elinin üstüne koydu.

"Elbette oğlum... Haberini aldık işte Begüm'den. Kendi isteğiyle tatile çıkmış. Ama bilememek neler olduğunu... O çocuğa da kızamıyorum ki ne olduğunu bilmeden... Acıdım da hâline, resmen çöktü bir haftada... Az önce ağlamamak için savaş veriyordu."

"Gebersin," diye fısıldamıştı Yiğit annesinin kınayan bakışlarının arasından.

22

BİR HAFTA ÖNCE

Arabasından inen kız etrafına hayran ve özlem dolu gözlerle bakmıştı. İçindeki acıya şimdi bir de hüzün eklenmişti. Sabaha kadar arabada oturmuş, hiçbir şey düşünemeden saatleri geçirmişti. Gecenin o kör karanlığında, bu yollarda ona öncülük eden neydi bilmiyordu. Bir kere geldiği yolları, yaşlarla kaplanmış gözlerinden nasıl seçebilmişti, bilmiyordu. İçgüdüleriydi onu buraya getiren... Sanki buraya gelmese kaçıp gidecekti hayatı elinden. Başka yere gitse kaybedecekti sanki sevdiği adamı... *Kazanılmamış bir şeyin kaybı olur mu*, diye düşünmüştü. Ama kazanmıştı Yeliz. Kalbi kazanmıştı. Aşkı, kırgınlığı, hüznü... Kırık odacıklarının her birinde koskocaman aşk vardı Yeliz'in.

Derin bir nefes çekerek indi arabasından. Gün ışımıştı. Ayaz yavaş yavaş kalkıyordu yeşilliklerden. Karşısında duran eve titrek adımlarla yaklaştı. Bu evde sımsıcak bir kucakla ödüllendirileceğini biliyordu. İçi buz tutsa da biliyordu ki kolları sıcacık sarmalanacaktı. Kapıya yaklaşıp çaldı. Bekledi...

Kapı açıldığında karşısında önce hayret dolu şaşkın bakışlar gördü. Sonra kendi gözyaşları sicim gibi yanaklarından akarken, anlayışlı bakışlar yüzünü okşadı. Başını önüne eğerken, kendini bir anda o sımsıcak kollarda buldu.

"Oy yavrum! Babannen kurban olsun o gözlere..."

"Babannemm..."

Kapıda kadının kollarına sığındığında titriyordu Yeliz. Sebebini bilmese de onu bu hâle getireni çok iyi biliyordu Rabia Sultan. Torununu biliyordu. Bilerek acıtmazdı ama eğer Karadeniz'i tanımazsanız ne zaman dalgasının vuracağını bilemezdiniz ve kolay olurdu dalgalarında boğulmak... Daha sıkı sarmaladı kızı.

"Ağzına siçtuğumun kobeli... Yedum seni Memet..."

Kızı odaya götürüp oturttuğunda bile ayrılmamıştı kollarından. Kötü bir şeyler vardı, belliydi. Eğer bu kız buraya gelmişse ve bu hâlde... Bu kızın aşkının büyüklüğü işte burada, ortadaydı. Kaçtığı adamın babaannesine sığınmıştı zavallı kuzu...

"Şimdi isteduğun kadar ağla... Sonra bağa ne oldi ne bitti oni anlat... Sonra da ben o puşta ne ceza keseceğuk oni bulayim. Sonra da bu koni burda kapansun... Bu demek oluyu ki, akşam yemeğine rahatuk..."

Aldığı bu tepkiyle Yeliz iyice sinir krizinin eşiğine gelmiş, kahkahalarının arasında hıçkırarak ağlıyordu. Sakinleştikten sonra ne diyeceğini tarttı. Bu konu nasıl anlatılırdı ki bu kadına? Kimseye anlatılamazdı, Begüm'e bile anlatamamıştı.

Ama Rabia Sultan'la bir kere başladı mı konuşmanın sonu nasıl geldi bilememişti. Oysa sadece bir süre burada kalmak istediğini söyleyecekti. Oysa sadece, *bir süre beni koynunda sakla*, diyecekti. *Sorma*, diyecekti. *Mehmet'e kızma*, diyecekti. *Mehmet'i özlememe izin verme, onu unutmama izin verme*, diyecekti. Ama bir kere başladı mı konuşmaya, acısı taşmıştı dudaklarından Yeliz'in...

Mehmet'in evlilik teklifinden, son gece olan olaya kadar her şeyi anlatmıştı. Nalan Hanım'ı ve Sami Bey'i, Nalan Hanım'ın sözlerini, ona verdiği cevapları... Bu kısımda Rabia Sultan kızın başının tepesine koca bir öpücük kondurmuştu.

"Hu nenesi kurban, bi'tanedur benum gelinum bi'tane..."

Son olaya gelip Mehmet'in yüzük taktığını ve o yüzüğün kime ait olduğunu da söyledikten sonra sustu ve gözyaşlarını sıkılı göz kapakları bile engelleyemedi.

Rabia Sultan kızın parmaklarına göz attığında yüzüğü göremeyince Yeliz'e kızdı biraz.

"Niye çikardun yuzuği? Ne olursa olsun kızum, yuzuk parmaktan çıkmaz. Çıktı mi geri dönuşi olmaz bize. Memet buni anlasa peşine bile duşmeyebilur. Kavgani anlatmadun ama bu hareketlan sen oldun şimdi suçli..."

"Ama... Ama babannem, bana... Bana yüzüğü çıkar diyen oydu. Sana başka yüzük alıcam, *o ait olduğu yere gidecek*, diyen oydu."

Rabia Sultan bu duyduğu sözle irkilmişti. Ne kadar büyük bir şey olmuştu da bu çocuk bunu yapmıştı? Bir kadın namussuzluk yapmadığı sürece hiçbir Karadeniz erkeği, yadigâr yüzüğü almazdı sevdiğinin parmağından.

"Kızum, seni biriynan gördi da yanliş mi anladi? O yüzuk başka türlü çıkmaz o parmaktan. Orospiluk, namussuzluk yoksa çıkmaz..."

Yeliz başı önde, olumsuz anlamda başını sallamıştı ama bunu yaparken de hıçkırıkları artmıştı. Adam yokken bile ona hakaret etmeyi başarmıştı. Kendi yokken bile parmağına layık görmediği yüzükle onun için ne olduğunu göstermişti.

"E madem oyle bişe yok ya niye... Egı dur dur... De bağa bakayim, siz bişe ettunuz mi?"

Artık dayanamayan Yeliz kadına hıçkırıkları arasından anlattı her şeyi. Bakire olmadığını öğrendiğindeki Mehmet'in tepkisini, söylediği sözleri, canını nasıl yaktığını, nasıl kopardığını... Ve şimdi kadından da hakaret bekliyordu. Aynı sözleri ondan da duymaya hazırlamıştı kendisini. Gençlikte yapılan hatanın açtığı sonuçlara katlanacaktı. Katlanırdı da... Bedeli yarım kalmak da olsa...

Ama Rabia Sultan yine yapacağını yapmıştı.

"Bu uşak kime çekti bilmem? Sağa daha bi' kere bakan,

nasi bi kız olduğuni anlar. Etrafında o kadar orospi varken sağa vurulmasi, senlan evlenmek istemesi onunda bunu anladuğuni gösterur. Ne bok yemeye etti boyle bu?"

Aslında Rabia Sultan torununun neden böyle yaptığını anlayabiliyordu ama şu anda bu kızın bunları duymaya değil, güvenilmeye ve inanılmaya ihtiyacı vardı. Daha sonra anlatırdı kıza.

Şaşkın ve yaşlı gözlerle babaannesine bakan Yeliz, umutla sordu kadına.

"Bana inanıyor musun babaannem? Ben onun dediği gibi bir kadın değilim. İnanıyor musun bana?"

Rabia Sultan hızla kalkmıştı ayağa. Sinirli baktı Yeliz'e.

"Deli misun sen? İnanmayacağum da ne olacak? Aklum başumda benum! Esas o kobelun akli nerde neresina kaçti? Sanki kendi hırli* bok! Sikmeduği kari kalmiş mi acaba? Aha sağa yemin, o horozi sen yolmazsan ben yolacağum. Demadi demani**... Şimdi kapattuk konuyi... Gelecek o buraya ve sen hemen gevşemiyecesun. Seni da vururum."

Kadının kollarına koşan Yeliz, yüzünün her yerini öpmeye başlamıştı. Mehmet buraya belki gelecekti ama bunun sebebi babaannesine yapacağı ziyaret olacaktı. Belki de Yeliz'in burada olduğunu bilse hiç adımını atmazdı. Ama buna rağmen Yeliz kendine inanan bu kadını mutlu etmek istemişti.

"Babannem benim, sultanım, dünya şekerim..."

"He he yaladun yuttun, birak birak... Şimdi sakun ağlama... Ben tek başina bir bombayum. Sen tek başina bir bombasun. Şimdi bi düşun... Senlan ben bir olursak n'olur?"

Kıkırdayan Yeliz yanaklarını kaşındıran yaşları silerek sordu.

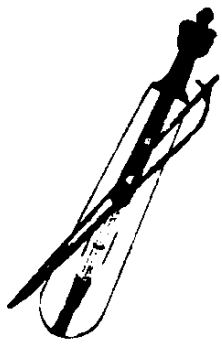
"Ne olur benim tontişim?"

"Deli misun kızum? Ortalukda toz duman kalmaz, savrulur. Sonra bi bakmişuk bizum uşak uçayi havada fir fir fir..."

---

* Hırli: İyi.

** Demadi demani: Demedi deme.

23

"Özledim seni kadın... Yaptıklarım aşktan, isyanım aşktan... Yokluğun hırçın dalga, kalbim tuzundan aşınmış sarp kaya... Özledim seni Yeliz... *Neredesin? Hangi bilinmez yerdesin... Ben Karadeniz'in divane adamı... Sen bu adamın deli sevdası... Atma beni uzağına kadın... Dön bana... Kalbime dön...* Gözlerime dön... *Ruhuma dön... Ah kadınım... Kalbinin yarısıyım... Delinim, Divanenim... Sen yoksun ya hani, söylesene ben neredeyim..."*

Delidir bu yüreğim fırtınası bol olur
Alsa seven seveni da oy oy oy oy dağlar bile yol olur

Denizin dalgasıyım da yelkenin forasıyım
Atma beni yabana da oy oy oy oy kalbinin yarısıyım

Dolandım dağı taşı da ben bir garip dereyim
Senden başka birine de oy oy oy oy nasıl gönül vereyim

Denizin dalgasıyım da yelkenin forasıyım
Atma beni yabana da oy oy oy oy kalbinin yarısıyım

Oturalım diz dize da diyeyim hallerim
Can olayım canına da oy oy oy oy sar bana kollarını

Elindeki içki kadehine bakarak türkünün son sözlerini de bitirmişti Mehmet.

Trabzon'a döneli üç gün geçmişti. Ve o üç günde de Yeliz'den haber alamamıştı. O gün, o panikle araştırmak aklına gelmemişti. Hemen İstanbul yolunu tutmuştu. Ama İstanbul'dan döndüğünde tüm hava, kara ve deniz seferlerine ait yolcu listelerini didik didik aratmış, Yeliz'in gittiği zamandan bu zamana kadar herhangi bir ize rastlamamışlardı. Bu da demek oluyordu ki arabasıyla gitmişti. Dün İstanbul'dan yolladıkları adam da Yeliz'in yerini almış, işlerin aksamadan devam etmesini sağlamıştı. Bu bile öfkeden kudurtuyordu Mehmet'i.

Aradan geçen on gün içinde Mehmet, Yeliz'e söylediği her bir kelimeyi en az bin kere düşünmüş ve yine en az bin kereden fazla kendine lanet etmişti. Önemli olan onun bakireliği değildi aslında, önemli olan ona başka adamın dokunmuş olma fikriydi.

Mehmet ne zaman yanına yaklaşsa kızın yanakları al al olurken, aslında onun da diğer kızlardan farklı olmadığını bilmek ağırına gitmişti. O hep şehrin yozluğundan uzak bir hayat ve yine şehrin yozluğundan uzak bir eş, bir sevgili beklemişti bunca zamandır. Yanılmış olduğunun o ilk şokuydu Mehmet'teki... Ama haklıydı minik cadısı, o yontulmamış bir odundu. Nasıl da böbürlenirdi bundan, nasıl da *hiçbir kadın beni yontamaz* diye hava atardı.

Şimdi Yeliz burada olsaydı, tam şurada, kollarında, koynunun ta içinde olsaydı... Yine odun deseydi... Kalas deseydi...

Oysa bu kız onu değiştirmek bile istememişti. Olduğu hâliyle onu kabullenmişti. Hayatındaki tüm doğrulardan vazgeçerek istemişti. Evlenmeyi bile hiç sorgusuz kabul etmişti. Mehmet ona yaylada yaşayacağız dese, ona bile hayır demezdi. Kız kendini ona bu kadar uydurmaya çabalarken o ne yapmıştı? Tam bir şerefsizlik... Lanet olsun...

Sızıp kalmadan önce içinde yaşattığı Yeliz'le dertleşmeye başladı Mehmet. Her geceki, her sabahki ve geriye kalan her saatteki gibi...

"Nerdesin Yeliz... Bensiz mutlu musun? Eğer mutluysan, bir daha gölgeni görürsem şerefsizim. Ama ben sensiz yokum Yeliz... Ölüyorum... Affetmeni bile beklemiyorum ama bir kere gözlerime baksan, odun desen razıyım. Canım yanıyor Yeliz. Sen mutluyken ben mutsuzluğa razıyım, ya sen? Ben mutsuzken mutlu olabilecek misin?"

"İçim acıyor Memet... Seninle dolaştığım her yeri, her gün yeniden dolaşıyorum. Senin kokun var gibi sanki hâlâ yatakta. Sarılarak uyuyorum kokuna. Beni yok ettin, mutlu musun? Canımı aldın elimden, mutlu musun? Arıyor musun? Bulabilecek misin? Eğer beni burada bulursan, sana olan sevgime inanıyorsun demektir. Senden kaçıp, yine sana sığındığımı anladın demektir. Bul beni ve yalvarırım açtığın yaraları kapat... Senden başkası kapatamaz ve ben hep kanarım. Bul beni..."

Yeliz yine her akşamki gibi dalmıştı uykuya. İçinden Mehmet'e seslenerek, onunla dertleşerek, onu sol yanında hissederek... Artık akşamlar ve sabahlar sadece gün geçişleriydi Yeliz için. Ama biliyordu ki eğer buraya gelmeseydi, dayanamazdı. Burası Mehmet'in aşkını yaşayabileceği en güzel yerdi. İçi kırık olsa da burası Mehmet'e yakın tek yerdi.

"Deli kız, uyansana... Ne edeyim yareppim, tembelluk tembelluk... Kalk sıkuldum, bağa Nalan zillisine dedukleruni bi' daha de... Hayde!"

Yeliz yine babaannesinin sesiyle uyandı. Her gün bu kadın bıkmamıştı. Yeliz'in gözlerindeki hüznü dağıtabilmek için kırk şaklabanlığına, kırk cambazlık ekliyordu. Farkındaydı Yeliz ve o da ayak uyduruyordu bu koca yürekli kadına... Tabii gözlerindeki kırgınlık ne kadar izin verirse...

"Yaaa babanne sabah sabah..."

"He, fuşki sabah, oldi öğlen..."

Yeliz başucunda dırdır eden kadına çaktırmadan uzanıp onu bir hamlede yatağa devirmiş ve gıdıklamaya başlamıştı.

"Demek öğlen ha öğlen... Bak senin o piç horozun az önce ötmeye başladı seni yaşlı cadı."

Gülme krizinin arasında konuşmaya çalışan Rabia Sultan, bir yandan da kızın ellerini tutmaya çalışıyordu.

"Hu bok yiyenun zillisi, birak beni birak... Ahada işedum altuma! Eeee batti yatak döşek..."

Kahvaltıdan sonra yine içindeki ağırlıkla çökmüştü Yeliz koltuğa. Gözleri camdan dışarıyı izlerken, içi kırgınlığıyla mücadele ediyordu yine. Yavaş yavaş alışmaya mı başlamıştı ne? Acı ile yaşamaya, sevgilisiz sevdaluk çekmeye... Hafifçe tebessüm etti. *Sevdaluk ince maraz, yürek yakar can almaz...* Böyle demişti babaanne bu sabah. Ne güzel de demişti...

Odaya düşen Rabia Sultanın sesiyle irkildi.

"Yıkadun mi donumi?"

Gözlerini kısarak baktı yaşlı cadıya.

"Senin o sidikli donunu niye ben yıkıyorum acaba?"

"Niye olacak zilli, senun yüzunden işedum."

"Sidikli sultan..."

Öyle bir bakmıştı ki yaşlı kadın, Yeliz uzun zamandır unuttuğu kahkahasını salabilirdi.

"Kalk hem da hayde, bahçeye gidelum portakallari toplayalum. Portakal reçeli yapayim bilama*"

"Ayy benim tontişim de neler yaparmış... Babaannem ya, Habibe yok, hâlâ otelde sanırım."

"He anasiyla konuştum. Sen yoksun diye bazi işler kalmiş kıza... O yüzden orda geçici işe başlamiş..."

Hüzün çökmüştü Yeliz'in üstüne yine. Sürekli değişen bu ruh hâli öylesine yoruyordu ki onu... Keyifsiz bir sesle mırıldandı.

---

* Bilama: Az miktar.

"Habibe benim yaptığım hangi işi yapacak ki? Kesin Güven kızı yanında tutmak için oyalıyordur. Kıyamam arkadaşıma... Birlikte olacağız diye çağırdım sonra şu olanlara bak."

Kızın kafasına hafif bir şaplak indiren Rabia Sultan, bıkmış hâlde seslendi.

"Gene başlama zırlamaya, kalk hayde... Her gün bi' posta ağlamasan bilmem ne olcak?"

Burnunu çekiştirerek kalkan Yeliz çemkirdi.

"Ne yapayım? Senin o domuz torununu özlüyorum. Canımı acıtsa da özlüyorum. Ne yapıyım yani?"

Kıza dayanamayıp yanına gelen Rabia Sultan ellerinden tuttu geri oturttu Yeliz'i. Bir şeyleri anlatmalıydı, bu kızın gönlünü onu kırmadan ferahlatmalıydı. Mehmet'in yaptıkları doğru olmasa da onun da haklı olduğunu ona göstermeliydi. Rabia Sultan ilk defa birini kırmaktan korkarak konuşmaya başladı.

"Bak kızum... Bilmesam torunumun seni ne kadar sevduğuni, seni hemen yollardum evune. Ama seni seveyi... Gözlerinde gördum. Benden iyi kimse o kadar taniyamaz oni... Ama anlamalusun."

Geriye yaslanıp sanki kendi kendine konuşur gibi devam etti Rabia Sultan.

"Biz Karadenizliyiz kızum... Yapumuzda vardur hırçınluk, deliluk... Biz sahiplenduk mi, bitmiştur. Başka eller Karadeniz erkeğinun bıçağına bile dokunamaz kaldı ki karısına kızına... Hoş benim ülkemun her yerinde bu boyledur. Biz Türk milleti, o gavurlar kadar geniş değiluk. Ha yok mi içimuzde oyleleri, var elbet. Modern olduk diye gezerler ortalukta, sonra da kim kimi sikeyi belli değil. Benum torunum da hiç bi' zaman şeherli olmadi. O hep atalari gibi kaldi. Sen onunsun. Sağa ondan başkasi dokunamaz, bunu boyle bilur, boyle yaşar. Anladun mi? O sözler sağa kızgunluktan soylenmiş sozler..."

"İyi ama babaannem, ben Mehmet'i tanımadan önceydi o..."

"Ha sen şimdi deyisun ki öküze medeniyet öğret... Kızum o ne takar öncesini sorasını? Anlamaya çaliş oni ama bunu yaparken da ağzina siç..."

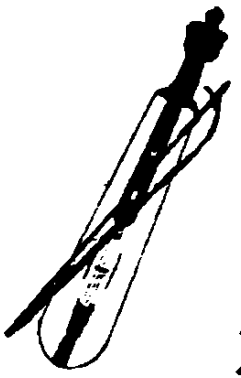
"Babannemmm," diye kadına yine sarıldı Yeliz. "İyi ki varsın sen..."

"Sen da benum güzel gelinum, sen da iyi ki varsun."

Tarlaya giderken yanında ki babaannenin varlığını bile unutup dalmıştı düşüncelere. Bu akıllı kadının tüm söylediklerini düşünen Yeliz, başka pencereden bakmaya başlamıştı aslında olaya. O bile kendinden önce, Mehmet'in hayatına giren kadınlara diş bilerken, Mehmet'in böyle hissetmesi normal miydi? Ama o söylediği sözler... O kadar ağırdı ki... Ama bir yandan da bazı şeyleri anlamıştı Yeliz. İlk yaşadığı birlikteliği tamamen salaklıktı, toy bir gencin salaklığı... *Ne uğruna,* diye düşündü Yeliz. Şu anda deli gibi sevdiği adamı, hatırlamadığı bir gece için kaybetmişti. Belki de bu yüzden dokunmuştu Mehmet'in sözleri ona. Basit bir kız gibi, hatırlamadığı, sarhoş olduğu bir gecede bırakmıştı bekâretini. Ama sonra silkelendi. Hataydı evet, ama hiçbir hata, bir hayata mal olmamalıydı. Eğer Mehmet onu burada kaldığı süre içerisinde bulmayı başarırsa... Eğer Mehmet onun aşkına inanıp masum olduğuna inanıp buraya gelirse... Gelir miydi? Belki... Gelirse göreceği de vardı. Belki içinde bir şeylere özür biçmişti ama kırgın yüreğini Mehmet'in tamir etmesi gerekecekti. Babaannenin de dediği gibi...

"Ağzina siçmazsam şerefsizum senun Mehmet," diye mırıldandı.

Yeliz'in bu şiveli konuşmasına iki kadında kahkaha atmıştı.

24

Her şeyle bağlantısını kesen Mehmet ne yapacağını bilmeden dolaşıyordu. Aklında hep Yeliz'le geçirdiği anlar vardı. Her söylediği söz, her hareketi... Kendi eliyle hayatını yok etmişti. Nefes alamıyordu.

Yaylada ki mutlu ve keyifli anlarını düşündü. Ne güzel sığınmıştı o ilk gece koynuna. Şenlikte birbirlerinin gözlerine bakarak nasıl da güzel türkü söylemişlerdi. Yeliz ona ait her şeyi kabullenmişti. Onun için türkü bile ezberlemişti. Babaannesini bile kendi babaannesi olarak kabullenmişti. Kendi babaannesi...

Babaannesi...

"Siktir... Bu neden aklıma gelmedi ki benim?"

Öfkeyle ve bin bir umutla haykırmıştı o an. Biliyordu. Nerede olduğunu biliyordu. Onun kadını masumdu, namusluydu, bazı kadınlar gibi değildi. O babaannesine benzeyen tek kadındı. Ve yine Mehmet'e en yakın olabileceği yerdeydi. Yeliz o ne yaparsa yapsın ondan vazgeçmezdi.

Vazgeçmezdi değil mi?

Arabasına atladığı gibi yola çıktı. Dağ yollarında arabasını tehlikeli sayılabilecek hızla sürüyordu. Yol boyunca dilinden duası eksik olmamıştı. Yanılmamış olmayı diliyordu. Yanılmadığını biliyordu da... İçinde var olan boşluk dolmuş-

tu şu anda. Yeliz'in babaannesinde olduğunu düşündüğü an eksik parça yerini bulmuştu.

"Ne olur orada ol minik cadım... Benden kaçıp yine bana sığınmış ol, ne olur... Beni umduğum kadar çok sevmiş ol yalvarırım..."

Yaylaya çıkıp babaannesinin evine geldiğinde evin önünde Yeliz'in arabasını gördü. Sevinçle ve büyük bir rahatlamayla kahkaha attı. Buradaydı. Kendisi geçen on günde ölü gibi dolaşırken, o buradaydı. En güvenli kollardaydı. Yarasını en iyi sarabilecek kişinin yanındaydı. Onun kadınına da ancak bu yakışırdı. İşi zordu, biliyordu. Ama artık son nefesine kadar bu kızı karısı yapmaya ve açtığı yaraları sarmaya çalışacaktı. Gerekirse onu kaçırır, bir yere ikisini birden hapsederdi.

Hızla arabadan inip kapıyı yumruklamaya başladı. Ses çıkmayınca paniklemişti. Araba buradaydı ama neden açmıyorlardı kapıyı? Başlarına bir şey mi gelmişti acaba? Babaannesine bir şey mi oluştu? *Yeliz'e*... Yeliz'e mi bir şey olmuştu? Ya da geldiğini görmüşler, açmıyorlardı kapıyı. Bu ona çok mantıklı gelmişti. O panikle, bir şey olursa arabayla gideceklerini düşünemiyordu. O panikle evde değilde, herhangi bir yerde; bir komşuda, tarlada, çeşme başında olacaklarını düşünemiyordu. Artan bir hızla kapıyı yumrukluyordu sadece. Haykırarak...

"Kırarım kapıyı! Açın hemen! Yeliizz biliyorum, burdasın! Aç!"

Ta ki ensesinin dibinde o sesi duyana kadar... Arkasından duyduğu sesle irkildi.

"Kafanlan dene kırmayi... Anca o kalın kafan becerur oni..."

Mehmet arkasını döndüğü an babaannesini görmeden, gözleri Yeliz'le birleşti. Kızın gözlerinde gördüğü ışık onu öldürebilirdi mutluluktan. Ama sadece bir anlık... Sonra ye-

rini bir kırgınlık, bir vazgeçmişlik aldı. Büyük bir hüzün... Aradan geçen günlerin acısı sinmişti kızın yüzüne ve sebebi kendisiydi.

Öyle bakmasın, ne olur? Böyle kırgın bin parça olmuş gibi bakmasın... Öfkelensin, kırsın, geçirsin ama böyle bakmasın...

"Yeliz?"

Kıza doğru elini uzatıp bir adım atmıştı ki ayağına fırlatılan orak* ile kalakaldı yerinde.

"Eğer bir adum daha bu kıza yaklaşursan, seni öyle bir yerunden keserum ki bundan sonra o her şeyi yapma hakkını sağa veren sikinun yerinde yeller eser."

Mehmet hiç beklemediği bu tepkiyle şoke olmuştu. Babaannesi ne yapmaya çalışıyordu böyle? Aralarını düzeltmeleri için yardım etmesi gerekmiyor muydu?

"Babaannem, bana bunu yapma... Konuşmamız lazım Yeliz'le..."

Kadın döndü kıza baktı.

"Kızum, sen konuşmak istermusun bu şerefsuzle?"

Mehmet umutla Yeliz'e baktı. Eli hâlâ ona uzanmış duruyordu. Ama Yeliz olumsuz anlamda başını salladığında elini indirdi aşağıya.

"He iyi," dedi Rabia Sultan ve sonra Mehmet'e döndü. "İstemeyimiş. Şimdi suburlan git burdan..."

Öfkelenmeye başlamıştı Mehmet ama anlayışlı olmalıydı. Bu kadar çabuk kabul etmeyecekti zaten kız, öyle değil mi?

"Peki... O zaman beklerim ben de konuşmayı isteyene kadar..."

Dönüp eve doğru yürürken, kafasına yediği portakalla ikinci kez olduğu yerde kalmıştı. Şaşkınca başını ovalarken döndü yine babaannesine.

"Nere gideyisun?"

"Eve... Yorgunum uyuycam..."

---

* Orak: Ot kesme aracı.

"O eve nah girersun..."

E yok artık...

"Nasıl ya?"

Yanına gelip adamı çekiştirerek iten kadın, Yeliz'i yanına almış kapıyı açmıştı. İkisi de içeri girdiğinde adama döndü.

"Sen bu eve giremezsun. Yeliz istemediği sürece yanına yaklaşursan, az önce deduğum şeyi yaparum kılum kıpramaz. Duydun mi beni?"

Mehmet sadece kısık gözlerinden ateş saçarak bakmıştı kapanan kapıya.

Kapı kapandıktan sonra rahat bir nefes alan Yeliz; elinin birini kalbine, diğerini de ağzına götürmüş, bir yandan kıkırdamasını durdurmaya çalışırken, bir yanda da gözyaşlarını akıtmamaya çalışıyordu ama ikisinde de başarısızdı.

Bahçeden girmeden fark etmişti Mehmet'in arabasını. Sonra da onu görmüştü kapıda. Kapıyı yumruklarken... O an tüm kanı çekilmişti. Çektiği onca acı silinmiş, bu adamın kollarına koşma hissi ağır basmıştı. Son bir kere daha sarılmak istemişti. Kokusunu içine çekmek, gözlerinde kaybolmak... Nasıl sevmişti bu adamı böyle? Umutsuzluğa kapıldığı her anda yine sığınmıştı adamın varlığına... Ve sonunda beklediği, içten içe deli gibi istediği şey olmuştu. Gelmişti Mehmet. Ona olan sevgisine inanıp buraya onu bulmaya gelmişti. İnanmıştı ona artık... Masumluğuna inanmıştı. Yoksa neden gelsin? Neden onun adını haykırarak bu kapıya vursun? Ondan kaçamayacağını, ona sığındığını anlamamış olsa neden onu burada arasın? Ne kadar da çökmüştü... Ayrı geçen zamanların acısı nasılda sızmıştı adamın yüzünün çizgilerine.

"Egı hemen gevşema, seni de yolar o delinun yanına korum! Önce biraz kurban eti yiyelum da..."

Rabia Sultan'ın sesiyle kendine gelmişti. Kadının yüzündeki ifade Yeliz'in tutmaya çalıştığı kıkırtıyı kahkahaya dönüştürmüş ve kız ağzına dayadığı yastığın içine doğru kah-

kahalarını boğmuştu. Bir yandan gözyaşları içinde deli gibi ağlarken, diğer yandan kahkahalarla hıçkırıyordu. Delirmiş miydi ki?

Kapıyı kaparken bir an Yeliz'in gözlerinde öfke ile karışık muzur bir ifade gördüğüne yemin edebilirdi Mehmet. Aynı ifade babaannesinde de vardı. Mehmet derin bir rahatlama hissetti o an. Vazgeçmemişti sevdiği... Sadece hakkı olan intikamı istiyordu. Bu iki kadın ona bunu ödetmek istiyordu. Bu yüzden almamışlardı onu eve. Demek bu iki cadı oyun istiyordu öyle mi? Eh bu zevki onlara yaşatacak mıydı bakalım?

"Siz!" diye bağırdı Mehmet eve doğru. "İçerdeki iki cadı! Beni burada bırakıp vazgeçeceğimi mi sandınız? Eğer ben de Mehmet isem, buradan yanımda sevdiğim kadın olmadan gidersem ebemi siksinler!"

Rabia Sultan'dan cevap gecikmemişti. Kapının ardından bağırdı.

"Senin ebeni zaten her gece sikeyiler oğlum, haberun yok mi?"

Ve bu söz Mehmet'e kuvvetli bir kahkaha attırmıştı. Yeliz'in ruhuna kadar işleyecek güçte hem de...

Akşama kadar evin etrafında bekleyen Mehmet, içerden hiçbir hareket görmemişti. Bir şekilde o kapının açılacağını bekliyordu ama boşuna...

"Ne yani beni burada kapı dışında mı tutacak bunlar?"

Mehmet bir yandan söylenip bir yandan da tur atıyordu evin etrafında. Bir plan yapıp içeri sızmalıydı ama nasıl bir plan? Kafasında bir şeyler tasarlarken, babaannesinin de içeride onun yapacağı bir planı beklediğinden habersizdi tabii.

Yaşlı cadı içerde oturmuş yüzünde hınzır bir ifadeyle gülüyordu.

"Hayde oğlum, bul bişe de içeri girmene bahane olsun..."

Yatağından burnunu bile çıkarmamıştı Mehmet'i gör-

düğünden beri. Sanki kalksa Mehmet görecek gibi hissediyordu. Artık tüm düşünceleri, hisleri birbirine girmişti. Kızgınlığı, öfkesi, hasreti, kırgınlığı... Hepsi özlemin altından ezilmişti. Biri baş kaldıracak olsa içindeki hasret eziveriyordu o başı... Kulağı dışardaydı. Araba sesi duymadığına göre Mehmet gitmemişti demek ki... Bu düşüncelere dalmışken dışarıdan gelen bir bağırtıyla yüreği ağzına gelen Yeliz, koşarak pencereye gitti. Mehmet'i çatıya çıkan merdivenin dibinde uzanmış hâlde gördü. Kalbi korkuyla atmaya başladı.

"Ah hayır... Babaanne koş, Memet çatıdan düştü sanırım."

"Mart ayı da değil ki... Ne işi varmiş çatida?"

Kadını dinlemiyordu bile Yeliz, açtığı kapıdan hızla fırlayıp adamın yanına yaklaştı bir solukta. Hava soğuktu zaten ve kaç saattir dışarıda olan adamın eli yüzü buz gibiydi. Hava kararddığı için neresinde ne var seçemiyordu.

"Memet?"

Ses vermemişti adam.

"Memet ses ver, bak numara yapıyosan seni öldürürüm."

Mehmet hâlâ kıpırtısız yatıyordu. Yeliz başını kaldırıp merdivenin yüksekliğine bakınca ürkmüştü. Eğilip gözlerine bakmaya çalıştı ama göz kapakları kıpırdamıyordu bile.

"Kahretsin! Bayılmış... Babaanneeeee..."

Kulağının dibinde bu kadar cırlayınca, Memet yüzünü buruşturmamak için zor tutmuştu kendisini.

"Ne olur ya, kalk hadi... Adam senin her hâlin benim başıma bela mı? Ses ver..."

Kızın bu telaşlı hâli içine sımsıcak güven vermişti Mehmet'in. Bir an uzanıp endişesini yok etmek istemişti. Kıyamıyordu üzülmesine. Ne komik bir durumdu bu böyle... Şu anda üzülmesine kıyamadığı kızı paramparça etmişti. Bir kere daha kendine lanet ederken, her şeyi düzelteceğinin arzusunu daha çok hissetmişti. Affettirecekti kendini. Yeliz'in en iyi anladığı yolla... Âşık olduğu odun Memet'in yoluyla...

"Sana bir şey olmasın lütfen..."

Eğilip adamın nefes alıp almadığını kontrol etmek için başını yüzüne yaklaştırdı Yeliz. Yüzünde hissettiği nefese daha fazla dayanamamıştı Mehmet. Bu kadar yakınında böylesine endişelenen sevdiğine daha fazla dayanamamıştı.

"Lütfen Allahım, bir şey olmasın, lütf..."

Dudaklarına yapışan dudakla bir an donup kalan ve yuvasına dönmüş olmanın sevincini içinde hisseden Yeliz, tam karşılık verecekken aklına o gece söyledikleri, o günden beri çektikleri geldi. Anında buz gibi oldu tüm duyuları. Kendini geri çekip ayağa kalktı.

"Salakça ve çocukça bir oyun..."

Mehmet hafif doğrulup karanlıkta göremediği gözlere baktı.

"Ama kabul et, endişelendin..."

Eve doğru yürürken ifadesiz bir sesle cevap verdi Yeliz; Mehmet'in içini sızlatan bir cevap...

"Sokakta gördüğüm yaralı hayvanlar için de endişeleniyorum."

Haklıydı. Bu kadar sitem elbette edecekti. Elbette boynuna sarılmayacaktı hemen. Ama yine de acıtmıştı Mehmet'in canını... Ama daha fazla bilemişti Mehmet'in planını.

Kızın arkasından bakan adam ayağa kalkmaya çalışırken cidden de ayağını incittiğini fark etti. Daha usturuplu atlayacak ve bir şey olmayacaktı ona ama o sırada ayağı çatının kırılmış olan kiremidine takılınca planladığı şekilde yumuşak iniş yapamamıştı ayaklarının üstüne.

Yeliz'in sesini duyunca dudaklarına bir gülümseme yerleşmişti Mehmet'in. Sivri dilli sevgilisi yavaş yavaş sahalara dönüyordu.

"Babaanne, dışarıdaki yaralı hayvana bir bak istersen... Numara mı yapıyor bilmiyorum. Ben odamdayım."

Odada gelişen olayları merakla takip eden Rabia Sultan

homurdanarak kalktı yerinden. Dışarıya çıkan kadın torununun cidden yaralandığını görünce burnundan soludu.

"Salak uşak... Essahtan kendini yerden yere atacağına, numara yapmak gelmedi mi o kot* kafana?"

Bu söylenileni duymak işine gelmemişti Mehmet'in. Bıkkınlıkla mırıldandı.

"Babanne, artık içeri girsem ya..."

"E hayde, yürü... Başumun derdi..."

Mehmet ciddi bir şey olmasa da sızlayan ayağına zorla basarak geçmişti içeriye.

Odasında otururken içerdeki mırıltıları duyuyordu Yeliz. Evet belki onsuz yaşayamazdı ama düzelemiyordu kalbi... İstese de affedemiyordu. Kolay sanmıştı ayrı olduklarında, ne olursa olsun affederim sanmıştı ama olmuyordu demek ki... Yorganın altına girip uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

Rabia Sultan da Mehmet'in defterini dürüyordu sabırla.

"Ne geçeyidi aklundan senun?"

"İçeri girmekten başka mı? Dur bir düşüneyim... Odada yatan inatçı keçiyi ikna etmek olabilir."

"Kıza bok atma, haksuzsun."

Parmaklarını saçlarına daldıran Mehmet sabırsız bir sesle cevaplamıştı Rabia Sultanı.

"Biliyorum babanne, inan bunu duymaya ihtiyacım da yok. Ama... Ama ben de haklıyım, o an öyle öfkelendim ki... Neyse zaten olayı bilmiyorsun."

"Sen ole san... Her şeyi anlatti bana Yeliz."

Şaşkınlıktan bileğinde ki ağrıyı unutan Mehmet babaannesine bakakalmıştı.

"Nasıl yani? Biliyor musun?"

"He bildum... Ama sen bi'şeyi anlamamişsun. Bu kız bizum yaylalarun kızi değil. Buna rağmen seni sevmiş. Eski

* Kot: Boş teneke.

yaşaduği hayat sağa uymayise hiç girmeyecektun hayatina..."

Başını ellerinin arasına alan adam ne yapacağını bilemiyordu.

"Babannem yalvarırım bana yardım et. Bak onsuz yaşayamam, hiçbir yere sığamam."

Kıkırdayan Rabi sultan bilmiş bilmiş baktı torununa

"Dama çıkmandan anladum oni zaten deli uşak..."

Gülümsemesi anlık olan Mehmet, "Sen bilirsin... Ne yapmalıyım?" diye sormuştu babaannesine.

"Kolay olmayacak. Çok fena kırdun kızı... Sabredecek-sun. Ağzuna da siçsa ses etmeyeceksun. Once o içindekileri kusmali, sendan deduklerunun acisini çıkartmali... Bekleyecesun oğlum."

"Beklerim. Yeter ki benden vazgeçmesin."

Başmı geri koltuğa koyan Mehmet gözlerini de yummuştu.

"Seni istemesa buraya ne işi var deli uşak? "

Dudakları sevgiyle gülümsedi adamın. Gözleri kapalıyken mırıldandı.

"Benden kaçıp benim babaanneme sığınması tuhaf, öyle değil mi?"

"Tuhaf mi? Oğlum sen essahtan kot kafanun tekisun..."

Günlerin üzüntüsü, gerginliği yaşadığı rahatlamadan sonra kendini göstermişti. Mehmet sızmak üzereydi neredeyse.

"Biliyorum babannem. Biliyorum."

"De hayde, şimdi uyu bakayim..."

"İçerdeki odama götür beni babanne..."

"Benum odama gitcesun..."

Gözlerini şimşek hızıyla açan Mehmet inatçı bir bakışla baktı babaannesine.

"Asla olmaz. O odada yatıcam ve o cadı benden kaçsa da yine bana toslayacak..."

Rabia Sultan'ın beklediği teklifte buydu zaten. Bu kadın, kafasındaki onca hinlikle nasıl tek kişilik yemek yiyordu şaşılacak şeydi. Resmen tek kişilik orduydu. *Psikolojik savaşların strateji uzmanı...* Sırıtarak ayağa kalktı.

"Bu savaşta, sağa sadece zemin hazurlarum. Yoksa kızun safındayum, haberun olsun."

Mehmet arsızca sırıtarak eşlik etmişti babaannesine. Biliyordu ki bu kadın onun tarafındaydı çünkü Yeliz'i çok seviyordu.

"Kabul... Ama sen de çok zorlama..."

Babaannesinin omzuna yaslanarak odaya giden Mehmet, yatağa uzanıp kızın yattığı odanın kapısına dikti gözlerini. Şu anda iki adım ötesinde yatıyordu minik cadısı. Koca bir dağı devirmişti biliyordu ama yerine getirecekti. Hem de eskisinden iyi... Yeliz vazgeçmemişti ondan, o da vazgeçmeyecekti.

"Savaş başlasın miniğim," diye fısıldadı ve gözlerini kapattı. Babaannesinin çekirdekleriyle kırıp ayağına sardığı zeytin, kaşındırıyor ve batıyordu. Aptallığına gülümserken uykuya daldı.

❧

Odadan çıkıp kapısını çekerken, karşı yatakta yatan babaannesinin yanına gitmek istedi Yeliz. Yine rüzgâr vardı ve camlara dal sürtüyordu. Zaten uyuyamıyordu. İçeriye sızan ay ışığı, yatağa kadar ulaşamıyordu. Yorganın altındaki kabartıya yaklaştı. Kesin, o odunu içerideki odasına yatırmıştı babaannesi. Fısıltıyla konuşarak yorganın ucunu tuttu.

"Babanne, az öteye çekilsene... Uyuyamadım. Sırf senin şu odun torunun yüzünden, bir de cama vuran o hayalet dal..."

Kadından ses çıkmayınca Yeliz azcık daha dürttü.

"Babanne ya, kay işte azcık..."

Yorganın bir ucunu kaldırıp duvar tarafına yaklaşan kadının yanına uzandı Yeliz. Yatağın sıcaklığı ve uykusu olduğu

hâlde uyuyamamanın verdiği uyuşuklukla kadına arkasını dönüp yattı. Burnuna gelen kokuyla mırıldandı.

"Kokusu sana sinmiş babaannem... Onun gibi kokuyosun."

Sonrasında hafif bir horultuyla uykuya daldı Yeliz. Huzura ulaşmıştı.

Ölse aklına gelmeyecek şey, şu anda başına gelmişti. Sevdiği kadın kollarındaydı. Buna inanamıyordu. Babaannesinin burada yatacağını düşünmüş olmalıydı. Haklıydı da... Eğer akşam o kadar baskı ve inat etmeseydi şu anda gerçekten burada babaannesi yatıyor olacaktı. Kokusunu tanımıştı sevdiği kadın. Onun kokusuyla dalmıştı uykuya. O da öyle yapacaktı. Yüzünü kızın saçlarına gömerek uykuya daldı.

Ve sabah bir kıkırtıyla uyandı. Daha doğrusu uyandılar...

"Sizun gibi kavgalida hiç görmedum..."

Ne olduğunu anlamaya çalışan Yeliz, gözlerini açıp Rabia Sultan'ı görünce gerindi.

"Sana da günaydın ihtiyar cadı..."

Kollarını esnetirken arkasında bir şeye çarptı. *Bir sıcaklık... Birisi... Eee? Babaanne karşısındaysa...*

Aniden arkasına dönüp adamın uyku mahmuru ama muzip ışıltılar saçan gözlerini görünce önce bir anlık donukluk, sonrasında da hızla kafasına dank eden gerçekle yataktan fırladı.

"Senin ne işin var burada ya?"

"Benim mi?" diyen Mehmet, tek kaşını havaya kaldırıp Yeliz'in odasını işaret ederek devam etti. "Bak sevgilim, senin odan orası... Ve dikkatini çekerim; ben değil, sen benim yatağıma geldin."

Öfkeli gözlerini adamdan ayırmadan çemkirmişti Yeliz. Ama içinin bir köşesi kanat çırpıyordu. Sevdiğinin kollarında uyanmıştı.

"Senin orada olduğunu bilseydim, gider kuyunun dibinde yatardım da yine o yatağa girmezdim." Sonra Rabia Sultan'a dönen kız, Mehmet'in kıkırtıları arasında bu sefer

kadından çıkardı hırsını. "Ya sen? Ne işi var onun burada? Neden sen yatmadın da onu yollamadın içeriye?"

Rabia Sultan gayet masum bir ifadeyle bakmıştı Yeliz'e. *Gör de inanma...*

"Kızum biliyisun, benum sirtumda ağri var. Bu döşek yün, iyi gelmeyi bağa... Yatağumda yatmazsam sabah kalkamayirum. Geçen sen kızmadun mi bağa, yatağunda yat diye..."

Ellerini saçlarında dolaştıran Yeliz, mırıldandı.

"Evet, ben dedim. Ama keşke bana deseydin bunun burada yatacağını..."

"Uyumuş idun, çikmadun odandan. Hem nerden bileyim gelip gircesun koynina bu delinun."

Resmen çığlık atan Yeliz kadına öldürecek gibi bakmıştı.

"Ben sensin diye geldim bu yatağa! Korkmuştum! Hayalet ağacın yine iş başındaydı, n'apim?"

Rabia Sultan kaşlarını çatarak döndü Mehmet'e.

"He gördun mi? Kız korkmiş... Ben yatayirum sanmiş. Sen ne bok yemeye kızi uyandurmadun? Aldun koynuna, yattun aşağa..."

Sırıtan Mehmet yatağa iyice uzanıp, vücudunu esnetmişti. İyice sinir bozan bir sırıtmayla baktı babaannesine.

"Neden öyle bir şey yapayım babaanne? Bu kadın benim değil mi?"

İki kadın da aynı anda bağırmıştı.

"Bok seninim!"

"Bok senun!"

Kahkahalarının arasında konuşarak kafasına yorganını çekti adam.

"He kızlar he... Kahvaltı hazır olunca uyandırın. Zaten ayağım zonkluyo'..."

Yeliz sinirle ayağını yere vurarak tısladı.

"Domuz, odun, gıcık..."

"Bir da çemiş var kizum, oni da de..."

"Çemiş..."

25

Neredeyse üç gündür bir aradaydılar. Mehmet hiç o konuyu açmamış, kendini affettirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Yine en başa dönmüşlerdi ve sürekli kızı delirtecek şekilde davranmıştı. Bu hareketine hiçbir anlam veremese de bir yandan da rahatlatıyordu kızı.

Mehmet uyanıp kendini bahçeye zor atmıştı. Yine içinde deli gibi özlem vardı sevdiği kadına dair. Dilinde ise yine sevdiği kadının tadını bırakan türkü...

Duyduğu sesle uyanan Yeliz, camdan dışarıya baktığında tam penceresinin önünde yere bağdaş kurup oturmuş Mehmet'i gördü. Elindeki uzun dal parçasıyla yere anlamsız ve tembel hareketlerle bir şeyler çizen adam, bir yandan da türkü söylüyordu. Elini yanağına yaslayan Yeliz, dudağındaki özlem dolu tebessümle sevdiği adamı dinledi.

Sular akar doldurur da
Taşlarun koltuğuni
Bir yemincuk yapsana da
Sen benum olduğuni

E kız koynunda ölsem d
Kefen da istemezdum

Üç gün sarilup yatsak da
Sağdan sola dönmezdum

Yak ateşi ateşi d
Çadirun ocağina
Al azrail canumi da
Yarimun kucağinda

Türkü bittiğinde Mehmet başını önüne eğmiş, elleriyle de yüzünü kapatmıştı. Onu bu hâlde gördüğünde gidip başını göğsüne yaslamak istiyordu Yeliz. Mehmet'in söylediği her türkü içine işliyordu.

Kızın onu izlediğini biliyordu Mehmet ve planı tıkır tıkır işliyordu. İhtiyar cadının tüm engellemelerine ve sabotelerine rağmen hem de... Yeliz'le o konuyu konuşmamıştı. Onun bir özür beklediğini biliyordu. Ama özür dilemeyecekti. Eğer şimdi özür dilerse her şeyi kaybederdi. Yeliz pes etmeli ve ona gelmeliydi. Çünkü Yeliz'in içindeki öfke; hasrete, özleme dönüşmemişti henüz ve kalkanları hâlâ açıktı. Savunma pozisyonundaydı ve bu demek oluyordu ki şu anda ne yaparsa yapsın Yeliz'in kalbine ulaşamazdı. Bekleyecekti. Tabü bu arada kıza kendini hatırlatmakta bir sorun göremiyordu. O konulara dönüp, konuşmak şu anda kaldıramayacağı bir şey olabilirdi ama bu hâlde ne kadar daha giderdi, sinirleri ne kadar daha dayanırdı bilmiyordu.

Yeliz hâlâ başı önde duran adamı izliyordu. Mehmet sürekli bir bahaneyle ona dokunuyor, yaklaşıyor, bu da Yeliz'i geriyordu. Kendini tutmak gittikçe zorlanıyordu. Ama işte bazen, şu anda olduğu gibi, öyle bir hâle bürünüyordu ki adam, Yeliz onun gözlerinde, kendisine olan açlığı ve sevgiyi görebiliyordu. Kuşkusu yoktu, adam onu seviyordu. İyi de neden o zaman sorunu konuşup çözmüyor, bir özür dilemiyordu? İçindeki zehri akıtmasına neden izin vermiyordu? Deli gibi bağırıp, çağırıp sonra yine ona sığınmak istiyordu

Yeliz. Gurur yapılacak bir şey değildi aşk ama... Ama işte içinde kırılan yerler kanamadan onarılacak gibi değildi. İçindeki kırgınlık geçmediği içinde sürekli Mehmet'i incitmek istiyordu. Babaanne de bu konuda Yeliz'e yardımcı oluyordu doğrusu. Mehmet'in burnunu Yeliz'den daha çok, Rabia Sultan sürtüyordu.

"Hayden kahvaltiya..."

İkisi de neredeyse aynı anda, ayrı yerlerde irkilip daldıkları düşüncelerden sıyrılmış, gelip masaya oturmuşlardı. Mehmet bacaklarını öyle bir uzatmıştı ki Yeliz'in dizine değiyordu. Bu da yetmezmiş gibi başı önde, elinde çatalı sağa sola evirip çevirirken, bacağını sallayarak tempo tutuyordu. Her ritimde kızın bacağını, kendi bacağıyla okşuyordu.

Yeliz bacağını her çekişte adam biraz daha uzatıyordu. En sonunda iyice kaykılmıştı sandalyede ve neredeyse belden aşağısının tamamı masanın altına girmiş gibiydi. Bu oyunu fark eden Rabia Sultan hemen olaya el koydu.

"Deli uşak, ne edersun? Bizum Mestan gibi masanun altinda mi yiycesun?"

Mehmet babaannesinin muzır suratına bakarken toparlanmıştı. Toparlanırken de babaannesine bıkkın şekilde laf soktu.

"Her oyunu mu bozmasan olmaz di'mi sultanım?"

"He olmaz yavrim olmaz... Bu kızi sağa yedurmem..."

Babaannesine hain bir bakış atan Mehmet dişlerinin arasından fısıldadı.

"Yerim ve senin ruhun bile duymaz."

Az önce Mehmet babaannesine laf soktuğunu mu düşünmüştü? O zaman şimdi alacağı karşılığı ne yapacaktı?

"Götümü yersun sen anca..."

Mehmet girdiği bu söz savaşını kaybetmeye niyetli değildi. Lafların nereye gideceğini düşünmeden saldırmaya devam etti. Tıpkı dalgasının ne kadar zarar vereceğini düşünmeyen Karadeniz gibi...

"Babaanne, bu kadın benim, anlıyor musun?"

"He anlamadum. Bu tarafa şebeke çekmeyi..."

"Şebeke ne ya?"

"Ben bilmem, oyle deyi bizum köyün gençleri. Bişe' işlerine gelmeyince, şebeke çekmeyi moruk, deyiler."

Yeliz kıkırtılarını tutmaya çalışıyordu. *Bu kadın çok fenaydı çok...*

"Ya babaannee, Allah aşkına senin işin falan yok mu? Bi' gitsene, bizi yalnız bırak."

"Oldi yavrim, ocağada güğümü* koyayim mi?"

Pis pis sırıtan Mehmet, Yeliz' e bakıp göz kırptı.

"Valla hiç fena olmaz bence..."

Bu söz üstüne birden sinirleri gerilen Yeliz ayağa fırlamıştı. Şimdiye kadar eğleniyordu ama şimdi...

"Neden acaba Memet?"

Kızdan aslında bu çıkışı bekliyordu Mehmet. En sonunda patlamıştı. İçini dökmeliydi, kusmalıydı, kanatmalıydı ki Mehmet sarabilsin...

"Su kaynatılabilir değil mi? Tabii ya... Babaannenin yadigâr yüzüğüne layık değilim ama su kaynatabilirsin benim için değil mi? Hiç sorun olmaz... Evlenilemez ama eğlenilebilir. Nasılsa herkesle de yapma potansiyeli var. Orospu değilse bile bir tık yakın en azından. Sen kendini çok iyi sanıyorsun ya, ben senin anca yatağına yakışırım değil mi? O yüzden buradasın öyle değil mi?"

Sinir ve öfkeyle fırlayan Yeliz'in arkasından bakan Mehmet, bu anı beklemesine rağmen, Yeliz'in aklındaki düşünceler onu çok üzmüştü. Bu kız, ondaki yerinin sadece yatak olduğunu sanmasına rağmen hâlâ ona sığınmış mı bekliyordu? Kendine bir kere daha lanet etti. Aklındaki planı hızlandırılması şarttı. Hızla ayağa kalktı.

"Nere gideyisun? Birak kızı... Azcuk yalnuz kalsun."

"Gitmiyorum yanına. Başka bir işim var. Senle de

* Güğüm: Su kaynatılan kap.

konuş'caz yaşlı cadı... Kımıldama bir yere... Tamam artık; numara bitti, oyun bitti... Bu adamla yeterince eğlendiniz oynadınız. Şimdi sahne benim..."

Hiçbir lafın altında kalmayı sevmeyen Rabia Sultan hiç etkilenmemişti bu beylik hallerden. Poposunu göstererek cevap verdi Mehmet'e.

"Hu götümün yan tahtasi, ne oyniyacasun sahnede, çayda çira mi?"

Sabır çekerek sıkılı dişlerinin arasından konuştu Mehmet.

"Rabia Sultan... Sen beni tanırsın değil mi?"

"He, benum siçtuğumun, koduğusun.* Tanirum."

"O zaman bana güvenirsin?"

"O yüzden hâlâ burada, bu kızun başina bela gibi duruyisun ya zaten."

"İyi o hâlde... Soktuğun hiçbir lafı hissetmiyorum ve ne pahasına olursa olsun kazanacağımı da biliyorsun. Benim işim var. Akşama gelirim."

Ve Rabia Sultan'ı yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle arkasında bırakarak hızla arabasına gitti. Bu kadar oyun yeterdi ya da oyun şimdi başlamalıydı. Artık kim, neresinden anlarsa...

"Peşimden bile gelmedi. Hödük... Sadece yatak için istiyor demek ki... Evlenmeye değer değilim işte! Ağzına sıçiyim senin Memet! Bu iş bitti tamam... Artık senin olduğun yerde hava bile almam ben..."

İki saattir oturup düşündüğü yamacın tepesinden inen Yeliz, eve doğru yürüdü. Rabia Sultan'ı kapıda endişeyle sağa sola dönerken buldu.

"Kızum nerdeydun? Eldum meraktan..."

"Geldim tontişim... Ve gidicem... Bu adam burdayken kalamam. Ama sana söz, yine gelirim."

---

* *Sıçtığı* derken oğlunu, *koyduğu* derken oğlunun oğlunu kast etmektedir.

"Niye gitcesun ki? O gitti zaten..."

Başından aşağı kaynar su dökülmüştü Yeliz'in.

"Ne? Gitti mi?"

Kızın yüzünde yaşadığı yıkımı gören Rabia Sultan sessizce başını salladı. Bu deliler parçalanmadan birleşebilselerdi bari.

Tabii gider, diye düşündü Yeliz. *Yatağa atamayacağını anladı ya da uğraşmaya değmez, dedi,* diye düşündü. Seviyordu onu Mehmet, bunu biliyordu. Ama o lanet olası değer yargıları onu evlenmeye layık görmüyordu. Olmuyor muydu zaten öyle şeyler? Çoğu adam karısına saygı, metresine aşk duymuyor muydu? Bir an düşündüklerinden irkildi. Mehmet böyle bir adam değildi, böyle bir adama aşk ve sevgi duyamazdı. Ama yine de...

"Neyse, yine kendi kendimi doldurmaya başladım. Ben gidicem yine de babannem..."

"İyi ha, suburlanun gidun... Geldunuz zaten hem kendunuze alişturdunuz, hem da bir sürü endişeylan beni birakup gideyisunuz... Ben sizden haber da alamam şimdi."

Kadına gelip sarılan Yeliz, yanaklarını öptü. İçi acıyordu ama kalırsa daha fazla yok olacaktı.

"Hiç merak etme tontişim... Ben kahveye her gün telefon açarım. Olmadı Habibe buraya sık sık geliyor. Onunla sana haber yollarım."

"Eyi peki... Ama belki gelur bizum uşak. Bağa dedi bir yere gitma diye. Beklesemiydun ki..."

"Bekleyemem..."

Rabia Sultan ne yapacağını bilmez şekilde kalmıştı. Bu kızın gitmesini bir şekilde engellemeliydi. Çünkü biliyordu ki torunu bir haltlar çeviriyordu. O an aklına gelen şeyle hasta numarası yapmaya karar vermişti. Yeliz inanmasa bile işi riske atıp bırakıp gidemezdi. Ama gerek kalmamıştı.

Umduğu gibi olmamıştı Yeliz'in. Hazırlanıp arabasına bindiğinde araba bir türlü çalışmamıştı. Kendi de anlamazdı.

Şerif Ali'de şehirdeydi, sabah gelecekti. Sabahı bekleyecekti mecburen. Kalbi acıyarak yatağının üstüne oturup, camdan dışarıyı seyretmeye başladı. Bir ara orada uyuduğunda, gözlerinin içine giren ışıkla uyandı. Gelmişti. Arabasının far ışığı camdan içeri sızıyordu.

Saate baktığın da saat on biri gösteriyordu. Geriye yaslanıp üstüne yorganı çekti. Onunla yüz yüze gelemezdi. İçi bu kadar kırgınken sürekli dengesi bozuluyordu. Bir yanı sarmak isterken, diğer yanı kahroluyordu. Bu adam da onun için bir şey yapmıyordu. Güvenmesini sağlamalıydı. Kırgınlıklarını yok etmeli, kanayan yerlerini sarmalıydı. Ama yapmıyordu. Aradan bir dakika geçmemişti bile, kapısı sertçe tekmelenip, üstündeki yorganın açılması bir oldu.

"Hey! Ne yapıyorsun?"

"Demek gidecektin ha?"

Dişlerinin arasından tıslıyordu Mehmet ve Yeliz öfkesinden bedeninin titrediğini hissediyordu.

"Bırak beni. Sana ne be? Söyleseneee... Benden sana ne, senden bana ne? Defol git!"

"Sen çok fazla oluyorsun... İyi ki tedbir için arabanın aküsünü boşaltmışım gitmeden..."

Cümlesi bittiği an kafasına yüzüne yumruklar yağmaya başlamıştı. Yeliz kendinden geçmiş gibi ellerini savururken, Mehmet de Yeliz'i tutmuş kaldırmıştı.

"Neee, hayvan! Anlamalıydım. Beni bırak... Babanneeee, kurtar beni... Aahhhh!"

"Ula oğlum deli misun? Birak kızı..."

Rabia Sultan'a dönen Mehmet'in gözlerinden ateş çıkıyordu.

"Bak babaannem. Sen beni tanıdığını söyler durursun. Sence ben sevdiğime zarar verir miyim?"

"Yok, isteyerek vermezsun. Ama domuzun tekisun, istemesen da her şeyi bok edebilirsun."

"İşte, istemeden bok ettiğim şeyleri telafi etme hakkım yok mu? Bana ikinci bir şans verilemez mi?"

"He, verilur tabii"

"Güzel... Peki sence ben bu deliyi seviyor muyum?"

"Seveyisun ya hem da çok..."

"İyi o zaman... Bu da demek oluyor ki bu kız bana ikinci bir şans verecek. Ben ona asla zarar vermem ve ben onu seviyorum. Şimdi çekil önümden..."

Son cümleyi gürleyerek söylemişti. Sanki Yeliz orada yokmuş gibi konuşmuşlardı, bir yandan da kızın kolunu kurtarmak için olan hamlelerini savuşturuyordu.

"Sen de bi' uslu dur be! Bi' vurucam bayılıcan, sorunsuz halledicem işimi..."

Yeliz boğazı acırcasına bağırdı.

"Onu da yaparsın sen! Medeniyetten yoksun ayı! Altı üstü adam gibi konuşup özür dileyeceksin. Tüm bu tantanaya ne gerek var? Canımı acıtıyosun yaaa..."

"Ben senden normal bir şekilde özür dilesem ki dilemeyeceğim, sen asla beni affetmeyeceksin! Sen kafanda öyle senaryolar kurdun ki o sahneyi yıkmadan söyleyeceğim sözlerin hiçbir anlamı yok. Şimdi kapa çeneni... Uzun bir gece bizi bekliyor."

Kızı omzuna attığı gibi hiçbir çığlığa aldırmadan gidip kızı arabaya resmen fırlattı. Çıkmasına fırsat vermeden kapıları kilitleyip geri eve döndü. Beş dakika daha evde kaldıktan sonra, arabaya binip yine kapıları kilitledi ve kızın hiçbir sözüne bağırtısına cevap vermeden sürmeye başladı.

"Bari nere gittiğimizi söyle..."

"Seni rahat yatağıma atacağım bir yere. Hani tek derdim buymuş ya?"

"Sana diyorum, beni duymuyor musun? Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum. Seninle olmak istemiyorum. Geri dön hemen..."

Arabaya bineli yarım saat olmuştu ve Yeliz bıkmadan

usanmadan söylenmeye devam ediyordu. Attığı tokatların ve yumrukların da bu oduna işlemediğini görmek, iyice sinirlerini yıpratmıştı. Ağlamak istiyordu ama gururu buna engel oluyordu. Nerden nereye gelmişlerdi. Deli gibi seviyordu bu adamı, o da onu seviyordu. Peki dertleri neydi? Artık yorulmuş ve susmuştu.

Aslında dertleri birbirleriyle çok farklı bir hayatta olmalarıydı. Bu adama dair hiçbir şey yoktu onun hayatında. Ve kendisine ait hiçbir şey de bu adamın geçmişinde yer almamıştı. Birbirleriyle ters düştükleri şeyler yaşam şekilleriydi. Daha doğrusu bu adamın kalın kafasının içinde ürettiği senaryolar...

Geriye yaslanmış gözlerini kapatmış kıza gözucuyla bakan Mehmet, yüzüne düşen bir parça saçı düzeltmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu ama bunu yapmayacaktı. *Hele bir varsınlardı gidecekleri yere...*

Yarım saati bulan yolculuklarının sonunda arabayı durduran Memet, yanında uyuyan kızın yüzünü bir süre seyretmişti. Ömrünü verecek kadar seviyordu bu kızı ama bazı şeyler vardı ki onu engelliyordu. İşte tam da burada bu engelleri yıkıp geçecekti. Yeliz'in içinde giderek artan ama kendisinin bile fark etmediği öfkesini akıtmasını sağlayacaktı. Yeliz iyice boşalmadan onu asla affetmeyecekti biliyordu. Her zaman bir yanı buruk ve kırgın kalacaktı affetse bile... Bu yüzden çıkacak büyük savaşa hazırlıklıydı Mehmet.

Arabadan usulca inip diğer tarafa geçmişti. Yeliz'in kapısını açıp onu kucağına aldığında Yeliz mırıldanmış ve iyice sokulmuştu koynuna. Ah şimdi öyle gömülmek istiyordu ki bu kızın sıcağına... Ama bunun yerine ayağıyla kapıyı tekmeleyip kulübeye doğru yürümeye başlamıştı. Çıkan ses Yeliz'i uyandırdı.

"Hey, neler oluyo'?"

"Geldik minik cadı ve seni içeriye taşıyorum."

Kız etrafına bakmaya çalıştı ama karanlıktan hiçbir şey

görmüyordu. Acayip bir soğuk vardı. Titredi ve kucağında olduğu adamın göğsüne iyice gömüldü. Onun kokusu ve sıcaklığı huzur vericiydi. *Ne tuhaf...*

"Neymiş tuhaf olan?"

Kahretsin sesli düşünmüştü.

"Tüm huzurumu sen kaçırıyorsun ve yine bunun için sana sığındığımda, bana huzur veren yine sensin..."

Adamın kıkırtıları sinirini bozmuştu. Kafasını kaldırıp göğsüne yumruk indirdi.

"Ne gülüyosun be?"

"Uykuluyken bile bu kadar uzun cümleler kurabiliyorsun ya, işte buna gülüyorum."

"İyi..."

Yine kafasını adamın göğsüne gömdü. Yorulmuştu. Hem ruhen hem bedenen... Bu iş nasıl bitecekti bilmiyordu. Ne bu adamla oluyordu ne de onsuz kalabiliyordu. Direnmek artık iyice zorlamaya başlamıştı ruhunu. Bir kerelik düşünmeden teslim etmişti kendini uykuya. Bir kerelik kabul etmişti bilinmezliğin karanlığına sığınmayı.

Kucağındaki kızı kulübede bulunan tek yatağa yatırmıştı Mehmet. Üstündekileri büyük bir yavaşlıkla ve içinde kaynayan aleve inat, kıza dokunmadan çıkarmayı başarabilmişti. Uzun bir süre karşısındaki sandalyede izledi onu. Hep izlerdi. Sonsuza kadar izlerdi. Bıkmadan, sıkılmadan... Kaşlarını çatışını izledi. Nasıl bir rüya görüyordu böyle bu kız? O an duyduğu hıçkırık sesiyle iyice gerilişti bedeni Mehmet'in. Ve Yeliz'in dudaklarından dökülenler... *"Sen benim ilkimsin odun..."* Dudakları acı çeker gibi kıvrıldı Mehmet'in. O odun kendisiydi, biliyordu ve o odun bu kızı bu hâle getirmişti. Nasıl derin bir yara açmıştı bu naif ruhta. Yeliz'in gücüne hayran kalmıştı o an. Bunca acıya rağmen yine ona sığınan bu kızın aşkına hayran kalmıştı. O an yemin etti Mehmet... Ömrünün sonuna kadar bu kızı mutlu etmek için didineceğine yemin etti. Usulca yerinden kalkıp soyundu. Çıplak

kaldığında sevdiği kadının, kadınının yanına sokuldu. Kollarını o incecik bedene dolayarak, gözlerini sevdiğinin kokusunda kapanmaya bıraktı. Yeliz'e bir şeyleri ispatlaması gerekiyordu. İhtiyacı olan bedeni değil, ruhuydu. Gerisi aşkın onlara verdiği hediye olacaktı.

26

Gözlerini kırpıştırarak açmaya çalıştı. Sımsıcaktı ve hatta terliyordu. Ateşi mi vardı ki? Kımıldamak isteyip kımıldayamadığında kendine gelmeye çalışarak etrafına bakındı.

Yanan bir şömine ve şöminenin önünde bir divanda yatıyordu. Neden kımıldayamadığını, yanındaki kütle hareket edince anladı. Mehmet'in kolu bedenine sarılmış bir kolu boynunun altından geçmişti. Bacağıyla da kızın alt bedenini hapsetmişti. Resmen prangalanmıştı tüm bedeni... Hissettiği sıcaklık adamdan kaynaklanıyordu. Ve bir şey daha hissetti. Daha doğrusu hissedemedi. *Yoktu... Pijamaları...* Anında sıçradı yerinden.

"Ah inanamıyorum! Beni sen mi soydun? Uyan çabuk! Irz düşmanı, tecavüzcü, namussuz kalk!"

Öyle bir çırpınıyordu ki adam onu durdurabilmek için üstüne çıktı.

"Yeliz kendine gel..."

"Kendime mi geleyim? Zaten kendime geldiğim için bağırıyorum. Sen hangi akla hizme..."

Kızın dudaklarına yapışan Mehmet, nefes almasına bile izin vermeden kızı öpüyordu. En sonunda Yeliz'in çırpınışları teslim olmaya döndüğünde kızı serbest bıraktı. Ama

Yeliz'in gözlerine baktığında gördüğü isyanın, öptüğü için mi öpmeyi bıraktığı için mi olduğunu anlayamadı.

"Sakin ol, tamam mı?"

"Sakinim. Ve sen hangi hakla beni öpersin?"

"Susmadığın her an seni öperek susturacağımı söylemiştim. Ve bunu yapmaktan asla çekinmeyeceğimi biliyorsun, aksine bu bir zevk olacak..."

"Aman iyi be, tamam... Sustum."

Aldığı derin nefesle göğsü inip kalkıyordu kızın ve bu zaten uyarılmış olan adamın sınırlarını zorluyordu. Ama ileriye gidemezdi. Bu tüm planlarını alt üstü ederdi.

"Güzel..."

"Neden çıplağız? Ne oldu?"

"Sence bir şey olsa hatırlamaz mısın?"

"Hatırlardım."

"Evet, hatırlardın. Tüm gece koynumda böyle çırılçıplak yattın. Her hareketinde tenin tenime sürttü. Etkilenmedim diyemem Yeliz, kudurdum. Her şeye lanet ettim. Ama sana dokunmadım. Dokunamadım. Neden biliyor musun?"

Adama hayret içinde bakan kız, tek kaşını kaldırıp sessiz bir soru yöneltmişti.

"Çünkü seninle sevişemezdim. Böyle değil... Bedenini ikna etmem o kadar kolay ki..."

Başını aşağıya eğip bedenlerinin birleştiği yerlere baktı. Resmen inledi.

"Senin kadınlığını baştan çıkartmam o kadar kolay olurdu ki... Ama yapamam bunu..."

Kızın hâlâ anlamadığını belli eden bakışlarına bakıp gülümseyen Mehmet, yana dönüp kızı koynuna çekti.

"Yeliz anlasana... Seninle o gün sevişiğimde sen bana ruhunla geldin, aşkınla geldin. Ben bundan daha azıyla yetinemem. Eğer dediğin gibi sadece seni yatağa atmak gibi bir derdim olsa, inan bana bu o kadar kolay ki... Ama sevgilim, ben senin aşkını geri istiyorum. Bana olan güvenini, bağlılığı-

nı, sorgusuz sualsiz önce kalbini, sonra bedenini bana teslim etmeni sağlayan ruhunu istiyorum. Bunlar olmadan olmaz."

Gözlerinden artık akan yaşları durduramayan Yeliz, yüzünü adamın koltuk altına doğru gömdü.

"Sen yıktın bunları..."

"Biliyorum küçüğüm... Senin her zaman dediğin gibi ben bir odunum."

"Öylesin..."

"Şimdi sen biraz daha yat, ben bi' duş alıp kahvaltı hazırlıyım."

Yatakta sırt üstü yatarken neler olduğunu düşünmeye başladı Yeliz. Mehmet ona bir şeyleri ispat etmeye çalışıyordu. Bunu sözleriyle yapmamıştı çünkü Yeliz'in inanmayacağını biliyordu. Göstermek, aklındaki tüm kuşkuları gidermek istiyordu. Bunu Yeliz de çok istiyordu.

Adamın duştan çıktığını duyup kendisi de çarşafa sarılı hâlde kalktı banyoya geçti. Minicik bir evdi burası. Bir banyo ve mutfak, yatak odası, oturma odasının tek bir yerde toplandığı bir bölümden oluşuyordu.

Dün gece üzerinde olan eşofmanlarını geri giyip mutfak tezgâhının önündeki masaya yaklaştı. Sade bir kahvaltı hazırlamış olan adam çayı bardaklara dolduruyordu. Yeliz çok acıkmış hâlde masaya oturup adamın da oturmasını bekledi.

"Burası neresi?"

"Burası benim kaçmak için kullandığım dağ kulübesi... Dağ kulübesi dediğime bakma, aslında bizim yaylanın zirvesi... Arazi benim, etrafını da duvarlarla çevirdim. Hiç kimse giremeyecek şekilde yaptım. Dünyadan tam anlamıyla soyutlanmak istediğim de buraya gelirim."

Yeliz, Mehmet'i neredeyse yarım yamalak dinliyordu. Ruhu tam bir dönme dolap gibiydi. Duyguları öyle hızlı gel gitler yaşıyordu ki...

"Peki biz neden buradayız?"

"Sana gerçek beni göstermek için..."

"Nasıl olacak bu?"

"Kahvaltıdan sonra çıkıp araziyi dolaşacağız. Ben de sana beni anlatacağım."

"Arazin büyük mü küçük mü?"

"Çok aşırı büyük değil, neden sordun?"

Ukala bir şekilde kaşlarını kaldırmıştı Yeliz.

"Seni kaç saat dinleyeceğim, onu hesaplıyorum."

Sevdiği kadının ışıltılarını o bakışlarda yakalayan Mehmet, başını önüne eğip gülümsemişti.

"Hımmm, tırnaklar çıkmaya başladı."

Omuzlarını silken Yeliz kahvaltısına döndü. Sessizlik içinde kahvaltılarını bitirmişlerdi. Bu Mehmet için alışılmadık bir şeydi. Yeliz'i böyle suskun görmeyi neye yoracağını bilemiyordu. Ama bildiği şey Yeliz'in her an patlayabileceğiydi.

Masayı birlikte toplayıp dışarıya çıktılar. Mehmet bir şal sarmıştı kızın omuzlarına. Sessizce yürümeye başladılar. Yeliz etrafına bakınca nefesi kesildi. Sanki dünyanın zirvesindeydi. Ne taraftan bakarsa baksın, bulunduğu yer en tepeydi. Arazinin duvarları uzaktan ince bir çizgi hâlinde görünüyordu. Kulübe tam ortaya yapılmıştı ve bu orta da gerçekten zirveydi. Yemyeşil otlardan başka bir şey yoktu ama ara ara kar öbekleri görülüyordu.

"Bu mevsimde kar?"

"Burada dört mevsim kar olur ve inan bana en sıcak zamanı da bu zamanlar..."

Mehmet'e inanamaz gözlerle bakmıştı Yeliz.

"Sen gerçek bir ayısın burada yaşıyorsan eğer..."

Kıza endişe içinde bakan Mehmet, başını öne eğip ellerini cebine sokarak sessizce sordu.

"Beğenmedin mi burayı? Sence burada yaşanmaz mı?"

Kız ellerini açıp yüzüne vuran güneş ışığıyla dönmeye başladı.

"Burada elbette yaşanmaz. En sıcak hâli buysa..."

Sonra birden gözlerini adama açıp ışıl ışıl bir gülümsemeyle bakmıştı.

"Ama çok sevdim. Kendinden bile kaçabilir insan burada... Böyle bir yerim olsun isterdim."

Arkasını dönüp yürümeye başladığında, Mehmet de yaşadığı rahatlamayla peşinden gitti. Az ileride bir bank ve üstünde minik bir çardak vardı. Gidip oraya oturdular. İkisi de karşıya bakıyordu. Mehmet en sonunda konuşmaya başladı.

"Senden, o gün hissettiklerim için özür dilemeyeceğim. Biliyorsun değil mi?"

Yeliz, Mehmet'e bakmadan cevap vermişti.

"Biliyorum..."

"Dilemeyeceğim çünkü o gün hissettiklerim neyse aynılarını şimdi de hissediyorum."

Yeliz'in kalbi en az burnunun ucu kadar donmuştu. *Buz...*

Hemen ayağa fırladı. Sinirle adama bakarken ne kadar salak olduğunu düşünüyordu. Öyle çabuk kanmıştı ki adama... Bir gece çıplak yatıp ona dokunmadı diye, bir şeyler yoluna girdi sanmıştı. Ama görünen o ki hiçbir şey yoluna girmemişti. Görünen o ki bu adam hâlâ o yadigâr yüzüğe onu layık görmüyordu. Sinirle arkasını dönüp koşmaya başladı. Arkasından seslenen adamı duymadan...

"Yeliz... Dur..."

Yeliz'in durmayacağını biliyordu Mehmet. Kızın arkasından koşarak onu yakaladı ve Yeliz öyle şiddetle dönüp Mehmet'e yumruk indirmişti ki geri geri sendeleyen Mehmet, Yeliz'i de beraberinde yere düşürdü. Yeliz hâlâ tepiniyor, bir yandan da hıçkırıyordu.

"Bırak beni... Hemen... Gitmek istiyorum! Senden kaçabildiğim kadar uzağa kaçmak istiyorum. Senden nefret ediyorum. Duydun mu? Bir daha senin yüzünü bile görmeyeceğim. Ah pardon! Sen benim yüzümü görmeyeceksin. Öyle ya, her önüne gelenle yatan bir kadını görsen ne yapacaksın zaten! Kalk üstümden diyorum sana!"

Altında çırpınan kadının cümlesini yanlış anladığını biliyordu. Sonunu beklememişti. Ama bunun sebebi o kadar açıktı ki... İşte o içinde kabaran ve akamayan, cerahatlaşan öfke, onu bu hâle getiriyordu. Akıtması lazımdı. Yeliz devam ediyordu hâlâ bağırmaya, ah bir de ağlayarak yapmasaydı bu işi...

"Hayvanın tekisin! Senden nefret ediyorum diyorum! Bırak beni! Bıktım senden... Senin düşündüğün gibi bir kadınım işte, kabul ediyorum. Sen o şerefli ellerini bana değdirme... Git kendi yaylandan kendine göre birini bul! Defol üstümden ya, defol!"

Yeliz'in son cümlesini dudaklarıyla susturdu Mehmet. Savaşır gibiydiler. Dişleri bile acımasızdı. Yeliz'in canını yakmak istercesine saldırmıştı. Ya da kendi canını acıtmak ister gibi... Bir nefeslik geri çekildiğinde dişlerinin arasından fısıldadı Mehmet.

"Sana susmazsan öperim dedim..."

"Öyle mi?" Yeliz canının acıdığı kadar acıtmak istiyordu. Devam etti. "Her konuştuğumda böyle susturalacaksam, beğendiğim erkekleri yatağıma almak zor olmayacak desene..."

"Yeliz! Kes!"

Yeliz'in canını acıtmak için böyle konuştuğunu biliyordu. Biliyordu ama bu yine de delirmesine engel olmuyordu.

"Neden keseyim ha, neden keseyim? Sen bunu demedin mi? Sen zaten böyle düşünmüyor musun? Lanet olası hayvan, altı üstü özür dileyecektin. Düşüncelerimde samimi değildim, diyecektin. Ama neden diyesin ki, gerçek düşüncelerin bunlar zaten... Şimdi ben deyince mi kes oluyor? Kesmiyorum işte! Zaten aramızda olacak bir şey de yok! Benden sana ne bundan sonra?!"

Mehmet son kozunu oynamaya koyulmuştu. Biraz daha dayanmalıydı. Biraz daha ateşlemeliydi. Son demlerindeydi Yeliz. Son bir kusma daha gerekliydi, sonrası fırtına ardından gelen dinginlik olacaktı.

"O iş öyle kolay değil güzelim. Gerçek düşüncelerimi mi merak ediyorsun? Peki o hâlde... Seni buraya getirdim çünkü burada ben istediğim sürece bana mahkûm kalacaksın. Senden bıkana kadar seninle sevişeceğim... Bıkınca da götürür bırakırım! Oldu mu ha, oldu mu? Bu mu istediğin? Bunu mu duymak istiyorsun?"

Hayır... Yeliz'in sevdiği adam bu değildi. Bu adam *Memet* değildi. Bu adam canı yanmış bir hayvandı ve nereye saldıracağını bilmiyordu. Ama acıtıyordu. Yeliz öylesine bocalamıştı ki... Affetmek istese gururu acıyordu, acıtmak istese ruhu kanıyordu. Arafta sıkışmış kayıp ruh gibiydi. Bu kadar kolay değildi ki... Bu kadar kolay atamıyordu içinden kırgınlıklarını. Örselenmiş ruhunun bedelini kim ödeyecekti? Bir ruhu bile kalmamış olabilirdi.

O an öylesine bir yorgunluk kaplamıştı ki duygularını... Kör hedefe kilitlenmiş kurşun gibiydi resmen. Ne yapacağını bilemeyen, nereye gideceğini bilemeyen, nereye sığınacağını bilemeyen...

Sessizleşen kızın hâli endişelendirmişti Mehmet'i. Toprağın nemi avuçlarına değince aklı başına geldi. Yeliz'i kaybetme korkusu öylesine büyüktü ki ne yapacağını şaşırmıştı. Bu soğukta, minicik bedeni altında ezmişti ve toprağın nemi kızın bedenine işlemişti kesin. Kendine bin bir küfürler savurarak ayağa kalktı. Kıza doğru uzanırken Yeliz geri geri kaçmıştı. Mehmet çaresizliğin girdabındaydı. Bir insan yaptığı bir hatanın bedelini kaç kere öderdi? Öyle karmaşıktı ki... Bir dakika önce aldığı kararlar, iki dakika sonra buhar olup uçuyordu. Tek bildiği bu kadını kaybetmek istemediğiydi. Ve bu kadının susmaması...

Susuyordu Yeliz. Artık söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Sırtına işleyen nemin, soğuğun dağladığı teni gibi donmuştu içi sanki... Adamın ona uzanmasına, dokunmasına bile tahammül edemiyordu. Geri geri kaçarak uzaklaştı ondan. Neden böyle olmuştu? Oysa o en acılı ve hararetli zamanda bile böyle his-

setmemişti. O zaman bile böylesine donmamıştı duyguları.

Ayağa kalkıp kollarını bedenine doladı. Mehmet'in adını seslenmesini duymadı bile... İçeri girip şöminenin başına çöktü. Ve o çöktüğü yerden akşama kadar kalkmadı. Mehmet de karşısındaydı. Yeliz gözlerini ateşten çekmemişti, Mehmet de Yeliz'den. Akşam yemeğini hazırlayan adama tepki vermeden önüne koyularını yemiş, yine aynı yere çökmüştü. Aklından öyle delice şeyler geçiyordu ki...

Mehmet ise Yeliz'in hâlinden endişelenmeye başlamıştı. Ne yapacağını bilemeden bakıyordu kıza. Ne dese, nasıl davransa? Saatin geç olduğunu fark edince ayağa kalkmıştı. Kıza doğru yaklaştı.

"Yeliz... Hadi uyuyalım."

Yeliz sadece başını kaldırıp bakmıştı bu yüze. Âşık olduğu yüze... İçindeki buzları saatlerdir izleyen ateş çözememişti. Ama bu adamın gözleri öylesine derin ve sıcak bakıyordu ki... Yeliz'in tüm iradesi yavaş yavaş silinmişti. İçindeki öfke son hararete ulaşmış gibiydi. Artık canını acıtacak hâle gelmişti. Birçok acıtan söz söyleyen adam, ona sevgiyle bakan adam, ona aşkla dokunan adam... Hepsi bu karşısında duran adamda birleşiyordu. Hepsi bu adamdı. Zehri de bu adamdı, ilacı da... Hızla ayağa kalkmıştı Yeliz ne yaptığını bilmeden. Sadece içindeki öfkenin ve kırgınlığın onu yönetmesine izin vererek...

Mehmet ayağa kalkan kızın gözlerinden ve bakışlarından tedirgin olmuştu. İyice endişelendiriyordu artık Yeliz onu. Kendine ettiği küfürlerin haddi hesabı yoktu. Bu kızı bu hâle getiren oydu. *Yapacağı şey...* diye düşünürken Yeliz'in üstüne doğru yürümesiyle düşünceleri yarım kalmıştı.

"Soyun..."

"Ne?"

Yeliz, Mehmet'in tam karşısında durmuş ve üstündeki kıyafetleri yavaş yavaş çıkarmaya başlamıştı.

"Yeliz... Ne yapıyorsun?"

"Benden bıkmadan bırakmayacağını söylemiştin. Benden özür dilemeyeceğini çünkü düşüncelerinin aynı olduğunu söylemiştin. Ben sadece bunu kabul ediyorum."

Mehmet zorla nefes almaya başlamıştı.

"Cümlemin sonunu beklemedin..."

"Ne fark eder? Dışarda üstümde yatarken tamamladın işte cümleni..."

Karşısında iç çamaşırlarıyla kalan kıza yutkunarak baktı Mehmet. Ne yapacağını bilemiyordu. Böyle olmamalıydı hiçbir şey. Yine kahrolası aklı yüzünden ikisine de acı çektiriyordu.

"Yeliz, yapma..."

"Neyi?"derken sutyeninin askılarını indirmişti Yeliz. Ellerini arkasına götürerek kopçalarını açtı. Üstünden düşen sutyenle sadece külotuyla kalmıştı adamın karşısında. Mehmet gözlerini karşısındaki bedenden çekmeye çalışıyordu. Her şeyi boş verip karşısında duran bu nefis varlığa gömülmek istiyordu ama bunu yapamazdı. Biliyordu ki Yeliz şu anda içinde kabaran öfke yüzünden böyle davranıyordu. Sabah olunca çok şey için pişman olacaktı.

Yeliz ısrarlı adımlarla Mehmet'in burnunun dibine kadar girmişti. Adamın nefesi alnını, yüzünü okşuyordu. İki yanında sıkılı duran yumrukları Mehmet'in içinde bulunduğu durumu öyle güzel gösteriyordu ki... Ama Yeliz'in bunu görecek hâli yoktu. Ellerini uzatıp Mehmet'in kazağının etek uçlarını tuttu. Yukarı doğru kaldırdığında Mehmet'e baktı.

"Kollarını kaldır..."

Kaldırmıştı Mehmet. Üstünde atleti ile kaldığında Yeliz hiç tereddüt etmeden onu da çıkarmıştı. Gözlerini kızın şömine ateşiyle ışıldayan bedeninden uzak tutmaya çalışıyordu. Öyle özlemişti ki tenini... Yeliz'in parmaklarını pantolonunun kemerinde hissedince hızla kızın elini tuttu.

"Yeliz yapma..."

"Dün gece hiç tereddüttün yoktu. Engel olma bana..."

Çaresiz elini indirmişti Mehmet. Şu an o koskoca adam ağlamak istiyordu. Karşısında duran bu kadının deliliği gözlerinden belliydi. Kırgınlığı öylesine taşıyordu ki Yeliz'in kirpiklerinden...

"Beni engelleme... Neden engelleyesin ki zaten? Sen demedin mi, her gece gelir kendimi tatmin ederdim demedin mi? Beni istiyorsun, biliyorum..." Bunu derken, elini kemeri düğmesi çözülmüş pantolondan içeri sokmuştu. Mehmet kızın parmaklarını erkekliğinde hissettiği an hızla gözlerini yumup, dişlerinden derin bir soluk bıraktı. Ölmek üzereydi sanki. Yeliz'in devam eden sesini zor duyuyordu.

"Ben sana istediğini veriyorum. Düşündüğün gibi bir kadın olduğumu ispatlıyorum. Babaannenin yüzüğüne layık değil ama sen bıkana kadar yatağına layık bir kadın..."

Pantolonu dizlerinden aşağıya kayan Mehmet Yeliz'in son sözü üstüne hırsla kızın kollarını tuttu. Yeliz Mehmet'e direnerek dudaklarını adamın çıplak göğsüne yapıştırdı. Dili ve dudakları Mehmet'i nefessiz kalma noktasına getirmişti ama yapamazdı. Yeliz şu an acısının intikamını alıyordu. Ayağındaki pantolondan kurtularak, kızı kendinden uzaklaştırdı. Birbirlerine bakıyorlardı. Yavaş yavaş Yeliz'in gözlerindeki delilik yerini çıplak öfkeye bırakırken, Mehmet'in pişmanlığı da aynı duygulara bürünüyordu. Evet, hata yapmıştı, yanlıştı... Ama sonrasında hemen pişman olmuştu, telafi etmek için her şeyi göze almıştı. Ne yapacağını bilemese de...

"Bırak..."

"Yeliz, güzelim yapma..."

"Neden? Neden yapmayayım ha? Yoksa bıktın mı, bu kadar çabuk mu? Ah bunda bile başarılı değilim öyle değil mi? Defol git o zaman, istemiyorsan git..."

Mehmet'in de artık zincirleri kırılmış gibiydi. Yeliz'i kollarından tutup arkasında duran duvara çevirip dayadı.

"İstemiyorum öyle mi? Senden bıktım öyle mi? Seni yatılacak kadın görüyorum öyle mi? Ölüyorum lan, ölüyorum!

Sana söylediğim her kelime için her gün bin kere kendime lanet ediyorum ben! Seni kaybetmenin korkusuyla kâbus görüyorum ben her gece! Sen hiç mi hata yapmadın Yeliz? Hiç mi yanlış bir şey söylemedin? Hiç mi pişman olduğun bir şey yapmadın?"

Yeliz öfkenin ona verdiği güçle itti Mehmet'i. Yanında duran sehpadan eline geçeni hızla adama fırlattı.

"Yaptım. Pişman olacağım bir şey yaptım ve sen bunun faturasını bana ödettin. Sen beni affettin mi ha, affettin mi?"

Mehmet masanın üstünde duran sürahiyi karşı duvara fırlatırken aynı öfkeyle haykırdı.

"Affetmek mi? Aklına sıçayım Yeliz! Ben sen beni affet diye bekliyorum lan burada! Sen hangi affetmeden bahsediyorsun?"

"Senden nefret ediyorum!"

Kafasının üstünden uçan bardaktan son anda sıyrılmıştı.

"Bana âşıksın..."

"Seni öldürmek istiyorum!"

Yüzüne doğru uçan kitabı havada yakaladı Mehmet.

"Bana deli oluyorsun..."

"Senden kurtulmak istiyorum!"

Yeliz'in her fırlattığı eşya kafasında uçarken, her cümlesi sonunda da hıçkırıkları yayılıyordu ufacık kulübeye. Mehmet adım adım yaklaşmaya başladı Yeliz'e.

"Seni seviyorum kadın..."

"Sevme!"

"Sana aşığım kadın..."

"Olma!"

"Sensiz ölürüm kadın..."

"Ölme!"

"Benimsin kadın..."

"Değilim!"

Şimdi burun burunaydılar. Yeliz teslim olmuş gibi ellerini yüzüne kapatıp hıçkırmaya başlamıştı. Her bir sözcüğüyle

Mehmet saçlarına onlarca öpücük koyuyordu. Titreyen çıplak beden avuçlarında sarsılıyordu.

"Canımı yaktın adam!"

"Özür dilerim..."

"İçimdeki her şeyi yıktın!"

"Özür dilerim..."

"Beni sensiz bıraktın!"

"Özür dilerim..."

"Beni öldürdün!"

"Özür dilerim... Özür dilerim meleğim, özür dilerim sevdiğim, özür dilerim nefesim... Yaşama sebebim, özür dilerim... Her şey için... Sensizlik ölmek demek be Yeliz... Sensizlik yok olmak demek..."

Adamın kollarına iyice teslim olan Yeliz, ne ara yatağa yatırıldığını anlamamıştı. Ama son hatırladığı üstüne örtülen yorgan ve beline dolanan kollardı. Kulağında en son sevdiği adamın sözleriyle dalmıştı uykuya... Ya da baygınlığa...

"Ömrüm oldukça seni mutlu etmek için yaşayacağım Yeliz... Sen benimsin."

Yeliz içindeki cerahatin aktığını, öfkenin bir köşeye çekilip, silinerek yok olduğunu hissetmişti. Belki bilerek, belki çaresizlikten ama bu adamın onu taşma noktasına getirmesi aslında iyi olmuştu. İçinde kendinin bile hayret ettiği kadar büyük bir kırgınlık büyütmüştü. Şimdi tüm fırtına dinmiş, ortalık fırtınadan hasar gören duygularla dolmuştu. Harabe toparlanırdı. Harabeler iyileştirilirdi. Hem hastalık hem ilaç olmak böyle bir şeydi.

27

Sabah uyandığında vücudu pelte gibiydi Yeliz'in. Tek başına kalktığı yatakta önce aklını toplamaya çalışmıştı. Yalnızdı yatakta. Ama kulübede yalnız olmadığı içerden gelen seslerden belliydi. Dün geceyi hatırladı. Mehmet'in yüzündeki çaresizliği hatırladı. Adamın gözlerinden taşan aşkı... Pişmandı Mehmet. Her şey için... Dün onca şeye rağmen, ısrarla ona olan aşkını haykırmıştı. Yeliz'in buna şüphesi yoktu zaten. Ama bir şeyleri haykırmadan, boşaltmadan yerine yenilerini ya da eskileri koyamıyordu işte...

Sürünerek kalktı yataktan. Halsiz gibiydi. Akşam geçirdiği sinir krizinin etkisiydi bu. Etrafına bakınca kıyafetlerini bulamadı. İçerde soyunduğunu hatırlayınca yanaklarına bir kırmızılık yayılmıştı. Bedenine çarşafı dolayarak çıktı odadan. Şömineli odaya iki adımda giderken Mehmet'le karşılaştı. Adamın bakışları alev gibiydi. Yüzünde bir çocuğun tedirginliği... Öylesine tezattı ki bu iki ifade... Yeliz gülmek istemişti bir an.

Mehmet karşısındaki yorgun kıza bakınca içi gitmişti. Çarşafın altındaki çıplak bedeni düşündükçe kasıkları, onun akşamki hâlini düşündükçe de vicdanı sızlıyordu. Ya affetmediyse? Ya bırakıp gitmek isterse?

"Giyin, üşüteceksin... Ve sonra kahvaltıya gel..."

Yeliz sadece başını sallayabilmişti. Mehmet mutfağa doğru giderken, Yeliz de koltuk üstüne koyulan kıyafetlerini alıp banyoya geçmişti. Hazırda sıcak su olduğunu görmek onu mutlu etti. Önce hamurlaşan vücudunu daha fazla gevşetmek için duşa girdi. Sıcak su iyi gelmişti. Vücudunda kalan son kıpırtıları da yok etmiş, iyice sakinleşmesine sebep olmuştu. Giyinip mutfağa geçtiğinde masayı hazır buldu. Yine sessizlik içinde kahvaltı yaptılar. Masayı birlikte topladılar. Birbirlerine dokunmadan ama gözucuyla hep birbirlerine temas ederek.

Mutfaktan çıkarken Mehmet'in elini kolunda hissetti. Adam hiçbir şey söylemeden Yeliz'i kapıya doğru getirmişti. Üstüne kendi montunu giydirip dışarı çıkardı. Yeliz'in elini tutarak dün oturdukları banka doğru yürüttü. Yine dünkü gibi yan yana oturup karşıyı seyretmeye başladılar. Ne kadar öyle sessiz kaldılar bilinmez Mehmet konuşmaya başladı.

"O gün delirdim... Kıskançlıktan... Sana başkalarının bakması ile dokunması benim için aynı... Hele de birinin sana sahip olma düşüncesi... Yeliz ben delirdim ve hâlâ deliriyorum. Benim olana dokunan bir şerefsiz var ortada!"

Bir an ne diyeceğini bilememişti Yeliz. Belli ki Mehmet kendi hislerini, düşüncelerini ona anlatmaya çalışıyordu. Artık konuşmaları gerektiği açıktı. Sesi kısık bir şekilde cevapladı.

"O zaman sen yoktun."

Mehmet kırgın ve pişman bir sesle karşılık verdi.

"Vardım Yeliz. Sen doğduğun andan beri ben vardım. Ben senin bebekliğini bile hayal ettiğim de *o bebek benim*, diye düşünüyorum. Senin ilk aşkın ben olmalıydım ama değilim. Oysa sen benim ilk aşkımsın Yeliz..."

Kız gözlerindeki yaşları silmiyordu bile. Ellerini iki yandan bacaklarının altına sokmuş, omuzlarını boynuna doğru kaldırmış oturuyordu sessizce. Ama kalbi kâh deli gibi atı-

yor, kâh birden donup kalıyordu adamın her bir cümlesinde. Mehmet'in çaresizliği o kadar belliydi ki...

"Senin ilk aşkın değilim. Ve öyle bir eşeklik yaptım ki son aşkın bile olamayabilirim."

"Sen benim ilk aşkımsın..."

Yeliz o kadar kısık bir sesle konuşmuştu ki Mehmet duyduğundan emin olamamıştı. İçinde kabaran kıskançlık, az sonra soracağı sorunun dilini yakmasına sebep oluyordu.

"Ya o?"

"O sadece..."

Devam etmesine dayanamamıştı. Şimdi değil, diye düşündü. Yeliz ilk önce ondaki yerinin ne olduğunu tam olarak bilmeliydi. Geçmişte kalan biriyle savaşabilmek için sevdiği kadına içindeki kocaman yeri göstermeliydi.

"Boş ver... Onu sonra anlatırsın. O anki hislerimden pişman değilim çünkü ben paylaşmayı sevmem. Benim olan sadece benimdir, benden öncesi bile benim olmalı Yeliz. Sen o şerefsizi ya benden çok sevdiysen, ya o seni benden fazla mutlu ettiyse? Benim o an hissettiklerim benim kâbusumdu Yeliz. Canımı o kadar yaktılar ki, senin canını yakmak istedim. Hissettiklerim için asla değil ama sana söylediğim tüm o yalan sözler, aklıma gelmemiş düşüncelerim için senden özür diliyorum. Senin canını acıtmak yerine, o sabah oradan çıkıp hırsım tükenene kadar duvarları yumruklasaydım, sonrası daha iyi olabilirdi."

Adama anlamamış bir ifadeyle dönen Yeliz, "Yani sen benden şimdi tam olarak ne için özür diliyorsun?" diye sordu.

"Seni incittiğim için... Bana olan aşkını bildiğim hâlde, senin aşkın olmadan, ruhun olmadan kendini asla bir erkeğe vermeyeceğini bildiğim hâlde, sana tüm o lanet olası saçmalıkları söylediğim için... Öfkelenmekte haklıydım, hissettiklerim zaten sana olan aşkımın büyüklüğünden... Ve eğer o hisler için özür dilersem, aşkıma ihanettir. Dileyemem Yeliz.

Ama tüm o söylediklerim... Saçma ve yalandı. Anlasana Yeliz, benim derdim lanet olası bekâretin değil, benim derdim, senin kalbin... Sen bekâretini verecek kadar sevmişsin o adamı..."

"Peki... Ya yine aynı hislerle isen. Bu hep aramızda sorun olacak."

"O adama âşık oldun. Ve evet bu aramızda sorun olacak. Ama aşarım. Beni, benim seni sevdiğim kadar seveceğin, âşık olacağın anı beklemek için bir ömür adadım ben sana Yeliz."

Yeliz anlamıştı. Mehmet'in en büyük endişesini, onu korkutan şeyi anlamıştı. Mehmet, Yeliz'i çok iyi tanıdığı için bu kadar öfkeliydi. Mehmet, Yeliz'in âşık olmadan kendini hiçbir erkeğe vermeyeceğini bildiği için bu kadar öfkeliydi. Mehmet, Yeliz'in geçmişte yaşadığı aşka öfkeliydi. Yerinden usulca kalkıp adamın kucağına yandan oturan Yeliz ellerini yanaklarına koyup, Mehmet'in yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Şimdi beni dinleyecek misin?"

Küçük bir çocuk gib, gözünde biriktirdiği yaşlarla başını usulca sallayan adam korkarak kızın gözlerine baktı. Hem Yeliz'in bu hamlesi içine umut doğuruyordu hem de her an kalkıp gidecekmiş gibi korku... Yeliz Mehmet'in gözlerinde ilk defa korkuyu gördü.

"On sekiz yaşındaydım. Yağız abimin Doğa ile tanıştığı zamanlardaydı. Arkadaşlarla gittiğim bir partide biriyle tanıştım. Bana ilk defa kadın gözüyle bakan biriydi. O zamana kadar ailenin küçük kızıydım. Büyüyememiş bir kız... Ve o bana büyüdüğümü hissettirmişti. Onun bana hissettirdiklerini sevmiştim. Araba yarışçısıydı, hızlı bir yaşamı vardı. Alıştığım korunaklı hayattan çok uzak bir yaşantısı vardı. Kapılı vermiştim. Aslında sonradan anladım ki kapıldığım o değildi, onun yaşantısıydı. Ailemden gizliyordum bunu. Yine bir gün kazandığı bir yarışı kutlamak için bir parti ve-

riyordu. O gece alışık olduğumdan çok daha fazlasını içmiştim. Kafam yerinde değildi. Sabah uyandığım da... Onunlaydım. Hiçbir şey hatırlamadığım bir ilk yaşamıştım. Bana o an beni sevdiğinden dem vursa da bana yaptığı tecavüz gibi gelmişti. Ben istemiş bile olsam, aklım yerinde değildi. O an anladım ki âşık değildim ona..."

Eğilip adamın dudaklarından öptü.

"Âşık değildim ve hiçbir şey hatırlamıyordum. Belki bedenim bekâretini kaybetmişti ama ruhum kalbim hâlâ bakireydi. O gün kendi kendime söz verdim. Âşık olmadan asla bir daha hiçbir erkeğe dokunmayacaktım. Sonra sen çıktın."

Bir daha öptü adamı ama bu sefer Mehmet'in yanaklarından süzülen yaşlardan. Mehmet bunu beklemiyordu işte. Bir yanı o adamı bulup öldürmek isterken, diğer yanı onun puştluğuna minnettardı. O şerefsiz adamın mükemmel olmamasına minnettardı. Kucağındaki bu muhteşem varlığı kendine âşık etmemesine minnettardı. Yeliz devam etti.

"Sen beni darmadağın ettin. Sana ilk o bacaklarını gördüğüm de âşık oldum. Yani aşkım, ben senin aslında ilk o muhteşem bacaklarına vuruldum."

Hafifçe gülümseyen Mehmet bacaklarını aşağı yukarı oynattı ve kızın beline sımsıkı sarıldı. Yeliz'de tebessüm etti.

"Benim ilk aşkım sensin Memet... Kalbim ilk defa sana attı ve Allah şahidimdir en son yine sana atacak."

Yeliz artık içinde ne kanayan bir yara hissediyordu ne de kırgınlık... Ait olduğu yerdeydi. İstediği yerdeydi. Sevdiği adamın sıcağında, kucağında, kalbindeydi.

Kıza sımsıkı sarılan Mehmet, yüzünü Yeliz'in boynuna gömerek fısıldadı.

"Beni affet meleğim, lütfen affettiğini söyle... Acı çekiyorum."

Adamın saçlarını okşayan kız, başının üstüne öpücük kondurdu.

"Affediyorum..."

Ayağa kalkan Mehmet kızın önünde diz çöktü. Bunu gören Yeliz'in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Diz çökmem demiştim. Ama şimdi kalbimi de bedenimi de uğruna, yoluna seriyorum."

Kızın elini avucuna alıp cebinden çıkardığı yadigâr yüzüğü parmağına yaklaştırdı.

"Yeliz, benimle evlenir misin? Ömrünün sonuna kadar benim gibi bir odunu yontmaya çalışacaksın belki ama bana son nefes olur musun? Dünya mı, yaylaları mı, memleketimi, bana ait ne varsa hepsini benimle paylaşır mısın? Sana ait ne varsa her şeyi bana verir misin? Yeri geldiğinde bu yabani yerde, yeri geldiğinde şehrin ta göbeğinde benimle yaşar mısın?"

Gözyaşlarından sadece başını sallayabilmişti Yeliz. İlk evlenme teklifinden o kadar farklıydı ki... O zaman Mehmet ona bu kadar teslim olmamıştı. *Diz çökmem*, demişti. İstemezsin, demişti. Evet, belki istemezdi, ama şu anda Mehmet'in bu hareketi, onun için neler yapacağının simgesiydi.

Mehmet yüzüğü kızın parmağına geçirdikten sonra gözlerinin içine baktı.

"Allah şahidim olsun, bu yüzüğü bu parmağından çıkardığın gün seni öldürürüm."

"Allah şahidim olsun, bu yüzük bu parmağımdan çıktığı gün ben zaten ölmüş olurum."

Ondan sonra geçirdikleri her günü dünyadan bağımsız ve sadece kendilerinin oldukları bir evrende yaşamışlardı. Bir birlerini yeniden keşfetmişlerdi. Yine eskisi gibi olmaları belki birkaç günlerini almıştı ama içlerinde öylesine bir aşk ve öylesine bir kaybetme korkusu vardı ki eskiye göre daha fazla kenetlenmişlerdi. Yeliz her Mehmet'e yaklaştığında genç adam kendini tutmuş, bundan sonraki birleşmeleri için Yeliz'in üzerinde bembeyaz gelinlik olması gerektiğini söy-

lemişti. Bu bir yandan Yeliz'i çok mutlu etse de diğer yandan da tarihi belirsiz düğüne kadar bu adamın teninden nasıl ayrı kalacağını düşünmüştü.

Ve yine sevdiğinin koynunda uyanmayı beklediği güne, sevdiğinin sesiyle uyanmıştı. Üstelik sabahın köründe...

"Aşkımmm, uyan hadi. Uykucu prenses!"

"Yaa git başımdan lütfen!"

"Bebeğim hadi, artık gitmeliyiz. Kaç gündür buradayız."

Yeliz yorganı iyice başının üstüne çekerek homurdanmıştı.

"Benden bıktın di'mi? Odun ne ol'cak!"

Mehmet'in cevabı kahkaha saklayan sesinden duyulmuştu.

"Bıktım evet..."

"Seni yonttuğum günler de gelecek..."

Kız homurdanırken Mehmet üstündeki yorganı çekmiş ve başının altındaki yastığı da alıp kızın kafasını yatağa düşürmüştü.

"Hadi kahvaltımızı edip çıkalım."

"Ama aşkım, daha çok erken..."

"Değil... İşlerimiz var. Hadi..."

Oflaya puflaya yataktan kalkan Yeliz, kahvaltıyı da aynı suratsızlıkla yapmıştı. Bu öküz sabah sabah ne yediyse bir daha o şeyi yemeyecekti. Uyumak istiyordu. Buradan ayrılmak istemiyordu. Burada tüm dünyadan soyutlanmış, sadece birbirlerine sarılmışlardı. Ama dışarıda da bir hayat dönüyordu sonuçta.

Evi toparlayıp arabaya bindiklerin de saat daha sekiz bile olmamıştı.

Yolda CD takan Mehmet, çıkan türküleri sessizce dinliyordu. Yeliz adamın omzuna bir tane indirdi. Mehmet öyle dalmıştı ki türküye, irkildi.

"Nee?"

"Söyle..."

"Ne söyliyim kızım?"

"Türkü... Ben senin bacaklarından sonra sesine vuruldum."

Adam kahkaha atarak bir parça ayarladı ve müzik çalmaya başladığında parmağıyla da direksiyonda tempo tutmaya başladı. Sonrada türkünün sözlerine eşlik etti.

Divane aşuk gibi da dolanurum yollarda
Kız senun sebebune, yar senun sebebune
Kaldım İstanbullarda kaldım İstanbul...

Yeliz bu türküyü biliyordu ve elini Mehmet'in dudağına götürerek türküye eşlik etti.

Baban beni babamdan da bir kerecuk istesun
Allah'ın emri ile, Allah'ın emri ile
Gelinum olsun desin gelinum olsun...

Dudağındaki avucu öpen Mehmet, Yeliz'in susmasıyla kaldığı yerden devam etmişti.

Sar belune belune da Karadeniz kuşağı
Sar belune belune da Karadeniz kuşağı
E kız sen da dermisun
Oy kız sen da dermisun
Alsam ha bu uşağı...

Bu kısma geldiğinde Mehmet, Yeliz'e göz kırparak susmuştu. Kendi yerinin geldiğini anlayan Yeliz, Mehmet'in gözlerinin içine bakarak söylemeye başladı.

Yüksek dağun kuşuyum da selviye konacağum
İste beni babamdan, iste beni anamdan
Vermezse kaçacağum vermezse kaça...

Türkünün kalanında susan Yeliz, devamını sevdiği adamın dudaklarından ve omzuna yaslanarak dinlemişti.

Al şalum, yeşil şalım da dünyayı dolaşalum
Sen yağmur ol ben bulut
Maçka da buluşalum Maçka da bulu...

Türkü bittiği an Mehmet sevdiği kadının saçlarına öpücük kondurmuş ve içinde hissettiği aşkın mutluluğuyla, bin bir korkuyla geldiği yolları, sevinçle geri gitmeye devam etmişti.

Yaylaya indiklerinde evlerinin önünde bir sürü araba gördü Yeliz. Ne olduğunu anlayamamıştı. Adama şaşkınlıkla baktığında Mehmet hiç oralı değilmiş, sanki normalmiş gibi davranıyordu.

"Aşkım bu arabalar neden burada?"

"Sanırım Rabia Sultan parti veriyor bebeğim..."

"Ah saçmalama. Bir şey oldu. Allahım babaanneme bir şey oldu!"

Daha Mehmet bir şey diyemeden, yeni duran arabadan hızla fırlayıp evin bahçe kapısına döndü ve telaşla içeri hücum etti.

"Babaanneee..."

Arkasından gelip beline sarılan adama bakarken, kapıdaki hareketliliği görüp dondu kaldı.

"Allahım ! Burada neler oluyor?"

Etrafına anlamayan gözlerle bakan Yeliz, evden telaşla çıkan babaanneyi görmüştü. Kaşları çatık, dudakları sırıtmasını engellemeye çalışarak çemkirdi Rabia Sultan.

"Dellendun mi deli kiz, ne yirttun kenduni?"

Babaannesinin boynuna sarılan Yeliz, bir yandan rahatlasa da diğer yandan başka merakın peşine düşmüştü.

"Oh çok şükür iyisin tontişim. İyi ama...."

Bahçedeki hummalı çalışmayı anlamaya çalışırken, etrafındaki insanlara şaşkınlıkla bakakalmıştı Yeliz. Tüm yayla halkı oradaydı ve ailesi... Ve Mehmet'in annesi ile babası...

Adama şaşkın gözlerle döndüğün de Mehmet'in yüzündeki tebessümle karşılaştı.

"Aşkım, neler oluyor? Ne işi var tüm bu insanların burada? Benim ailem, senin ailen..."

"Evleniyoruz bir tanem..."

"Biz mi?"

Yeliz artık düşünemiyordu bile. Mehmet bu aptalca soruya bıkkın bir bakışla cevap verdi.

"Sence Yeliz?"

Yeliz duyduklarını idrak etmekte öyle zorlanıyordu ki... Daha birkaç gün önce bu adamı tamamen kaybetmiş olmanın acısı içinde değil miydi? *Ne ara? Ne zaman?*

"Ama... Bu olmaz..."

Mehmet sabrının sonundaymış gibi nefes verdi.

"Niye olmuyor muş? Gel benimle."

Kızı kolundan tutup eve sokarken herkes bir kafadan bir şeyler söylüyordu. Annesinin tam yanından geçerken Yeliz dayanamayıp kendini annesinin kollarına atmıştı. Tüm bu acılarını annesinden uzakta yaşamak, fark etmese de onu daha fazla yıpratmıştı. O güvenli kolları ne kadar özlediğini anlamıştı. Annesi saçlarını öperken gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Annesi ile günlerce konuşabilirdi şimdi, ona tüm çektiklerini anlatabilirdi. Ama hiçbir şey konuşamadan Mehmet yeniden çekiştirdi kızı.

İçeri girdiklerin de Doğa, Aslı ve Begüm'ü bir şeylerle uğraşırken gördü. Resmen kafayı yiyecekti. Annesi bile onun arkasından bakarken gülümsüyordu. Bu insanları son bıraktığında gayet aklı başlarındaydı. Ayağını yere vurarak haykırdı.

"Bana biri neler olduğunu anlatsın artık!"

Panik yapmaya başlamıştı. Begüm yanına gelip sımsıkı sarıldı Yeliz'e.

"Senin bu odunun, bizi ölümle tehdit edip buraya sürükledi kuzum."

Yeliz daha idrak edemeden Mehmet'in Begüm'e hırlamasını duymuştu.

"Gelmeyecektin de ne yapacaktın acaba? Pis feminist!"

Bunlar ne ara bu kadar samimi olmuştu ki?

Arkadan gelen Yağız'ın sesi, Begüm'ü kudurturken, Mehmet'i neşelendirmişti.

"Hay sen çok yaşa damat... Bu baldızla bizim işimiz var. Kadınlarımızı kışkırtan hep bu..."

Yani şimdi Mehmet ne ara damat olmuştu? Biri Yeliz'e bu durumu açıklayabilir miydi? Ama o sırada Begüm'ün diş bileme pozunu görünce olayı sonra düşünmeye karar vermişti. Yoksa bir sevgiliden ve bir abiden olacaktı. Yeliz, Begüm'e sarılıp ikisine de sinirle baktı.

"Uğraşmasanıza siz benim kuzumla ya..." Sonra arkasından Mehmet'e döndü. Bu işleri karıştıran hep bu adamdı ve ona bir açıklama borçluydu. "Sen... Derhal bana neler olduğunu açıkla!"

Cümlesi bittiği an Mehmet'in elinden tutup odaya sürüklemeye başlamıştı Yeliz. Mehmet ise bir anlık panikle arkasını dönüp Yağız'a ve arkasında sırıtarak onları izleyen Yiğit'e yardım ister gibi baktı. Yiğit pişkin hâlde sırıtırken ellerini havaya kaldırdı.

"Hiç bize bakma koçum, biz bununla baş edebilseydik zaten senin başına sarmazdık."

Mehmet sinirli ama gülümseyen gözlerle baktı kahkaha atan bu iki adama.

"Ne hainsiniz lan siz!"

Yağız arkasından keyifle seslendi.

"Kılıbık!"

Adamların bu sözü üstüne Doğa ve Aslı da kocalarına dönmüşlerdi. Yüzlerinde alaycı bir sırıtma...

"Siz kendinize baksanıza..."

İki adam da karılarının yamna yaklaşıp sarıldı. Bir erkek ne zaman geri adım atacağını bilmeliydi ve bu iki adam da bunu gayet iyi biliyordu.

"Tabii bizden sonra demek istedik bebeğim."

O sırada Doğa'yı kollarının arasında sarmalarken Begüm'e dönen Yağız sırıtmıştı. Bu sırıtmanın ardından iyi bir şey çıkmayacağını bilen Begüm gardını almış beklerken, "Evde kalan son üyemiz ama bu burnu havada gezmesiyle biraz zor koca bulur," sözünü duymuştu. Bu adam hiç bıkmayacaktı onunla uğraşmaktan... Begüm'e fazla düşkün olan Doğa da kocasının karnına dirseğini geçirmişti.

"Uğraşmayın kızla..."

"Ay seninle hiç uğraşamayacağım valla Yağız. Nasılsa Doğam senin hakkından geliyor." Sonra da saçlarını savurarak mutfağa yürüdü. Bugün bu evde muhteşem bir cümbüş vardı. Yeliz son anda öğrense de bugün onun hayatının en önemli günüydü.

28

Oda da ise dört dönen bir Yeliz vardı.

"Memet, bak anlamaya çalışıyorum. Tamam, bu insanların hepsi bizim düğünümüze geldiler ama anlamadığım biz dağ evindeydik. Bu nasıl oldu?"

Mehmet deli gibi dönen sevdiği kadını kollarına alıp burnunun ucuna bir öpücük kondurmuştu. Eski hâline dönen Yeliz'i daha fazla seviyordu. Panik, hareketli, deli dolu... Eğilip kızın boynundan öperken konuşmaya başladı.

"Önce şunu söyle... Sen burada evlenmek istiyor musun?" Gözlerini kızın yüzüne çevirdiğinde kırpışan bir çift göz gördü. Şaşkın... Telaşla devam etmişti sözlerine. "Bak eğer istemiyorsan, hemen şehre ineriz ya da İstanbul'a... Sen nerede istersen... Ama bekleyemem haber vereyim. Üç gündür sana dokunamamak, seninle sevişememek zaten beni yeterince kudurttu."

Yeliz'in söyleyeceği tek bir şey vardı.

"Deli misin sen?"

Sevdiği adamın boynuna sarılan Yeliz, adamın çenesini, yüzünü öpücüklere boğuyordu. Evet, ani olmuştu, hatta fazla ani... Sürpriz olmuştu ayrıca, hem de fazla sürpriz... Ama yine de beklemek istemiyordu. Bu adam ona evlenmeden

dokunmayacaktı ha? O hâlde bir nikâhla, yarım saat sonra bu adamı yatağa atabilirdi.

"Seni deli gibi seviyorum. Nerede evlendiğimin hiç önemi yok. Kaldı ki burada evlenmek... Seninle olan aşkımın başladığı yerde... Bu inan bana isteyeceğim tek şey... Ben sadece şaşkınım ve merak içindeyim."

Kızı kucağına çekerek divana oturan Mehmet, bir yandan da saçlarını okşamaya başladı. Bunun yetmeyeceğini anlayınca Yeliz'in dudaklarına kısa diye başladığı ama giderek derinleşen öpücük ile yapıştı. Kasıklarındaki zorlamayla derin bir nefes alıp, içinden koca bir *siktir* çeken Mehmet, birkaç solukla heyecanını dizginleyip kucağındaki bu şahane varlığa yaptığı planı anlatmaya başlamıştı.

"Hani o sabah sen masadan kalkıp gittin ya..."

"Evet?"

"O zaman işte... Anladım... Sana anlatarak değil, sana göstererek ispatlamam gerekiyordu aşkımı. Hemen otele indim. Güven ve Habibe'ye tüm olanı ve planımı anlattım."

Bir nefes, iki nefes... Yeliz kalbinin hızını ayarlayınca adamın sözünü kesti.

"Ne planı?"

"Evlenme planı aşkım, ne planı olacak? Neyse sözümü kesme. Sonra aileni aradım, konferans görüşme ayarladım. Abinler, annen, baban... Ve inan bana telefonda babandan seni istemek çok kolay olmadı."

...üç nefes, dört nefes...

"Sen beni telefondan mı istedin?

"Ya kadın sana sözümü kesme demedim mi ben? Evet... Seni babandan telefonla istedim."

Yeliz aklı karışmış hâlde adama bakmıştı.

"İyi de babam sana ne dedi ki? Sen kız olmadan nasıl istiyorsun ki adamın kızını? Ay hayır yani, annemlerde bilmiyordu ki benim burada olduğumu. Sen çık, elin adamı, *selamün aleyküm aleyküm selam* de, adamdan kızını iste... Yok,

o da nasıl veriyor ki beni yaa? Sanki bıkmış da kurtulmak istemiş gibi..."

"Yeliz..."

"Ay efendim Memet?"

"Nefes aşkım... Ve ben anneni aratmıştım zaten. Senin burada olduğunu biliyordu."

Yeliz iyice aklı karışmış hâlde bakmıştı Mehmet'e.

"İyi de nasıl?"

"Ben buraya gelirken Güven'e, *eğer akşama kadar otele dönmezsem bil ki Yeliz yaylada ve sen de hemen ailesini arayıp haber ver,* dedim."r

Adama inanmayan gözlerle bakan kız mırıldandı.

"Ve Güven de sen dönmeyince annemlere haber verdi."

"Evet, benim zekâ küpüm, aynen öyle... Sonra da seni o gece arabaya kilitleyip eve girdiğimde babaanneme planımdan bahsettim ve buradaki işleri de ona bıraktım."

Mehmet gülümserken Yeliz birden irkilerek adama bakmıştı. Tamam, tüm bunlar ayarlanabilirdi ama sonuçta bu bir düğün olacaktı. Yani o gelin olacaktı ve gelinler gelinlik giymeliydi. Aha...

Mehmet kızın kucağından fırlamasıyla irkilmişti. Aklına yine ne gelmişti ki cadısının?

"Aşkım ne oldu?"

"Ay ne oldusu mu var Memet yaaaa, ne oldusu mu var? Ben şimdi gelin ol'cam ya hani, e yani gelin ol'caksam, gelinliksiz gelin mi olur? Dur ben cevap vereyim, olmaz! Gelinin kendi gelinliğini beğenmesi lazım, kapris yapması lazım. Sonracıma... Senin seçtiğim gelinliğe itiraz etmen lazım. Haa, tabii senin için hava hoş, yağ, pas içindeyken bile *off anamm* gibi duruyosun, ama ben..."

Mehmet nefes almayı unutan sevgilisinin tekrar dudaklarına kapanmıştı. Bu kızı susturmak hayatının en büyük zevkiydi. Bir de dudaklarının arasına girdiği an aşkla açılmıyor muydu o dudaklar, işte o zaman Mehmet'i vursalar hisset-

mezdi. Susturma eyleminden daha ileriye giden öpüşmenin harareti ikisini de öyle kuvvetli sarmıştı ki kapıya vurulmasını bile duymamışlardı. Mehmet'in elleri artık bağımsızlığını ilan etmişti. Yeliz'in kalçalarına doğru inen avuç içleri ateş tutuyor gibi yanıyordu. Durmalıydı, yoksa bu işin sonu kötü olacaktı. Kendini geri çekip kızın dudağına doğru fısıldadı.

"Seni olur olmadık yerde öptüğümde beni durdurmalısın..."

Yeliz gözlerini bile açamıyordu ki bu mantıklı cümleye, mantıklı cevap versin. Kapı ikinci kez çaldığında Mehmet'in yüksek çıkan sesiyle kendine geldi.

"Birazdan çıkıyoruz."

Sonra sevdiği kıza döndü.

"Gelinliğin olmadan seni kendime alır mıyım? Aslında alırım... Ama bunu sana yapamam meleğim. Merak etme, gelinlik işi de tamam..."

Yeliz cevap yerine şaşkınca bakmayı tercih etmişti. Daha doğrusu şaşkınca bakmaktan başka bir şey yapamamıştı. Mehmet gülümseyerek devam etti.

"Begüm'ü aradım bu iş için... Cadı burnumdan getirdi. Ama sonunda senin Berna'nın gelinliğini aldığınız zaman beğendiğin bir gelinlik olduğunu anımsadı. Büyük ihtimal halletmiştir. Çünkü ne alıp getirdi, ben de bilmiyorum."

Yeliz duyduklarına inanmakta öyle zorlanıyordu ki... Bu adam ondan hiç vazgeçmemişti. Onu ikna edeceğine öyle emindi ki... *Bir dakika ya...*

"Sen... Sen bu planları yaparken benim seni affedeceğime nasıl bu kadar emin olursun? Ben o kadar..."

Mehmet, Yeliz'in dudaklarına parmaklarını getirip susturdu.

"Senden değil bebeğim, kendimden emindim. Sensiz yaşayamayacağımdan... Sensiz nefes alamayacağımdan... Sensiz bu dünyanın dönmeyeceğinden emindim. Bu yüzden, seni ikna etmeden oradan indirmeyeceğimi biliyordum.

Belki ailenin burada bir hafta beklemesi gerekecekti. Belki bizden umudu kesip gideceklerdi. Belki kızlarını kaçırdım diye hakkımda arama çıkartacaklardı. Ama hiçbiri umurumda değildi. Seni benim yapmadan oradan inmeyecektim. İnmedim de..."

Yeliz dolan gözlerini Mehmet'in ışıldayan gözlerinden çekemiyordu. Dudaklarının üstündeki parmaklara öpücük kondurup fısıldadı.

"Seni çok seviyorum. Sensiz kaldığım her an kâbus gibiydi."

"Of kadın off..." diyen Mehmet daha fazla dayanamayıp, sayısını unuttuğu kez kapanmıştı Yeliz'in dudaklarına. Mutluluğunu avucunun içinden az kalsın kaçıracak olduğunu düşününce titredi. Bu kadın olmadan bu hayat yaşanmazdı. Geri çekilince Yeliz'in alnına alnını dayadı. Yüzünde muzır bir sırıtma vardı.

"Yani, gelin hanım da bu işe razı mı? Bu ateşli öpüşlerinden bunu çıkarabilir miyim? Artık sorun yok değil mi?"

Mehmet'in yanağına ellerini koyan Yeliz'de aynı ışıltıyla gülümsemişti sevgilisine.

"Razı tabii... Bunca şey... Benim için yaptığın bu kadar şey... Sen harikasın aşkım!"

"Sen her şeye değersin sevduğum!"

Yeliz'in kıkırtısının arasında çalınan kapıyla toparlanmaya çalıştılar. İçeri giren kızlar hiçbir şey görmemiş gibi davranırken Rabia Sultan hiç öyle yapmamıştı.

"Birbirinuzi sora yersunuz! Çekil bakayim uşağun koynundan..."

Yeliz koşarak kadının boynuna atladı.

"Benim tontişim, güzelim, ana kraliçemm..."

"Egı bi dur da, yine yaladun yuttun."

Begüm de artık sabrının sonuna gelmişti.

"Ay tamam... Sen Mehmet Bey, derhal dışarı... Gelini hazırlayacağız."

Adam oflayarak tam çıkacaktı ki Begüm'e takıldı gözleri.

"Sen o gelinlik işini hallettin di'mi?"

"Ay siz emredersiniz de ben halletmem mi? Ya bi' çık Mehmet ya, hadi..."

Mehmet asabi şekilde başını sallayarak tam çıkacaktı ki geri dönüp Yeliz'in dudaklarından ufacık bir öpücük daha çaldı. Kızların itirazlarına homurdanarak karşılık vermişti Mehmet.

"Yahu kadın benim, düğün benim arkadaş..."

Ama el-mahkûm çıkmalıydı odadan ve sırtından itilerek kapıya kadar götürülmüştü.

"Mehmet bak şansını zorlama, biz odun eğitim de idmanlıyız valla alırız aşağı seni ha," diye tısladı Doğa.

Aslı da gözlerini devirmişti.

"Aman elticiğim, hiç endişelenme. Yeliz zaten onun hakkından gelir."

Ellerini pes etmiş gibi kaldıran Mehmet, kaşla göz arası Yeliz'e uzaktan bir öpücük daha yollayıp sevdiğinin kıkırtıları eşliğinde çıktı odadan.

"Lan oğlum! Bi' dolanma başım döndü."

Yiğit'e sinirle bakan Mehmet, kaldığı yerden devam etmişti bahçeyi turlamaya. Saatler geçmişti, ne yapıyordu yahu bunlar içerde bu kadar? Bilseydi hiç bu işlerle uğraşmaz, iki şahit bir memur hallederdi bu işi... Bir de şu adamlar sinir bozucu abi havalarına bürünmüyorlar mıydı? Gel de insanlıktan çıkma...

Yağız da geriye yaslanmış, baklavasıyla ayranını götürürken pis pis sırıttı. *Baklava ve ayran bir arada olur mu,* diye düşünse de Karadenizlilerin damak zevkini beğendiğine karar vermişti.

"Yiğit, oğlum... Sence biz sevap mı işledik yoksa günah mı?"

Mehmet bu sözün ne demek olduğunu anlamadan baktı Yağız'a.

"Valla abicim, bizim için sevap oldu ama sanki Mehmet'in başına açtığımız bu işle azcık da günaha girdik gibi..."

İki adamın karşısına gelip duran Mehmet, sinirini bu iki adamdan çıkarabilirdi.

"Ne diyorsunuz lan siz?"

"Hiç düşündün mü Mehmet?" diye söze girdi Yiğit, "Sence tecrübeli elemanlar dururken neden böyle büyük bir iş için sana bir cadaloz yolladık?"

Kaşlarını havaya kaldıran Mehmet, inanamaz gözlerle bakmıştı adamlara.

"Ben cevaplayayım," dedi Yağız. "Çünkü bizi bu cadıdan anca sen kurtarırdın. İş konusundaki disiplinini biliyorduk. Bu demek oluyordu ki burada yapacağı iş, Yeliz'in şımarık burnunu sürtecekti. Ve sen bu cadılığa rağmen onu istersen de senden güvenilir adam bulamazdık enişte diye. Seni bir kere görmüş olabilirim ama bir adamın mertliği kendinden önce gidermiş gittiği yere...."

Mehmet ilk önce duyduğu bu sözlerle yüreğinin dolduğunu hissetmişti. Bu adamların ilerdeki en sağlam dostları olacağına emindi. Sonrasında ise yüzünde insanın kanını donduracak kadar şeytani bir gülümsemeyle yaklaştı adamlara.

"Yani siz baştan beri beklediğinizin bu olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Yağız pişkin pişkin sırıtıp cevaplamıştı Mehmet'in sorusunu.

"Evet... Yeliz'e, *git orda sana uygun biri var*, desek asla gitmezdi. Seni ona kurban seçtik ve onu bu katliamdan habersiz bir şekilde sana yolladık."

"İyi ettiniz hoş ettiniz, bu yüzden ömür boyu size borcum var ve ödenemeyecek bir borç bu. Ama..." Bundan sonrasını

kükreyerek devam etmişti. "...söylesenize lan o zaman, ne bok yemeye burnumdan fitil fitil getirdiniz?"

Kahkahalarına engel olamıyorlardı artık. Yiğit nefes arasında konuşmaya çalıştı.

"Ama enişte, işin zevkli kısmını es geçemezdik ki..."

Artık Mehmet'te kahkaha atmaya başlamıştı.

"Sakın... Bunu o küçük cadı duymasın, tamam mı? Yoksa bu dünyayı inanın sadece bana değil, size de dar eder..."

İrkilmiş ve korkmuş gibi titreyen iki abi, "Sen bize mi anlatıyorsun koçum? Aman evlerden uzak," diyerek aynı anda tahtaya vurmuşlardı.

İçerde oturan kadınlar ise havadan sudan sohbet ediyorlardı. Canan Hanım, Nalan Hanım'ın zararsız bir kadın olduğuna karar verdikten sonra sohbeti keyifle sürdürmeye başlamıştı.

Nalan Hanım pencereden bakarken mırıldandı.

"Buraları hiç sevmiyorum. Allah'tan Yeliz şehirli bir kız da oğlumu buralardan kurtaracak..."

Kadının baktığı yerden dışarıya bakan Canan Hanım gördüğü manzaranın, izlediği insanların büyüsüne kapılmış hâlde cevap vermişti.

"Bence burası gayet güzel bir yer, huzur verici... Yeliz'in şehirli kız olmasına sıra gelince... Sanırım onlar kışın belli zamanlarında İstanbul'da yaşayacaklar, geri kalan zamanlarını burada geçirecekler."

Hızla Canan Hanım'a dönen kadın panikle konuştu.

"Ama sanırım siz buna izin vermezsiniz değil mi? Yani kızınızın burada, medeniyetten uzak yerde yaşamasına..."

"Neden olmasın? Nerede mutluysa orada yaşasın isterim."

Duyduklarından memnun kalan Rabia Sultan, tanımadan sevdiği bu kadını bir kere daha takdir etmişti. Ne de olsa içerdeki minik cadıyı bu yüce gönüllü kadın yetiştirmişti.

"Aha işte, anasına bak kızını al... Aferum Canan Kızum.

Akıllı kadın oldun mi boyle olur. Yoksa bunun gibi olsaydun, oyle bi kız yetiştiremezdun."

Rabia Sultan'a bakan Nalan Hanım burnunu kırıştırdı.

"Lütfen yine başlamayalım Rabia Sultan..."

"Yok da, ne başliyayim? Zaten seni saldum çayira, mevlam kayira... De hayde, bugün mutlu gün. Millet gelmeye başladi."

Hazırlıkları devam eden Yeliz, dışarıda olup bitenleri deli gibi merak ediyordu. Annesi ve Nalan Hanım'ın nasıl anlaştığını, Rabia Sultan'ın tepkilerini, ağabeyleri ile Mehmet'in it dalaşlarını... Saçı, başı kızların elindeyken daldığı bu düşüncelerden, ardına kadar açılan kapıyla sıyrılmıştı. Karşısında yeni edindiği dostunu ve arkasından giren sevimli adam Güven'i görünce de iyice bir keyiflenmişti. Habibe'ye karşı biraz mahcuptu ama kız öyle güzel bakıyordu ki ona... Ayağa fırlayıp kızın boynuna doladı kollarını.

"Habibeeee. Ah kuzum çok özlemişim senii..."

"Canımm, bende seni çok özledim deli kız... Bana, beni bu Güven hayvanıyla baş başa bırakmanın hesabını vereceksin."

Habibe'nin sözü üstüne arkada duran yakışıklı adam, alaylı bir imayla söze girmişti.

"Hayvan mı? Aşkım az önce öyle demiyordun?"

Karşısında duran bu ikiliye bakarken Yeliz'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Aşkım mı demişti bu adam? Sadece birkaç gün yalnız bırakmıştı bunları, ne ara olmuştu ki bu iş? Yine en heyecanlı yerini kaçırmış mıydı yani?

"Ne? Aşkım mı? Bana derhal neler olduğunu anlatıyorsunuz!"

Habibe yüzünü buruşturara, "Bu salak sevgili olduğumuzu sanıyor," diye mırıldanmıştı. Ama pek inandırıcı değildi ya neyse... Güven'in kibirli sesiyle söylediği de bunu kanıtlıyordu.

"Sevgiliyiz bebeğim, sadece sen daha kabul etmedin."

"Yeliz şuna bir şey söyle," diye çemkirdi Habibe.

"Güvenciğim," dedi Yeliz, "Doğru yoldasın paşam, devam et..."

Yeliz'le Güven kahkaha atarken, Habibe'de ayağını yere vuruyordu sinirle. Yeliz inanılmaz bir mutluluk yaşıyordu şu anda. Hem kendi için hem dostları için... Biliyordu Habibe'nin içindeki aşkın büyüklüğünü... Bu yüzden tedbirliydi dostu, bunu da biliyordu. Ama aşktan kim kaçmıştı ki? Yine de şanslıydı Habibe. Belki geç olmuştu ama en azından Güven görebilmişti bu muhteşem kızı... Mutluluk bu kadar fazlayken korkmak gerekir miydi? Dilini ısırmıştı Yeliz... *Kötü şeyler onlardan uzak olsun*, diye dua etmişti içinden.

Odaya fırtına gibi girip bir anda ortalığı karıştıran bu çifte bakan kızlar ise şaşkın hâlde duruyorlardı. Kendini çabuk toparlayan Begüm, o şirin burnunu yine havaya kaldırdı. Bu kadar odun erkeği bir arada gördükçe, ruhuna afakanlar basıyordu. Bu kadar akıllı kadın, nasıl oluyordu da böylesine su katılmamış odunlarla birlikte olabiliyorlardı acaba? Aman ondan uzak, düşmanına yakın olsunlardı.

"Habibeciğim, tanışmıyoruz ama Allah sana sabır versin. Sanırım Mehmet odununun arkadaşı ya da akrabası oluyor bu Güven denilen ikinci odun..." Sonra Yeliz'e dönüp, "Allah aşkına, buralarda bu türden başkası yetişmiyor mu?" diye de çemkirmişti.

Sinirli gözlerle Begüm'e bakan Güven, kolunu Habibe'ye dolayıp cevap verdi.

"Yetişiyor güzelim, onu da senin gibi ukala züppelere veriyoruz."

Güven'in bu sözüyle kahkahasını bastırmaya çalışan kızlar, içten içe genç adamı tebrik etmişlerdi, çünkü onlar da bir odunseverdi.

"Hah... Bana laf mı koydu şimdi bu odun?"

Yeliz artık kahkahayı basmış, saçını bitirmek için onu

zapt etmeye çalışan Doğa'yı zor durumda bırakmıştı.

"Yeliz kımıldama bak, keserim kökten görürsün."

"Tamam yengeciğim tamam... Usluyum."

Doğa artık daha fazla dayanamayıp eliyle Güven'i dışarı kışkışladı.

"Hadi paşa hadi... Aaa yolgeçen hanına döndürdünüz burayı!"

Aslı o sırada kapıda duyduğu patırtıyla telaşla dışarıya bakıp Yeliz'e dönmüştü. Bu delilik hallerine alışkın olmayan Aslı, hâlâ kocasına ve Yağız'a bile alışamamıştı ki... Endişesi gözlerinden belliydi.

"Yeliz, seninki artık burnundan soluyor bi'tanem. Doğa elini çabuk tut. Valla içeriye giriyor."

"Tamam tamam, bitti."

Doğa'nın sözü bittiği an dışarıdan bir gürleme gelmişti. Az önce ahkâm kesen kızlar, anında muma dönmüşlerdi. Bir tek Yeliz etkilenmemişti, çünkü o bu gürlemenin sahibine deli gibi âşıktı. Aksine içinde kocaman fırtınalar oluşuyordu bu sesi duydukça. Mehmet'in sözlerini duyunca da eli ağzında kıkırdamaya başlamıştı.

"İçerdeki cadılar! Derhal müstakbel karımı rahat bırakın ve dışarı çıkın... O her hâliyle güzel, uğraşmayın onunla. Ona kadar sayıyorum ve dışarı çıkmayanı kolundan tuttuğum gibi fırlatacağım. Veee... On!"

Gürültüyle açılan kapının sesine kızların çığlıkları da karışmıştı. Hepsi acele ile dışarı çıkarken Mehmet açtığı kapının önünde kalakaldı. Yeliz'e diktiği gözlerini kırpmıyordu bile. Bir an gözlerini kapayıp derin bir nefes verdi. Sonra tekrar açtı. Bu kadın için o sözleri nasıl söylemişti? Bu kadar masum ve duru bakan bir kıza o yakıştırmaları nasıl yapmıştı? Bir kere daha içi korkuyla titredi Mehmet'in. Ya Yeliz onu hiç affetmeseydi? Ya Yeliz buraya değil de başka bir yere sığınsaydı? Daldığı düşüncelerden, kendine aşkla bakan kızın güzelliğiyle sıyrıldı Mehmet. *Ulan ne şanslı adamdı be...*

"Rüya kadar güzelsin ama şükür ki rüya değilsin kadınım..."

Utanarak başını önüne eğen Yeliz, tekrar adama baktığında gözlerinde aşk parlıyordu. Giydiği siyah takım elbise içinde inanılmaz görünüyordu Mehmet. Beyaz gömlek esmer tenine öylesine uymuştu ki... Saçlarının uçları hafifçe kıvrılmış, yeni tıraş olmuş cildi dokunulmak için yaratılmıştı sanki. Bu adam onundu. Ve ona böylesi büyük bir tutkuyla bakan gözler, geçmişte yaşanan her acıyı bir çırpıda siliyordu.

"Sen de muhteşem görünüyorsun."

Kızın yanına yaklaşıp alnından öpen Mehmet, elini ona uzatarak sordu.

"Hadi bakalım minik cadım, hazır mısın?"

"Ben hazırım oduncuğum ya sen?"

Kızın uzattığı eli sımsıkı kavrayan Mehmet, kulağına doğru fısıldadı.

"Ben sana var olduğum günden beri hazırım kalbim..."

Ve Yeliz'in kalbi bir an atmayı unuttu.

El ele evin kapısından çıkarlarken alkış sesleri tüm yaylaya yayılmıştı. Onlara sevgi dolu gözlerle bakan onlarca insan... Tam eşikten geçerken başlarından aşağıya dökülen bozuk paralar, pirinçler, minicik şekerler... Yere düşenleri almak için birbiriyle yarışan kırmızı yanaklı, ay suratlı yayla çocukları... Gözleri ışıl ışıl, pırıl pırıl...

Bahçenin ortasında hazırlanmış nikâh masasını gören Yeliz, kulağına sevdiğinin söylediği sözle, *artık daha fazla şaşırabilir miyim*, diye düşünmüştü. Mehmet nikâh işlerini hallettirmiş, nikâh işlemlerini başlatacak olan gerekli imzayı da tanıdık aracılığıyla o an atacaktı. Önce işlemler için atılan imzalar, sonrasında nikâh kıyılması için gerekli tören...

Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak oturmuşlardı masaya. Yeliz bir an başını kaldırıp etrafı süzerken görmüştü

köşe başında kendine hasetle bakan kızı. İyi oldu sana yelloz, diye düşünürken daha bir sokulmuştu sevdiği adama. Onundu bu adam.

Nikâh işlemi esnasında Canan Hanım'm ufacık hıçkırığı duyulmuştu sanki bir an... Mehmet kayınvalidesinin gözlerine öyle sıcak bakmıştı ki... Bakışlarıyla ona yüzlerce söz veriyordu. *"Bana emanet... hayat ne ise Yeliz de o... Senin gibi koruyacağım onu, senin kadar seveceğim onu..."* Ve daha niceleri... Canan Hanım da bu sözsüz teminatı almış gibi gülümsemişti damadına.

Yeliz'in gözleri de Rabia Sultan'a takılmıştı o an. Gözleri nemli bakan kadına gülümseyerek baktı Yeliz ve o da aynı sözleri verdi yaşlı kadına... *"Senin gibi sağlam duracağım onun yanında... Senin gibi sahip çıkacağım bu kocaman yürekli adama... Senin gibi benimle de gurur duyacak..."* Ve daha niceleri... Rabia Sultan'ın yüzünde oluşan tatminkâr gülümseme de birçok şeyin işaretiydi o an.

Karşılıklı yeminler verildikten sonra sıra imzalara gelmişti ve Yeliz, Mehmet'i inletircesine basmıştı ayağına, büyük bir zevkle, arsız bir sırıtmayla... Ama bilmediği şuydu ki Mehmet'te büyük bir zevkle, arsız bir tavırla almıştı intikamını Yeliz'den. Duvağı kaldırıp Yeliz'in dudaklarına öyle bir yapışmıştı ki tüm yayla halkı, tüm aile üyesi silinip gitmişti akıllarından.

Sonrası eğlence, sonrası horonlar, sonrası sonu gelmeyen ziyafetlerdi. Saatler süren eğlencede, yayla halkı Mehmet Beylerinin mutluluğunun en büyük ortakları, en mutlu şahitleri olmuşlardı.

Yabancı konukların gitmesiyle baş başa kalan aile, kendi arasında eğlenceye devam ediyordu. Yorgunluktan ayakkabılarını bir köşeye fırlatan Yeliz'in saçları dağılmış, hiçbir toka kalmadan serbestçe dökülmüştü omuzlarına. Bahçenin az uzağındaki sandalyeye gidip oturan Yeliz, bacaklarını sandalye kolunun üstünden atmıştı.

Nereden nereye geldiğini düşünürken, ailesinden ayrılacak olmanın hüznü ile sevdiği adamla bir ömür geçirecek olmanın sevinci birbirine girmişti.

Aileler inanılmayacak kadar iyi kaynaşmıştı. Gözleri kocasına kaydı. Begüm'le ciddi bir şeyler konuşuyor gibiydi. Gülümsedi Yeliz. Mehmet, Begüm hakkında esip gürlese de tıpkı ağabeyleri gibi, o da Begüm'ü kız kardeş olarak kabullenmişti.

Günden güne büyüyen yeğenleri, yine deli gibi koşturuyorlardı. Ve zavallı Arda, yine iki kızı koruyacak diye birkaç çocuğun haşatını çıkarmıştı. Annelerin kıkırdayarak yaptıkları sohbetle, babaların ciddi sohbetleri tezat oluştursa da herkes birbirine uymuştu. Abileri karılarıyla uğraşmaktan vazgeçmiyor, kızlar da onların hakkından geliyordu. Ve Habibe ile Güven ona, Mehmet ile kendisinin ilk hallerini anımsatıyordu.

Çok mutluydu Yeliz.

Sonra babaannesine takıldı gözleri. O da, bahçenin öteki ucunda, Yeliz'in tam karşısındaki sandalyeye oturmuş, etrafı gülen suratıyla izliyordu. Derken göz göze geldiler. Yeliz babaannesine öpücük yolladığın da kadın da ona göz kırpmıştı.

O sırada sahneden müzik sesi geldi. Yeliz sahneye baktığında Güven'i ve bir arkadaşını elinde mikrofonla gördü. Elinde bir el hissedince yanı başına gelen kocasının gülümseyen gözleriyle karşılaştı.

"Bizim düğünlerin dans havası budur gelinim." Birlikte dansa kalktılar.

Giyundun Gideyisun
Güzelum Mendil Salla
Aldiler Mi Sevdani
Ağla Gözlerum Ağla
Oy Oy Oy Oy

Ağla Gözlerim Ağla
O Siyah Saçlaruni
Ördun *Güzelum* Ördun
Gelinlukler İçinde
Benum Sevdami Gördüm
Oy Oy Oy Oy
Benum Yarumi Gördüm,

Çocuklar türküyü söylerken, onlarda birbirlerinin gözlerinin içinde eriyorlardı. Mehmet eğilip Yeliz'in kulağına fısıldadı.

"Ben gelinimi aldım."

Yeliz'de sevdiği adamın gözlerinde erirken karşılık verdi.

"Gelinin sana kurban olsun..."

29

Keyifle geçen düğün, geride yorgunluk ve mutluluk bırakmıştı. Aileler biraz daha yaylada kalmaya karar verirken, gelin ve damat her şeyi arkalarında bırakarak onlara veda etmişlerdi. Yeliz nereye gideceklerinden habersiz, büyük bir dikkatle araba kullanan kocasına bakıyordu.

"Aşkım ya, nereye gideceğimizi söylesene..."

"Hatunum bi' sus da bi' sus..."

"Ay susamam Memet... Balayına gideceksek valiz hazırlamam lazım... Hayır yani, nereye gideceğiz bilmiyorum ki... Kışlık mı alayım, yazlık mı? Bot mu alayım, bikini mi?"

Sinirle yanında ki karısına bakan Mehmet hırlamıştı.

"He, al bikiniyi de bak neler oluyo'! Ne bikinisi kızım ya?"

Yeliz oflayarak başını camdan tarafa çevirdi.

"Aşkım daha evleneli birkaç dakika oldu farkındasın değil mi? Hemen odunluğa başlamasaydın iyiydi."

"Ben evlenirken de odundum hatunum. Ne zaman bıraktım ki?"

Ve bu dalaşma otele kadar devam etmişti. Saatin bir hayli geç olması onları bekleyenlerin çokluğunu engellememişti. Tüm otel çalışanları, Turgut Bey, onlardan önce yola çıkan Habibe ve Güven kapıda bekliyorlardı. Arabadan indikleri an bir alkış kopmuştu. Mehmet'i ilk defa bu kadar mutlu gören

çalışanlar, Yeliz'e minnet dolu gözlerle bakmışlardı. Bu kız çok iyi gelmişti Mehmet Beylerine...

Güven sırf piçliğine Mehmet'in önünü kesti.

"Abi, düğün kutlaması için bir şeyler içseydik... Hadi gelin..."

Yeliz'in elini tutmuş aceleyle asansörlere yürüyen Mehmet, Güven'e bakıp hırladı.

"Lan bi siktir git! Kutladık işte sabahtan beri..."

"Ama abi..."

"Ulan dinime imanıma dal'cam sana ha... Yeliz kıkırdama sen de! Hep sen yüz veriyosun bu puşta!"

Kıkırtıları artık kahkahaya dönen Yeliz, başını sallayarak cevap verdi.

"Ben ne dedim ki bebeğim? Ama haklı yani çocuk... Kutlasaydık ya..."

Açılan asansörün içine doğru karısını iten Mehmet hırladı.

"Ben kutlıycam seni, az kaldı hatun!"

Kapanan kapıya doğru bakan Güven, kuvvetli bir kahkaha atmıştı. Bu günleri göreceğine inanamazdı ama işte böyle bir cadı çıkıverirdi ve tüm dengeyi yok ederdi. Cadı demişken, onun cadısı neredeydi? Arkasını döndüğü an barmenlerden biriyle keyifle sohbet eden Habibe'yi gördü. Bu ite uyuz oluyordu zaten. *Yakışıklı piç...*

"Habibe, aşkım yürü... Geç oldu. Odana çık sen de..."

Sohbeti bölünen Habibe, Güven'e içindeki kıpırtıları göstermeden bakmıştı.

"Ben odama çıkacağım zamanı biliyorum Güven, çok sağ ol..."

"Bilsen burada lak lak yapmazdın..."

"Ya sabır..."

"He kızım he... Hayde! Sen de işine dön oğlum, saldırız iyice."

Kıskançlık yakışıyordu Güven'e ve Habibe gün geçtikçe daha fazla âşık oluyordu bu serseriye.

Mehmet'in odasının kapısına geldiklerinde Yeliz bazı şeyleri yeni idrak ediyor gibiydi. Daha önce ne yaşamış olurlarsa olsunlar, şu anda gelin olarak girecekti bu kapıdan. Mehmet odasının kapısını açarken gözlerini adamın ellerinden alamıyordu. Titrek bir nefes çektiğinde Mehmet, Yeliz'e döndü.

Kadının gözlerindeki endişenin farkındaydı. Hissettiklerinin de... Kapıyı açıp Yeliz'e döndü ve bir hamlede kucağına aldı. Bunu hiç beklemeyen Yeliz, şaşkınlığını attığı ufak çığlıkla belli etmişti. Mehmet odadan içeri girerken kızın kulağına fısıldadı.

"Senin odana gitmedim, çünkü o oda bizim ilkimiz olsa da sonrası ikimize de kâbustu. Yeni bir başlangıç yapıyoruz sevdiğim..."

Yüzünü adamın boynuna gömüp kokusunu içine çeken Yeliz mırıldandı.

"Yeni bir başlangıç... Seninle, sonsuza kadar..."

"Seninle, sonsuza kadar..."

Odanın ortasına geldiklerinde Yeliz'i yere indirdi Mehmet. Bir süre aşkla izledi karısını, sonra yerini yavaş yavaş tutkuya bırakan bakışlar ile baktı. Bu kadın onundu. Öyle özlemişti ki... Sağ elini uzatıp avucunu Yeliz'in ensesine bastırdı. Kendine doğru çekerek dudaklarına uzandı. Başparmağıyla Yeliz'in kulağını okşarken, dudaklarıyla da ondan izin istiyor gibiydi, olacak her şey için. Yaşanacak yeni bir hayat için....

Yeliz içinde kabaran arzu ile teslim oldu kocasının dudaklarına. Araladığı ağzının içine sızan dilin tadına vardı. Sırtında hissettiği parmaklarla titredi bir an. Daha fazla sokuldu genç adama. Öpüşleri gittikçe daha hararetli bir hâl almıştı. Yeliz başının döndüğünü hissedince ellerini Mehmet'in omuzlarına koydu.

Mehmet, Yeliz'i omuzlarından tutup usulca geri döndürdü. O sırada da kulağına fısıldıyordu.

"Şimdi tam anlamıyla bana aitsin..."

Yeliz cevap veremedi. Sırtındaki düğmeler açılıp ortaya çıkan çıplak tenine dokunan dudaklar nefesini kesiyordu. Bel çukuruna kadar her nokta da gezindi Mehmet'in dudakları. Her öpüşünde bir yemin çıktı Mehmet'in dudaklarından. Yeliz'in arkasında dizlerinin üstüne çöken Mehmet, bel gamzelerine gelince oyalandı. "Bunları başka bir adam görmeyecek..." Dilini ukala bir tembellikle dolaştırdı onlarda. Yeliz'in bacaklarının titrediğinin farkındaydı. Bu farkındalık Mehmet'in dudaklarında arsız bir gülümseme oluşturmuştu. Bir dokunuşta bile eriyen bir karısı vardı. Belinin iki yanına elini koyarak Yeliz'i kendine doğru döndürdü.

Gelinlik beline kadar sıyrılmış olan Yeliz başını aşağıya eğdiğinde sevdiği adamın arzudan koyulaşmış gözleriyle karşılaşmıştı. Kahvenin en koyu tonunu içinde saklayan gözler, daha ne kadar koyulaşabilirdi ki?

Mehmet gelinliği biraz daha sıyırınca Yeliz'in dövmesini gördü. Sağ kasığında... Minicik kanatları, ışıltılı kuyruğuyla şans perisi vardı Yeliz'in kasığında. Dövmeyi ilk gördüğü günü anımsayınca gülümseyen dudakları, bu dövmeyi buraya yapan ellerin erkek olabileceğini düşününce kasılmıştı. Birden bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Erkek miydi?"

İçinde bulunduğu tutku selinin dalgalarında öylesine savruluyordu ki Yeliz, bu sorudan hiçbir şey anlamamıştı.

"Erkek miydi? Kim?"

"Bu dövmeyi yapan lavuk..."

Ne cins bir manyakla evlenmişti Yeliz böyle? Atmak istediği kahkaha, Mehmet'in nefesini ve sonra dilini dövmesinin üstünde hissedince yerini sesli bir inlemeye bırakmıştı. Yüzü genç kadının kasığına gömülü Mehmet mırıldandı.

"Erkek değil de, yoksa delircem..."

Yeliz cevap vermek yerine Mehmet'in saçına asılıp onu yukarı doğru çekti.

"Sen çok konuşuyorsun ama. Soyun ve gir şu yatağa be adam..."

İşte sonrası kimin hâkim, kimin mahkûm olduğu belli olmayan fırtınalı bir sevişmeydi. Geçmişte olan her acıyı, her yaşanmışlığı silen, birbirlerinde yepyeni bir hayata başlatan, birçok sözü her anında barındıran...

Sabaha sevdiğinin koynunda uyanmak bu sefer bambaşka bir haz vermişti Yeliz'e. Vücudunda çok tatlı bir yorgunluk vardı. Beline dolanan kolun ağırlığı ruhunu havalara uçuruyordu. Güneşin vurduğu saçlar gecenin kısa bir özetini gösteriyordu. Yeliz parmaklarını koyu renk saçlarda dolaştırırken gülümsemişti. Sevişirlerken bile Mehmet dövmecinin cinsiyetini öğrenmeye çalışmıştı. Ve alamadığı her cevap sonrasında Yeliz'i bambaşka dünyalara götürmüştü. Yeliz'in de işine gelmişti bu... Gecenin görüntülerini hafızasında demlerken sevdiği adamın uyku mahmuru sözleriyle kendine geldi.

"Biraz daha öyle bakmaya devam edersen altıma alacağım seni..."

Kıkırdayan Yeliz burnunu sevdiği adamın boynuna gömerken seksi olmasını umduğu sesle fısıldadı.

"Yemin et..."

O an gözlerini hızla açan Mehmet, tek hamlede Yeliz'i altına aldı.

"Dövmecinin cinsiyetini söylemezsen dün geceyi bir daha rüyanda göreceksin."

"Emin misin aşkım?"

Yeliz bu sözü söylerken dizini Mehmet'in bacak arasına doğru kaldırmıştı. Eh doğru zaman, doğru hamle...

"Hatun beni öldürüyorsun," demişti demesine ama, çalan telefonla hamlesi yarım kalmıştı. Mehmet hırsını telefondakinden çıkarmaktan geri durmadı.

"Ne var?"

"Sana da günaydın damat..."

"Güven yarıda kestiğin işi sende bitirmemi istemiyorsan kapat telefonu..."

"Oha lan... Biz adamı uçak saati için uyarmaya çalışalım, adam bize kaysın! İyi valla..."

Gözü saate takılan Mehmet, Güven'in doğru söylediğini anlamıştı. Bir şey demeden telefonu kapayarak geri yaslandı. Bu iyi olmamıştı işte. Daha dövmeciyi öğrenecekti, sonra da sevişeceklerdi...

"Kalkmamız lazım. Uçağa yetişmemiz lazım. Ama umurumda değil. Bebeğim balayına gitmesek mi? Hem yani altı üstü Roma, çok bir şey..."

"Neeee, Roma'mıı? Hemen kalkıyosun Memet! Derhal! Ayy bak hâlâ yatıyo yaaaa..." diye çemkiren karısının arkasından hayretle bakakalmıştı Mehmet. Bu hatun ne ara olayı algılamış, kafasında tartmış, sonra da bunu önce sözel, sonra eylemsel bir tepkiye dönüştürmüştü ki? Ve ne ara kalkıp banyoya gitmişti? Üstelik duş sesi de geliyordu.

"E yuh be kızım..."

Sonrası pür telaş içerisinde yetişilmeye çalışılan bir uçak ve heyecanla başlanılan yolculuk olmuştu. Pasaportunun getirtilmesi, vize işlemlerinin halledilmesi Yeliz'i oldukça şaşırtmıştı ... Mehmet'in nüfuzunu yeni fark etmişti Yeliz. Trabzon'da yaşayan adamın, iş çevresinde oldukça güçlü bir ünü olduğu artık iyice kesinleşmişti. Başkalarının on beş gün uğraşacağı işlemleri, Mehmet oldukça kısa sürede halletmişti demek ki...

Roma'ya indiklerinde vakit kaybetmeden otellerine yerleşmişler, ardından dinlenmek için yatağa girmişlerdi. Dinlenmek mi, daha fazla yorulmak mı bilinmez ama balaylarının büyük bir çoğunluğu nerede geçecek belli olmuştu. Akşama doğru karınlarının acıktığını fark edince ancak çıkabilmişlerdi odalarından. Çok güzel bir mekânda yemeklerini yemişler ve Roma'nın akşamının tadını çıkarmışlardı. Günleri bir birinden güzel ve eğlenceli geçerken, bilindik didişmeleri de

devam etmişti. En büyük sebep de etrafta yiyecek gibi bakan erkeklerin olmasıydı. Tabii Mehmet'e göre...

"Kuzuuummmm... Oy çok özledim bebeğim, balayınız nasıl gidiyor?"

"Harika Begüm ama bir de bu adam beni delirtmese çok iyi olacak..."

Karısının sözü üstüne banyodan kafasını uzatan Mehmet, "Haa, ben mi sorun çıkarıyorum? O etekle sen bi' dışarı çık da bak gör o zaman, esas sorun neymiş..."

Yeliz'in öfkeli homurtusuyla tuttuğu kahkahayı koyvermişti Begüm.

"Balayında kavga mı edilir ya, siz deli misiniz?"

Yeliz hâlâ çatık kaşlarla aralık duran banyo kapısına bakıyordu.

"Sen gül bana gül... Alırsan böyle odunu, kavgada edersin kafayı da yersin! Millet patır patır masaja gidiyor, çamur maskeleri falan, bizimki elinde çamur kabı beni bu odaya tıkıyo'! Neymiş efendim, orada erkek masajcılar da varmış?"

Ve o aralık kapıdan nemli saçları ve yeni tıraş olmuş hâliyle Mehmet göründü, burnundan kıl aldırmaz hâliyle...

"Oldu kızım, elleteyim bir de..."

Begüm'ün bıkkın sesle söylediği, "Ay yeter. Birbirinize olan aşkınızın bitmediğini görmek harika," cümlesini duymamıştı bile Yeliz. Bu adamı bu kadar severken, bir yandan da nasıl boğazlamak isteyebiliyordu? İşte bunu anlamak için bu adama âşık olmak lazımdı.

"Neyse bebeğim, sen bırak şu odunu da, bana söyle bakayım. Ne yaptın şu iş olayını? Düğünde Mehmet'e sormuşsun."

"Valla bebeğim, Mehmet'in düğünde bana dediği gibi işte... Anlatmıştır sana. Karadenizli bir iş adamı, gemi sanayi işinde... İstanbul'a bir merkez açıyor adam ve oğlunu başına koyacakmış. Mehmet bana iyi bir şirket olduğunu söyledi. Mehmet'in adını duyunca zaten Salim Bey beni havada kaptı.

Yeni bir kadro oluşturuyormuş adam. Halkla ilişkiler departmanına müdür lazımmış. Benim de uluslararası diplomam bir işe yaradı anlayacağın..."

"Çok sevindim ya, ne zaman başlıyorsun?"

"Pazartesi başlayacağım. Ama bu akşam arkadaşlar daha başlamadan kutlama yaptıracaklar bana. Bu işe vesile olan Tahsin ve bizim grup işte..."

"İyi hayatım, git gez eğlen kendine bir koca bul ama mümkünse bu odun cinsinden olmasın..."

"Koca mı? Almayayım tatlım ben..."

Yeliz bu büyük sözleri çok iyi bilirdi. Kıkırdayarak baktı yanı başında uzanan kocasına.

"Bilirim bebeğim, bilirim. Neyse görüşürüz, haberdar et beni..."

"Tamamdır bi'tanem..."

Kapanan telefonun ardından Yeliz belinden tutulup yatağa çekilmişti. Mehmet karısının üstüne çıkarken sinirli şekilde tıslardı.

"Bir an hiç kapatmayacak telefonu sanmıştım. Bilerek yapıyo' cadı..."

"He odunum he... Sırf sen benimle sevişme diye yapıyo'..."

"Evet di'mi, sen de fark ettin. Neyse aşkım biz ona bakmayalım..."

Kocasının öpücüklerine büyük bir aşkla cevap veren Yeliz, dudaklarında oluşan kahkahayı bile unutmuştu. Zaten bu adamla her şeyi unutuyordu.

30

Sinirinden yerinde duramayan Mehmet, odalarında bir sağa bir sola dolaşıp duruyordu. Balayı bitmiş, dönmek için hazırlanıyorlardı. Yeliz gider gitmez işe girişeceğini, yerine konulan elemanın geri çekilmesini istediğini söylemişti abisine. Kendinden habersiz Yeliz'in aldığı bu karar Mehmet'i delirtmeye yetmişti.

"Yeliz, suratını asmaktan vazgeçecek misin?"

Yeliz cevap bile vermemiş sinirle valizini kapatmaya çalışıyordu. Mehmet bir hışım yanına gelip ellerini kavradı.

"Kime diyorum kadın?"

"Kapa çeneni Memet, duydun mu? Kapa çeneni!"

Ellerinden kurtulan kadının belinden kavrayıp kendine doğru çeken Mehmet, zorlama bir sabırla açıklamaya çalışıyordu durumunu.

"Ya neden anlamıyorsun kızım ya? Daha yeni evliyiz ve ben karımın hemen işe başlamasını istemiyorum."

Öfkesi sesine yansıyan Yeliz de hiç geri durmadan saldırıya geçmişti.

"Tamam, kabul... Eğer sen evde benimle kalmayı kabul edersen bende işe başlamam."

"Yapma Allah aşkına, ben erkeğim, çalışmam lazım..."

Sanki bu gerekçe her şeyin açıklaması gibiydi Mehmet için...

"Ha yani ben kadınım, evde oturup koca yolu gözleyeceğim öyle mi? Bu konuyu konuşmuştuk seninle..."

"Konuştuk evet... Ben sana hiç çalışma demiyorum ki... Ama bir süre eve geldiğim de karımın bana kapıyı açmasını istiyorum, onunla birlikte eve girmek değil... Bunu yapmak neden bu kadar zor?"

"Zor çünkü istemiyorum. Anlayabiliyor musun? Bak dudaklarımı oku. İs-te-mi-yo-rum!"

Yeliz cümlesi bittiği an banyoya doğru ilerledi. Arkasında sinirle hırlayan bir adam bırakarak...

"Sabır Allahım sabır!"

"Amin kocacım amin..."

Mehmet de Yeliz'in peşinden banyoya geçip açıklama yapmaya devam ediyordu.

"Bak bebeğim," diye başladı Mehmet. Sakin olmaya çalışıyordu. "İstersen önce İstanbul'a uğrayalım hem ben de bu arada oradaki işlerimi..."

Elindeki parfüm şişesini hızla çantaya tıkıp adama döndü Yeliz.

"Aaaayyy, olmaz dedim Memet, olmaz! İş yapacaksın ve bana sus payı veriyorsun." Adamın burnunun dibine kadar girip yanında minicik kaldığı adama alttan yukarı diklenen bir bakışla bakan Yeliz, "Bunu aklından çıkar," diye devam etti.

Pes etmiş hâlde odaya geçip yaslanan adam, gözlerini yumup yatağa uzanmıştı.

"Evet, büyük bir günah işledim ve bu yüzden Allah senin çenenin bağını kopardı. Başka açıklaması yok bunun..."

Kazandığını anlayan Yeliz'de bir hışım gelip adamın ku-

cağına oturmuştu. Boynuna öpücükler kondurmaya başladı.

"Allah seni affetsin aşkım. Ben bir günahkârla evliyim, biliyorum."

"Yeliz bak kızgınken bunu yapıyorsun bana ve ben sinir falan unutuyorum." Elini kadının beline dolarken mırıldandı. "Lan neye kızdığımı bile unutuyorum be!"

Kıkırdayan Yeliz, hemen geri kalktı.

"Doğru yoldasın kocacım. Hadi şimdi çıkalım. Odayı boşaltma vakti geldi."

"Kaç sen kaç?"

Valizlerini servis aracına yollatan çift, yine didişecek bir şey bularak havaalanına kadar gelmişlerdi. Öyle sık sık rastlanan romantik bir çift değillerdi, olamazlardı da ama birbirlerine olan bakışları öylesine duygusaldı ki uzaktan bakanların dahi imrenmelerine sebep oluyordu. Tabii bunu pek anlayamıyorlardı çünkü yine bir didişme içindelerdi.

"Sen delisin biliyorsun değil mi aşkım?"

Mehmet oturduğu koltuktan hızla yana döndü. Deli miydi? *Lan o hergele karısına yiyecek gibi bakarken susup oturacak mıydı yani? Oturamazdı.* O Mehmet Gürmanoğlu'ydu. Oturmamıştı da...

"Deli mi? Ben mi? Sen o herifin ağzını gözünü kırmadığıma dua etmiyorsun da..."

"Ama tatlım, adam sadece..."

"Sadece ne Yeliz? Sen anlamazsın, o adam gözlerini dikmiş yiyecek gibi bakıyordu sana."

"Bakmak zorundaydı tatlım, pasaport kontrolü yapıyordu çünkü..."

"Bana niye bakmadı o zaman? Bana savunmasana şu herifleri ya..."

Yeliz pes etmiş gibi yaslandı koltuğuna. Bu adama laf anlatmak, Roma'yı yüz kere turlamaktan daha kolaydı. Pilotun sözüyle kemerini açan Yeliz bıkkın sesle mırıldandı.

"Sen de her bana yaklaşan adama dalmasana. Sanki afeti devranım da tüm adamlar peşimde!"

"Siktirtme şimdi tüm adamları!"

"Aman iyi be... Git delir, hepsini gebert! Ben niye uğraşıyorsam sanki..."

O esnada hostes servis arabasıyla yanlarına gelmişti. İşte afeti devran bu kadına denirdi. İtalyan aksamyla İngilizce konuşan kadın, "Bir şey istiyor musunuz beyefendi?" diye sormuştu. *Oldukça şuh...*

Gözlerini Mehmet'e dikmiş, süzüyordu kadın. *Pis yelloz,* diye düşünen Yeliz dişlerini sıktığını hissetti. Mehmet'in kibar sesini duyunca da kaşlarını şaşkınlık ve öfkeyle kaldırarak adama baktı.

"İyi olur hanımefendi, birilerine laf anlatacağım diye boğazım kurumuştu."

Şuh bir gülümsemeyle bakan hostes, çift anlama gelen cümleyi kurmakla belki de meslek hayatının en büyük hatasını yapmıştı.

"İstediğinizi verebilirim."

Bu arada kendisiyle hiç ilgilenilmediğini gören Yeliz, Mehmet'in de gevrek sırıtmasına karşın iyice köpürmüştü. Şimdi Yeliz'i ne tutacaktı ki?

"Verirsin tabii, ne de olsa genel verici kıvamındasın öyle değil mi?"

Yeliz'in bu çıkışına şaşıran kadın, sanki Yeliz'in varlığını yeni fark etmiş gibi bakıyordu. Bu kadını, bu uçaktan atsa birileri fark eder miydi ki?

"Pardon hanımefendi, anlayamadım?"

"Diyorum ki sen bize hiçbir şey ikram etme ama kendine bir bardak soğuk su al ve kocamdan da uzak tut o çipil gözlerini..."

Yeliz'in Türkçe söylediği çipil kelimesini tekrar eden kadın, "Çippil?" diyerek Mehmet'e yardım ister gibi bakınca,

Mehmet de gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmış ve omuzlarını silkmişti.

"Karım ne derse o... Kızdırmaya gelmez."

Hostesin acele adımlarla uzaklaşmasından sonra, Yeliz Mehmet'in sırıtan suratına ateş saçan gözlerle baktı.

"Sen hangi deli cesaretiyle o karıya sırnaşıyorsun acaba? Seni gebertme fikrim hiç mi aklına gelmiyor? Bak bak, bir de hanımefendi istediğini verirmiş. *Senden ne isteyeceğim ben kızım,* diyemedin mi? Ama yok der mi? Gözlerimiz oynayacak illa..."

"Aşkım?"

"Ne?"

"Nefes diyorum yavrum, unutma arada almayı..."

Adamın omzuna bir yumruk atan Yeliz öfkeyle soludu.

"Aahh, delirtmesene be delirtmesene! Memet bak valla seni öyle bir yerinden keserim ki bir daha kadınlara bakmaktan öteye gidemezsin, ha o zaman da, o gözlerini oyarım o ayrı..."

Kahkaha atarak kadını kendine doğru çeken Mehmet, kulağına fısıldadı.

"Ama aşkım, o zaman da sen zararlı çıkarsın."

Omuzlarını silken Yeliz, gayet inat bir tavırla söylendi.

"Olsun... Umumi mal olarak kullanacağıma hiç kullanmam."

"Ha yani diyorsun ki, ne sağa ne bağa, koduk oni toprağa..."

"O ne demek be?"

Mehmet masal anlatır gibi bir sesle Yeliz'e açıklama yaparken, bir yandan da aynı şekilde sırıtmayı ihmal etmemişti. Hayatının en büyük zevki bu kadının delirmiş gözlerinde kaybolmaktı. Bu durumda o da normal bir adam sayılamazdı öyle değil mi?

"Bizim köyde iki kuma varmış vaktiyle. Adamı bir türlü paylaşamıyorlarmış. Sonuçta ortak bir kararla öldürüver-

mişler garibi. Büyük kuma küçük kumaya cenazede öyle demiş, *ne sağa, ne bağa, koduk oni toprağa...*"

Bunun üstüne daha fazla sinirli kalamayan Yeliz, kahkaha atıp hain bir bakışla Mehmet'e baktı.

"Emin ol kocacığım, hiç tereddüt etmem onu..." Bakışlarını adamın pantolonunun önüne dikerek devam etti."... toprağa koyarken..."

Karısının belini okşayarak kendine çeken Mehmet, boynuna doğru fısıldadı.

"Biliyorum bebeğim... İşte bu yüzden sana deli gibi aşığım."

"Niye, elimi korkak alıştırmıyorum diye mi?"

"Hayır, beni her şeyi göze alacak kadar seviyorsun diye..."

"Bunu sakın unutma aşkım, sakın unutma..."

"Asla..."

31

Balayı dönüşlerinde Yeliz işinin başına geçmişti. Mehmet'in her adımda yanında olma çabaları Yeliz'i sinirlendirse de sonuç yine Yeliz'in Mehmet'e hak vermesiyle sonuçlanıyordu. İnşaat başlamış, eksik olan her şey tamamlanmıştı. Hafta sonları soluğu yaylada alıyorlar, ne yaparlarsa yapsınlar Rabia Sultan'ı aşağıya inmesi için kandıramıyorlardı.

Yaylada uyandığı bir sabah Yeliz soluğu banyoda almıştı. Emin olamadığı bir gerçeğin işaretlerini gördüğünü düşünüyordu. Evlendiğinden beri regl olmayan Yeliz'in bir tarafı hamile olduğunu düşünürken, diğer tarafı da bunu onaylıyordu aslında... Korunmuyorlardı. Ne kendi aklına gelmişti korunmak ne de Mehmet'ten böyle bir ima duymuştu. Neden korunacaktı ki? İçini, ruhunu dolduran aşkın meyvesine ulaşmaktan daha güzel ne olabilirdi?

Banyodan çıkıp valizinin altına sıkıştırdığı gebelik testini aldı. Bu testi Habibe'ye aldırana kadar kırk takla atmıştı. Her an yanında olan Mehmet'ten dolayı saklı bir iş yapamıyordu ki... Banyoya ikinci kere girip işlemi uyguladı. Beklemek çok sinir bozucuydu. Allah'tan sabah uyandığında Mehmet yatakta değildi. Bir tarafı adamı merak ederken, diğer tarafı buna dua ediyordu. Zaman dolup çubuğa baktığında kocaman bir nefes çekmişti Yeliz. Çift çizgi vardı. Sonuç pozitifti.

Hamileydi. Sevdiği adamın çocuğuna hamileydi. Banyoda birkaç dakika kaldıktan sonra çıktı. Adımlarını bile dikkatli atar olmuştu. Yahu ne çabuk?

Gülümseyerek evde dolaşmaya başladı. Mutfaktan gelen sesle o tarafa doğru gittiğinde Rabia Sultan'ı ocağın başında bir şeyler yaparken gördü. Sevinçle tontişinin yanına gidince birden durdu. Tereyağı eritiyordu babaannesi ve yayılan koku Yeliz'i delirtecek hâldeydi. Rabia Sultan'ın kendine gülümseyerek bakan suratının yavaş yavaş endişeli hâle geldiğini gördü. Birkaç derin yutkunmanın ardından kadına bakmaya çalışmıştı ama gözleri yaşarmıştı. Yok, böyle olmayacaktı ve soluğu banyoda almıştı. Zaten midesini sabah boşaltmıştı. Zorlanarak kendine gelmeye çalıştı. Çıktığında Rabia Sultan hafif endişeli ama daha çok, bilmiş bir suratla karşısında dikildi.

"Gebesun?"

"Neyim?"

"Yani deyurum ki, hamilesun. Oy nenesinun ballisi, iki canlisun sen..."

Yeliz sadece usulca başını sallayabilmişti. Halsizliği hızlı hareket etmesini engelliyordu. Rabia Sultan'ın gözlerinde oluşan yaşlara kıyamayan Yeliz kadına sımsıkı sarıldı.

"Oy ben sana kıyamam amaa... Neden ağlıyosun tontişimm?"

"Ağlamayirum ben deli kız. Du bakayim sağa, sen zayifladun eyice ha... Dikkat etmelisun. Akşam da doğri bişe yemedun. Huu ben ne edeyim? Bağa da bişe demedunuz. O gavurun yavrisi da bişe demedi bağa..."

Yeliz kıkırdayarak kadına bakakalmıştı. Bir de kendine geveze derlerdi.

"Babaanneeemmm, az nefes al ya, beni de geçtin ha... Hem Mehmet'in haberi yok."

"Nasi yok? Tek başuna mi ettun o işi?"

Yeliz'in gözleri kocaman açılmıştı. Bu kadının hiç utanması yoktu.

"Babaannem yaa, utandırmasana... Ben sadece bugün emin oldum. Daha söylemedim Mehmet'e."

"He anladum. Eyi ne diyeyim. Geç otur bakayim sen. Canun ne isteyi? Söyle de edeyim oni..."

"Bir şey istemiyor tontişim. De Mehmet nerede?"

"Ha oni sabah Şerif Ali çağırdi. Bişeler lazimmiş, bişeler dedi işte. Hayde geç sen uzan, ben sağa çay koyayim."

Yeliz yaşlı kadının yanaklarını öpüp üstünde ki hırkaya iyice sarındı.

"Yok babaannem. Midem daha rahatlamadı. Ben azcık dolanıyım o zaman. O sırada da Mehmet gelir. Hep birlikte yeriz. Olur mu?"

"Olur ama uzaklaşma. Bi da senden meraklanmiyayim."

"Tamamdıırr..."

Yeliz içinde büyük bir mutlulukla çıkmıştı evden. Hamileydi. Bir yavrusu olacaktı. Elini karnının üstüne basıp mırıldandı.

"Hoş geleceksin, uğurla geleceksin bebeğim..."

Bir zamanlar bu çayırları ne duygularla dolaşmıştı. Bazen içi acıyarak, bazen keyifle... Şimdi, *daha fazlası olur mu ki*, diye düşündüğü bir mutlulukla dolaşıyordu. Evlerin üst kısmına doğru sarsak adımlarla devam etti yürümesine. Derin derin içine çekiyordu mis gibi havayı. Gökyüzü ışıl ışıldı. Aşağılarda mis gibi yaz sıcağı varken, burada insanı huzura erdiren ferah bir hava vardı. Nem yoktu, sıcak yakmıyordu. Tam yürüyüş havasıydı. Derken gözü çeşmenin ilerisinde duran iki kişiye kaymıştı. Gördüğü an kalbinde kocaman bir sızı oluşmuştu. Mehmet'in arkası dönük duruyordu ve Sevim adamın tam karşısındaydı. Hararetle bir şey anlatıyordu kız. Şerif Ali'yle konuşmaya giden kocası, burada ona âşık olan eski kırığıyla buluşmuştu öyle mi? O an ne düşüneceğini bi-

lemiyordu Yeliz. Ayakları bir an geri gitmişti. Etrafında saklanacak bir yer de yoktu. Kız başını kaldırsa onu görecekti ama hatunun Mehmet'ten başka göreceği bir şey yok gibi duruyordu.

Ne düşüneceğini bilemeyen Yeliz'in bir yanı kocasına sonuna kadar güveniyordu. O Mehmet'in aşkına güveniyordu. Mehmet asla ona böyle bir şey yapmazdı. Mehmet böyle bir adam değildi. O zaman neden burada durmuş kendini aldatılıyor gibi hissetmişti ki? Kaçıp gidip kendini kaybettirmek istemişti o an... Ama Yeliz böyle biri değildi. Bir kere kaçmıştı hayatında. Onda da yine kaçtığı adama sığınmıştı ve kazanmıştı. Yine aynısını yapacaktı. Kocasına güvenmeliydi. Güvenmeliydi öyle değil mi?

Yüzüne kararlı bir ifade vererek karşısında duran iki kişiye doğru yaklaşmaya başladı. Birkaç adım attıktan sonra Sevim, Yeliz'i fark etmişti. Kadının yüzünde gördüğü ifade öyle sinir bozucuydu ki Yeliz her ne olursa olsun bu kadına o zevki tattırmamaya karar vermişti. Sonra nasılsa Mehmet'in ağzına sıçardı.

Mehmet'te eve dönerken yakalandığı bu kızdan bir an önce kurtulmak için anlattığı sıkıntısını bitirmesini bekliyordu. Sevim'in yüzünde değişen ifadeye anlam veremeyen Mehmet, kızın gözlerinin kilitlendiği yere dönünce karısını gördü. Nasıl da özlemişti onu yarım saatte... Ama karısının onu görecek hâli yok gibiydi. Sevim'in cinayet planını yapar gibi yürüyordu. O an içinden dua etmişti Mehmet. Karısının olayı yanlış anlamaması için dua etmişti. Ama karısı onu biliyordu öyle değil mi? Onu ne kadar sevdiğini biliyordu öyle değil mi? Şu anda kendine ve aşkına güvensiz bir kadın gibi davranmazdı öyle değil mi?

"Sevgilim?"

Sevgilim demişti karısı. Ona demişti. Yanlış anlamamış, bağırıp çağırmamıştı. Ama bu kelimeyi kızın gözlerinden

gözlerini almadan söylemişti Yeliz. Mehmet yine de kuvvetli bir yutkunma yaşamıştı.

"Bebeğim, ben de geliyordum şimdi..."

"Hımmm... Anladım aşkım. Sen gelmeyince bende sana bir bakayım dedim. Günaydın Sevim, hayırdır, sabah sabah kendini yollara atmışsın?"

Sevim bozularak baktı Yeliz'e. *Biraz bile kıskansaydı ya bu kadın onu... Bu kadar mı silikti yani?*

"Ya öyle oldu Yeliz... Memet'e erkek kardeşimin işe girmesi için akıl danışıyordum. Hazır yakalamışken..."

"Mehmet..."

Yeliz'in bu keskin vurgusunu anlamamıştı Sevim.

"Ne?"

"Memet değil, Mehmet... Hatta Mehmet Bey. Ona Memet diyen bir tek benim. Senin gibiler için o Mehmet Bey... Şimdi ufak ufak uza, yoksa seni elime alır evirir, çevirir fırlatırım."

Sevim'in içi tatminle dolarken Mehmet sırıtma isteğini engellemeye çalışıyordu. Sevim ukala bir havada cevap verdi.

"Kıskanmana gerek yok Yeliz, az sakin ol..."

"Kıskanmak mı? Seni mi? Ah hayır bebeğim, bu kıskanmak değil. Sadece hamileliğimin verdiği hazımsızlık... Az önce de tereyağma aynı tepkiyi vermiştim mesela. Midemi bulandırmıştı. Tıpkı şu anda senin bende yaptığın gibi... Neyse..." Mehmet'in şaşkın bakışlarına aldırmadan arkasını dönerek devam etti. "Kocacığım, kahvaltı hazır ve seni bekliyoruz."

Mehmet, Sevim'in varlığını bile unutmuş, duyduğu kelimenin büyüsüyle Yeliz'in arkasından bakmıştı. *Hamileyim* mi demişti? Sevim'i kızdırmak için mi demişti? Lan kim takardı Sevim'i? Hızlı iki adım atmıştı ki Şerif Ali'nin sesiyle durmak zorunda kalmıştı.

"Abi ben de sana geliyordum. Verdiğin listeyi Güven Abiye ilettim. Yenge, günaydın..."

Yeliz hiç arkasını dönmeden elini kaldırıp karşılık vermişti Şerif Ali'nin selamına. Zaten biliyordu kocasının ne için evden çıktığını. Emindi. Ama Şerif Ali'nin sözleriyle içinin ufacık kısmına da su serpilmiş olmuştu. Onun kocası odunun önde gideniydi ama ona deli gibi de âşıktı.

Mehmet'in, "Tamam Şerif Ali... Gerisini Güven halleder, sen dönebilirsin," demesiyle kolundan çekilmesi bir olmuştu Yeliz'in. Mehmet inanamaz bir sesle sormuştu sorusunu.

"Sen az önce ne dedin?"

Ne demişti? Bir şey dememişti ki? Demiş miydi? Evet belki... Ama bunun ne önemi vardı? Kolunu sinirle çekip adama cevap vermeden yürümeye devam etti Yeliz.

"Eve yürü Memet... O kaşarla olan konuyu evde konuş'caz. Yaylaya rezil olmayalım..."

"Lan başlarım kaşarına! Kızım az önce sen ne dedin?"

"Hiçbir şey..."

Mehmet, Yeliz'i bir kere daha durdurmaya çalışmıştı ama ellerinden kurtulmaya çalışan kızı zapt edemeyeceğini anlayınca, ya Allah deyip Yeliz'i omzuna atmış, evin yolunu tutmuştu.

"Yaaa, bıraakk..."

"Bırak ha bırak... Bırakırsam şerefsizim. Evde konuşacaksak bir an önce varmamız lazım."

Yeliz hiçbir şey diyemeden Mehmet'in omzunda eve doğru ilerliyordu. Bu adamın bu hallerine hasta oluyordu doğrusu... Tam kıkırdayacaktı ki aklına yine o Sevim'le karşı karşıya duran Mehmet görüntüsü gelmişti.

"Bırak beni odun! Öküz! Sen git o Sevim'i... Aaa yok be, onu neden alacakmışsın ki omzuna? Hayır, o kim? Omzuna almakta nereden çıktı? Allah Allah yaaa... Adama bak. Sabah kalkıyorum yok, aramaya çıkıyorum o da ne? Beyimiz yellozun tekiyle sabah muhabbetinde. Sanki bilmiyorsun kadının sana âşık olduğunu... Ay âşık o kadm sana yaaaa, ay ben parçalarım onun o kalbini... Memet beni hemen geri

götür. O kadının yanına götür, yırt'cam onun ağzını.... Ayy ohaaa..."

Mehmet evlerinin kapısına gelince hızla Yeliz'i aşağıya indirmişti. Söylenmeye kendini kaptırmış Yeliz'in ağzından bir çığlık koptu. Bu adam neden öyle tuhaf bakıyordu ki? *Aman neyse ne... Nerde kalmıştı? Hah...*

"Sen gel, benim kocama âşık ol. Ben adamı ne yaparım *biliyo'* musun sen kadın? Ama..."

"Hamile misin?"

"Evet ama konuyu değiştirme, bunun konumuzla alakası yok. Şimdi ki konumuz o kaşar. Sen... Hem sen ne demeye kadınla sohbet ediyorsun? Demiyor musun ki benim karım evde beni bekliyor, görürse ağzıma eder, gebertir. Hayır, aklına gelmiyo mu bu? Ne derdi varmış? Sana ne acaba, sana ne onun kardeşinin işinden?"

Ve daha birçok laf, söz... Mehmet bunların hiçbirini duymuyordu. Karısı hamileydi. Baba olacaktı. Sevdiği kadından çocuğu olacaktı. Evlerinin neşesi. Karısı hamileydi. Yeliz hamileydi.

"Sen hamilesin..."

"Ay adam sözümü kesip durmasana be... Hamileyim diye konuşmayacak mıyım? Ama..." Sözünü bitiremeden dudaklarında sevdiği adamın dudaklarını hissetmişti Yeliz. Her zaman olduğu gibi yine tüm dünyası yerle bir olmuştu. Her şey yer değiştirmişti. Bu adamın kokusunda, bu adamın dudaklarında dünya merkez değiştiriyordu sanki... Ama bu sefer nasıl da başka öpüyordu onu Mehmet. Kıskanmasın diye, kızmasın diye o kadını... Hayır... Hamile diye. O an Yeliz'in aklı başına gelmişti. Mehmet'e hamile olduğunu söyledi diye. *Söylemişti değil mi?* Ah evet yaa, söylemişti. O an öpüşmenin bile zevkinden sıyrılmıştı Yeliz. Acı çeker gibi inledi.

Yeliz'in inlemesiyle anında geri çekilen Mehmet büyük bir telaşla bakmıştı kıza.

"Ne oldu? Bir şey oldu? Canını acıttım? Kalçalarını sıkmamam lazımdı, bebeğim özür dilerim. Bak bana Yeliz..."

"Memet?"

"Ne? Ne oldu?"

"Aşkım nefes..."

"Ha?"

Mehmet anlamadan bakakalmıştı Yeliz'e. Şimdi ne demekti bu?

"Sen de bana benzedin aşkım. Motora bağladın yani ve evet hamileyim ve hayır canım acımadı. Sadece..." Yüzünü memnuniyetsiz bir hâle sokan Yeliz devam etti. "Ya ama ben böyle söylemeyecektim ki hamile olduğumu... Böyle güzel bir yemek hazırlayacaktım sana, sonra mumlar falan. Bir de minicik patik alacaktım, masaya koyacaktım falan, böle romantik romantik söyleyecektim... Bak gülme... Gülmesene yaaa, hep senin yüzünden işte... Beni delirttin sonra bende böyle saçma sapan söyledim işte... Memet gülme..."

Mehmet içinde artık tutamadığı sevinçle yapışmıştı tekrar karısının dudaklarına. Bir yandan havaya kaldırmış döndürüyor, diğer yandan deli gibi öpüyordu. *Baba oluyordu, babaa...*

32

"Memet Allah aşkına, biraz daha yavaş sürersen valla bak inip yürüyeceğim..."

Direksiyondaki kocasına ters ters bakan Yeliz, parmaklarıyla dizinde tempo tutuyordu.

"Ne hızı be, kızım sen beni öldürecek misin? Aniden fren yapmam gerekebilir."

"E yaparsm o zaman aşkım, yaparsın. Allahım yaaa, şuraya bak, resmen 50 ile gidiyoruz."

"Riv riv yapma bebeğim, riv riv yapma. Seni de bebeğimizi de riske atamam."

Eliyle alnını ovalayan Yeliz, burnundan soluyordu. Hamile olduğunu öğrendiği an Mehmet panik atak hastası gibi davranmaya başlamıştı. Trabzon'daki işlerini yoluna sokarken, İstanbul'daki evlerinin de dekorasyon işlerini halletmişlerdi. Mehmet'e göre artık Yeliz yolculuk yapamazdı ve bu sebeple de doğuma kadar İstanbul'da kalmak zorundaydılar, en azından Yeliz kalacaktı. Ama tabi bu sadece Mehmet'in planıydı. Yeliz'in bu plana uymaya hiç niyeti yoktu.

"Ay zaten heyecandan ölü'cem! Doktor ne diyecek acaba? Lütfen belli olsun cinsiyeti yaaaa..."

İçindeki heyecanı ve paniği saklayarak karısına sevgi

dolu gözle bakan Mehmet uzanıp elini tutmuştu. Teselli ediyordu. Sanki kendisi sakinmiş gibi...

"Bebeğim sakin ol, doktor bu ay kesin öğrenirsiniz dedi ya... Geçen ay göstermemiş ama bu ay kesin gösterirmiş."

"Of inşallah gösterir aşkım..."

Bir an duraklayan Mehmet, aklında yanan bir ampulle anında Yeliz'e döndü.

"Eğer erkekse göstersin tabii de, ya kızsa yaa... Şu hâle bak, göstersin deyip duruyoruz. Bacaklarını kırarım kızsa ve gösterirse..."

Duyduklarına inanamayan Yeliz elini deli işareti yaparak salladı.

"Sen valla delisin. Çığır açtın aşkım kıskançlıkta.... Ultrasonda cinsiyet görmeye giden kaç baba senin gibi düşünür acaba?"

Omuzlarını silken Mehmet yoldan gözünü ayırmadı.

"Bana ne be el alemin genişliğinden... Benim kızım öyle orasını burasını açıp gösteremez."

Gözlerini kapayıp geri yaslanan Yeliz bıkkınlıkla konuştu.

"Sür Memet, Allah aşkına konuşmadan sür şu arabayı... Zaten canım burnumda heyecandan."

Muayene odasına girdiklerinde, Mehmet endişeli ve kızgındı. Yeliz'in kulağına eğilip fısıldadı.

"Bir tane kadın doktor yoktu değil mi? Bula bula yarma gibi herif buldun doktor diye. Ben bu adamı bir gün öldürürüm, haberin olsun. Bir de, *eveeett Yeliz Hanım, açalım karnımızı*, demiyor mu? Ne açıyosun lan sen, ne açıyosun puşt!"

Yeliz uzanıp kocasının dudaklarını öpmeye başlamıştı. Bu adama her geçen gün daha fazla âşık oluyordu. Hele böyle şapşal olduğu zamanlarda...

"Sakin ol benim seksi odunum. Böyle kızınca çok dayanılmaz oluyorsun, bak valla kilitliycem kapıyı atlıycam üstüne..."

Gözlerinden kıvılcım çıkan Mehmet karısının bedenine yapıştı.

"Kandırdığının farkındayım, bu yüzden kandırılmış olmuyorum ama iyi geliyor. Offf hatun... Eve gidelim bir an önce..."

Aynı tutkuyla cevap verdi Yeliz,

"Gidelim aşkım... Oyalanmadan gidelim..."

Doktor içeri girdiği an Mehmet de Yeliz'in kulağına fısıldıyordu.

"Bu hamilelik seni fena azdırdı bebeğim ama şikâyetçi değilim."

Doktorun tebessümle kendilerine baktığını gören Yeliz toparlanırken, dirseğiyle de Mehmet'i uyardı. Adama öldürecek gibi bakan kocasının ayarsızlığından korkmuyor da değildi. Doktor, Yeliz'i muayene masasına alırken Yeliz'e, "Nasılız bakalım Yeliz Hanım. Bulantılar gitti mi?" diye sordu.

"Gitti, ama yemek yemiyor. Kendisi de beslenemiyor, bebek de..."

Yeliz'e sorduğu soruya Mehmet'in cevap vermesiyle bakışlarını adama doğru kaldıran doktor, anlayışla gülümsedi tekrar. Sandalyesine oturup işine döndü. Yeliz'in karnına jel sürmüş ultrasonun görüntüleme cihazını sürmeye başlamıştı. Bir yandan gözü de ekrandaydı.

"Uyku düzeniniz ne alemde Yeliz Hanım?"

"Sürekli uyuyor. İyi bir şey mi bilmiyorum. Yormuyorum da, ama neden sürekli yorgun ki?"

Doktor bu sefer Mehmet'e bakmadan gülümsemişti. Ama Yeliz ters ters adama baktı. Mehmet ise bu bakışlardan hiç etkilenmemiş gibi omzunu silkti ve ultrason ekranına döndü.

"O ne doktor ya, ne var orda? Sanki bir parça kopmuş gibi. Sorun mu var?"

"Yok Mehmet Bey, her şey yolunda görünüyor. Bakın kalp atışı normal, açıyorum sesi dinleyin."

Bir anda odayı bir hışırtı sesi ve ardından hızla peş peşe tekrarlanan kalp atışı sesi doldurdu. Yeliz gözü yaşlı ekrana bakarken, elini tutan Mehmet'in, parmaklarının kasıldığını fark etti. Kocasının endişelenmiş yüzüne bakan Yeliz gülümsemek istemişti. Yine neyi takmıştı ki bu adam kafasına? Ve Mehmet'in sözüyle bu merakı giderilmişti.

"Doktor Bey, bu neden bu kadar hızlı ki?"

Mehmet'in endişeli sesiyle ona doğru dönen adam sakinleştirmeye çalıştı genç adamı. Bu baba, diğer çoğu babaya nazaran çok panikti ve işin doğrusu doktor bey biraz da tırsıyordu bu Karadenizli adamdan...

"Normali de bu Mehmet Bey... Her ay size anlattığım gibi bebeklerin kalbi yetişkinlerin iki katı hızla atar."

Elindeki parmakların gevşediğini hisseden Yeliz, kocasının parmaklarına öpücük kondurdu. Kendine dönen o koyu gözlerin nemli olduğunu fark eden Yeliz, tekrar öptü adamın elini. Kolay kolay dağılmayan, güçlü duran bu adam, söz konusu minik bebeği olunca tüm barajlarını yıkabiliyordu. Doktor yine Yeliz'e yönelik sordu.

"Vitaminleriniz düzenli alınıyor mu?"

Tabii ki bu sorudan sonra Mehmet'in sesi duyulmuştu.

"Alıyor evet... Ben alarm kurdum. Saati geldiğinde odanın her yerinden alarm sesi yükseliyor."

Yeliz gözlerini devirerek ekrana bakmaya devam etti. Nasılsa ona ihtiyaç yoktu.

"Evet, işte bakın kollarımız, bacaklarımız şuradaaa vee..."

"Bi dakka yaa, kolları bacaklarından uzun duruyor, bu normal mi? Kahretsin. Anormal bi' durum var orada."

Doktor bu sefer dayanamadı ve elindeki aleti Yeliz'in karnından çekerek Mehmet'e döndü.

"Hayır Mehmet Bey, son derece normal. Sadece duruş iti-

bariyle size öyle geliyor. Ve lütfen az sakin olun olur mu? Anneyi heyecanlandırıyorsunuz."

Adamın bu ukala tavrına köpüren Mehmet, zaten yer arıyordu herife dalmaya. Dişlerini sıktı.

"Ben onu sussam da heyecanlandırırım zaten... Bu bebek nasıl oldu sanıyorsun?"

Kızaran doktordan gözlerini kaçıran Yeliz sesle inledi.

"Memet eğer o koca çeneni kapatmazsan bu çocuğu doğurmam. Duydun mu beni? Bak yeminle doğrumam, sen de görürsün."

Sanki gerçekten Yeliz'in böyle bir şey yapabilme ihtimali varmış gibi gözlerini panikle kırpıp karısının saçlarını öpen Mehmet, "Tamam aşkım ya, bi'şey demiycem tamam," diyerek fısıldamıştı.

Sonra doktorun sesini duydular.

"Hazır mıyız peki?" Anlamayan gözlerle kendine bakan çifti, "Cinsiyeti öğrenmeye," diye aydınlatmıştı doktor. İkisinin gözlerinde de öyle bir bakış vardı ve ekrana öyle kilitlenmişlerdi ki doktor cevap vermelerini beklemedi.

"Eveettt, bakalımm bebeğimiz kız mıymış erkek mi? Hadi tatlım az dön..."

Göremeyince Yeliz'in karnını iki yandan sıkıştıran doktor, Mehmet'in öfkeli bakışlarmdan habersiz, parmaklarını kasığının üstüne koyup, rahmine baskı yaptı. Mehmet gözlerini kapayıp dişlerini sıkarken Yeliz'in elini tutan parmaklarının sıkıldığını hissetti ve Yeliz'in dişlerinin arasından söylediği sözü duydu.

"Doğurmam diyorum sana, yeminle bak. Tutarım içimde..."

Derin nefes bırakıp ekrana odaklanmaya çalışan Mehmet yine doktorun sesini duydu.

"Ah evet açmaya başladı, dönüyor. Evet, gösterdi. İnanılmaz. Gözünüz aydın, bir kızınız olacak."

O sırada sevinçle haykıran Yeliz'in sesinin yanına öfkeli bir homurdanma eklendi.

"Karımın karnından elini çek ve ekrana bakmaktan da vazgeç..."

Bu adama deli gibi aşığım, diye düşünen Yeliz ağlayarak kollarını açtı yattığı yerden. Ve Mehmet gözünde biriken yaşları silerek sarıldı karısına. Karısı hıçkırırken kulağına fısıldadı.

"Senin kadar güzel, senin kadar cadı, senin kadar akıllı... Sana benzesin kızımız. Ve ben baktığım her yerde ikinizi göreyim."

Yeliz'de ağlamayla gülme arası kocasına cevap vermişti.

"Emin misin? Aşkım hiç korkmuyor musun? Benden bir tane daha?"

"Yeter ki benim olun, senden kaç tane olursa olsun hepsine razıyım."

Büyük bir keyifle evlerine dönerlerken artık hayatlarında bir minicik prenses olacağının heyecanını yaşamışlardı. Onları başka güzel sürpriz de evde bekliyordu. Rabia Sultan kolay kolay yapmayacağı bir şeyi yapmış, yayladan ayrılmıştı. Kocasının, sevdiği adamın anılarını bırakmış; torununun, gelininin sevincine ortak olmak istemişti. Ama en büyük sebep daha doğmadan bağlandığı o minik varlıktı.

Babaannenin gelmesi ile evlerindeki huzur fazlasıyla katlanmıştı. Ah tabii bir de babaannelerinin sivri sözleri, keskin emirleri olmasaydı... Aslında olmazsa olmazdı onlar... Rabia Sultan olmak bunu gerektirirdi...

"Yürü seni mendebur uşak... Birak kızı rahat..."

Babaannesine öfkeyle bakan Mehmet homurdanarak ayrıldı Yeliz'in yanından.

"Ya babannem yaaa, iyi geldin hoş geldin ama karım o benim be..."

"He bilduk orasini... Ama inmeyisun hiç tepesinden kı-

zun! Kız sen da bi' kuyruk sallama, oyle her zaman her zaman olmaz o işler, gebesun."

Kıkırdayan Yeliz, artık bu kadının yanında utanma duygusunu çoktan kaybetmişti.

"Valla ben bir şey yapmıyorum babannem. Burda uslu uslu yattım televizyon izliyorum. Senin bu torunun kudurdu. İlle de odaya geçelim diyo' bana."

Mehmet'in şaşkınca açılan gözlerine bakıp göz kırpan Yeliz ekrana geri dönmüştü. Mehmet gelip başında dikildi.

"Öyle mi küçükhanım? Peki, o hâlde gece sana parmağımla dokunursam ne olayım."

Gözlerini süzüp sesini kısan Yeliz kıkırdadı.

"Dayanamazsın kocacım, dayanamazsın..."

"Hu nenem yareppim, kudurdi bular. O çecuğe bişe olsun o zaman bilirum size yapacağumi..."

Mehmet bir cadıyla uğraşırken iki olmuşlardı. Şimdi de bu sayı üçe çıkacaktı. Sabır dilemeliydi aslında. Ama bu üç cadı da kalbinin bambaşka yerlerinde kendi saltanatlarını kurmuşlardı. Onlar hayattı. Ama bu onların canına okuyacağı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Sen Yeliz Hanım, derhal oradan kalkıp yatak odasına gidiyorsunuz. Bir kadının görevi kocasını mutlu etmektir."

Daha Yeliz cevap vermeden Rabia Sultan atlamıştı söze.

"Halt etmişsun sen oni. Çıkma kızum. Daha yeni sabah oldi, sabaha kadar ne ettun? Rahat birak kızi azmiş kudurmiş..."

"Babaannem, sen benden yana olmalısın..."

"Nedenmiş?"

"Ben senin kocana benziyorum işte. Bundan iyi sebep olur mu?"

"Huuhh, kafani kırmam için en beyuk sebep. De hayde kahvalti edun, aç aç gitmeyun. Zaten akşama da misafirler var."

Mehmet sinirle babaannesinin arkasından bakarken sırıtan karısına homurdandı.

"Aç aç gitmeyinmiş... Yahu ben karıma açım burda be. Gitmiyorum kızım ben alışverişe. Sen o odaya çıkmadan gitmiyorum."

Ayağa kalkan Yeliz, mutfağa geçerken cevap verdi kocasına.

"Sen bilirsin kocacığım. Bizde kızımla gideriz alış erişe ve istediğimizi alırız. Ohh miiisss..."

İşte bu kabul görmez bir şeydi. *Gidecek ve bir sürü kısacık şeyler alıp gelecekti öyle mi? Zordu o biraz zor...*

Ve kahvaltı sonrası çıkılan alışverişte hiç şaşılmayacak sahneler ortaya çıkmıştı.

"Yeliz, asla o elbise alınmayacak!"

"Mehmet saçmalama... Çok şirin ama bak..."

Bebek mağazasında bir elbise için kaç dakikadır kavga ediyorlardı? Başına geleceği biliyordu Mehmet.

"Boyuna baktın mı hiç sen o elbisenin hatun?"

"Memet, bak, bu elbiseyi en fazla 5 aylıkken giyecek... Zaten kıçında bezi olacak aşkım. Telaş etme..."

İyice kükredi Mehmet.

"Yok, bi' de olmasın Yeliz! Kıçını da aç! Bak bu son sözüm, öyle etekler elbiseler yok."

"Off ooffff... Ben sensiz çıkarım alışverişe. Hadi geç olmadan eve gidelim. Misafirlerimizden önce eve girmek istiyorum."

Homurdanarak çıkışa yürüdü Mehmet.

"Bence de gidelim, ben alırım kızıma kıyafet."

"Sinir..."

"Cadı..."

Eve kadar kavga etmişlerdi. Mehmet'in mantıklı olmaya, Yeliz'in de geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. Kapıdan içeri girdiklerinde hâlâ didişirlerken Rabia Sultan karşıladı onları.

"Nedu ne? Yedunuz doymadunuz birburunuzi..."

Yeliz hırsla babaannenin arkasına geçmiş çemkiriyordu.

"Babaanne, bu odun var ya, kızıma elbise aldırmadı

bana... Neymiş efendim, kısaymış. Salak yaaa..."

"Bana salak deme, valla fena olur."

"Ne olur ne?"

Ellerini saçlarında dolaştıran Mehmet ofladı. Bunun üstüne kahkaha atmaya başlayan Rabia Sultan'a ikisi de şaşkınca bakakalmıştı.

"Deli misunuuuz, akilli misunuuz anlamadum?"

Bu sefer de ikisi Rabia Sultan'a döndüler. Yeliz hamileliğin dağıttığı hormonlarla anbean duygu değişimi yaşıyordu. Ve şimdi de çemkirmek için Rabia Sultan'ı hedef seçmişti.

"Ne gülüyorsun tontişim? Haklı olan benim, ben niye deli oluyor muşum?"

Mehmet'te karısını desteklemişti kendi biçiminde.

"Evet... Haklı bile olmasa sen benim karıma niye deli diyosun ki? Hem senin hakem olman lazım, bi'de birbirimize düşürcen bizi... Yürü hatunum yaa, gidip giyinelim. Misafirlerimiz gelmek üzere."

Babaanneye aldıkları tavırla çıktı ikisi de merdivenlerebabaanne de gülerek mutfağa ilerlemişti. Bu iki deliyi çok seviyordu.

Rabia Sultan mutfak işlerini halletmiş, aşağıya inen Yeliz'in keyifli yüzünü izliyordu. Ailesi ve dostları gelecek diye heyecanlanan Yeliz, yine anlık değişimle kendini koltuğa fırlatmıştı.

"Ay çok yoruluyorum ama ben yaaa..."

"Bunu bi'de o deli uşağa anlat... Akbaba oldi bok yiyenun kobeli."

Yeliz keyifle kıkırdarken kapının çalması ile ayağa fırlamıştı. Hani o yorgunluk, hani o halsizlik? Ağabeyleri, yengeleri, annesi, babası... Neşe içinde geçen akşam yemeği, sonrasında keyifle içilen çaylar... Aslı ve Doğa servis işlerini üstlenmişlerdi. Rabia Sultan'ın hazırladığı Karadeniz'e has tatlı kabağından yapılan böreğin lezzeti Yağız'ı mest etmişti. Börek denilse bile bildiğin tatlıydı. Sırf daha fazla yiyebilmek için Mehmet'le bile dalaşmaktan vazgeçmişti Yağız. Tabii ay-

rılırken yanına bir tabak almayı da ihmal etmemişti.

Misafirlerini uğurladıktan sonra gerinerek yerinden kalkan Yeliz babaannesini öpüp odasına çekildi. Hafif bir üşüme içine girince ufak merdiveni dolabın önüne koyup üstüne çıktı. İnce battaniye alsa fena olmayacaktı aslında...

Battaniye elinde inmeye çalışırken ayağı dönen Yeliz, ufak bir çığlıkla kendini yerde bulmuştu. Bir an karnı kasılsa da kendini dinlemiş ve kızının minik tekmesiyle keyiflenmişti. Bir şey olmamıştı. Ama tabii bunu bir de Mehmet'e anlatmak vardı.

Odaya girdiğinde karısının merdivenden inmeye çalıştığını ve o sırada düştüğünü gören Mehmet bir an donup kalsa da sonra hızla koşup Yeliz'i kucağına çekmişti. Yeliz yerde şaşkınca kocasının kollarında hapis edilmişti.

"Yeliz, iyi misin? Bebek iyi mi? Kadın sen beni öldürecek misin?"

"Aşkım sakin... Bir şey olmadı. İyiyim..."

Mehmet duymuyordu bile. Yüzünü karısının saçlarına gömerek derin bir nefes almıştı. Sakinleşmeye çalışırken mırıldandı.

"Yeliz, lütfen... Bak lütfen diyorum aşkım. Sakın bir daha çıkma oraya..."

"Ama bi'tanem ya, ben üşümüştüm ve battaniye alayım demiştim. N'apim, o da yukardaymış."

Kucağındaki karısına bakmaya korkar gibi gözleri sımsıkı kapalı olan Mehmet, kedini sakinleştirmek ister gibi Yeliz'in saçlarını okşuyordu. Yeliz ise gözlerini devirmiş tavanı izliyordu. Sabır ya sabır... Geçmezdi bu dört ay, geçmezdi.

"Memet abartma, altı üstü merdivenden inerken ayağım döndü. Seni görende merdivenden düştüm sanır..."

Şimşek gibi açtığı gözlerle karısına bakan Mehmet hırladı.

"Yok, bir de merdivenden düşseydin. Sen beni öldürmeye mi niyetlisin? Allahımm, sağ salim bi' doğursaydın, ben de bi' nefes alsaydım."

Sıkıntıyla artık kendini tutamayan Yeliz'de aynı oranda

bağırıyordu.

"Ay yeter be, valla bak beni sinir ediyorsun ya... Dırdır, zırzır... Ne yaparsam karışıyosun! Tek hamile ben miyim? *Onu yapma Yeliz, bunu yapma Yeliz. Yemek ye Yeliz, uyu Yeliz, kalk Yeliz, otur Yeliz...* Bir de benle birlikte miden de bulanıyo'... Anlamıyorum ki sen misin hamile, ben miyim? Bir de zaten şişko olmuşum, bi'sürü çirkinleşmişim. Beni el üstünde tutup şımartacağına, iyice o saçma kıyafetlere mahkûm bırakıyosun. Bir de... Sevmiyorum ben yaa o sütü... Neden içiyorum? İçmiycem süt! O vitaminler de kilo yapıyo'! Bak çirkin oldum di'mi? Valla da oldum ayyyy..."

"Aşkım?"

"Ay ne var?"

"Nefes bebeğim..."

"Of iyi..."

"Hem benim karım dünyanın en güzel karısı... Bir tane, seksi, akıllı... Şişko da değil üstelik, lokum gibi... Nefesim benim..."

"Ay nefes demişken... Sen de geleceksin benimle hamilelik kursuna. Birlikte gidicez... Neden bir tek ben gidiyorum. Alla allaa', sanki bir tek benim çocuğum. Asla tek gitmem. Hem doğuma da giricen Ama sakın kayıt alma, çirkin olucam zaten, bi'de bağırınca kızarırım ıyg berbat, ya gülme, Memet gülmesene! Bak valla doğurmam, içimde tutarım, sıkarım kendimi doğurmam... Bak doğurmam diyorum beeee..."

İki deli âşık bu saçma kavgayı yaparken kapıdan tontiş mi tontiş bir ses geldi.

"Fışki doğurmazsun. Nasi girdiysa o yoldan da çıkacak. Girmişun çaresi olmaz..."

Ve odayı huzurlu şekilde Mehmet ile Rabia Sultan'ın kahkahası ve Yeliz'in inlemesi sardı.

Mehmet somurtan karısını kendine çekip sımsıkı sarılırken, başını kaldırıp babaannesiyle göz göze geldiğinde, babaannesinin kendisine gülümseyerek baktığını görmüştü. Kucağında gözleri hâlâ kapalı, ama sevdiği kollarda huzur-

la huysuzlanan karısının saçlarına öpücük konduruyordu. Bu görüntüyü içinde huzurla izleyen Rabia Sultan sessizce uzaklaşmıştı odadan. Ömrünün son demlerini tarif edilmeyecek bir mutlulukla geçiriyordu.

Babaannesinin gittiğini bile fark edemeyen Mehmet, koynunda uyuyan karısını yatağa kaldırmıştı. Şişko oldum, diye direten bir kadına göre oldukça hafifti Yeliz ya da Mehmet onun için her yükü severek göğüslerdi.

Yatakta koynunda uyuyan kadına bakan Memet, karısını uyandırmadan elini karnına koydu. Usulca okşamaya başladı. Bir yandan da kısık sesle babaannesinin ona çocukken söylediği ninniyi söyledi...

Ha nani nani nani
Sevsin seni annen
Ben sallıyorum, sen uyu
Sana kurban olayım

Ha nani nani nani
Sevsin seni annen
Sevsin, yazılsın sana
Annen ile baban

Ha nani nani nani
Sevsin seni annen
Beşik sallanıyor
Ağlama küçük çocuk

Ha nani nani nani
Sevsin seni annen
Sevsin, yazılsın sana
Annen ile baban

Hayat artık çok daha güzel olacaktı.

33

Hayat çok güzel olacaktı. Her gece bu düşünceyle gözlerini yumuyordu artık Mehmet. Geçen dört ay boyunca, her gün karısına daha fazla âşık oluyor ve her geçen gün karısının artan kaprislerine daha bir aşkla katlanıyordu. Çoğu geceleri nöbetçi manav, kuruyemişçi, market ararken bile ayrı duygular içindeydi. O gece de böyle bir huzurla dalmıştı uykuya... Ve sonra...

"Memeetttt...."

"Hımmm...."

"Yaaa.... ahhh... Memeeeett, uyaaannn..."

"Yeliz, aşkım yapma gözünü seviyim yaa, yine ne istiyosun?"

Şiddetle giren sancıyla tekrar nefesi kesilen Yeliz, çarşafı avucunda sıkıp ıkınma isteğine karşı koymaya çalıştı. *Bu adam niye uyanmı.... Ahhhh....*

"Kör olma emi... Kalk... Bak doğuruyorum."

Bu kelime Mehmet'in kafasındaki bir düğmeyi açmış gibi yerinden fırlattı.

"Ne? Nasıl doğuruyorsun ya?"

"Aşkım nasılı mı var? Aayyy... Vazgeçtim doğurmıycam been... Aaaaa....."

"Yeliz, tamam, dur acele etme..."

Mehmet'in panik hâlinde giyinmeye çalışması, bir yandan da Yeliz'e gelip beş saniyede bir *acele etme* demesi izlenmeye değerdi ama Yeliz'in bunu izleyecek hâli yoktu.

"Ne acelesi? Bunu kızına söyle sen! Aahh... Memet... Bir şey yap!"

"Allahım. Ne yapayım?" panikle dolanırken, bir yandan da bacağına sokmaya çalıştığı pantolonuyla boğuşuyordu Mehmet."... ben ne yapayım? Dur panikletme..."

"Yaparken nası' yaptıysan.... ıhhhh... Kurtulmamı sağlaaaaa..."

O an mantıklı olmak için kendini zorluyordu Mehmet. Ne yapacaktı? Allahım karısı, bebeği, sevdiği ter içindeydi, dudaklarını ısırıyordu. Resmen doğuran kadın moduna girmişti bu kız yaaa, şaka değildi bu.

"Ya sen şimdi eminsin di'mi? Doğurcan yani..." Evet, kabul ediyordu Mehmet, bu biraz salakça bir soru olmuştu. Yeliz'in çemkirmesi de bunu kanıtlamıştı zaten.

"Emin miyim? Emin miyim! Eğer biraz daha salaklık yaparsan doğurmıycam Memet. Zaten ağrı çok... aaahhhhh... Vazgeçtim beeeennnnnn...."

"Yağız, Doğa ... Evet bilirler... Dur aşkım, sabret. Arıyım onları ben şimdi." O telaşla koştururken ayağını dolaba geçiren Mehmet sıkı bir küfür sallamıştı. "Bunu buraya hangi geri zekâlı koydu?" Kükreyerek telefonu eline alırken Yeliz'in sesini duymuştu.

"O telefonu hemen kapat ve beni hastaneye yetiştir." Gelen sancıyla konuşmasını sıkılı dişlerinin arasından devam etmişti Yeliz. "Burada doğurursam ömür boyu benden çekeceğin var. Bakma salak salak... ıımmmmmmm..... Al beni götüürrr.... aaahhhhh... Su, suyum geldii."

"Geldi mi, ne ara? Ah hadi ama... Dur şimdi. Ya da boş ver, hadi."

"Kucağına al sersem..."

Mehmet karısını kucağına aldığı gibi kapıya koşturmuştu.

O kadar prova yapmışlardı ama iş gerçek olunca ne mantık kalıyordu ne de mantıklı cümleler... O sırada Yeliz cırladı.

"Ah çanta... Memet dur çantaa..."

"Hay ben senun... Doğuma gidiyosun hatun, ne çantası yahu..."

"Ay sen bana ceza mısın? Bebeğimin kıyafetleri... ay, ayyyyyyy.... kırmızı kurdelem...mmmm..."

Artık daha fazla dayanamayan Mehmet merdivenleri koşar adım inerken hırladı.

"Sıçıyım kurdeleye! Sonra gelir alırım."

Mehmet, Yeliz'i arabaya arka tarafa koyup hızla ön tarafa geçti ve yola girdi. Deli gibi gidiyordu. Sabah erken saatlerdi de Allah'tan trafik boştu. Hastanenin kapısına geldiği an bağıra çağıra sedye istedi. Aklı iyice açılmıştı. Yoldan doktorlarını ve Yağız'ları da aramıştı. Sedye Yeliz'i taşırken Mehmet de peşinden gidiyordu.

"Bebeğim korkma... Ben bekliyorum tamam..."

Kafasını hızla kaldıran Yeliz bağırdı.

"Bekliyo' musun? Memet bak valla kalkar giderim... ayyyyy... Yavaş sürsene sedyeci yaa... Memet sen de hemen benimle geliyosun! Sensiz doğurmam."

Karısının saçlarını okşuyordu.

"Meleğim... Biliyorsun aşkım. Dayanamam. Sen o hâlde... Acı çekerken..."

"Salak! Kapıda sesimi duymak daha mı kolay? Yanıma gel. Sen olmazsan ben başaramam bu işi... Korkuyorum. Gözlerine bakmalıyım aşkım. Iıhhhh... Memeeett..."

"Doktor nerde kaldı?!"

Mehmet'in gürlemesi tüm hastanede çınlamıştı. Hastane görevlileri panik içerisinde bu adamı sakinleştirmeye çalışıyorlardı çünkü asıl tehlike bu gözü dönmüş adamdı.

"Geldi Mehmet Bey, hazırlanıyor. Annemizi derhal alıyoruz."

Apar topar hazırlanan Yeliz sancı içinde bağırırken, Mehmet de gelen doktoru sıkıştırdı.

"Erken geliyor. Doktor sorun mu var?"

Dokuz ay boyunca bu adamdan yeterince çeken doktor, son anda sabrını yine korumuştu. Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişti en nihayetinde.

"Telaşlanmayın. En fazla bir hafta önce geliyor. Bu kadar sapma normal... Hem daha görmedim annemizi. Bırakırsanız yaptırmam gereken doğum var."

İçerden Yeliz'in sesi yükseldiğin de, Doğa ve Yağız'da içeri girmişlerdi koşturarak. Arkasından da Yiğit ve Aslı...

"Memeettt, yanıma bir daha yaklaşırsan seni öldürürüüümmm... aaaahhhhh... Nerdesin be adam gelseneee..."

Memet, Yağız'la Yiğit'e korkuyla baktı.

"Hem yanıma yaklaşma diyor, hem gel diyor..."

Yiğit kıkırdadı.

"Olmayan devreleri yandı bizimkinin..."

"Karımla dalga geçme lan, valla tüm hırsımı senden çıkarırım."

"Memeeeetttt...."

Bu çığlıkla Mehmet acilen hazırlanıp karısının yanına girmişti. Terden saçları alnına, boynuna yapışmış karısının yüzü kıpkırmızıydı. Her şeyin normal gitmesi için içinden bildiği tüm duaları yapıyordu Mehmet.

"Aşkım az kaldı. Sabret meleğim. Sana bir daha elimi bile sürmiycem. Allahımm... Acıların bana gelse..."

"Salak.... ııhhh.... Elimi tuutt."

Mehmet ısırıklardan moraran ellerine baktı. Zaten iki eli ve kolları, boynu... Her yerinde Yeliz'in çektiği acıların izi vardı. Yarım saattir çekiyordu, artık iyice gerilmişti Mehmet. O sırada doktorun sesini duydu.

"Son bir kez Yeliz, ıkın, kuvvetli..."

"Hmmmhhhhhhh...."

O son ıkınma sonrası Yeliz'in sesi kesilmişti. Kendini masaya bıraktığı an odayı bir çığlık kapladı. Ama ne çığlık...

Mehmet gözünü alamıyordu. Bu çirkin kırmızı şey, kızıydı. Aşkının aksiydi. Karısının kanından canından... Yeliz'in yarı aralık gözlerine baktı. Ve kısık sesini duydu.

"Başar-dımm..."

Mehmet gözlerindeki yaşlara aldırmadan öptü karısını.

"Başardın minik anne, başardın hayatımın kadını... Başardın..."

İkisinin arasındaki bu özel anı, bambaşka bir güzellik bozmuştu. Hemşirenin sessizce, "Yeliz Hanım, kızınız," diye fısıldamasının ardından Yeliz minicik vücudu yeşil örtüye sarılmış şekilde kucağında bulmuştu. Yeliz kucağında ki minicik yüze baktı. Silerek temizlenmeye çalışılmış, saçları kafasına yapışmış ama çok güzel görünen kızının pembe yanaklarına dokundu. Gözlerini açan bebek Yeliz'in gözlerinin içine bakıyor gibiydi adeta. Meleğiydi bu ay parçası.

Yeliz yorgun sesiyle fısıldarken, parmağıyla kızının eline dokundu.

"Merhaba meleğim. Ben annenim. Bak bu da..." cümlesini tamamlamadan kocasının yaşlarla parlayan gözlerine baktı. "... babamız. Her şeyimiz..." Sonra yeniden o minicik yüze, boncuk gibi açık duran gözlere baktı. "Sen de bizim her şeyimizsin artık. Tüm yaşamımız senin üstüne kurulacak. Sen mucizemizsin."

Mehmet eğilip karısının terlemiş ama mis gibi anne kokan kokusunu içine çekti ve yüzünü saçlarına gömdü. Artık tamamlanmışlardı. Zaten eksik değillerdi ama bu his... Tarifini yapmakta zorlanıyordu Mehmet. Yutkunarak boğazında düğümlenen hıçkırığı geri itti. Bebeği Yeliz'den alan hemşire Mehmet'e baktı.

"Sizi dışarı alalım Mehmet Bey... Hem bebeğimizi hazırla-

yalım artık hem de annemizi dinlendirelim. Odaya çıkaracağız birazdan..."

Karısını bir kere daha öpen Mehmet dışarı çıkmıştı. Karmakarışık duygular içindeydi. Kendine merakla bakan dört çift göze gülümseyerek baktı. Herkes bir çığlık atıp sarmaş dolaş olurken, bir yandan da Mehmet'i kutluyorlardı. Yağız'ın bile her zaman sert bakan gözlerinde yaşlar birikmişti.

Bir süre oyalandıktan sonra Yeliz'in odaya çıkarıldığının haberi gelmişti. Yeliz'in yanına girdiklerinde, Yağız kız kardeşinin yanına gitti hemen. Saçlarını okşayıp yüzüne baktı. Sonra yanındaki minik beşikte yatan güzelliğe gözü kaydı. Gülümsedi. Ama konuşurken boğazında tıkanan sesi zor duyuluyordu.

"Minik cadım... Sen ne güzel bir iş başarmışsın, gördüğüm en güzel annesin."

"Abi, Doğa odada," Yeliz gülerek kısık sesle cevap vermişti. Yağız, önce Yeliz'in saçlarını öptü sonra karısının gülümseyen yüzüne baktı.

"İki kişiyi en güzel seçemez miyim yani?"

O sırada Yiğit yanlarına gelmişti.

"Burada bile kılıbıksın be oğlum. Az git, kardeşimin minik cadısıyla tanışacağım."

Yeliz'in yanağından kocaman bir öpücük alan Yiğit, gözünü beşiğe çevirmişti.

"Ben... Ben şimdi dayı mı oldum?" Heyecandan ışıldayan gözlerini karısma çevirmişti. "Aslı, ben dayı oldum."

Aslı gülümseyerek başını salladı. "Evet aşkım... Nefis bir prensesin dayısı oldun." Yiğit tekrar beşiğe eğilmişti.

"Merhaba prenses... Ben senin en yakışıklı dayın oluyorum."

Yağız, Yiğit'in kafasına bir fiske indirip beşiğin diğer tarafına geçti.

"Sen aldırma kızım bu herife... En yakışıklı, en karizma dayın benim. Bu ikinci sırada... Aa bu arada merhaba güzellik, hoş geldin aramıza..."

Anneler babalar, ağabeyler, eşleri, dostları. Babaanneleri... Ne kadar tanıdık varsa herkes Yeliz eve geldiğin de evdeydi. Eve hoş geldin partisi veriyorlardı bebeğe ama henüz ismi belli olmadığı için sadece bebek ya da melek diyorlardı ona.

Yeliz çok düşünmüş ama bir türlü hiçbir ismi yakıştıramamıştı kızına. *Vakti gelir herhalde,* diyordu. Daldığı düşüncelerden babaannesinin sesiyle sıyrılmıştı. Mutlu bir yorgunluk vardı üstünde.

"Uy nenesi yesun ballarindan. Nenesinun ballisii, nenesinun yağlisii... Tussuz tereyağı gibi benum kizum, hey maşşallah süpanallah kırk bir kere nenesinun kızinaa."

Bu sevimli kadına takılmayı çok seven Yeliz sahte bir memnuniyetsizlikle böldü Rabia Sultan'ın sözünü.

"Tuzsuz tereyağı ne ki babannem yaa? Kızımı neye benzetiyosun?"

"Ondan eyisi mi var deli kız? Tussuz, pembeyaz, tadi güzel, kendi güzel..."

Karısı ile babaannesini dinleyen Mehmet gülümsedi.

"Babannem senin karnun mi acikti?"

Babanne sinirle bakmıştı torununa.

"He ac oldum. Dedum ne yiyeyim akluma geldi yağ. Ha deli uşak. Çecuk seveyiruk, onida mi almadi o kot kafan?"

Kahkahasının arasında babaannesini mıncıklayan Mehmet bir de öpücük kondurdu yaşlı kadının yanağına.

"Anladum anladum, babannem."

Mehmet karısına bakınca, kucağında kızıyla uyuduğunu gördü. Kafasında o çok meşhur kırmızı kurdelesi... İkisi de melekti, onun melekleri... Babaannesinin sesiyle sıyrılmıştı mutlu düşüncelerinden.

"De hayde. Millet vardi kız yoruldi. Ben da yoruldum. Al

karuni kızuni, yürü git yat. Ha unutma, kırk gün ilişmiycasun* kıza."

Bu kadın bambaşka bir alemdi. Mehmet ciddi görünmeye çalışarak bakmıştı babaannesine.

"Oo babanne yaa, o kadar gün kim dayanacak?"

Rabia Sultan sinirlenmiş numarasıyla Mehmet'ten aşağı kalır yanı yoktu.

"Bağa bak uşak, almiyayim seni ayağumun altina. Kime çektun sen boyle pilmem. Baban olcak adam pisuruğun teki..."

Babaannesini kucaklayıp döndüren Mehmet, içindeki mutluluğu nereye yansıtacak bilemiyordu.

"Dedeme çekmişim ya sultanım, öyle demiyor muydun?"

"He oğlum. İşte o yüzden uyardum seni... Uçkuruna siçurtma, kırk gün ha bu kıza dokunma."

Gelen bir cırlama sesiyle sesin olduğu yere dönen ikili, Yeliz'in mahmur bakışlarının baktığı yere odaklandılar. Minik cadı uyanmıştı.

"Kizum emzur bebeyi... Ac oldi sebi."

"Ya daha yeni emzirdim ama babannem ya, her ağladığında verilmez ki..."

"Bağa bak bağa. Başlarum kurallarunuza. Ağladimi vercesun memeyi. Elsun mi çecuk açluktan? Hem daha bi isim koyamadunuz bebeye. Kaldi adi *bebek, çecuk*..."

Mehmet'te bir yandaş bulmanın sevinciyle Yeliz'e baktı.

"Söyle babannem söyle. Bir isim beğenmedi hanumefendi..."

Anında kendini satan kocasını kızdırmak için Yeliz yanıp tutuştu ama çok uğraşmasına gerek kalmamıştı. O biliyordu kocası neye kızar, neye köpürür...

"Acelemiz yok aşkım, evlenirken kocasıyla koyarlar."

İşte bunu söylemeyecekti Yeliz. Mehmet sanki kızını istemeye gelmişler gibi fırladı yerinden

"Nee, oha... Yeliz, vallahi oha yani... Ne alaka, saçma sapan şeyler söylüyosun! Ne evlenmesi be? Haydaa, bak soktun

* İlişmiycasun: Yanaşmayacaksın.

içime şimdi kuşkuyu ha! Erkek sinek gelsin yanına, vurmazsam şerefsizim. Delirtmeyin beni ana kız, ne erkeği! Otursun dizimin dibinde. Sen de sahip çık kızma... Ne bakıyosunuz yahu?"

Ayağa kalkan Yeliz, bebeğini de alıp salonun kapısına doğru yürüdü.

"Yürü kızım. Görevi başarıyla tamamladık. Babanın devreleri yaktık. İyi geceler tontişiiimm."

Kahkahalarının arasından babaanne de seslendi Yeliz'e

"İyi geceler benum deli kızlarum..."

Mehmet hâlâ şaşkın bakarken, son anda ayılıp peşlerine düşmüştü...

"Bak Yeliz, ben ciddiyim."

"Gelirken bir bardak komposto getiriver aşkım. Süt yapıyor..."

Merdivenlerin yarısından geri dönen Mehmet homurdanmaya başladı.

"Lan hey gidi... Milletin karşısında titrediği Memet'e bak. Komposto getirecek iki cadıya. Allahım sen beni neyle, ne için sınıyosun?"

Aldığı kompostoyu karısına getiren Mehmet, sevdiği kadının uyuya kaldığını görmüştü. Kızının beşiğine baktığında onun da huzurla uyuduğunu gördü. Yorucu geçen günün ardından kendisi de bir güzel uyusa çok iyi olacaktı. Kızıyla evde geçirdikleri ilk geceydi. Huzurlu gece... Minik cadının çığlıklarıyla sık sık bölünen huzurlu bir uyku...

"Memeett, kalk..."

"Yeliz, daha şimdi kapadım gözümü..."

"Ağlıyo ama... Sıra sende, hadi..."

Dirseğinin üstünde doğrulan Mehmet karısına baktı.

"Yeliz az mantıklı ol... Ben de kalksam, sen yine uyanacaksın. Ben mi emzircem Allah'ını seversen?"

"Bana ne Memet bana ne... Ben uyanıkken senin horlaman siniri mi bozuyor."

"Ben horlamam."

"Allah Allaaaah. Al işte ağlıyo yine. Ver bana emziriyim bari..."

Mehmet homurdanarak kalkmıştı ama kızının yüzünü gördüğü an tüm uyku geçmiş gitmişti. Yeliz kaldırmasa bile zaten bu güzelliği görmek için kesin uyanırdı. Meleğini alıp, karısına verdi. Yeliz kızını emzirirken, Mehmet'te yanlarına uzanıp onları izledi. İki en sevdiği dişi...

"Bize Allah'ın bir lütfusun sen meleğim..."

Kızına bakarken mırıldandı bu sözleri. Yeliz de gözlerini kaldırıp eşine baktı.

"Evet, lütuf gibi... Ne yaptık da böyle bir hediyeyi, mükâfatı hak ettik biz?"

Bir an durdu Yeliz. Din hocalarından birinin söylediği bir sözü hatırlamıştı. *"Bir bebek Allah'ın en güzel lütfudur bize. Yani belizdir, Allah'ın lütfudur."* Kocasına döndü.

"Aşkım?"

"Bebeğim?"

"Kızımızın adını buldum."

Mehmet heyecanla bakmıştı karısına.

"Şükür sonunda sevgilim ya... Ee?"

Yeliz gözlerini sevimli kızının yüzüne dikmişti. Memesinin ucunu büyük bir açlıkla çekiştiren kızı, sanki annesinin söyleyeceğini anlamış gibi emmesini durdurmuştu.

"Beliz, Allah'ın lütfu..." Gülümseyerek döndü kocasına. "Ne dersin? Beğendin mi?"

Mehmet kızına baktı, sonra gözlerini kapattı ve sanki dilindeki tadı hissedercesine sindirerek mırıldandı.

"Beliz, Yeliz, Belizimm..." Kızının başını öpüp karısına döndü. "Yeliz'imm..." Hiç fırsat vermeden karısının da dudaklarına içini yakan bir öpücük kondurdu. Duramayacağını anlayınca kendini usulca geri çekti. "İkisi de benim..."

Huzurla yaslanıp, kucağında ki kızıyla oturan karısını koynuna çekmişti Mehmet. İki melek tarafından sevilen, kocaman bir adamdı artık o. Kocaman minik kadınıyla, bir mucizeye sahip bir adam.

EPİLOG

Beliz atkuyruğu yapılmış saçlarını savura savura salona girmişti. Sinirli hâli öylesine belliydi ki ne annesi ne de Rabia babaannesi tek kelime edememişti. Tabii arkasından aynı sinirle giren Mehmet de bunda büyük bir etkendi. Somurtan minik cadı beklediği soruyu duyamayınca salondaki iki kadına çemkirmişti.

"Şimdi ben böyle giyince siz bana soyu soymalısınız. Demelisiniz ki, *Beliiizz, sana ne olduuuu?* Ben de demeliyim ki, *hep bu babam yüzünden.* Neden soymuyosunuz? Zaten siniyliyim ama ben... Beni bunalıma mı sokcaksınız ki? O ne demek bilmiyoyum ama hey an oyaya giyebiliyim... Çünkü siniyliyim. Neden siniyliyim? Çünkü."

"Kızım?"

"Ne vay anne yaaa?"

"Bebeğim nefes alıyoruz. Hatırladın mı? Derin derin..."

Beliz heyecanla başını sallayıp birkaç derin nefes çekmişti. Yeliz konuşma potansiyeli kendine benzeyen kızına sevgiyle bakarken, hâlâ asık suratlı olan kocasını da gözünden kaçırmıyordu.

"Aşkım? Sorun ne?"

Mehmet içinde kabaran öfkeyi zapt etmeye çalışarak karısının yanına gelip oturdu.

"Bunu cadı kızına sor! Tutturmuş Ege benim sevgilim

diye. Ege kim lan, Ege kim? Katil mi yapacak bu kız beni?"

Yeliz alışmıştı bu duruma. Ne kızı sevgili bulmaktan vazgeçiyordu ne de bu şapşal adam henüz beş yaşında olan kızını ciddiye almaktan.

"Aşkım, o daha beş yaşında... Hatırladın mı?"

"Evet, beş yaşmda... Ama her hafta bir sevgili yapmayı biliyor. Lan bak... Dilime bile ne kötü geliyor bu söz..."

"Lan deme çocuğun yanında," diye fısıldayan Yeliz, yine her zaman ki gibi durumu toparlamaya çalışıyordu. Bu adamın bu halleri hiç bitmeyecekti.

"Annem, seninle kaç kere konuştuk. Asla yalan söylemeyeceğiz ama bazı şeyleri babaya söylemek için zaman lazım..."

"Bana ne... Ben âşık oldum, niye sakliyim?"

"Sen hani bana âşıktın cadı?"

Babasının bu kırgın sesle söylediği söze dayanamayan Beliz, kocaman çocuk yüreğinden taşan sevgiyle zıplamıştı babasının kucağına.

"Babaaammm, sen zaten benim aşkımsın. Ben en çok sana aşığıımmm..."

Kızının bu cilvelerine dayamayan Mehmet, hemen yelkenleri suya indirmişti. Yüzünü kızının mis kokulu saçlarına gömerek fısıldadı.

"Ama başkasından bahsedince benim kalbim acıyor prensesim. Yapma bunu bana..."

Bir süre düşünen Beliz bunu oldukça mantıklı bulmuştu.

"Söööözzzz..."diye cırlarken bir yandan da ayağa fırlamıştı. Rabia Sultan'ın elini tutarak kaldırmaya çalıştı."Babaanneemmm, hadi benim odama gideliimm. Sen bana yine Memet Dedemi anlat. Sana âşık olmuştu di'miii? Sen de olmuştun di'mi? Ben de âşık oldum ama çaktıyma. Babam üzülüyooo..."

Salondan çıkanlara bakarken suratını asan Mehmet, "Sanki kısık sesle konuşunca babası duymayacak," diye ho-

murdandı. Kocasının kucağına doğru kendini çeken Yeliz parmaklarını sevdiği adamın saçlarına dolamıştı.

"Sen her zaman onun kalbinin prensi olacaksın biliyorsun öyle değil mi? Kim gelirse gelsin, kime âşık olursa olsun..."

Mehmet umut bekler gibi bakmıştı karısına.

"Öyle olacağım di'mi?"

"Evet bi'tanem... Kendimden biliyorum. Sen kalbimin sahibisin ama babam her zaman ilk aşkım olarak kalacak... Düşün ki sana bu kadar âşıkken ben bile böyle hissediyorsam..."

Karısının dudaklarına kapanmadan fısıldadı Mehmet.

"O zaman içim rahat etmeli desene... Hatunum, ömrümün baharı..."

"Romantik odunum..."

Aşağıda iki âşık aşkın en cilveli oyununu oynarken, yukarıdaki odada da derin bir sohbet başlamıştı. Rabia Sultan minicik torununun en sevdiği masalı anlatmaya başlamıştı...

"Ben Memet Dedeni ilk yayla yolunda görmiştum. O zamanlar ben on alti yaşinaydum. Deden idi yirmi iki... Askerden yeni gelmiş..."

SON

59 yıl önce

"Egi Rabiyeeee, yine dellendun. Ya birak uşağı."

"Nesini birakayim kobelun. Siçtum bacağina. Bide gelmiş benlan sevdaluk edecek. Sen kimsun derler adama? Sen kimsun da benlan sevdaluk edecesun? Yürü sübürlan git buradan. Şeytan deyi al orağı* vur kafasina yarulsun orta yerden."

Rabia sinirle elinde ki orağı bir hışım sırtındaki boş sepete takmış yoluna devam etmişti. Bir yandan da arkasına bakmadan kaçan delikanlının peşinden bakıyordu. Yanındaki arkadaşı Sabire artık kahkahalarını salmıştı yaylanın uçsuz bucaksız yeşilliklerine. Sonunda dayanamayan Rabia'da arkadaşına eşlik etmişti. İki genç kız da yaşlarının baharındaydı. Yeni serpilmiş tazecik genç kız. Çok sık tekrarlanan bu manzaradan sonra, alışılmış bir vurdumduymazlıkla devam ettiler yollarına. Yol ayrımına gelene kadar. Yol ayrımına geldiklerinde Sabire Rabia'ya döndü.

"Akşam buluşalum. Birlikte döneruz."

"Yok Sabire. Ben seni bekleyemem. Bilama işum var. Dün kolayladum işumi. İki saate bitirurum ben."

Sabire asık yüzünü iyice sallandırarak omzunu silkip sağ yoldan devam etmişti. Rabia arkadaşının bu halini hiç umursamadan kendi yönüne döndü. Yaylanın eteğinde olan arazilerine ulaşmıştı sonunda. Köy yolunun kenarında olan

* Orak: Ot kesme aleti.

bu tarlada çalışmayı çok seviyordu Rabia. Manzarası nefisti. Hoş burada her manzara güzeldi ama yine de karşı yaylayı çok net gören buranın havası başkaydı. Kış gelip köye inmeyi hiç istemezdi Rabia. Buralar bambaşkaydı onun için.

İki saat boyunca elindeki orağı sallayan Rabia dilindeki türkülerle zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Son kısmında otunu kesip temizledikten sonra keyifle gerindi. Beli sırtı tutulmamıştı henüz. Belki yaşı, belki yaşadığı yerin sağlıklı yaşamı buna sebepti ama her neyse sebebi iyi bir şeydi.

Kestiği otları bir köşeye yığıp sepetini de bir seferlik otla dolduran Rabia yanında ki erzak bohçasından kurutunu (kurut:karadenize has, kurutulmuş tuzlu peynir.), salatalığını ve ekmeğini çıkarmış keyifle yemeye başlamıştı. Bir de bunları geri taşımak yük olacaktı. Midesinde götürmek daha kolaydı.

"Hamalluği midem etsun."diye bağırarak serilmişti yere Rabia.

"Sen mi delisun, ben mi körüm yayla güzeli?"

Rabia ağzındaki lokmayı yutamamıştı bile korkudan. Sinsi sinsi yaklaşıp ödünü koparan bu densiz de kimdi? Öfkeli bakışlarını biraz arkasında dikilen genç adama çevirdi. Gördüğü an vurulmamıştı elbette, çünkü güneş öyle bir açıdan vuruyordu ki, Rabia'nın gözleri kamaşıyordu. Esmer miydi bu? *Of yerdi oni nenesi...*

"Bi'da sağırsun anlaşılan."

Yok, bir de güzel gülüyordu bu adam. Saçları kısacık kesilmişti, sanki asker gibi. Tanıdık gibiydi de... Ah şu güneş direk arkasından vurup Rabia'nın gözlerini kamaştırmasa. Tam net seçecekti adamı da işte... *Habire laf mı geçiriyordu bu adam?*

"Sen az çik bakayim o güneşun altundan. Bi bakayim in misun, cin misun?"

Sağa doğru kayan adamın yüzü ışıktan kurtulup Rabia'nın gözleri de ortama alışınca kalakalmıştı kız. Bu adam... Me-

met... Askerden dönmüştü. Yaylanın en yakışıklı delikanlısı en çapkını, en havalısı. İki sene önce askere gittiği zamanlarda Rabia'ya çocuk muamelesi yapan Memet. Yaşıtlarından daha geç gelişen Rabia o zamanlar elbet çocuk gibi görünüyordu ama ruhu bu ayrımı anlayamıyordu. O yüzden o zamanlar çok beğendiği delikanlının ona çocuk muamelesi yapması ağırına gidiyordu. Kısacası Rabia bu kendini beğenmiş adama sinir oluyordu.

"Ne o yayla kızı, gözleruni alamadun mi benden?"

Ne dedi bu, ne dedi?

"He alamadum. Dedum bizum ahırdaki öküzü özlemişlerdur, az hasret gidersunler."

Sözü biten Rabia Memet'e arkasını dönerek manzarasını izlemeye devam etmişti. Tabi aklı geride... Tam elinde ki salatalığı ısıracaktı ki, elinin üstünde hissettiği el ve yanında ki adamın ağzma doğru çekilen salatalığı şaşkınlıkla yanına oturan adama bakmasına sebep olmuştu. *Ula bu bide ısırmış mıydı salatalığından?*

"Hade anladum, sen hıyarsun da, benum hıyarumdan ne istedun? İnsan bi sorar yiyebilir miyum diye."

Gözlerine bakan koyu kahve gözlerde bir an nefesi kesilen Rabia, genç adamın verdiği cevapla da nefesine iki kere veda etmişti.

"Yiyebilir miyum?"

"Yedun zaten."

Başını öne eğip çapkın bir şekilde sırıtan adama bakmaktan kendini alamamıştı o an Rabia. Nasıl da güzel gülümsüyordu böyle. O sırada başını tekrar kaldırıp gözlerinin içine bakan adama yakalanınca yanakları ister istemez kızarmıştı ve Memet'in gülümsemesi de bunu anladığını gösteriyordu.

"Kimsun? Kimlerdensun yayla kızı?"

Tanımamıştı. Bu Rabia'nın bir tarafını mutlu etse de, diğer tarafını incitmişti. O bu adamı tanırken, bu adam onu tanımamıştı. Ama diğer yandan demek ki ne kadar değişmişti

ki diğer kızlara yaptığı kurlardan ona da yapar olmuştu. Diğer kızlar...

O an sinir tepesine toplanmıştı Rabia'nın.

"Sağa ne kimlerdenum diye? Gelip isteyecemisun beni babamdan? Kalk suburlan git. Orağumun tadına bakmadan kurtar kenduni. Zannettun ki iki gülünce düşeceğum koynuna hemi?"

Memet'e bakınca şaşkınlığının sinire dönüştüğünü gördü Rabia. Ayağa kalkıp pantolonunu temizlerken kıza son bir bakış atmıştı Memet.

"Senle mi uğraşcam yayla cadisi senda? Kibarluk edelum, iki sohbet edelum deduk. Bilseydum delisun hiç yaklaşmazdum. Benum yaylamda senden çok daha güzelleri var. Koynuma girmeyi anca hayal edersun sen."

Adamın sözlerini hazmetmeye çalışan Rabia, giderek uzaklaşan Memet'in arkasından öfkeyle baktı. Tutmuştu yine Rabia'nın deli damarı. Sinirle sıktığı dişlerinin arasından bağırdı.

"Demek öyle hemi? Eh benum da adum deli Rabiyeyse, ben da seni inim inim inletmezsam, peşumde deli gibi döndürmezsam, kapumda köpek etmezsam... Yalvarcasun bağa Rabiye, Rabiye diye de girmeyeceğum koynuna. Bekle sen bakalum, bekle..."

Arkasından bağıran kızın söylediklerini duyan Memet, dudaklarında alaylı bir gülümsemeyle yoluna devam etmişti. O zamanların yayla çapkını Memet, o an orada ettiği sözlerin başına ne işler açacağını, arkasından bağıran bu deli kızın sözünü tutacağını ve bu deli kıza gönlünü amansızca kaptıracağını bilmiyordu. Ama öğrenecekti... Aradan zaman geçse de bu deli rüzgâra kapılacaktı yüreği...

Devam edecek...

Nehir Serisi'nin diğer kitabı

İki ayrı nefesten,
masumiyetin
ve tutkunun hikâyesi...

Hayatın toz pembe olmadığını öğrenen ve var olabilme savaşını birlikte göğüsleyen iki küçük kadın... Biri diğerine göz oldu, diğeri ona söz... Büyümeyi el ele öğrenen Nergiz ve Yasemin, hayatın zorlukları içinde beraber yürüdüler. Öte yanda iki kadının diğer yarısı olabilmek için savaşan iki erkek... Mesleğinde zirveyi yaşayan Soner ve zirveden uçurumun dibine yuvarlanmış yüreği yaralı Erkan... Aşkın en tutkulu, en masum, en asil, en deli halini yaşarken mutlu sona ulaşmayı başarabilecekler mi?